

Giới thiệu Độc Chiếm

Các bạn đang theo dõi truyện Độc Chiếm của tác giả Phồn Nhã, câu chuyện bắt đầu từ đau khổ khi mà cả hai không được mọi người ủng hộ chính vì vậy mà họ phải xa nhau. Nhưng hôn nhân của cô với Tôn Hạo Chí cũng không hạnh phúc, ngay tại lúc cô cho là sinh mệnh của mình đang ngày càng khô kiệt.

Bằng những biện pháp nhẹ nhàng để cố gắng giữ niềm vui về dù là nhỏ nhoi nhưng cũng không thành công, Muốn nhìn tình yêu và hôn nhân văn sao? Như vậy đây là một thiên tình yêu và hôn nhân văn.

Đã đến lúc bộc lộ bản chất thật của người đàn ông quyết giữ người mình yêu bằng phương pháp mạnh mẽ hôn bao giờ hết đó là hai từ "Độc Chiếm"!!!

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tuyệt vọng hôn nhân

Ánh trắng như nước, rèm cửa sổ trắng, theo gió lay động.

Giang Tiểu Tây đứng ở phía trước cửa sổ phòng ngủ lầu hai, nhìn xuống phía dưới.

Cổng lớn đang từ từ mở ra, anh đã trở về.

Một lát sau, dưới lầu truyền đến tiếng cửa mở và âm thanh của chiếc chìa khóa đặt trên bàn trà bằng đá cẩm thạch.

Lại như vậy.

Cô đã nói rất nhiều lần rồi, không cần phải gây âm ỉ như vậy, sẽ đánh thức Điểm Nhi.

Anh luôn không nhớ rõ.

Cô đem cất đi cái gạt tàn thuốc lá, mở ra cửa phòng ngủ, đã thấy Tôn Hạo Chí đi lên lầu.

Tôn Hạo Chí không cùng cô nói chuyện, lập tức hướng phòng ngủ Điểm Nhi đi đến.

Anh đẩy cửa phòng ra, vào bên trong nhìn thoáng qua.

Điểm Nhi đã ngủ say, con bé đã thành thói quen liên tục vài ngày không thấy được ba ba trong cuộc sống.

Cô cũng không cần, mặc kệ anh đi. Cô đã sớm biết rằng sẽ như vậy, ai có thể trông cậy vào anh, một con người chỉ có công việc như vậy.

Vì thế, cô cũng không để ý tới anh, xoay người trở về phòng.

Giang Tiểu Tây không có khóa cửa, bởi vì Tôn Hạo Chí rất ít về nhà, mặc dù trở về cũng là tự động ngủ ở phòng sách dưới lầu.

Bọn họ đều không có làm phiền nhau, ngày ngày cứ như vậy trôi qua.

Nhưng là hôm nay, Tôn Hạo Chí đẩy cửa ra, tiến vào.

Cô nghe được tiếng chìa khóa được treo leo mắc. "Tiểu Tây, chúng ta nói chuyện."

Anh vừa nói vừa đi lại đây.

"Anh uống rượu, ngày mai nói sau." Theo anh tới gần, một cỗ mùi rượu đập vào mặt. Giang Tiểu Tây nhú lông mày, mỗi lần Tôn Hạo Chí say rượu về nhà, đều xảy ra một cuộc cãi cọ, cho nên cô thật sự không có cách nào khác che dấu đi sự chán ghét trên mặt.

Lại lần nữa, Tôn Hạo Chí bị thái độ của Giang Tiểu Tây chọc giận: "Cô giả bộ cái gì? Cô đã quên, cô trước kia là gái bán rượu ở quán bar? Qua vài năm thoải mái, liền cho rằng mình là thiên kim tiểu thư rồi?"

Xác thực, cô không phải thiên kim tiểu thư, cho tới bây giờ cũng không phải. Không cần anh nhắc nhở, cô cũng nhớ rõ những ngày tháng trước kia.

Khi đó Giang Tiểu Tây thường vì kiếm mấy trăm đồng tiền bo, uống rất nhiều rượu, cơ hồ mỗi đêm đều uống đến nôn mửa.

Nhưng mà, Tôn Hạo Chí sẽ không hiểu được, mặc dù là như vậy, cô so với hiện tại, thoải mái hơn, bởi vì khi đó bên cạnh cô có Diệp Phi.

Diệp Phi, cô còn nhớ rõ đôi mắt đen láy của anh ấy ẩn chứa đau đớn, thấp giọng khẩn cầu cô, nói: "Tiểu Tây, đừng làm tiếp! Theo anh trở về đi!"

Nhưng mà, cô không có trở về. Cô hi vọng thời gian có thể quay lại. Nếu có thể quay lại, cô sẽ cùng anh ấy trở về, mà không phải làm cho anh ấy ở lại.

Chỉ có nghĩ đến Diệp Phi, trong mắt của cô mới có nước mắt.

Tôn Hạo Chí mặc dù uống rượu say, cũng sẽ không xem nhẹ điểm này.

Anh kéo cô vào trong lòng, một tay nắm chặt lấy đầu cô: "Cô đang ở đây nghĩ đến anh ta đúng hay không? Cô chưa từng quên anh ta đúng hay không? Hiện tại anh ta có tiền rồi, cô muốn rời khỏi tôi, trở lại bên cạnh anh ta đúng hay không?"

Giang Tiểu Tây không đáp, cô cùng Tôn Hạo Chí vĩnh viễn không có cách nào cùng nói chuyện. Cô đã sớm từ bỏ. Cô hiểu rất rõ Tôn Hạo Chí, cô càng không để ý tới anh, anh càng phát điên, có đôi khi cô nhìn anh sắp tức điên lại cố kìm nén, thật sự rất vui vẻ.

Đúng vậy, anh không cho cô hạnh phúc, chính anh liền hạnh phúc sao?

Quả nhiên Tôn Hạo Chí nắm chắc nắm tay: "Cô đoán tôi không dám đánh phụ nữ, nên mới dám tỏ thái độ như vậy với tôi. Tôi cho cô biết, tôi uống rượu say, ngay cả phụ nữ cũng đánh!"

Giang Tiểu Tây nhìn không được bật cười: "Anh không phải không đánh phụ nữ, anh là sợ đánh, tôi sẽ lưu lại vết thương, sợ tôi cảm chứng có này đi ly hôn. Tôn Hạo Chí, anh đang ở đây tưởng tượng cái gì vậy, tôi đang suy nghĩ gì anh vĩnh viễn cũng không rõ. Anh không biết là chính mình thực buồn cười sao?"

Anh nghe xong những lời này, rất tức giận, hung hăng đem cô đẩy xuống giường, thuận thế đè lên.

Thân hình cường tráng của anh đè lên khiến cô không thở nổi, mùi rượu khiến cô ghê tởm.

Cô trừng mắt anh, không nói lời nào. Anh cũng trừng mắt cô, hai mắt sắp phun ra lửa.

Cô đơn giản nhắm mắt lại, không hô hấp. Anh cắn răng nói: "Cô giả chết có phải hay không? Cho dù cô có chết thật, cũng là người phụ nữ của tôi." Anh bắt đầu gặm cắn lỗ tai cô.

Giang Tiểu Tây cố gắng rút ra cánh tay dưới người anh, dùng sức đẩy đầu anh, lại bị anh một tay đè lại. Tay kia của anh thì rút nhanh dây lưng của cô.

Cô muốn nâng lên đầu gối đá anh, lại khiến cho anh kẹp chặt chân cô nơi vật nóng rực kia.

Cô không muốn chống cự nữa, cô biết dù giãy dụa thế nào cũng không thể làm cho anh dừng lại.

Mặc anh đi, dù sao cô cũng sẽ không có bất kỳ phản ứng nào, khi mà tâm cô như đã chết đi vậy.

Nhưng mà, thân thể cuối cùng không thể nói dối. Cô dừng lại phản kháng, động tác của anh liền mềm nhẹ, đầu tiên là nhẹ nhàng hôn lên vành tai của cô, rồi sau đó dọc theo cổ một đường hôn xuống.

Anh biết cô chán ghét mùi rượu, liền tuyệt không hôn môi cô, đương nhiên cũng có một loại khả năng, anh là sợ bị cô cắn đứt đầu lưỡi.

Khi anh hôn lướt qua rốn, cô đã không có cách nào khác tiếp tục ngụy trang.

Cô lấy tay đẩy đầu của anh, hai chân không ngừng giãy dụa.

Anh gắt gao ngăn chặn chân của cô, để cho cô không thể động đậy, lại dùng tay còn lại giữ chặt hai cổ tay cô, mà nụ hôn của anh vẫn là một đường xuống phía dưới, cuối cùng đặt ở chỗ đó mà hôn xuống.

Cô rốt cuộc vô lực, không tự giác run run. Anh vẫn là không chịu dừng lại, đợi cho cô phát hiện thì anh đã đem chính mình thoát trần truồng, phủ ở trên người của cô, không ngừng ra vào.

Giang Tiểu Tây từ từ nhắm hai mắt, không chịu chảy xuống một giọt nước mắt. Cô cũng không cảm thấy sỉ nhục, cô sẽ không để cho anh đắc ý, cô chỉ hận chính mình, vì sao ý chí của cô lại bạc nhược như vậy!

Giống như đoán được cô đang suy nghĩ gì, Tôn Hạo Chí ở bên tai cô thổi khí, nói: "Giang Tiểu Tây, cô cùng những người phụ nữ kia có gì khác nhau? Cởi quần áo ra so với ai khác, cũng không khác gì nhau? Cô quá dối trá rồi, cô vì sao không lên tiếng?"

Anh càng thêm dùng sức va chạm, Giang Tiểu Tây chỉ cắn răng, tuyệt không phát ra một tiếng.

Anh hận đến phát cuồng, tần suất ra vào càng nhanh hơn, hai tay bắt lấy ngực của cô dùng lực vuốt ve.

Giang Tiểu Tây rốt cục không thể nhìn được nữa, há mồm hung hăng cắn xuống đầu vai của anh, tiếp theo anh phát ra một tiếng gầm nhẹ, tê liệt ngã xuống ở trên người của cô.

Ánh trắng theo cửa sổ rọi vào, chiếu vào lưng vạm vỡ của anh, một cái vết sẹo dữ tợn, từ vai phải chạy dọc xuống toàn bộ lưng.

Giang Tiểu Tây nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về nơi khác.

Qua nhiều năm như vậy, nhìn đến nó vẫn sẽ làm cô nghĩ đến cái ngày gió tanh mưa máu đỏ, thật đáng sợ.

Say rượu hơn nửa kiệt lực khiến Tôn Hạo Chí rất nhanh lâm vào ngủ say, Giang Tiểu Tây dùng toàn bộ sức lực mới đem anh từ trên người của cô đẩy xuống.

Mặc anh ngủ ở đây đi, cô sẽ ngủ ở phòng của Diễm Nhi.

Vừa muốn đứng dậy, lại phát hiện tay phải vẫn bị anh nắm, vô luận như thế nào cũng không thể thoát khỏi cùm sắt này của anh.

Cô nổi giận nằm xuống, một đêm không ngủ.

Thẳng đến sáng sớm hôm sau, đồng hồ báo thức vang lên, anh mới bỏ tay của cô ra, đi ấn đồng hồ báo thức.

Cô xoa xoa cổ tay đau nhức, từ trên giường đứng lên.

Đơn giản rửa mặt xong, liền qua phòng đánh thức đứa nhỏ kia, con bé này lại chồm kín chắn, vờ như không nghe thấy.

Đứa nhỏ này cái gì cũng tốt, chỉ có mỗi tật xấu này.

Giang Tiểu Tây thấy con bé rúc vào chăn giống con rùa nhỏ, không khỏi bật cười, đi tới lôi con bé từ trong chăn ra.

"Diễm Nhi, dậy thôi! Lát đến muộn lại bị cô giáo mắng!" Cô hù dọa con bé.

Diễm Nhi từ nhỏ gan lớn, ngay cả lúc nhìn thấy Hải Ba bị đứt hai ngón tay, nó cũng không sợ hãi, nhưng lại chỉ sợ bị cô giáo mắng.

Giang Tiểu Tây nghĩ nó mới vừa lên tiểu học, trong nhà lại không có người quản thúc nó, hiện tại có cô giáo có thể nghiêm khắc dạy bảo nó cũng là chuyện tốt.

Quả nhiên Diễm Nhi nghe xong "cô giáo", lập tức tỉnh dậy, nhào lên ôm cổ của cô: "Ma ma, chào buổi sáng! Con yêu nhất ma ma ~"

Giang Tiểu Tây cười ra tiếng, nheo nheo cái má hồng của nó, nói: "Ma ma cũng vậy yêu Diễm Nhi nhất. Nhanh đi đánh răng rửa mặt."

Diễm Nhi gạt mạnh cái đầu nhỏ, "Ân" một tiếng, tay chân lạnh lẽo chạy vào phòng vệ sinh.

Diễm Nhi có tính tự chủ rất cao, lần đầu đến nhà trẻ cũng không cần cô giáo phải rửa mặt cho, cũng biết thay quần áo chỉnh tề, gấn nơ nhỏ ở một bên. Cô cũng đi lấy quần áo, giày, kiểm tra cặp sách tốt.

Diễm Nhi là cô một tay nuôi lớn, tuy cô có làm thêm bên ngoài, nhưng Diễm Nhi hàng ngày cũng là cô chăm sóc. Cô muốn con bé có thể tự làm mọi chuyện, nó rất thông minh, bất kể cái gì đều làm được rất tốt.

Giang Tiểu Tây đi xuống lầu làm bữa sáng cho con bé, đổ một ly sữa bỏ vào lò vi sóng đun nóng, bỏ hai mảnh bánh vào máy nướng bánh, sau đó lấy chảo bắt đầu làm trứng ốp lết.

Sữa nóng, bánh mì vàng giòn, trứng ốp lết.

Sau đó mang hai miếng bánh, chân giò hun khói, trứng ốp lết, rau xà lách, thêm mấy miếng cà chua, bung lên bàn dọn xong.

"Ma ma, ba ba trở về rồi." Diễm Nhi cao hứng phấn chấn từ trên lầu chạy xuống.

Giang Tiểu Tây chỉ vào sandwich trên bàn, nói với nó: "Mau ăn điểm tâm, con muốn tới trễ."

Diễm Nhi nhìn nét mặt của cô, ngoan ngoãn ngồi xuống ăn điểm tâm. Thẳng đến ăn xong miếng cuối cùng, nó mới mở to ánh mắt nói: "Con ăn xong rồi. Ma ma, con có thể đi chào buổi sáng ba ba không?"

Cô đáp ứng.

Diễm Nhi lập tức vui vẻ ra mặt chạy lên lầu, kêu to: "Ba ba, mau dậy đi!"

Giang Tiểu Tây cũng đứng dậy đi lấy quần áo, nghe thấy Diễm Nhi không ngừng kêu "Ba ba" "Ba ba", cô không khỏi cảm thấy một trận đau lòng.

Diễm Nhi rất thích Tôn Hạo Chí, chỉ cần anh xuất hiện liền rất vui vẻ.

Trong phòng, Tôn Hạo Chí không ngừng cù ngứa Điểm Nhi, khiến Điểm Nhi cười khanh khách không ngừng.

Giang Tiểu Tây tận lực che dấu cảm xúc, vẻ mặt ôn hoà thúc giục con bé: "Điểm Nhi, cùng ba ba nói tạm biệt, chúng ta còn phải đi học."

Điểm Nhi đối với cô le lưỡi, xuống giường, trước khi đi vẫn không quên cùng Tôn Hạo Chí nói: "Ba ba, ba ba hôm nay trở về nhà sớm nha!"

"Được, ba ba đáp ứng con. Về sau mỗi ngày đều trở về, được không?" Anh thế nhưng nói dối lừa con gái!

Điểm Nhi lại vui vẻ muốn nhảy dựng lên, giữ chặt tay của Giang Tiểu Tây lay động: "Ma ma, ba ba nói về sau mỗi ngày đều về nhà."

Giang Tiểu Tây nhẹ nhàng đẩy nàng: "Nhanh đi thay quần áo, lấy cặp sách."

Điểm Nhi thế này mới cùng Tôn Hạo Chí nói: "Ba ba, tạm biệt."

Tôn Hạo Chí hướng Điểm Nhi vẫy vẫy tay, biểu hiện trên mặt khó được ôn nhu như vậy.

Giang Tiểu Tây phải thừa nhận, lúc hấn và con gái cùng một chỗ, cũng không làm người ta chán ghét.

Giang Tiểu Tây mở tủ quần áo, lấy ra một chiếc áo khoác, Tôn Hạo Chí đã châm lên một điếu thuốc, tựa vào đầu giường, nói với cô: "Cô vẫn tự lái xe đưa Điểm Nhi đi học?"

Cô cúi người cầm lấy chìa khóa xe trên đầu giường.

Hấn nói tiếp đi: "Hãy để cho Hải Ba lái xe đưa hai người đi, gần đây trị an không tốt lắm."

Giang Tiểu Tây cơ hồ muốn bật cười, trị an không tốt? Còn không phải bởi vì các người sao!

Cô chỉ liếc mắt anh một cái, anh xem hiểu ánh mắt của cô, phóng ra một ánh mắt, nói: "Đám người Hà Đông kia đoạt địa bàn, cùng chúng ta không quan hệ."

Cô không quan tâm có quan hệ hay không, cũng không cần nói với cô, cô không muốn biết.

Cô không nói lời nào, đi ra mở cửa phòng.

Tôn Hạo Chí đột nhiên từ trên giường nhảy xuống, một tay đóng lại cánh cửa, một tay bắt lấy cánh tay của cô, miệng còn ngậm thuốc lá.

Cô ngẩng đầu trừng anh, khí thế một chút cũng không chịu thua.

Tôn Hạo Chí buông ra tay của Giang Tiểu Tây, gờ xuống thuốc lá trên miệng, thái độ khác thường tránh đi ánh mắt của cô, nói quanh co: "Cái kia, đêm qua tôi uống nhiều quá, thực xin lỗi."

Anh khi nào thì học được nói ba chữ "Thực xin lỗi"? Uống lộn thuốc sao?

Cô đang muốn châm chọc anh hai câu, lại nghe thấy Điểm Nhi ở ngoài cửa kêu to: "Không xong, không xong, trễ rồi ma ma ơi!"

Tôn Hạo Chí vội vàng bổ sung một câu: "Tôi hôm nay tôi sẽ trở về sớm một chút, chúng ta nói chuyện một chút!"

Giang Tiểu Tây không có thời gian cùng anh dong dài, tùy tiện nói: "Nói sau đi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Vận mệnh vô tình

Trường tiểu học của Điểm Nhi, là trường tiểu học thực nghiệm đầu tiên trong thành phố.

Thời Điểm lúc trước, chọn trường học cũng đã rất lo lắng.

Cuối cùng do Tôn Chí Hạo lựa chọn trường tiểu học Hà Tây, vì nó gần nhà, hơn nữa còn là trường tiểu học tốt nhất thành phố.

Nhưng mà, vừa nghĩ tới mỗi lần đưa đón Điểm Nhi phải đi qua trường trung học, cô lại dừng lại nhìn, cho Điểm Nhi nhìn kĩ ngôi trường mà nó tương lai sẽ học ở đó.

Mỗi ngày đều đi qua cây cầu Tân Hoa tấp lập, ùn tắc giao thông này thì Điểm Nhi đều ngồi ở ghế phụ vậy, mở đĩa CD, chọn một bài tiếng anh phát cho Điểm Nhi nghe.

Đứa nhỏ này, khả năng tiếp thu ngoại ngữ đều tốt hơn Tôn Hạo Chí, hé ra cái miệng nhỏ nhắn, biết ăn nói, thường khiến rất nhiều bạn trai khác chú ý.

Nếu bà ngoại Giang Tiểu Tây còn sống, thấy Điểm Nhi không biết sẽ vui vẻ thế nào.

Bà ngoại nhất định sẽ dạy con bé một ít tiếng phương Nam, nói: "Nhà chúng ta Niếp Niếp thông minh nhất, tương lai nhất định có tiền đồ. Nhà chúng ta Niếp Niếp xinh đẹp nhất, lớn lên nhất định sẽ gả cho người trong sạch."

Giang Tiểu Tây, lúc nhỏ, bà ngoại chính là ôm cô lưng la lưng lay như vậy mà nói, đáng tiếc là, cô thật không có tiền đồ, mà gả cho Tôn Hạo Chí lại cấp bà ngoại mất mặt.

Rất cục cớ cảnh sát giao thông chạy tới khai thông giao thông, xe cộ lại bắt đầu thông thả lưu động.

Đi qua cây cầu Tân Hoa, tình hình giao thông liền trở nên tốt hơn, Điểm Nhi ở một bên nói: "Ma ma, cổ lên, còn có 10 phút."

Giang Tiểu Tây cười cười: "Không nên vội vàng, cần phải tuân thủ quy tắc giao thông."

Điểm Nhi "Nha" một tiếng.

Không ngừng ở gương chiếu hậu bên cạnh Giang Tiểu Tây mà gào thét.

Có Điểm Nhi ở trên xe, cô luôn đặt an toàn lên trên hết, cũng muốn dạy con bé phải tuân thủ luật giao thông.

Nhà người thường có lẽ sẽ không đối đãi nhỏ bảy tuổi lập đi lập lại, nói "Quy tắc" hay "Pháp luật và kỷ luật", nhưng là cô kiên trì, đây đối với Điểm Nhi mà nói rất quan trọng.

Thời Điểm Hải ba lái xe trở cô và Điểm Nhi, cô cũng luôn yêu cầu hắn không được trái với giao thông quy tắc, hắn luôn có vẻ mặt khổ sở, nói: "Chị dâu, nếu anh em thấy A6 của em đi với tốc độ này, em sẽ bị bọn họ chết cười."

Nói tới nói lui, anh ta vẫn làm theo lời Giang Tiểu Tây nói.

Bất quá, từ lần trước anh ta xuất hiện ở cửa trường học, làm cho ánh mắt tất cả mọi người trong trường trở nên khác lạ, cô liền không cho anh ta đến trường đưa đón Điểm Nhi nữa.

Trước đây Hải Ba cũng là một người hiền lành, nhưng là vài năm trước đi theo Tôn Hạo Chí, cũng nổi danh tâm ngoan thủ lạt.

Anh ta mất hai ngón tay về sau không tiếp tục cuộc sống chém chém giết giết, nhưng vẫn khó tránh khỏi sẽ có người nhận ra anh ta, vạn nhất liên lụy tới Tôn Hạo Chí, Điểm Nhi nhất định sẽ không có được cuộc sống bình thường, đây là chuyện Giang Tiểu Tây lo lắng nhất.

Cho nên cô tình nguyện mang chiếc xe hơi cũ Santana ra để đưa Điểm Nhi đi học, giá trị thấp một chút đối đãi nhỏ cũng là điều tốt.

Đến cửa, cô đem xe dừng hẳn, dặn Điểm Nhi đừng chạy quá mau, nó không kịp nghe xong liền mở cửa xe nhảy đi xuống, chỉ khẽ quay lại nói: "Con sẽ để ý, ma ma yên tâm."

Giang Tiểu Tây nhìn Điểm Nhi công cạp sách to một đường chạy vào nhà, mới phát động xe, đến cửa hàng bán hoa.

Giang Tiểu Tây có mở một cửa hàng bán hoa nhỏ trong thành phố.

Bắc Phương là thành phố nhỏ, chỉ có một trung tâm thương nghiệp, thường thường cũng đều là ở gần nhà ga.

Cửa hàng bán hoa của cô mở ngay cạnh nhà ga, sau này, Tôn Hạo Chí nói, nơi đó rất hỗn loạn, nên đã chuyển cửa hàng đến gần thị chính phủ.

Vị trí có kém một chút, buồn bán thì lại rất kém, bất quá Giang Tiểu Tây cũng không để ý kiếm nhiều hay kiếm ít, chính là có thể giết thời gian là được.

Lúc Giang Tiểu Tây đến thì cửa hàng cũng vừa mới mở cửa. Cô muốn đến hỗ trợ Lan Lan đang tưới hoa.

Gặp Giang Tiểu Tây đến, cô áy ngàng đầu cười cười: "Chị, có người tìm chị."

Giang Tiểu Tây vừa vào cửa hàng đã thấy một cái bà bầu đang từ trên ghế đứng lên, trong lúc nhất thời cô không nhận ra là ai, thẳng đến người đó đỡ bụng đi đến mỉm cười với cô, cô mới nhận ra: "Yến nhi?"

Lưu Yến chạy tới trước mặt cô, kêu một tiếng: "Chị Tiểu Tây!"

Giang Tiểu Tây mừng rỡ tiến lên đỡ Lưu Yến, không biết có em bé từ khi nào, hỏi: "Yến nhi, em có từ khi nào vậy, mấy tháng rồi? Cùng Hồ Từ kết hôn? Cũng không nói cho chị biết một tiếng!"

Lưu Yến có chút ngượng ngùng: "Em và Hồ Tử cũng chưa có kết hôn, chưa kịp, thì bụng đã lớn như vậy rồi, sau này hãy nói đi."

Giang Tiểu Tây vuốt bụng của Lưu Yến hỏi: "Bụng lớn như vậy, chắc là sắp sinh rồi?"

Lưu Yến gật gật đầu: "Dự tính mấy ngày nữa là sẽ sinh."

Giang Tiểu Tây vội hỏi: "Hồ Tử đâu? Như thế nào để em một mình ở bên ngoài?"

Lưu Yến cau cái mũi, hốc mắt lập tức đỏ, cầm tay của Giang Tiểu Tây, bàn tay lạnh lẽo: "Chị Tiểu Tây, Hồ Tử đã xảy ra chuyện."

Giang Tiểu Tây ngẩn ra, liền muốn hỏi rõ mọi việc: "Đừng nóng vội, đi vào trong ngôi rồi hãy nói."

Lưu Yến một mặt lau nước mắt, một mặt mơ hồ không rõ nói: "Chị Tiểu Tây, lần này chị nhất định phải giúp em."

Giang Tiểu Tây giúp đỡ Lưu Yến ngồi xuống ghế xong, xoay người rót một chén nước ấm đặt vào tay Lưu Yến, ngồi xuống đối diện.

Lưu Yến tiếp nhận cốc nước uống lên hai cái, cảm xúc vững vàng xuống dưới, lại mở miệng nói: "Hồ Tử bị người ta đánh. Chủ xe đòi bọn em bồi thường mười vạn, em làm gì có tiền, thật sự là không có biện pháp, mới đến nhờ chị, chị Tiểu Tây."

"Sao lại thế này? Em nói rõ cho chị biết." Giang Tiểu Tây hạ thấp người đem khăn tay đưa cho Lưu Yến.

Lưu Yến lau nước mắt, nói tiếp đi: "Lần trước gặp chị, em cũng đã nói là có một ít tiền, sau Hồ Tử nói không thể ngồi ăn không, nên đã cùng người ta buôn bán, kết quả toàn bộ mất hết rồi! Nhưng dù sao vẫn phải sống, Hồ Tử đã đi lái xe thuê, mỗi ngày làm việc vào buổi tối, như vậy cũng có thể sống tạm. Trong khoảng thời gian này Hồ Tử vì em sắp sinh, nên muốn kiếm thêm một chút tiền để mua sữa và tã cho con, và bồi bổ cho em, sẽ đem tiền xe giảm giới, 7 đồng anh ấy sẽ chỉ nó có 5 đồng, như vậy sẽ dễ dàng được một ít tiền." Trong thành thị nhỏ xe taxi phần lớn không đánh thuế, khách hàng ngồi xe, lái xe đều là căn cứ lộ trình mà báo giá.

Giang Tiểu Tây gật gật đầu: "Ừm, Hồ Tử vẫn rất thương em."

"Chuyện này các tài xế khác cũng mắc kìa. Nhưng đêm qua ở trên đường cùng một lái xe khác xảy ra cãi cọ, việc nhỏ vốn không có gì, kết quả tài xế kia không nói hai lời liền xuống xe đánh Hồ Tử. Tính tình Hồ Tử chị cũng biết rồi đấy, tên lái xe kia bị thương không nhẹ. Hắn liền gọi mấy tên lái xe khác đến, tập chung đánh hội đồng Hồ Tử, xe cũng bị đập phá."

Lưu Yến dừng lại uống miếng nước.

"Hồ Tử hiện tại thế nào? Có bị thương nặng không?"

"Đám người này xuống tay thật độc ác, Hồ Tử bị gãy hai cái xương sườn, hiện tại nằm trong bệnh viện. Em thì sắp sinh, bản thân cũng không thể chăm sóc được, làm sao có thể chăm sóc cho Hồ Tử đây?"

Giang Tiểu Tây thở dài, an ủi Lưu Yến nói: "Đừng có gấp, chị trước đi cùng em vào bệnh viện thăm Hồ Tử, tiền bạc không phải lo. Nhưng em lại sắp sinh, bên cạnh không có người thì không thể được."

Lưu Yến cũng phát sầu: "Em nghĩ rồi, nếu thật sự không có biện pháp thì em sẽ gọi điện thoại cho mẹ Hồ Tử, dẫn bà lên đây. Chuyện của em và Hồ Tử, mẹ anh ấy cũng chưa có biết, em vốn muốn Hồ Tử nghỉ vài ngày để chăm sóc em khi ở cũ. Ai biết hiện tại biến thành như vậy!"

Giang Tiểu Tây khuyên Lưu Yến: "Đề chị đi đón bác ấy, dù sao tuổi tác cũng đã lớn, thấy cháu trai không chừng còn rất thích, sẽ không trách mắng em đây. Dù sao bác ấy cũng phải có trách nhiệm với đứa nhỏ mà."

Lưu Yến gật đầu đáp ứng rồi.

Giang Tiểu Tây giao cửa hàng lại cho Lan Lan, cùng Lưu Yến vào bệnh viện. Trên đường cô hỏi Lưu Yến: "Chủ xe bắt bọn em bồi thường bao nhiêu tiền? Mười vạn?"

"Vâng, chị Tiểu Tây chị nói xem tên chủ xe này có phải rất không có tình người hay không, cái xe cũ nát của ông ta thì đáng bao nhiêu tiền, ông ta nói, làm chậm việc ông ta kiếm tiền, bắt bồi thường tổn thất. Em rất lo lắng, hiện tại không dám về nhà, sợ ông ta sẽ tìm được."

Giang Tiểu Tây trầm mặc một hồi, lấy ra mười vạn, nhưng tên chủ xe đó đúng là lòng dạ độc ác mà. Cô lại hỏi Lưu Yến: "Tại sao lại không báo cảnh sát?"

Lưu Yến liếc mắt nhìn Giang Tiểu Tây: "Thật ra, Hồ Tử tháng trước vừa đụng vào người, hộ chiếu bị cảnh sát giữ rồi, anh ấy tưởng buổi tối không có người, vụng trộm làm vài ngày liền nghỉ ngơi."

Giang Tiểu Tây nhú mày, nhìn không được trách mắng Lưu Yến: "Lá gan hai người cũng quá lớn. Nói sau, có khó khăn như thế sao không tới tìm chị sớm? Em cũng quá khách khí rồi!"

Lưu Yến thấp đầu, xoa ngón tay, ấp a ấp úng nói: "Chị Tiểu Tây, em và Hồ Tử làm phiền chị rất nhiều rồi. Bọn em cả đời này cũng không biết lấy gì để

báo đáp"

"Yến nhi, sau này không được nói mấy lời này với chị! Em không xem chị là chị của em rồi!"

"Không phải, thật không phải là!" Luru Yến vội vàng phủ nhận. Đúng vậy, Yến nhi và cô, đã từng so với chị em ruột còn thân thiết hơn!

Giang Tiểu Tây thừa dịp đèn đỏ, dừng xe, quay đầu nhìn Luru Yến.

Ánh sáng buổi sớm chiều qua cửa kính, bị biến thành màu xanh nhạt, chiếu vào trên mặt Luru Yến .

Luru Yến có khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, hiện tại hơi có chút tròn, hai má cũng xuất hiện không ít tàn nhang.

Luru Yến nhỏ hơn Giang Tiểu Tây 3 tuổi, nhưng bây giờ thật sự nhìn không ra Luru Yến trẻ hơn cô.

Giang Tiểu Tây không khỏi nghĩ đến rất nhiều năm trước, Luru Yến ngồi ở quầy bar, ánh đèn xoay tròn ngũ sắc chiếu lên khuôn mặt Luru Yến, rất trẻ trung, rất xinh đẹp.

Luru Yến thường dùng sơn móng tay màu đen, ngón tay kẹp lấy nửa điếu thuốc lá, nhẹ nhàng băng quơ nói với cô: "Chị Tiểu Tây, không có chuyện gì, nát nữa để em uống rượu thay cho chị. Không sao, em lớn như vậy chắc chắn sẽ không bị say!"

Nhưng sự thật chứng minh Luru Yến là đang nói khoác, mỗi lần say cô đều lăn vào phòng thay quần áo, vẫn là Giang Tiểu Tây gọi điện thoại kêu Hồ Từ đưa cô về nhà.

Giang Tiểu Tây đột nhiên cảm thấy một trận đau lòng, chua xót, vận mệnh tựa như vô tình, chớp mắt đã biến đổi, không đoán trước được, tuổi trẻ, xinh đẹp, ước mơ. Chính mình cảm giác không phải là như thế, mười mấy năm trước cô đây tuyệt sẽ không nghĩ đến cuộc đời của mình sẽ xảy ra nhiều sóng gió như vậy, mất đi nhiều như vậy, thua đến thảm như vậy.

Giang Tiểu Tây đem xe để ở bãi đậu xe của bệnh viện, xuống xe đi vòng qua nâng Luru Yến, Luru Yến đã muốn đẩy cửa đi ra, cô muốn khuyên cô ấy phải cẩn thận.

Cô ấy mỉm cười với cô: "Đừng lo, em quen rồi. Em sợ Hồ Từ sẽ tỉnh, bên cạnh cũng không có người!" Giang Tiểu Tây lắc đầu, giúp đỡ Luru Yến đi đến phòng bệnh .

Bệnh viện này, điều kiện thật sự không tốt, mười người bệnh một phòng, gạch dưới chân đen đúa, Hồ Từ nằm ở giữa giường bệnh, chính là đau đến nhe răng trợn mắt nhìn y tá, nói: "Em gái ơi, anh xin em đó, anh là bệnh nhân, em nhẹ tay một chút."

Y tá khuôn mặt nhỏ nhắn băng bó, nói: "Người già lộn xộn, tôi có thể sẽ đụng vào vết thương của anh đó?"

Luru Yến đi vòng qua, đẩy Hồ Từ một phen: "Đừng chọc ghẹo người ta, anh xem ai tới thăm anh này?"

Hồ Từ ngẩng đầu nhìn Giang Tiểu Tây, lập tức vui vẻ toét miệng tiếp đón: "A, chị Tiểu Tây, sao chị lại tới đây?"

Luru Yến bưng cái ghế dựa đến để cho cô ngồi, cô ngồi vào bên trên giường.

Giang Tiểu Tây đánh giá sắc mặt của Hồ Từ, liền cười nói: "Nghe nói em nhập viện, chị tới thăm. Nhìn qua xem ra đã tốt hơn rồi!"

Luru Yến cũng cười: "Chị Tiểu Tây, chị còn không hiểu Hồ Từ? Anh ấy già bộ đấy, thời điểm không có người thì đau đến kêu ầm ĩ."

Hồ Từ nhanh tay ngăn Luru Yến lại: "Đừng nói bừa, anh kêu đau lúc nào cơ!"

Giang Tiểu Tây thấy hai người bọn họ vẫn ân ái như vậy, trong lòng cũng ấm áp, khó khăn dù thế nào, hai người vẫn sống rất thoải mái.

Hồ Từ cũng không nói lời nào nữa với Giang Tiểu Tây, bảo Luru Yến lấy nước, hoa quả mời cô.

Cô đề nghị Luru Yến: "Đừng có đi đi lại lại nhiều nữa, chính em còn đang cần người chăm sóc." Cô lại hỏi bọn họ: "Hai người đều không có bảo hiểm y tế? Viện phí làm sao bây giờ, cũng không phải một con số nhỏ đi?"

Luru Yến gật gù đầu, Hồ Từ còn ngan ngơ nói: "Không có việc gì, thân thể em rất tốt, nằm viện vài ngày là sẽ tốt thôi."

Hồ Từ này cật lực, cá tính vĩnh viễn cũng không đổi được, cô cũng không có biện pháp với hắn , đành phải tận tình khuyên bảo hắn: "Em thân thể tốt, chị biết, nhưng còn Yến Nhi làm sao đây? Đứa nhỏ nữa. Yến Nhi đã nói hết với chị rồi, em cũng đừng khách khí với chị. Yến nhi chính là em gái của chị, chị hiện tại giúp đỡ cũng là điều đương nhiên, tiền bạc không cần lo lắng. Cũng đừng đi lái xe nữa, chăm sóc sức khỏe tốt, công việc chị sẽ tìm cho, đến lúc đó em không ngại tiền lương thấp mà không đến là được rồi."

Hồ Từ đỏ mặt, anh ta ngượng ngùng trực tiếp nói với cô lời khách sáo, cũng chỉ có thể thăm oán Luru Yến: "Yến nhi, em thật là, những việc nhỏ đấy cũng nói hết với chị Tiểu Tây? Làm phiền chị ấy còn ít sao?"

Luru Yến vạch trần anh ta: "Cái gì mà việc nhỏ, chủ xe ngày hôm qua gọi điện thoại cho em rồi, cho em một tuần phải trả mười vạn cho ông ta, anh tưởng

là em không biết sao?"

Hồ Từ vội vàng tranh cãi: "Ông ta muốn mười vạn, em liền cho ông ta mười vạn sao? Chờ sức khỏe anh tốt hơn, anh đi tìm ông ta nói chuyện, nhiều nhất bồi thường cho ông ta năm vạn!"

Lưu Yến phì miệng nhỏ giọng nói thầm: "Anh năm vạn cũng không có a."

Hồ Từ bị nghẹn, không ra tiếng.

Giang Tiểu Tây vội vàng hoà giải: "Hai người đừng cãi cộ nữa, tiền có thể giải quyết, cũng không phải chuyện lớn gì, Hồ Từ, em an tâm dưỡng thương, Yến nhi cũng ổn định cảm xúc chuẩn bị sanh con, chuyện khác cứ để chị giải quyết. Yến nhi, em điện thoại chủ xe giúp chị, chị nói chuyện với ông ta."

Hồ Từ há mồm muốn cự tuyệt, cô liền nhủ mảy làm bộ không kiên nhẫn: "Lại chối từ, chị liền tức giận."

Giang Tiểu Tây nghiêm túc nói, Hồ Từ cũng không dám cùng cô tranh giành.

Vì thế, cô gọi điện cho chủ xe, lại giúp Hồ Từ thuê một người chiếu cố hẳn, kéo tay Lưu Yến, nói: "Yến nhi, một mình em ở đây chị sẽ rất lo lắng, tối hôm nay đến nhà chị ở, cái gì đều không cần mang, chỗ chị có rất nhiều quần áo bà bầu cũng chỉ mặc qua có vài lần, còn có ít quần áo chưa mặc qua, tùy em lựa chọn. Thiếu cái gì, chị sẽ đi mua." Lưu Yến có chút ngượng ngùng, cô lại càng nói càng hưng phấn, đã bao nhiêu năm, cô chưa từng mời khách về nhà, huống chi lại là chị em của cô.

Lưu Yến lại thật cẩn thận hỏi cô: "Hay là báo trước cho anh Tôn nói một tiếng?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Được ba bà cưng chiều

Lưu Yến thật cẩn thận hỏi Giang Tiểu Tây: "Hay là nói trước với anh Tôn một tiếng?"

Giang Tiểu Tây giật mình, nhớ tới Tôn Hạo Chí đã nói qua, hôm nay muốn trở về nói chuyện với cô.

Nếu bình thường anh không ở nhà, cô cũng không cần hỏi ý kiến anh, nhưng hôm nay.

Giang Tiểu Tây do dự một lúc, ngẩng đầu cười cười: "Mặc kệ anh ấy đi, trong nhà nhiều phòng như vậy, thêm một người thì có sao đâu!"

Lưu Yến đành phải đáp ứng, Hồ Từ cũng không dám chối từ.

Giang Tiểu Tây và Lưu Yến nói chuyện với Hồ Từ một lúc, cho đến khi anh ta mệt mỏi ngủ thiếp đi, họ mới rời đi.

Giang Tiểu Tây trước mang Lưu Yến đi ăn cơm trưa, sau đó lái xe đưa cô về nhà.

Lưu Yến cũng mệt mỏi rồi, cô và người giúp việc vừa dọn dẹp xong phòng cho khách, cô ấy đã nói rất buồn ngủ, cô liền đỡ cô ấy nằm xuống, đắp chăn cho cô ấy, cô ấy đã bắt đầu thở đều.

Cô đem tay Lưu Yến bỏ vào chăn, phát hiện ngón tay của cô ấy đều bị sưng đỏ.

Yến nhi cũng đã chịu không ít khổ sở rồi, muốn sinh con cũng không có người chăm sóc.

Năm đó, thời điểm cô sinh Diễm Nhi, Tôn Hạo Chí còn khăn trương hơn cả cô, trong nhà các loại thuốc bổ xếp thành núi, không đem cô bồi bổ đến béo tròn thì không chịu thôi.

Anh thích con trai cường tráng rắn chắc, nhưng Diễm Nhi lại con gái, một đứa nhỏ xinh xắn, cô khiến anh không hài lòng, nhưng không nghĩ tới khi y tá mang đứa nhỏ mới sinh đưa cho anh, anh lại kích động không nói được lời nào, ôm đứa nhỏ không chịu buông.

Anh thật sự yêu thương Diễm Nhi, rất ít thấy anh yêu đứa nhỏ như vậy, hận không thể đem sao trên trời đều hái xuống cho Diễm Nhi làm đồ chơi.

Nói thật, nếu không bởi vì anh đối với Diễm Nhi tốt như vậy, có lẽ hai người bọn họ đã không có ngày hôm nay.

Giang Tiểu Tây rời khỏi phòng khách, đóng cửa lại, lại nhắc nhở dì giúp việc chiếu cố Lưu Yến, sau đó đi ra ngoài tìm Hải Ba thương lượng tiền bồi thường.

Trong thành phố, Hải Ba có mở một cửa hàng bán đồ thể thao, đủ các loại giày thể thao hàng hiệu.

Thành phố họ sống, kinh tế tuy rằng đình trệ, mọi người chi tiêu cũng hạn chế, nhưng ăn, ở, mặc lại không hạn chế chút nào, bởi vậy cửa hàng của Hải Ba cũng rất náo nhiệt.

Có đôi khi Giang Tiểu Tây hỏi tại sao cửa hàng của hắn lại buôn bán náo nhiệt như vậy, anh ta luôn bày ra một bộ dạng bí hiểm, cười cười nói với cô: "Chị dâu mà biết chỉ sợ sẽ không vui, dù sao đều là hàng thật, chỉ là tiền giao hàng ít một chút thôi."

Anh ta đã nói như vậy, cô cũng không hỏi nhiều nữa.

Hải Ba xem như cũng là một người anh em tốt của Tôn Hạo Chí, anh ta tuy rằng dần dần thoát ly vòng luẩn quẩn trước kia, trải qua cuộc sống thương nhân bình thường, lại vẫn luôn coi Tôn Hạo Chí là đại ca, vĩnh viễn tùy truyền tùy đến.

Cô không thích gặp anh em của Tôn Hạo Chí, nhưng đối với Hải Ba thì có vẻ tín nhiệm.

Tôn Hạo Chí cũng nhìn ra điểm này, vừa mới bắt đầu lại luôn an bài Hải Ba đi theo cô, dần dần cô có thói quen có chuyện tìm Hải Ba thương lượng.

So sánh với Tôn Hạo Chí, phương thức Hải Ba xử lý sự tình tương đối nhu hòa hơn, anh ta luôn cho đối phương đường lui, ngày sau gặp mặt cũng có thể cười hờ hớ, lên tiếng kêu gọi.

Chuyện này, nếu như để Tôn Hạo Chí xử lý, nhất định sẽ tìm người đem mấy người lái xe đánh một trận cho Hồ Từ hết giận, lại buộc bọn họ đưa tiền bồi cho chủ xe.

Chuyện này cũng chỉ có Hải Ba có thể làm cho thỏa đáng.

Quả nhiên Hải Ba nghe xong Giang Tiểu Tây nói..., cười hi hi đáp ứng: "Không có chuyện gì, em đi làm. Chị dâu trở về chờ tin đi, bảo đảm chị vừa lòng. Em sẽ không khi dễ họ, cũng sẽ không trở thành người lừa đảo phải không?"

Giang Tiểu Tây gật đầu, biết anh ta đã nghe rõ ý của cô, bất quá vẫn là không quên dặn anh ta: "Bồi thường cho ông ta một hai vạn cũng không phải nhiều, tiền tôi sẽ đưa trước cho cậu."

Hải Ba hoảng sợ, xua tay: "Đừng, các anh em mà biết được nhất định sẽ mắng em, tiền đó em sẽ không bỏ ra, em còn muốn tiền của ông ta kia, hiện tại em thay chị dâu xử lý việc nhỏ này sao có thể mặt dày lấy tiền? Chị dâu coi như chữa cho em chút mặt mũi đi, thành toàn em một lần!"

Anh lại thờ dài, lại cúi đầu, khiến cho trong quán, vài người che miệng cười trộm, Giang Tiểu Tây sợ nhất loại chuyện tình này, đành phải uy hiếp hắn: "Hải Ba, nếu cậu mà không nhận..., về sau tôi sẽ không tới tìm giúp nữa!"

Hải Ba cười khổ: "Chị dâu thật sự là, thật sự là." Anh ta nhận lấy tiền, hướng Giang Tiểu Tây cam đoan: "Mặc kệ như thế nào, chuyện này đã nhờ em, nhất định sẽ làm tốt."

Giang Tiểu Tây yên tâm rồi đi, quay về cửa hàng bán hoa, ngồi trong chốc lát, cũng không còn tâm tư buôn bán, liền sớm đóng cửa, cho Lan Lan trở nhà nghỉ ngơi sớm một chút.

Giang Tiểu Tây suy nghĩ, trong nhà còn thiếu vài thứ, lại tới công ty bách hóa mua đồ dùng.

Dù loại kiểu dáng tinh xảo, quần áo trẻ con thật đáng yêu vô cùng, cô trái chọn phải chọn, mọi thứ đều lướt liếc không muốn buông.

Cô phóng chừng Lưu Yến cũng đã chuẩn bị đồ dùng trẻ con, nhưng đối với người nhìn thấy những vật nhỏ này liền yêu, cuối cùng vẫn là chọn lấy hai túi lớn.

Thời điểm tính tiền, nhân viên cửa hàng vui rạo rức, giúp cô mang hai túi to đến tận cửa.

Giang Tiểu Tây xem đồng hồ, Điểm Nhi đã chuẩn bị tan học, liền mở xe đến trường đón Điểm Nhi.

Điểm Nhi sau khi lên xe, nhìn thấy chỗ ngồi có hai túi đồ lớn, tò mò hỏi: "Ma ma, đây là mua cho ai vậy?"

Giang Tiểu Tây hướng Điểm Nhi cười cười: "Con còn nhớ đi Lưu không? Di sắp sinh cục cưng. Hôm nay đi Lưu liền ở nhà chúng ta."

Điểm Nhi vui vẻ vỗ tay: "Thật sự sao? Thật tốt quá! Con thích nhất tiểu bảo bảo. Ma ma chúng ta nhanh về nhà."

Điểm Nhi một đường hưng phấn phái hỏi này hỏi kia, trong chốc lát còn muốn cô dừng xe, cũng phải đi mua quà tặng.

Giang Tiểu Tây nói với Điểm Nhi, "Con có thể mát xa cho đi Lưu, đi hiện tại mang thai rất vất vả, rất cần người giúp đi ấy xoa bóp."

Điểm Nhi nghĩ nghĩ nói: "Ma ma, lúc con ở trong bụng ma ma, là ba ba giúp ma ma mát xa sao?"

Giang Tiểu Tây chợt nhớ lại, khi đó cô mang thai, hai cái đùi sưng còn giống đầu gối, Tôn Hạo Chí luôn xoa bóp chân cho cô, chậm rãi mát xa, đến khi cô cảm thấy máu theo lòng bàn chân chậm rãi lưu thông, quay về trái tim, như vậy sưng tấy đau nhức mới có thể giảm bớt, đặc biệt đến hậu kỳ mang thai, mỗi ngày cô chỉ có lấy cái tư thế này mới có thể bình yên đi vào giấc ngủ.

Điểm Nhi cho là cô không nghe thấy, lại hỏi một lần: "Là ba ba giúp ma ma mát xa sao, ma ma?"

Giang Tiểu Tây mới gật đầu nói: "Đúng vậy, là ba ba giúp ma ma mát xa. Bất quá chú Hồ Từ lại nằm viện, không có người giúp dì Lư mát xa, cho nên Điểm Nhi có khả năng giúp đỡ dì Lư mát xa không?" Điểm Nhi thống khoái đáp ứng: "Được! Con tới giúp dì Lư mát xa."

Điểm Nhi thiện lương như vậy, cô không khỏi mỉm cười: "Điểm Nhi thực ngoan."

Rất nhanh lái về đến nhà, làm cô kinh ngạc, trong ga-ra lại có xe của Tôn Hạo Chí.

Cô biết anh sẽ trở về, nhưng không nghĩ tới anh có thể về sớm hơn bọn họ.

Điểm Nhi cũng nhìn thấy xe của Tôn Hạo Chí, rất vui vẻ nói: "Ma ma xem, xe ba ba!"

Giang Tiểu Tây dừng xe, mang túi đồ vừa mua, Điểm Nhi đã đeo cặp sách chạy đến phía trước, kêu: "Ba ba, con đã trở về!"

Điểm Nhi mở cửa, xông vào.

Giang Tiểu Tây ở sau lưng Điểm Nhi đi vào phòng, thấy Lư Yến đoàn đoàn chính chính ngồi trên sofa ở phòng khách, bên kia Tôn Hạo Chí đang cùng với cô ấy nói cái gì đó.

Bọn họ nghe thấy thanh âm của Điểm Nhi, ngẩng đầu nhìn lại, đồng thời lộ ra tươi cười.

Bất đồng là, Tôn Hạo Chí là sùng nịch tươi cười với Điểm Nhi, mà Lư Yến như trút được gánh nặng mà cười.

Giang Tiểu Tây biết Lư Yến có chút sợ hãi Tôn Hạo Chí, cô ấy ở bên ngoài nghe nói qua không ít "Sự tích" của Tôn Hạo Chí, đối với thanh danh của anh rất kiêng kỵ.

Vì giảm bớt khản trương cho cô ấy, Giang Tiểu Tây lập tức hướng Lư Yến cười nói: "Yến nhi, thế nào, nghỉ ngơi tốt chưa?"

Lư Yến xoa xoa hai tay muốn đứng lên, bị Giang Tiểu Tây giành trước từng bước đè lại, cô ấy khách khí nói: "Rất tốt, chị Tiểu Tây. Anh Tôn đã sớm trở lại, em ở phòng ngủ cũng không biết."

Giang Tiểu Tây cười cười buông Lư Yến ra: "Vây là tốt rồi. Đây là mua cho em và đứa nhỏ. Chị trước bỏ vào phòng em nha, quay lại chúng ta lại nói chuyện."

Lại quay đầu hướng Điểm Nhi nói: "Điểm Nhi, con chào hỏi dì Lư chưa?"

Điểm Nhi ôm cổ Tôn Hạo Chí, ngồi ở trên gối anh, nghe xong lời của Giang Tiểu Tây liền le lưỡi, trượt xuống dưới, đứng quy củ, hướng Lư Yến nói: "Dì Lư tốt!"

Lư Yến cười kéo Điểm Nhi qua, nói: "Đây là Điểm Nhi, lớn như vậy. Còn nhớ dì Lư không?"

Điểm Nhi ngẩng đầu nhìn Giang Tiểu Tây, lại nhìn Lư Yến, có hiểu biết nói: "Con Nhớ dì Lư, con còn nhớ chú Hồ Từ, hai nhười tặng cho con Baby, còn ở phòng của con."

Lư Yến kinh ngạc nhìn Điểm Nhi: "Khi đó con vẫn còn nhỏ, liền nhớ rõ nhiều chuyện như vậy sao?"

Giang Tiểu Tây cười nói: "Con bé nhớ rõ mọi chuyện, trí nhớ còn tốt hơn cả chị." Lại hướng Điểm Nhi nói: "Điểm Nhi cầm cặp sách lên đi, trước tiên viết xong bài tập, lát nữa ma ma xuống sẽ kiểm tra."

Tôn Hạo Chí nhận lấy nói: "Ba ba mang giúp Điểm Nhi."

Vì thế, Tôn Hạo Chí một tay nắm tay Điểm Nhi, một tay xách túi sách hướng trên lầu đi, vừa đi vừa hỏi: "Điểm Nhi, sao cặp sách của con lại nặng như vậy? Con sao có thể xách được đây?"

Điểm Nhi tự hào nói: "Con xách được, con còn có thể đeo cặp sách, mang theo giày trượt băng lên trên lớp." Giang Tiểu Tây hướng Lư Yến cười cười, ý bảo cô ấy đừng sợ, đi theo phía sau Tôn Hạo Chí và Điểm Nhi đi lên lầu thay quần áo.

Giang Tiểu Tây đi vào phòng ngủ cầm quần áo ở nhà đi thay, lại ngồi xuống đem tóc dài buộc thành đuôi ngựa.

Tôn Hạo Chí không tiếng động đẩy cửa phòng ra đi tới, tà tà tựa vào áo ba-đờ-xuy cửa hàng xem ta chải đầu.

Cô ở trong gương quét mắt nhìn anh một cái, thấy anh một bộ muốn nói lại thôi, liền quay tới nhìn thẳng anh, tâm bình khí hòa đối với anh nói: "Trong nhà có khách, tôi sẽ không ăm ỹ với anh. Lư Yến có thể ở nhà vài ngày, chúng ta liền tận lực không gây rầy của cô ấy."

Tôn Hạo Chí đi tới, ngồi ở bên giường, khuỷu tay đặt tại chân dài, hai tay giao nhau, do dự nói với cô: "Tiểu tây, có chuyện gì..., có thể trực tiếp nói với tôi."

Giang Tiểu Tây nghi ngờ theo dõi anh trong chốc lát, đột nhiên hiểu được, anh là đang ám chỉ cô, muốn cô cầu anh hỗ trợ giải quyết chuyện tình của Luru Yển. Cô đứng lên, thẳng thắn nói với anh: "Tôi đã để Hải Ba đi xử lý. Luru Yển là chị em tốt của tôi, tôi không muốn cô ấy chịu thiệt, cũng không muốn cô ấy gặp nhiều phiền toái hơn. Anh hiểu?"

Tôn Hạo Chí nháy mắt biểu tình cứng đờ, theo sau thở dài nói: "Được rồi. Tùy em vậy, em cao hứng là tốt rồi."

Hoi trẻ, bốn người ngồi xuống ăn cơm chiều, Diễm Nhi muốn ngồi ở bên cạnh Tôn Hạo Chí, Tôn Hạo Chí không ngừng cho gấp cho con bé rau, kỳ thật Diễm Nhi hoàn toàn không cần người chăm sóc, nhưng là Tôn Hạo Chí cảm thấy Diễm Nhi ăn không được nhiều, mang hết đĩa nhỏ đĩa to đặt trước mặt Diễm Nhi, chính mình lại cơ hồ chưa ăn cái gì.

Giang Tiểu Tây vội vàng đặt đĩa rau trước mặt Luru Yển, Diễm Nhi từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất, nhưng ngồi cùng bàn ăn cơm với Tôn Hạo Chí thì lại sùng sốt đem con bé trở nên giống cái tiểu tửc phụ bị khinh bỉ.

Cô gấp một khối thịt bò, đặt vào bát của Luru Yển: "Ăn nhiều vào."

Lại đựng một bát canh sườn bí đao đặt ở trước mặt cô ấy: "Ăn bí đao có thể tiêu bệnh phù."

Luru Yển vừa ăn vừa nói: "Chị Tiểu Tây, em tự mình gấp."

Giang Tiểu Tây xem Luru Yển ăn ngon, trong lòng cũng cao hứng, lại cúi đầu xem trong bát chính mình, không biết khi nào thì hơn lên một miếng bô.

Cô dùng khước mắt ngắm Tôn Hạo chí, anh đang bẻ bọng giúp Diễm Nhi gấp sườn.

Vì thế, cô lặng yên ăn hết đồng thịt bò kia.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ngày lóe sáng

Đêm đó, Giang Tiểu Tây và Luru Yển nói chuyện tới khuya, đơn giản cả hai nằm chết dí trên giường phòng cho khách.

"Chị Tiểu Tây, anh Tôn hiện tại thật sự rất có phong cách của đại ca!" Luru Yển nói.

Giang Tiểu Tây phốc xich bật cười: "Cái gì mà phong cách của đại ca?"

Luru Yển nghiêng người, lấy tay chống đỡ đầu, ngạc nhiên tròn to hai mắt: "Chị không biết địa vị trên giang hồ của anh Tôn cao như thế nào hả? Năm đó những người cùng anh ấy nổi danh chỉ còn anh ấy và hai người Hà Đông, Lý Dũng. Đã là người trên giang hồ, nhắc tới anh Tôn không có ai là không phục. Nói như thế, anh Tôn hiện tại chính là đại ca số một được công nhận của thành phố này! Lý Dũng tuy rằng ngoan, cũng không trượng nghĩa như anh Tôn, không thể làm cho mọi người phục, chỉ có thể xếp hạng thứ hai!" Luru Yển trong mắt tựa hồ có điểm sùng bái.

Giang Tiểu Tây thở dài: "Đây cũng không phải là chuyện gì tốt!"

Luru Yển đẩy cô một phen: "Chị Tiểu Tây, chị thật sự là không hiểu. Lấy địa vị anh Tôn hôm nay, có chuyện gì mà anh ấy không giải quyết được? Chị đi theo anh Tôn, cho dù không phải muốn gió được gió muốn mưa được mưa, thì cũng là vinh hoa phú quý, như thế nào không tốt?"

Giang Tiểu Tây bắt đầu dĩ cười, để tay ở sau ót, sau một lúc lâu mới nói: "Yển nhi, em còn không hiểu chị sao? Chị cần cái đó sao? Chị muốn là một an ổn gia đình bình thường, nhưng, điều đó anh ta hoàn toàn không thể cho chị."

Luru Yển nhũ lông mày, đối với lời nói của Giang Tiểu Tây không cho là đúng: "Như thế nào không an ổn? Chị lo lắng có người trả thù? Có ai ăn tìm gấu gan báo muốn chết? Hiện tại anh Tôn cũng sẽ không tự mình động thủ, cảnh sát cũng không có lý do tìm đến anh ấy gây phiền toái!"

Giang Tiểu Tây biết Luru Yển sẽ không hiểu được cảm nhận của cô, cô làm sao không lo lắng.

Cô sợ là không thể cho Diễm Nhi một cuộc sống bình thường, cô hi vọng Diễm Nhi có thể như mọi đứa nhỏ bình thường, có cuộc sống tự do tự tại. Cô không muốn mỗi lần phát sinh gió thổi, liền cần bảo vệ đưa con bé đến trường, hoặc là thời điểm có cảnh sát tới nhà bắt người, cô cũng không hy vọng ban đêm điện thoại vang không ngừng, có người tới cửa....

Rất nhiều việc, cô không muốn Diễm Nhi biết. Cô vất vả mới có thể bảo vệ tâm hồn thuần khiết của Diễm Nhi.

Cô càng sợ thân phận Tôn Hạo Chí sẽ khiến con bé kỳ thị, nếu những gia đình khác biết Diễm Nhi là con gái của Tôn Hạo Chí, có thể sẽ không cho con của bọn họ chơi đùa với Diễm Nhi? Con bé ở trường học có thể được đối xử bình thường sao? Thật sự, tiền tài nhiều hơn nữa, địa vị cao tới đâu, với cô

mà nói đều không có ý nghĩa.

Quan trọng là Điểm Nhi hạnh phúc.

Lưu Yến thấy Giang Tiểu Tây không nói lời nào, liền hạ giọng thủ thăm dò, hỏi cô: "Chị Tiểu Tây, chị, có phải hay không còn đang suy nghĩ đến anh Diệp Phi?"

Diệp Phi, nghe thấy tên Diệp Phi, tâm của Giang Tiểu Tây một trận đau đớn, giống như miệng vết thương nhỏ vỡ ra, nhanh chóng mở rộng, thẳng đến cả trái tim dần vỡ nát, biến thành bột phấn.

Cô còn nghĩ đến anh ta sao?

Muốn cô trả lời thế nào?

Không ai có thể thể biết, cô đã cố gắng bao nhiêu để khắc chế bản thân không nghĩ đến anh ta nữa, không hồi tưởng lại những ngày tháng hai người còn bên nhau, những thứ kia lóe sáng, phát ra ánh sáng, sưởi ấm cuộc sống của cô.

Cô đau khổ đè nén chính mình, nản lòng trải qua cuộc sống đáng buồn này.

Bởi vì cô thật sự sợ hãi, cô sợ chính mình một khi thả lỏng cảnh giác sẽ ở trong mộng kêu tên anh ta, cô sợ cô đẩy cỏi lòng hi vọng, mở mắt ra lại phát hiện người bên cạnh không phải anh ta, cô sợ cô khắc chế không được đối với anh ta tưởng niệm liều lĩnh bỏ chạy đến bên cạnh anh ta, cô sợ dục vọng của cô sẽ hủy diệt tất cả, mang đến cho mọi người tai nạn!

Cho nên, cô sao có thể nghĩ đến anh ta?

Cô tình nguyện chết lặng trong hồ đồ, chỉ có như vậy cô mới có thể không bị dày vò.

Không phải cô không yêu anh ta, không phải bởi vì cô không cần anh ta, mà lại là, bởi vì cô yêu anh ta, cô mới chịu rời xa anh ta, chỉ có như vậy, anh ta mới có thể sống tốt, cô mới có dũng khí đối mặt với vận mệnh tàn khốc.

Cô biết anh ta ở bên kia thành phố này, đối với anh ta, cô lựa chọn làm cho mình quên đi, cô chưa bao giờ lên gặp anh ta, chưa bao giờ cố ý hỏi thăm tình hình gần đây của anh ta, đối với anh ta, cô có thể cảm nhận được anh ta vẫn sống tốt, cùng anh ta sống trong cùng một thành phố, như vậy như vậy đủ rồi.

Không thể yêu cầu nhiều hơn.

Cô đem toàn bộ tình cảm đặt trên người Điểm Nhi, tính mạng của cô dùng việc đó để kéo dài, có lẽ cũng không quá tệ.

Giang Tiểu Tây cảm thấy Lưu Yến nắm tay cô, đầu ngón tay mềm mại ôn nhu, cô ấy nhẹ nhàng nói với cô: "Chị Tiểu Tây, thật ra thì, mạng của chị cũng thực khổ. Một người tâm lớn như vậy, không thể hạ xuống một người, làm sao có thể ở chung với một người khác đây? Em và Hồ Từ tuy rằng ngày ngày trôi qua, đối với chúng em trong lòng đều chỉ có đối phương. Không sợ đi theo anh ấy ăn cháo, em cũng vậy cảm thấy là cháo bèo ngư. Nhưng chị lại không giống, chị là ăn sơn hào hải vị cũng không có tư vị! Nếu không phải vì đứa bé Điểm Nhi kia, em nghĩ chị đã sớm chịu không nổi."

Buổi nói chuyện này, Giang Tiểu Tây đã rơi rất nhiều nước mắt.

Yến Nhi biết, Hồ Từ cũng biết, chuyện giữa cô và Diệp phi bọn họ thấy tận mắt chứng kiến, cũng bởi vì như thế, trong lòng Giang Tiểu Tây, bọn họ trở thành thân nhân vô cùng quan trọng.

Giang Tiểu Tây cảm lại tay Lưu Yến, bỏ vào chăn, nói với nàng: "Quá muộn rồi, ngủ đi. Hôm nay chị ngủ ở chỗ này với em"

Lưu Yến gật một cái, cười hi hi nói: "Tốt, đã lâu chưa ngủ cùng chị Tiểu Tây."

Giang Tiểu Tây tắt đèn, nằm xuống, dần dần ngủ.

Mở mắt ra bên người là một mảnh mờ lung, đợi cho sương mù tán đi, Giang Tiểu Tây giống nhau trở lại những năm tháng trước kia, cô thấy mình còn trẻ, đứng một mình trên sân tập thể dục, màu trắng váy liền áo, giày da vàng nhạt, viền màu xanh, tất chân màu trắng, tóc đen mềm mại thả trên vai, vài sợi tóc bị gió nhẹ thổi bay.

Cô giờ tay lên, vén sợi tóc ở thái dương ra sau tai, bàn tay nhỏ gầy trắng nõn, trên mu bàn tay mờ mờ có thể thấy được màu lam nhạt mạch máu, mười ngón thon dài, móng tay nhọn nhọn, sáng bóng như ngọc trai.

Chẳng biết tại sao, cô nhìn không rõ khuôn mặt đó.

Vì thế cô cố gắng tới gần, đột nhiên, cô há mồm nói: "Diệp Phi!"

Chỉ một thoáng, cô dung nhập thân thể của cô khi còn trẻ, xuyên thấu qua mắt của cô khi đó, cô nhìn thấy một thiếu niên cao lớn đứng trước mặt cô, áo sơ mi trắng phản chiếu ánh mặt trời, cả người ở trong vòng ánh sáng.

Dưới tóc ngắn gọn gàng của anh ta, hạ là cái trán rộng lớn tuần lã. Đôi mắt đen nhánh tỏa sáng, khóe miệng đẹp thoáng cong lên, anh ta đối với cô mỉm cười ôn nhu: "Giang Tiểu Tây, anh đưa em về nhà."

Cô đứng lên, kéo kéo mép váy, sóng vai đi với anh ta.

Cổng trường sắp đóng rồi, bên cạnh cổng lớn của trường có một cái cổng nhỏ, Diệp Phi đẩy cửa ra, đột nhiên một cây gỗ đánh vào đầu của anh ta, máu tươi ồ ồ chảy xuống, áo sơ mi trắng nhuộm thành một mảnh đỏ sẫm.

Giang Tiểu Tây hét lên một tiếng, che mặt.

Bên cạnh có người đẩy cô: "Chị Tiểu Tây! Làm sao vậy?" Là Lưu Yến.

Tĩnh mộng.

Giang Tiểu Tây ngồi xuống nói với cô ấy: "Không có gì, là mơ thôi. Em ngủ đi. Chị đi uống nước."

Trong bóng đêm Lưu Yến "Vâng" một tiếng, hướng bên trong lật mình một cái, lại ngủ thật say.

Giang Tiểu Tây vén chăn lên xuống giường, mở cửa, mở đèn trên tường trong phòng khách, ánh sáng hơi yếu, không có chút độ ấm nào, cô khép kín áo ngủ trên người, vào phòng bếp rót nước.

Theo cửa sổ nhìn ra ngoài, là một bụi hoa Sắc Vĩ, đóa hoa màu vàng lã lã nở rộ.

Xuyên thấu qua bụi hoa, cô nhìn thấy xe Tôn Hạo Chí đang lã lã hoạt động, anh không mở đèn xe, xe không tiếng động dừng lại.

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức trên vách tường, hai giờ rạng sáng.

Thật ra thì Giang Tiểu Tây không cần đoán cũng biết anh lên kút muốn đi chỗ nào, chỉ là cô không nói ra mà thôi, không có ý tứ.

Như Lưu Yến nói, tâm của cô còn có một người khác, nơi đó còn có chỗ cho Tôn Hạo Chí sao?

Anh muốn đi nơi nào thì đi nơi đó đi, có lẽ đây cũng là một loại công bằng.

Trở lại phòng khách, thấy Tôn Hạo Chí, thuốc lá và cái bật lửa đều ở trên bàn trà, liền thuận tay cầm lên một cây đốt, sau đó chậm rãi ngồi vào trên sofa.

Cô đã không nhớ rõ mình là khi nào thì học được hút thuốc .

Là sau khi chia tay Diệp Phi?

Còn là lần đầu tiên sau khi kết hôn, thời điểm Tôn Hạo Chí đi ra ngoài lêu lổng?

Trước kia Giang Tiểu Tây ghét nhất phải đợi lâu ở quán rượu, ra ngoài, trên tóc sẽ dính đầy mùi thuốc lá, Diệp phi luôn nói với cô, không quan hệ, về nhà anh giúp em gội đầu.

Diệp Phi thích nhất mái tóc dài của cô, anh ta thường đem ngón tay xuyên qua tóc của cô, sau đó đem lọn tóc vòng ở đầu ngón tay đảo quanh, ép cô đáp ứng, vĩnh viễn không được cắt.

Giang Tiểu Tây cuối cùng là cười đối với anh ta nói, nếu có một ngày anh rời xa em, em sẽ cắt tóc, sẽ không để dài.

Nhưng mà, khi bọn cô chân chính chia lìa, Giang Tiểu Tây nhưng không có cắt tóc ngắn, ngược lại, cô vẫn vẫn duy trì một kiểu tóc, thậm chí vẫn là chiều dài ấy.

Có lẽ, ở trong tiềm thức của Giang Tiểu Tây, cô vẫn đang hy vọng có thể ở nơi nào đó gặp được anh ta, nếu như có thể gặp nhau, cô hi vọng anh ta vẫn là người ngày xưa mà cô từng biết.

Ngẫm lại Giang Tiểu Tây tự thấy mình còn thật là khờ, thật buồn cười, sau mười mấy năm làm sao có thể như ngày xưa đây? Cô mười mấy năm trước đây, không có quanh năm đều nhủ mảy, hai mắt không có âm đạm không ánh sáng, lại càng không có biểu tình châm chọc, vẻ mặt lạnh nhạt.

Đúng vậy, cô thay đổi nhiều như vậy sao?

Giang Tiểu Tây phun ra một cái vòng khói, xem nó chậm rãi lớn lên, trở thành nhạt, cho đến biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nhớ lại, một ngày đó rồi sẽ giống sương khói tan biến mất, không lưu một chút dấu vết.

Diệp Phi, cuối cùng cũng sẽ quên cô đi.

Giang Tiểu Tây và Diệp Phi là bạn học trung học, cô và anh ta cùng nhau tranh cử ban ủy, sau lại là anh ta lên làm lớp trưởng, cô là học tập uỷ viên.

Khi đó Giang Tiểu Tây có thể nhẹ nhàng đứng thứ nhất cuộc thi, đem tên thứ hai bỏ xa phía sau, cô bị đưa đi tham gia các loại cuộc tranh tài, áo điểm, thi đua vật lý, diễn thuyết anh ngữ, lần lượt từng cái giấy khen một cầm về nhà, dán đầy cả mặt vách tường.

Sách của Giang Tiểu Tây được đặt ở phòng truyền thống của trường, viết văn thì trở thành bài văn mẫu biên vào tập san của trường, mỗi học kỳ cô mang ba cái bằng học sinh giỏi về cho ba ba, ông dương dương đắc ý, đến công hội lĩnh một trăm đồng tiền thưởng cho cô, còn thưởng thêm cho cô một trăm nữa.

Giang Tiểu Tây chỉ là con gái của một gia đình công nhân bình thường, nhưng lại lấy được sủng ái bất luận kẻ nào cũng không thể so với cô.

Mà khi đó Diệp phi cũng là thiếu niên mọi người yêu thích, môi hồng răng trắng, anh khí bùng bùng.

Anh ta có loại khí chất nhẹ nhàng khoan khoái mình lãng, đối mỗi người đều thân thiện lễ độ, chân thành thẳng thắn.

Anh ta là ngôi sao ở trong trường học, các loại xã đoàn hoạt động đều không thể thiếu bóng dáng của anh ta, cô không biết anh ta lấy thời gian ở đâu ra mà học tập, nhưng thành tích của anh ta thực sự không kém, trong trường học duy nhất có thể áo số thi đua lý chống lại cô cũng chỉ có duy nhất anh ta.

Nhà của bọn họ bối cảnh tương đương, cha mẹ đều công tác ở quốc doanh xí nghiệp, ngay cả chỗ ở cũng bất quá cách xa nhau mấy nóc nhà.

Đi học, tan học trên đường thường xuyên gặp nhau, anh ta luôn từ phía sau cô nhẹ nhàng đã chạy tới, sang sang nói: "Giang Tiểu Tây, bạn đi đường chậm như vậy, lại muốn đến muộn!"

Sau đó cầm lấy cặp sách của cô, chạy đến phía trước cô, một bên quay đầu hướng cô nói: "Minh trước giúp bạn cầm túi sách, bạn nhanh lên một chút theo kịp!"

Giang Tiểu Tây bình thường sẽ vội vàng đuổi theo, thờ hồng học đập cửa xông vào phòng học, sau đó liền đỏ mặt phát hiện bạn cùng lớp đều ngẩng đầu nhìn cô cười.

Diệp phi đã đứng ở trên bục giảng chuẩn bị sớm một chút tên, hẳn hướng cô nháy mắt, chỉ vào chỗ ngồi của cô nói cô mau vào đi.

Khi đó, cuộc sống trước mặt bọn họ là ngọt ngào tốt đẹp, giống như hộp nước trái cây vậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Thiếu niên ngây thơ khi đó

Nếu nói thời thiếu nữ, Giang Tiểu Tây cũng có nhiều phiền não, nhưng chỉ có một việc làm cô phiền não nhất.

Bắt đầu hai mươi tuổi, cơ thể của Giang Tiểu Tây như cánh liễu nảy mầm lớn lên, trên mặt dần dần thoát ly những nét trẻ con, cầm bắt đầu nhọn, mặt mày cũng càng thêm rõ ràng. Trên đường tan học thường xuất hiện những cậu nam sinh nhét giấy vào tay cô rồi chạy nhanh đi mất, ở cổng trường cũng thường có cõn đồ ngăn cô lại hạch hỏi. Cô bình thường tiêu sái mặt không đỏ sặc, không cho bất luận kẻ nào nhìn ra trong lòng cô đang kích động và lung tung.

Khi đó Giang Tiểu Tây phụ trách bảng tin trong đại sảnh trường học, thứ tư buổi chiều, cô thường dẫn xuống ghé dựa tô tô vẽ vẽ. Có một lần, khi đó đã là chạng vạng cô mới trở về, mặt trời vàng nhạt vẫn chưa khuất núi hoàn toàn, ánh trăng mỏng nhạt đã hiện lên bầu trời. Tại lối rẽ cô dừng chân lại, đó là giao lộ chữ nhân (ngã ba), bên trái là bậc thềm đá của con hẻm nhỏ, bên phải đường lớn bằng phẳng ngựa xe như nước, nếu đi đường lớn sẽ mất nhiều thời gian hơn. Một trận gió lạnh chui vào cổ áo cô, làm cô rung mình một cái, cô không hề do dự, một bước bước vào con hẻm nhỏ.

Đi được một nửa thời gian, trời đã hoàn toàn tối, Giang Tiểu Tây thật cẩn thận thăm dò phía trước. Lúc này phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vã, giống như có người đuổi theo cô. Cô hoảng hốt nhớ tới tin đồn nữ sinh bị lưu manh xâm hại, cũng bất chấp dưới chân còn có mấy bậc thang, ba chân bốn cẳng chạy. Người nọ cách cô càng ngày càng gần, ta đã nghĩ nếu tên lưu manh đuổi tới cô sẽ đá tên đó như thế nào, rồi sau đó chạy trốn như thế nào. Một giây sau, liền có một bàn tay to khoát lên trên vai cô, cô thét chói tai xoay người lại đá tên đó một cước, dưới chân mềm mại cũng không biết đá trúng chỗ nào.

Người nọ ăn đau "A" kêu một tiếng, quỵ rạp xuống đất. Cô nhân cơ hội muốn chạy trốn, lại bị anh ta giữ chặt quai đeo cặp sách, cô cuống quýt bỏ đi túi sách, xoay người bỏ chạy.

Đột nhiên, một thanh âm quen thuộc sau lưng cô vang lên: "Giang Tiểu Tây, đừng chạy, cẩn thận bậc thang."

Trời, đúng là Diệp Phi.

Anh ta nửa quỳ ở trên bậc thang, biểu tình rất thống khổ: "Chạy cái gì? Tớ vừa ra khỏi cổng trường liền thấy cậu, mới đuổi theo đến nơi này thì bị cậu đá

trúng..."

Giang Tiểu Tây vội vàng đi qua giải thích: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tớ tưởng có côn đồ chặn đường, tớ không biết là cậu, thật đó."

Diệp Phi dở khóc dở cười: "Thôi, coi như số tớ đen, tớ nên gọi cậu sớm một chút."

Giang Tiểu Tây nâng anh ta dậy: "Có sao không? Đá vào chỗ nào? Rất đau sao?"

Diệp Phi mơ hồ nói: "Không sao... Chờ một chút liền tốt thôi..."

Giang Tiểu Tây thấy Diệp Phi áp ứng, bỗng nhiên ý thức được chính mình đã đến chỗ nào, trên mặt đỏ bừng, cũng may là đang ở trong bóng tối.

Qua một hồi lâu, Diệp Phi mới đứng thẳng thân thể mở miệng nói: "Gần đây thường có người chặn đường cậu sao?"

Giang Tiểu Tây gật gật đầu "Uhm" một tiếng.

Diệp Phi nghĩ nghĩ nói: "Về sau tớ đưa cậu về nhà, dù sao cũng tiện đường."

Giang Tiểu Tây biết Diệp Phi từ trước đến nay luôn nhiệt tình, đối xử với bạn học đều rất tốt, nhưng mà, nếu bị bạn học khác thấy, có thể không tốt hay không?

Diệp Phi thấy Giang Tiểu Tây do dự, liền nói rõ ràng: "Không sao, cậu sợ các bạn khác nhìn thấy, tớ có thể đi sau cậu, cách xa một chút cũng được mà."

Trong đêm tối, con ngói Diệp Phi giống như sao sáng, anh ta chân thành thẳng thắn như thế, làm cho người khác không thể cự tuyệt. Vì thế, Giang Tiểu Tây xưa đi lo lắng, cười nói với anh ta: "Vậy được rồi, cảm ơn cậu, Diệp Phi!"

Từ đó về sau, Diệp Phi vẫn đưa Giang Tiểu Tây về nhà, hẳn thủy chung tuân thủ nghiêm ngặt hứa hẹn lúc trước, đi theo, cách cô không xa. Có tên côn đồ muốn gây khó dễ cho cô, anh ta liền tới giải vây. Bình thường chỉ cần thân hình cao lớn của anh ta vừa xuất hiện, tên côn đồ sẽ tự động lui tán. Về sau, họ từ từ hình thành thói quen, có đôi khi là anh ta chơi bóng rổ, cô ngồi bên cạnh chờ, có đôi khi cô ngồi ở một góc sân thể dục đọc sách chờ anh ta. Gió từ từ thổi, ánh nắng nhẹ nhàng chiếu rọi, trong ấn tượng của Giang Tiểu Tây, đó là một đoạn kí ức tốt đẹp, cho nên nó luôn xuất hiện trong mộng của cô, có khi thậm chí càng thêm kiều diễm ấm áp hơn so với hiện thực.

Khi đó hai người họ rất đơn thuần, luôn cảm giác đối phương rất tốt, cảm thấy đối phương là sự tồn tại đặc biệt, nhưng đó rốt cuộc là loại tình cảm như thế nào, cả hai đều không rõ ràng lắm. Nếu không ai phát hiện, có lẽ có một ngày, khi họ tốt nghiệp cũng sẽ không gặp lại, cảm tình này cũng sẽ bị từ từ phai nhạt, hoặc là trở thành một đoạn hồi ức nhạt nhẽo sau này. Đúng vậy, Giang Tiểu Tây và Diệp Phi, cũng có khả năng sẽ gặp thoáng qua, mà không phải oanh oanh liệt liệt yêu đối phương.

Về sau Giang Tiểu Tây thường hỏi Diệp Phi, anh ta thích cô từ khi nào, anh ta luôn luôn cười cười nói: "Em bắt đầu thích anh, thì anh cũng bắt đầu thích em rồi." Cô chán nản.(trên lớp thì xưng cậu - tớ, còn khi chỉ có hai người thì xưng anh - em nha)

Rốt cuộc là khi nào thì bắt đầu?

Giang Tiểu Tây nằm ở trên ghế sofa, nhắm mắt lại hồi tưởng. Một liều thuốc rất nhanh hết, cô cầm bật lửa lại đốt thêm một điếu. Ánh lửa lóe ra, cô bỗng nhiên tỉnh ngộ, kỳ thật, sự xuất hiện của Tôn Hạo Chí đã làm phát sinh rất nhiều việc, tình cảm của cô và Diệp Phi cũng bị bại lộ, cuối cùng dẫn đến hạt giống tình yêu mọc rễ nảy mầm, điên cuồng mà sinh trưởng, vận mệnh của họ gặt gao quanh quanh một chỗ.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tôn Hạo Chí, ngày đó, anh dùng xe ô tô chặn cô trước cổng trường. Tóc của anh ngắn không thể ngắn hơn, mày rậm, mắt một mí dài nhỏ, há mồm liền phun ra một trận khói: "Cô là Giang Tiểu Tây?" Giọng điệu nói chuyện của anh thờ ơ, không lí do khiến người ta chán ghét.

Giang Tiểu Tây phản cảm vì hắn phun khói thuốc về phía cô, nghiêng thân lách qua xe của anh. Anh lên xe ô tô đuổi kịp cô, đi bên cạnh cô: "Nghe nói, cô là học sinh có thành tích tốt nhất trường? Tôi thấy không quá giống! Nữ sinh xinh đẹp như vậy có thể ổn định tinh thần mà học sao?"

Giang Tiểu Tây ngẩng đầu thường anh một ánh mắt tức giận, anh càng đắc ý tiếp cận gần hơn: "Tôi là Tôn Hạo Chí, Cô nhận tôi là anh trai! Về sau tôi dẫn cô đi chơi!"

Giang Tiểu Tây quay đầu hướng đường bên kia đi, Anh lại cười xe ô tô qua, giống như cái đuôi, bỏ cũng không xong.

"Giang Tiểu Tây!" Là giọng Diệp Phi.

Anh ta từ phía sau bước đi thật nhanh chạy tới, chỉ tầm hai bước liền đuổi kịp cô, cúi đầu hỏi cô: "Làm sao vậy?"

Giang Tiểu Tây lắc đầu.

Tôn Hạo Chí dùng khước mắt trên dưới đánh giá Diệp Phi, lại nhìn cô, sau đó cười tà tà: "Ồi, trách không được không để ý tới tôi, nguyên lai đã có bạn trai rồi."

Diệp Phi bước lên phía trước một bước, che ở trước mặt Giang Tiểu Tây, uốn nắn Tôn Hạo Chí: "Người đừng nói loạn, chúng tôi là bạn học."

Tôn Hạo Chí nhủ lòng mảy, chậm rì rì nói: "Nếu như vậy, cậu không có quyền lợi ngăn cản tôi tìm cô ấy?" Anh vừa nói chuyển hướng xe, vòng qua Diệp Phi nhảy mất với Giang Tiểu Tây.

Giang Tiểu Tây nhin không được nói: "Tôi sẽ không đáp ứng, anh đừng uống phí sức lực nữa."

Diệp Phi lại tiến lên một bước, ngăn cản anh: "Anh nghe được không, mau tránh ra, đừng có can thiệp đường."

Tôn Hạo Chí méo mó, tự giễu cười cười: "Được rồi." Anh nghiêng xe ra, trả lại đường đi cho họ.

Diệp Phi lúi kếu Giang Tiểu Tây đi qua. Vừa đi không xa, chợt nghe sau lưng Tôn Hạo Chí lớn tiếng nói: "Giang Tiểu Tây, một ngày nào đó em sẽ là bạn gái của tôi!"

Tay của Giang Tiểu Tây run lên một cái, Diệp Phi lập tức nắm chặt: "Đừng để ý đến anh ta, anh ta không dám làm như thế đâu."

Khi đó, Giang Tiểu Tây và Diệp Phi cũng không biết Tôn Hạo Chí nổi danh nhất khu Hà Tây, cũng không biết anh là người như thế nào. Cho nên, ngày hôm sau Giang Tiểu Tây vừa đi vào phòng học, hoàn toàn không có dự liệu sẽ nhìn thấy cảnh tượng kia.

Trên bàn viết của cô đặt một bó hoa hồng rất lớn, các nữ sinh khác đang vây quanh bàn luận, thấy cô tiến vào, không hẹn mà cùng im lặng. Về mặt Giang Tiểu Tây lại lạnh ngắt đi qua, trên mặt ửng hồng không thua gì bó hoa hồng kia.. Phải biết rằng, Giang Tiểu Tây là khuôn mẫu trong đám nữ sinh, chưa bao giờ từng làm chuyện gì khác người. Cô không biết đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của các học sinh như thế nào, vì thế cúi thấp đầu, thần tốc nhét bó hoa hồng kia vào học bàn. Một tờ giấy màu hồng theo đó rơi ra, mặt trên có hai hàng chữ mạnh mẽ:

"Tặng cho nữ thần của tôi Giang Tiểu Tây."

Người hâm mộ Tôn Hạo chí "

Giang Tiểu Tây nhất thời cảm thấy một trận ghê tởm, xé nát tờ giấy ném vào học bàn.

Thiếu niên Tôn Hạo Chí khi đó, cảm thấy đó là hành động rất lãng mạn, nhưng theo cô, đó chỉ làm trò cười cho mọi người mà thôi, để cho cô càng thêm kiên định cho rằng phẩm hạnh của anh không bằng tên tiểu lưu manh.

mấy tuần sau đó, Tôn Hạo Chí đều không xuất hiện ở cửa trường học, nhưng quà tặng của anh đều biến hóa mỗi ngày, có đôi khi là đồ chơi, có đôi khi là một túi lớn đồ ăn vặt, thậm chí xuất hiện một lọ ngôi sao may mắn lớn.. Giang Tiểu Tây xấu hổ mà vụng trộm ném những thứ quà tặng này đi, về sau có một nữ sinh đưa quà cho cô. Giang Tiểu Tây xấu hổ cự tuyệt. Trong trường học ồn ào huyền ảo, thấy cô giáo cũng đều biết Giang Tiểu Tây có một người điên cuồng theo đuổi.

Giáo viên chủ nhiệm rút cuộc thiếu kiên nhẫn, Gọi Giang Tiểu Tây ra, lời nói thăm thía khuyên bảo cô: "Yêu sớm là điều tối kỵ của học sinh. Nhiệm vụ chủ yếu của em bây giờ là học tập, tuy em đã có thể học lên trung học, nhưng là vẫn phải tuân thủ quy định trường học, không thể ảnh hưởng đến các bạn khác. Nữ sinh xinh đẹp nhất định sẽ có nhiều người theo đuổi, không thể đặc ý, phải hiểu rõ chính mình mới được."

Giang Tiểu Tây không biết giải thích như thế nào với thầy giáo, chỉ có gật đầu nhận sai. Kỳ thật từ đầu tới đuôi cô không có trêu chọc Tôn Hạo Chí, nói cũng chỉ nói qua một câu với anh mà thôi, cô cũng đâu có làm gì?. Từ văn phòng trở về, Giang Tiểu Tây càng nghĩ càng cảm thấy ỳ ạch, trốn trong góc tối khóc một mình. Diệp Phi thấy thế, giữ chặt cô, hỏi: "Giang Tiểu Tây, ai khi dễ em hả?" Giang Tiểu Tây nói tất cả cho anh ta nghe, Diệp Phi cười nói: "Em đừng lo lắng, anh sẽ tìm Tôn Hạo Chí nói chuyện." Giang Tiểu Tây lau khô nước mắt ngừng đầu nhìn anh ta, nụ cười của anh ta ấm áp tinh thần như vậy, giống như ánh sáng xua tan sầu lo trong lòng cô. Vì thế, Giang Tiểu Tây gật đầu đáp ứng.

Về sau, Giang Tiểu Tây lúc nào cũng hồi tưởng, nếu không phải không khí trong nhà từ từ khẩn trương, nếu những người bên cạnh có thể tin tưởng cô, nếu cô ngăn cản Diệp Phi đi tìm Tôn Hạo Chí, có lẽ mọi chuyện cũng sẽ không như bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Nhất Định Ở Cùng Nhau.

Tôi không có tận mắt nhìn thấy quá trình Diệp Phi đi tìm Tôn Hạo Chí, tôi chỉ nhìn thấy có vết thương trên mặt của Diệp Phi. Ngày thứ hai trên đường đi học, anh ta đội mũ lưỡi trai che đi nửa khuôn mặt, nghiêng đầu, che đi vết sẹo trên khóe miệng, cười: "Anh đây chỉ là việc nhỏ, hấn so với anh còn nghiêm trọng hơn đó. Thật sự mà, hấn nói sau này sẽ không tìm đến làm phiền em nữa."

Tôi đưa tay mở mũ của anh ta ra, muốn xem rốt cuộc anh ta bị thương ở chỗ nào.

Diệp Phi ngăn tay tôi, nói: "Đừng nhìn đừng nhìn, thật sự không có việc gì mà."

Tôi sốt ruột dậm chân: "Không được, anh mau cho em nhìn một chút đi."

Anh ta thấy tôi lo lắng, liền đứng dậy khó xử cười nói: “Không nghiêm trọng, chỉ có chút khó nhìn thôi.”

Tôi kéo mũ của anh ta xuống, ánh sáng mặt trời sáng sớm chiếu trên khuôn mặt trắng nõn của anh ta, toàn bộ mặt trái bầm tím sưng to lên, chỉ có thể miễn cưỡng mở ra một chút, lộ ra con mắt đỏ đến dọa người. Tôi vừa nhìn thấy, càng thêm đau lòng cùng lo lắng: “Như thế này còn nói là không sao! Đi khám bác sĩ chưa? Nếu ảnh hưởng đến thị lực thì phải làm sao đây?”

Diệp Phi đội mũ lại, giọng nói ung dung: “Đã đi bệnh viện rồi, là bị thương ngoài da, qua mấy ngày nữa tiêu tan đi thì tốt rồi.”

Nhưng tôi càng nhìn càng cảm thấy nghiêm trọng: “Đau không?”

Diệp Phi lập tức nói: “Không đau, không đau chút nào, vết thương sưng lên cũng đều không đau.” Tôi bị anh ta chọc cười, trong hốc mắt đã ngấn lệ: “Nói hươu nói vượn, sưng lên mà vẫn không đau?”

Diệp Phi nâng vành mũ: “Thật sự đau một chút, đau một chút thôi.”

Tôi lại áy náy: “Sớm biết như thế sẽ không để anh đi tìm Tôn Hạo Chí, tại sao anh ta ra tay tàn nhẫn như vậy! Thật là quá đáng mà!”

Sự thật thì Diệp Phi không phải là tay nói xấu, vẫn hăng hái nói: “Cũng tạm tạm. Xem như hấn cũng có khí phách, những tên côn đồ kia muốn tiến lên giúp đỡ, hấn vẫn không cho, kiên trì muốn đấu một mình.”

Tôi thấy mặt mày anh ta hớn hờ nói, biết vết thương của anh ta không đáng lo, liền hỏi anh ta: “Vậy anh thắng rồi?”

“Ừ, dù sao anh cũng không có thua!”

Lần đầu tiên tôi thấy vẻ mặt này của Diệp Phi, là lòng hư vinh của nam sinh sao? Tôi không khỏi mỉm cười.

Diệp Phi thấy tôi cười, vội giải thích: “Không phải anh yêu thích đánh nhau đâu, anh chỉ vừa nghĩ đến hấn quấy rầy em thì vô cùng tức giận, bây giờ trong nhà của em như vậy, cũng không ai có thể giúp em.”

Tôi ngẩn ra, từ từ bước đi.

Diệp Phi ở sau tôi luôn miệng nói xin lỗi: “Xin lỗi, không phải anh cố ý, anh sẽ không nói lung tung với người khác.”

Tôi lắc đầu: “Không sao cả, đến anh cũng biết rồi, có thể thấy được đã sớm không còn là bí mật gì nữa rồi.”

Trong chốc lát Diệp Phi không đáp lại, mãi một lúc sau mới nói: “Giang Tiểu Tây, về sau bất kể có chuyện gì cũng đều phải nói với anh, anh sẽ giúp em.”

Nếu như ở thời điểm sớm hơn chút, tôi nghe câu nói này e rằng cũng sẽ không cảm thấy gì cả, nhưng lại ở trong thời gian này, ngay lúc tôi đang trải qua biến đổi lớn của gia đình, có bao nhiêu khát khao muốn dựa vào ai đó, có bao nhiêu khát vọng có thể có được sự ủng hộ. Diệp Phi quan tâm tôi là xuất phát từ sự thông cảm sao? Hình như từ trước đến nay tôi chưa từng nghiêm túc suy nghĩ qua. Tôi chỉ biết, ở thời khắc đó, trái tim tôi đã bắt đầu rung động, giống như một viên sô-cô-la trong lò sưởi vậy, ngọt ngào ấm áp mềm mại. Có lẽ, kể từ ngày đó, tình cảm của tôi đối với Diệp Phi đã không còn là tình bạn đơn thuần, mà chuyện xảy ra sau đó càng đẩy chúng tôi tới nơi đầu sóng ngọn gió, trở thành một đôi ai ai cũng biết.

Đó là ngày mà tôi vĩnh viễn cũng thể quên được.

Mặt trời giữa trưa nóng hừng hực nướng cháy mặt đất bên ngoài, trong phòng học rất yên tĩnh, chỉ có tiếng ve sầu trên cây đại thụ kêu ngoài cửa sổ, một bạn học nam xông tới: “Tất cả nam sinh đều ra ngoài đi, Diệp Phi đánh nhau với người ở ngoài trường rồi!” Trong phòng học lập tức náo động cả lên, nam sinh bọn họ như ong vỡ tổ tung cửa xông ra, tôi không chút suy nghĩ liền chạy theo phía sau bọn họ.

Ngay cổng trường học có rất nhiều người vây quanh, tôi thật không dễ dàng gì mới chen lên được phía trước. Ngoài cổng, mười mấy người đánh thành một đoàn. Trong sự hỗn loạn tôi liếc mắt một cái liền nhìn thấy Diệp Phi, trên trán anh ta có vết thương nhìn thấy mà giật mình, máu tươi chảy xuống dọc theo khuôn mặt anh tuấn của anh ta, nhuộm đỏ quần áo trên người anh ta, nhỏ giọt xuống đường nhựa.

Trên tay anh ta cầm một cây ống thép không biết lấy ở đâu ra, một con dao đưa hấu sáng loáng nhắm về phía anh ta chém tới, anh ta vung mạnh ống thép trên tay đánh bay con dao kia. Ở sát sau lưng lại có người chém xuống một dao, Diệp Phi phản ứng rất nhanh, nghiêng người trở tay cầm ống thép nện xuống trên vai người nọ.

Bạn học trên lớp chúng tôi cũng đã gia nhập vào cuộc đánh nhau, cầm gậy gỗ, chân ghế, gạch đá làm vũ khí, lại có bạn học ở lớp khác sôi nổi tới giúp. Mà trên tay đối thủ đều có dao hoặc ống thép, nhưng nhân số lại không nhiều, người vây quanh Diệp Phi dần dần giảm bớt, tự anh ta dư sức đối phó. Nếu không phải là đối phương đột nhiên có người vung dây xích lên, thắng bại vốn đã được quyết định. Sợi dây xích kia nhắm thẳng tới chỗ Diệp Phi, ống thép trên tay anh ta bị cuốn lấy, phía sau có người xông về phía anh ta, trên tay cầm cây dao gấp.

Lưỡi dao sáng loáng lên, phản chiếu ánh nắng mặt trời giữa trưa, vô cùng chói mắt.

Tôi không nhìn rõ Diệp Phi tránh nhát dao kia như thế nào, nhưng mà trên tay anh ta không còn vũ khí nữa, rất nhanh bị dồn ép vào trong góc. Tất cả mọi người đều đang trong cuộc đánh nhau kịch liệt, không có ai kịp tới cứu Diệp Phi.

Diệp Phi bị một tên tóc vàng cầm đầu đập một cái ngay ngực, lùi về sau hai bước dựa trên vách tường. Tên tóc vàng kia cười độc ác nói: “Cùng với lão đại của bọn ta tranh giành phụ nữ, mày ăn gan hùm mật gấu hả!” Hắn cầm dao gấp để trên cổ Diệp Phi uy hiếp anh ta: “Không phải là mày rất cố chấp sao, để tao xem xem cho mày một đường rạch ở cổ, mày còn dám cố chấp nữa không?” Dao của hắn lập tức đưa tới, ánh mắt của Diệp Phi cũng không chớp lấy một cái, khinh bỉ nói: “Mày dám không? Tao đánh mày là phòng vệ chính đáng, mày đánh tao chính là mưu sát! Mày muốn nửa đời sau ăn cơm tù, vậy tao cũng không ngăn cản.”

Tên tóc vàng do dự một chút, thoáng buông tay Diệp Phi ra. Tôi không biết lúc ấy dừng khí ở đâu ra, thừa dịp lúc tên tóc vàng lơ là, dồn sức đi tới đẩy ngã hắn.

Diệp Phi lập tức hung dữ với tôi: “Em qua đây làm gì chứ, mau trở về đi!”

Tôi chần ở trước anh ta, chất vấn tên tóc vàng: “Anh cùng một dạng với Tôn Hạo Chí phải không? Bảo anh ta tới gặp tôi, chính miệng tôi nói với anh ta! Không liên quan đến chuyện của Diệp Phi, bảo anh ta đến tìm tôi đi!”

Tên tóc vàng đứng dậy từ mặt đất, hùng hổ nói với Diệp Phi: “Mày thật không có khí phách, đồ mặt trắng! Trốn sau lưng phụ nữ, còn coi là đàn ông không!”

Thân thể Diệp Phi cứng đờ một chút, rồi đưa tay đẩy tôi ra.

Tôi không chịu tránh ra, đang lúc giằng co với anh ta, ở giao lộ một chiếc xe máy chạy tới, thẳng đến chỗ chúng tôi.

Xe máy tách mọi người giữa cuộc đánh nhau ra, người trên xe xông tới chỗ đám tên tóc vàng hô to: “Mọi người làm cái gì vậy? Còn không mau chạy, cảnh sát tới rồi!”

Tên tóc vàng lập tức quay đầu chạy, những người khác chém qua loa mấy cái thì cùng nhau chạy trốn chạy chết. Người ngồi trên xe máy nắm một tên côn đồ bị đánh đến khập khiễng ném lên chỗ ngồi phía sau, quay đầu lại nhìn tôi.

Cặp mắt một mí hẹp dài kia bắn ra ánh mắt sắc bén lạnh như băng, giống như phi dao vào lòng tôi. Tôi vẫn không quên được ánh mắt ấy, cho dù từ trước đến nay tôi vẫn không hiểu rõ nó có ý nghĩa gì.

Xe máy vừa mới chạy vào đường hẻm, thì tiếng xe cảnh sát từ nơi xa truyền đến. Trong đám lưu manh kia có mấy tên chạy chậm bị bắt đưa về đồn cảnh sát, nghe nói về sau đều được Tôn Hạo Chí tìm quan hệ đưa ra ngoài. Mà tôi và Diệp Phi lại không may mắn như vậy, mặc dù Diệp Phi bị mấy tên đó đánh, nhưng dù sao cũng bởi vì anh ta khơi ra cuộc ẩu đả to lớn này, tính chất ác liệt, ảnh hưởng nghiêm trọng, đến cả tin tức trên tờ báo cũng đều đưa tin, khi nào thì đại học Sư Phạm-Trường trung học phụ thuộc mới thoát khỏi tiếng xấu như vậy đây?

Cuối cùng, trường học đưa ra quyết định đuổi học Diệp Phi.

Trước tiên mẹ Diệp Phi chạy tới trường, không biết bà ấy nghe tin đồn ở nơi nào, cho rằng tôi xúi giục Diệp Phi đánh nhau, không nói hai lời liền chạy vào phòng học đánh tôi mấy cái bạt tai. Bà ấy bị Diệp Phi kéo ra sau, lại náo loạn phòng hiệu trưởng, nói người bị đuổi nên là tôi.

Cứ như vậy, danh sách bị đuổi lại thêm tôi vào. Lúc đó ba mẹ tôi đã li dị, bà ngoại lớn tuổi kéo tôi đến nhà hiệu trưởng cầu xin. Cổng nhà hiệu trưởng đóng ầm lại, bà ngoại và tôi mang theo trái cây rẻ tiền thậm chí còn không có cơ hội vào cổng. Tôi dìu bà về nhà, dọc đường đi bà ngoại không ngừng lau nước mắt, nói dù sao chẳng nữa cũng muốn tôi tiếp tục đi học, một câu trách cứ tôi cũng không có.

Mà tôi cũng không có cơ hội trở về nữa, kỳ tuyển sinh trước đó một tháng, tôi từ học sinh xuất sắc được người người yêu thích, biến thành học sinh bỏ học người người cười nhạo, suốt ngày trốn ở trong nhà. Từ đó đại học sư phạm-trường trung học phụ thuộc trở thành cấm địa của tôi, khi mỗi khi bắt đầu đi ngang qua, tôi đều không tránh khỏi nhớ lại trận dùng vũ khí đánh nhau đã thay đổi cuộc đời tôi, dù sao vẫn không thể nói ra nỗi khổ trong lòng. Tôi chỉ có thể cố gắng an ủi chính mình, cho dù năm đó tôi học trường chuyên cấp ba, với điều kiện nhà tôi, cũng không có khả năng để tôi học đại học.

Sau này, dưới sự giúp đỡ của người quen, vào một trường trung học cấp cao, chuẩn bị tốt nghiệp sớm một chút kiếm tiền nuôi gia đình.

Diệp Phi bị ba mẹ bắt chuyển tới một khu ký túc trung học, một tháng sau thi đậu trường trọng điểm thành phố.

Vốn là chúng tôi sẽ tiếp tục làm bạn học, giống như trước kia cùng nhau đến trường tan học, mà không phải chỉ có thể dựa vào liên lạc qua thư từ, thỉnh thoảng mới có thể lên lút gặp một lần. Nhưng mà, dù vậy, vẫn không có gì trở ngại tình cảm của chúng tôi nhanh chóng ấm lên.

Bây giờ tôi quay đầu lại xem xét kỹ nơi bắt đầu tình cảm tôi và Diệp Phi, chỉ có thể dùng hai chữ vận mệnh để giải thích tất cả. Nếu như không phải sự quấy rầy của Tôn Hạo Chí, nếu như không có sự xử phạt của nhà trường, nếu như chưa từng gặp phải ngăn cản cùng áp lực, có lẽ tình cảm lúc này của tôi và Diệp Phi sẽ không kịch liệt tới như vậy. Đúng vậy, nhất định là vận mệnh đã định, để cho chúng tôi trải qua kiếp số này, từng bước từng bước một, cuối cùng bị cánh tay của vận mệnh đẩy tới cùng một chỗ.

Tôi vẫn nhớ rất rõ ràng tâm tình của tôi khi nhận bức thư đầu tiên của Diệp Phi, cũng không biết căng thẳng cái gì, mất một hồi lâu tôi mới mở lá thư ra. Trong thư anh ta thành khẩn nói xin lỗi, đổ tất cả trách nhiệm đổ lên bản thân mình, nói rằng không biết làm thế nào mới có thể nhận được sự tha thứ của tôi, lại hỏi hàng loạt câu, hỏi tình hình gần đây của tôi, còn khích lệ tôi tiếp tục học lên, nói cái gì mà học trung học cấp cao cũng có thể thi đại học. Cuối cùng anh ta còn dùng những chữ cực kỳ mơ hồ nói anh ta rất nhớ tôi.

Sau khi xem xong thư, tâm tình của tôi rất sa sút, mặc dù tôi không muốn nghĩ như vậy, nhưng dù sao giữa tôi và Diệp Phi cũng sản sinh ra sự chênh lệch. Tương lai của tôi ở đâu, bản thân tôi cũng không biết nữa. Tôi như vậy, cho dù sẽ không bị Diệp Phi ghét bỏ, thì cũng sẽ bị lòng tự trọng của bản

thân chán ghét. Tôi thà rằng quên đi quá khứ huy hoàng này, yên ổn học xong trung học cấp cao. Vì vậy, tôi không có hồi âm cho Diệp Phi, nhưng mà anh ta vẫn cứ viết thư đến. Về sau, tôi thậm chí không mở thư ra, chỉ nhìn một chút rồi lấy tem thư, bỏ vào trong hộp ở đầu giường của tôi.

Rồi đến một ngày, Diệp Phi đến tìm tôi. Khi đó đã là đầu mùa đông, anh ta giống như cây đại thụ kiên cường đứng ở cổng trường trung học cấp cao. Đó là lần đầu tiên tôi gặp anh ta sau khi bị đuổi học, anh ta lại cao hơn chút, tôi gần như quên mất anh ta đẹp trai như vậy, sáng sủa như vậy, mê người như vậy. Anh ta cười với tôi, giang rộng hai tay, cứ như vậy kéo tôi đây đang ngây người vào lòng. Nước mắt của tôi rơi xuống, anh ta nói: “Xin lỗi, là anh không tốt, nên đến thăm em sớm hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Cái gọi là “cô em kết nghĩa”

Thời gian trôi qua cũng quá nhanh, bất tri bất giác bầu trời ngoài cửa sổ đã sáng.

Một lát nữa còn phải đưa Diễm Diễm đi học, không có thời gian chìm đắm trong kí ức. Tôi lau nước mắt trên khóe mắt, từ ghế sofa đứng lên, đem gạt tàn đây thuốc đổ sạch.

Hôm nay Diễm Diễm vô cùng ngoan, sáng sớm tinh dậy không có kêu người, khi tôi lên lầu nhìn thấy bé đang mặc áo ngủ chạy về phía chỗ ngủ.

“Diễm Diễm, làm gì vậy?” Tôi ở phía sau gọi bé.

Diễm Diễm nghiêng đầu sang chỗ khác cười hi hi với tôi nói: “Chào mẹ buổi sáng! Ba đã dậy chưa?”

Tôi cố gắng mỉm cười với bé, nói: “Ba có việc ra ngoài rồi.”

Khuôn mặt của Diễm Diễm lập tức sụp xuống, thất vọng “vâng” một tiếng, mân mê cái miệng nhỏ nhắn, cúi đầu xuống.

Tôn Hạo Chí này, tốt hơn hết là dứt khoát đừng trở về! Sẽ làm cho đứa nhỏ đau lòng.

Tôi đi qua xoa nắn khuôn mặt của Diễm Diễm: “Không vui sao? Hôm nay mẹ sẽ làm bánh rán cho con có được không, cùng Doraemon ăn giống nhau như đúc.”

Lúc này Diễm Diễm mới vui vẻ, ánh mắt lấp lánh: “Thật sao? Mẹ tuyệt quá!”

“Vậy con mau đi đánh răng rửa mặt đi!”

“Được ạ!” Tôi nhìn thấy dáng vẻ vui sướng chạy đi của bé, không khỏi mỉm cười. Nếu như không có sự thông minh khéo léo của Diễm Diễm, cuộc sống của tôi trải qua như thế nào đây?

Tôi cũng chuẩn bị cho Lưu Yến một phần bữa sáng, bung vào trong phòng khách, cô ấy ở trên giường ngượng ngùng nói: “Chị Tiểu Tây, có phải em ngủ ở đây khiến chị không có chỗ ngủ?”

Tôi lắc đầu cười: “Không, là chị mất ngủ thôi. Em ăn sáng trước đi, chị đi đưa Diễm Diễm tới trường. Tám giờ vù sẽ đến, có chuyện gì em cứ để cho chị ấy làm, đừng ngại.”

Cô ấy vui vẻ cười: “Chị Tiểu Tây, nơi chị ở thật là tốt! Khi nào em mới được phục vụ như thế này đây, thật là hưởng phúc.”

Yến Nhi vẫn sống vô tư như thế, gặp phải chuyện này, ăn no ngủ ngon như vậy!

Đây cũng là một loại có phúc chăng!”

Tôi nói với cô ấy: “Buổi sáng chị phải đến cửa hàng hoa trông một chút, buổi trưa sẽ về ăn cơm với em, sau đó sẽ đưa em đi thăm Hồ Từ, chờ chị trở về, đừng có tự mình chạy lung tung.”

Lưu Yến vừa uống sữa tươi, vừa gật đầu đồng ý.

Tôi đem chìa khóa dự phòng giao cho cô ấy một bộ, lại dặn dò cô ấy có chuyện gì thì gọi điện thoại, Diễm Diễm cũng đi vào thăm Lưu Yến, hào phóng nói với cô ấy trong tủ lạnh có rất nhiều đồ uống ngon nước cam rất có dinh dưỡng.

Tôi xoa đầu Diễm Diễm: “Nói tạm biệt đi đi, chúng ta phải đi học rồi.”

“Chào tạm biệt đi, cũng tạm biệt bảo bảo!” Bé vẫy tay về phía bụng của Lưu Yến.

Đưa ranh con này!

Trên đường từ trường học về tiệm hoa, tôi nhận được điện thoại của Hải Ba, chuyện bồi thường đã giải quyết xong. Hải Ba làm việc chính là luôn gọn gàng sạch sẽ, cậu ta nói muốn đem số tiền còn lại trả cho tôi, tôi suy nghĩ một chút dù sao cũng thuận đường, vẫn là nên tự mình đi qua một chuyến. Khi tôi đến, Hải Ba vừa mới mở cửa tiệm, vẫn chưa bắt đầu buôn bán. Tôi hỏi cậu ta: “Làm ăn vẫn tốt như vậy?” Anh ta gãi đầu: “Cũng tạm được! Kiểm chút đỉnh tiền tiêu xài.”

Cậu ta mời tôi vào tiệm ngồi, lấy ra một phong bì đưa cho tôi: “Đây là tiền còn lại. Bồi thường cho hân tổng cộng bốn vạn, thật ra chiếc xe rách nát của hân chỉ có ba vạn. Em nghĩ ý của chị dâu là muốn dàn xếp ổn thỏa, nên cho hân thêm một vạn.”

Tôi không nhận, gật đầu: “Được rồi, làm như vậy rất tốt. Không phải lúc đầu hân nói muốn mười vạn sao? Làm thế nào mà cậu thuyết phục được người ta?”

Hải Ba vui vẻ: “Chị dâu, chị đừng quan tâm chuyện này. Em nói cho chị biết thế này, đây cũng chính là do em đi, nếu đổi lại là lời của người khác, chủ xe kia cũng không dám nhận tiền. Nhưng mà chị yên tâm đi, em tuyệt đối không hù dọa hân, em giảng đạo lý.”

Cậu ta lại đẩy phong bì về phía tay tôi, tôi đẩy trở lại: “Được rồi, vậy cảm ơn cậu nhiều, tiền còn lại cậu cầm trước đi.”

Hải Ba cau mày khó xử: “Em đây cầm tiền coi sao được?”

Tôi giải thích: “Tôi vẫn còn chuyện muốn nhờ cậu, trong tiệm của cậu có thiếu người không?”

Ánh mắt của Hải Ba xoay tròn, cười nói: “Chị dâu, chị nói em thiếu người, thì em liền thiếu người!”

“Đừng làm nhầm nữa, tôi nói thẳng với cậu, tôi muốn cho Hồ Từ sau khi lành vết thương đến tiệm anh làm việc. Anh xem thử có được không?”

“Được, tất nhiên được rồi! Đừng nói em đây thiếu người, cho dù không thiếu người, em cũng sẽ đuổi người khác, nhưng chỗ cho Hồ Từ vào đúng không?”

Tôi bị khí thế của cậu ta làm cho bật cười: “Cũng không cần phải đuổi người khác, tiền này tôi để ở chỗ cậu, tiền lương tiền thưởng của Hồ Từ đều lấy từ đây.”

Hải Ba vẫn xoa tay: “Chị dâu, chị lại khiến em khó xử rồi. Đừng như vậy! Đây không phải là khiến cho người khác nể em sao?”

Tôi biết rõ muốn thuyết phục Hải Ba là rất khó, đành phải nói rõ ràng với cậu ta vậy: “Hải Ba, tôi nói với cậu thế này đi, Yến Nhi và Hồ Từ thân với tôi giống như em gái và em rể vậy. Nếu mà tôi trực tiếp đưa tiền cho họ, họ chắc chắn sẽ không nhận. Tôi để mấy vạn ở chỗ cậu, mong muốn cậu phối hợp, làm tiền thưởng cho Hồ Từ cũng được, trích phần trăm cũng tốt, ngàn vạn lần đừng nói ra. Cậu hiểu không?”

Hải Ba suy nghĩ, thờ dài: “Dạ! Được rồi, chuyện này chỉ hai chúng ta biết, chị dâu yên tâm đi, để cho Hồ Từ lành bệnh xong bất cứ lúc nào tới làm cũng được.”

Đến cửa hàng đã là khoảng chín giờ mười phút.

Tôi bất giác nhìn thấy Lan Lan mỗi bên trái phải đều cầm một lẵng hoa đi ra, vội vàng tiến lên cầm lấy một lẵng: “Sáng sớm lại không có người nào, đừng gấp gấp, cầm từng cái một thôi.”

Lan Lan lấy mu bàn tay lau mồ hôi, cười nói: “Không sao đâu, cuộc sống ở quê của em còn làm nặng hơn thế này nhiều.”

Những người giống Lan Lan trẻ tuổi xinh đẹp lại vừa là cô gái giản dị cần mẫn thật sự không nhiều, tôi từng đề cập qua với cô ấy nếu cô ấy bằng lòng, tôi có thể cung cấp tiền cho cô ấy học một văn bằng, còn nhỏ tuổi như vậy mà không đi học thật là đáng tiếc.

Nhưng cô ấy lại từ chối nói, phần lớn con gái ở quê cô ấy chỉ học đến tiểu học, giống như cô ấy có thể tốt nghiệp trung học, đi làm kiếm tiền chu cấp cho em trai đi học đã tốt lắm rồi.

Lúc Lan Lan nói những lời này, trên mặt là nụ cười dịu dàng thỏa mãn, tôi tin cô ấy thật sự nghĩ như vậy, nên cũng không nhắc đến. Như vậy cũng tốt, có thể bình tĩnh chấp nhận vận mệnh, ai nói đó không phải là một loại hạnh phúc.....

Buổi sáng là lúc tiệm hoa buôn bán vắng vẻ nhất, tôi ngồi trên ghế mây có tay vịn xem doanh thu tháng này, Lan Lan ngồi một bên trên băng ghế nhỏ, cầm từng cây bông hồng nhanh chóng gói vào giấy trong suốt.

Thời đại bây giờ đã thay đổi rồi, cho dù không phải là ngày lễ đặc biệt gì, cũng có người mua hoa tặng cho người yêu. Mười năm trước, cho dù không giống như bây giờ. Nếu mà lấy tiêu chuẩn bây giờ, hành động tặng hoa cho tôi của Tôn Hạo Chí năm đó có thể cũng coi như không nhiều kinh sợ.

Chỉ là, từ trước tới nay tôi vẫn cảm thấy, người như Tôn Hạo Chí không nên liên quan đến hai chữ “lãng mạn”.

Chuông gió treo ở cửa vang lên leng keng leng keng, một người khách đi vào. Tôi và Lan Lan lập tức đứng lên tiếp đón, đó là một người đàn ông khoảng hai mươi mấy tuổi, mang kính mắt đen, dáng vẻ rất nhã nhặn. Anh ta chỉ nhánh hoa hồng mà Lan Lan đang gói, nói: “Tôi muốn một nhánh.” Lan

Lan chọn một nhánh đưa cho anh ta.

Sau khi khách hàng đi, Lan Lan nói với tôi: “Chị, mỗi buổi sáng người này đều mua một nhánh hoa hồng, đã hơn một tuần lễ nay. Chị nói xem tại sao anh ta không mua nhiều bông cùng một lúc rồi mang đi tặng, vừa hào phóng lại vừa đỡ phiền phức!”

Tôi cười: “Có người chỉ thích như vậy, thiên trường địa cửu, nước chảy đá mòn.” Lan Lan gật đầu: “Nói như vậy, cũng có lý.”

Tôi không có nói cho cô ta biết, thật ra là tôi tình nguyện như vậy.

Chuông gió lại vang lên, sáng sớm hôm nay buồn bán cũng không tẻ lắm, tôi nghĩ như vậy liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy một bóng dáng yếu điệu xuất hiện trước cửa thủy tinh. Giày cao gót, tất đen, váy ngắn, áo bó trễ ngực điểm đầy cườm, tôi không cần nhìn mặt cũng đoán được là Tiền Tuệ - Cô em kết nghĩa của Tôn Hạo Chí.

Tôi biết có người gọi Tiền Tuệ là “chị dâu hai”, tôi thừa nhận tôi nghe xong rất không thoải mái, nhưng không phải là ghen ghét đố kỵ, mà là chán ghét cùng tức giận. Nếu Tôn Hạo Chí đã chán ghét tôi rồi, đã có niềm vui mới rồi, tại sao vẫn không để tôi đi, tại sao vẫn luôn luôn muốn giày vò tôi? !

Có lúc tôi cãi nhau với Tôn Hạo Chí, khó tránh khỏi phải châm chọc vài câu. Tôn Hạo Chí luôn không thừa nhận cũng như không phủ nhận, có nhiều lúc tôi quả thật nghi ngờ, anh ta chính là vì muốn sỉ nhục tôi, nên mới cố ý để danh tiếng “chị dâu hai” của Tiền Tuệ công bố ra bên ngoài.

Thế nhưng người phụ nữ Tiền Tuệ này, cũng rất hiểu đúng chừng mực, ở trước mặt tôi một giọt nước cũng không lọt, khiến cho người ta không tìm ra một chút sai lầm nào.

Dịp lễ Tết Tôn Hạo Chí ở nhà đãi khách, lúc nào Tiền Tuệ cũng là người đến đầu tiên, quà tặng bao nhỏ bao lớn tặng cho tôi và Điểm Điểm, vào cửa liền tìm việc để làm, hoặc là dẫn đưa nhỏ đi, hoặc là giúp một tay chuẩn bị, không quá mức nhiệt tình, cũng không quá mức khách khí, tự nhiên quen thuộc mà gọi tôi là chị dâu, vừa sắm đúng vai nhân vật cô em kết nghĩa.

“Chị dâu!” Cô ta đã đi tới.

Tôi kêu cô ta ngồi xuống: “Tiểu Tuệ đến rồi à, vào trong ngồi đi.”

Tiền Tuệ ngồi đối diện tôi, nhận lấy tách trà Lan Lan đưa cho cô ta, cười nói: “Đây là Lan Lan à, mới mấy tháng không gặp, càng xinh đẹp hơn rồi! Thật là gần đèn thì sáng, mỗi ngày ở chung một chỗ với chị dâu của chị, quả nhiên càng ngày càng trở nên có khí chất rồi.”

Tiền Tuệ này, rõ ràng là đang khen Lan Lan, nhưng cũng ngầm khen tôi, thực sẽ nói chuyện.

Lan Lan nghe không hiểu, không ngừng khiêm tốn, nói: “Đâu có, chị Tuệ, chị chỉ giỏi khen người khác thôi.”

Tôi cười hỏi Tiền Tuệ: “Tại sao lại đến sớm như vậy? Không ngủ sao?” Ở Hà Tây Tiền Tuệ mở một quán KTV, hàng ngày bốn giờ sáng mới đóng cửa, chín giờ sáng phải là lúc cô ta đang ngủ say.

Tiền Tuệ lắc đầu: “Không có đâu, không mệt.”

Tôi nhìn gương mặt trang điểm tinh xảo của cô ta, ngoại trừ mí mắt nhỏ không che được, thật đúng là không nhìn ra mệt mỏi. Thanh niên thật tốt! Bây giờ tôi mà thức trắng một đêm, lập tức liền lộ ra vẻ mệt mỏi.

Tiền Tuệ uống một ngụm trà, thừa lúc Lan Lan ra ngoài xếp lẵng hoa, nói với tôi: “Chị dâu, chúng ta vào trong tâm sự đi!”

Phía trong tiệm hoa có một căn phòng, bên trong vừa mới đặt một chiếc giường sofa, một bộ bàn trà, xem như là phòng nghỉ ngơi nhỏ.

Tôi và Tiền Tuệ cùng nhau ngồi xuống, khoảng cách rất gần, tôi loáng thoáng ngửi được hơi rượu trên tóc cô ta, hẳn là từ tiệm đi thẳng đến đây, có chuyện gì quan trọng như vậy sao?

Vì thế, tôi mở lời trước: “Có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi!”

Tiền Tuệ không cười nữa, thay vào đó là vẻ mặt thành khẩn: “Chị dâu, có vài lời em không nên nói.”

Tôi lắc đầu, ý bảo cô ta đừng quá để ý, nói tiếp đi, còn có thể có cái gì đặc biệt hay sao?

Ánh mắt của Tiền Tuệ lóe lên một chút, nói tiếp: “Tôi qua anh Tôn đến quán em.”

Đúng vậy, giống như là tôi không hề hay biết, có cần thiết phải đặc biệt đến nói cho tôi biết không? Không phải bình thường Tiền Tuệ rất thoải mái sao? Rốt cuộc muốn nói cái gì?

Có lẽ biểu hiện của tôi có chút không kiên nhẫn, Tiền Tuệ không do dự nữa, cuối cùng cũng nói ra: “Chị dâu, em nghĩ mấy năm nay chị có chút hiểu lầm rồi, thực ra giữa em và anh Tôn không hề xảy ra chuyện gì cả!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Một đời một lần

Thật ra tôi không nhận được mỉm cười, lại có thể đến giải thích cho tôi, tôi có từng nói tôi đề ý chưa?

Tiền Tuệ có chút lúng túng khó xử, dường như sau đó sợ tôi không tin, càng thêm vội vàng giải thích: “Thật mà, chị dâu, chị hãy tin em đi! Em thừa nhận, em đã từng thích anh Tôn, nhưng đó là trước kia, khi hai người chưa sống chung với nhau. Sau đó hai người kết hôn rồi có Điểm Điểm, từ đó trong lòng em luôn coi anh Tôn như anh trai ruột của mình, coi chị như là chị dâu ruột vậy.”

“Em biết bên ngoài có vài tin đồn, đó cũng là vì... vì em không tốt, em không hiểu là phải tránh hiềm nghi, biết được anh Tôn cãi nhau với chị dâu, vậy mà vẫn để anh Tôn đến chỗ em. Nhưng em thực sự đau lòng cho anh Tôn, anh ta thật sự là một người đàn ông tốt, về nhà thì sợ chị dâu không vui, không thể làm gì khác hơn là lôi kéo các anh em khác đi uống rượu, hoặc là đến quán của ai đó tùy ý tìm một phòng ngủ trên sofa....Như vậy sao được, cơ thể của đàn ông có tốt hơn đi nữa cũng đâu thể chịu được! Về sau, em để anh ta đến nhà em ở, chị biết nhà em ở Đại Tứ, phòng ngủ ở dưới lầu đều trống, buổi tối em lại không có ở nhà, em ở trong quán.”

“Thật mà, lúc đầu em nghĩ anh trai đến nhà em gái ở mấy ngày thì có vấn đề gì? Không ngờ tới, sau này bị mọi người trêu chọc, truyền tới truyền lui lại biến thành như vậy.”

Tôi nhìn Tiền Tuệ có chút đỏ mặt, không thể không nói tôi có chút tin tưởng lời của cô ta, biết đâu bọn họ đã bắt đầu thực ra cũng không hề gì.

Nhưng mà, bây giờ sao, Tôn Hạo Chí cứ như vậy ở nhà cô ta bốn năm năm? Cô ta cứ như vậy không có bạn bè không kết hôn sao? Nếu trong sạch, tại sao để lâu như vậy mới đến giải thích cho tôi? Không cảm thấy đã quá muộn rồi sao?

Tiền Tuệ thấy tôi không nói lời nào, gấp đến độ viên mắt đều ướt: “Chị dâu! Chị phải tin em, nói chuyện hòa hợp với anh Tôn, em cam đoan với chị, nếu như giữa em và anh Tôn xảy ra chuyện gì, em chết không từ tể!”

Làm cái gì vậy? Nói loại lời thề này là có ý gì? Tôi lại chưa nói qua cái gì, không phải tôi vẫn luôn mắt nhắm mắt mở sao?

Đột nhiên tôi có chút phản cảm, nhũn mày nói với Tiền Tuệ: “Cô và anh Tôn của cô tình cảm tốt như vậy, nên biết rằng từ trước tới nay tôi vì nghi ngờ quan hệ của hai người mà cãi nhau với anh ta sao? Nếu như là anh ta kêu cô đến thuyết phục tôi, cô về nói cho anh ta biết không cần thiết. Trong lòng anh ta nên hiểu rõ rằng vấn đề của chúng tôi không liên quan đến chuyện của hai người!”

Tôi không quá thích thú thảo luận với người khác về chuyện giữa tôi và Tôn Hạo Chí, đặc biệt là những người bạn của Tôn Hạo Chí, mọi người đều cho rằng tôi kiêu ngạo dở hơi, đang hưởng phúc mà không biết.

Đối với thông gia nhà tôi, đều cảm thấy tôi đắm mình trong truy lạc, không có chí cầu tiến, tham lam hư vinh. Có mấy người ngoài có thể hiểu được nỗi khổ của tôi?

Trước giờ tôi không nghĩ sẽ giải thích những chuyện này cho người khác, không có ý nghĩa gì hết, chỉ rút thêm phiền muộn.

Tiền Tuệ bị lời của tôi chặn lại, cúi đầu xuống khóc thút thít vài tiếng: “Chị dâu, ngàn vạn lần chị đừng tức giận, không phải anh Tôn bảo em đến, chị đừng trách anh ta. Nếu anh ta biết em đến nói với chị những chuyện này, anh ta sẽ mắng em mất.”

Tiếng khóc của cô ta làm tôi bức mình, tại sao phải như vậy, tôi không có làm gì đối với cô, tôi có chỗ nào sai, khiến các người phải chịu ủy khuất như vậy? Trời ạ, tôi đã đủ phiền lắm rồi!

Thế nhưng tôi lại không thể nổi giận với Tiền Tuệ, không thể làm gì khác hơn là cố gắng bình tĩnh lại nói với cô ta: “Cô yên tâm, tôi sẽ không nói với anh ta cô đến tìm tôi. Cô cũng đừng nghĩ nhiều.Dù thế nào đi nữa, đây cũng không phải là vấn đề quan trọng”

Tiền Tuệ lau nước mắt, không khóc nữa. Tôi tưởng rằng cuộc nói chuyện đã kết thúc, đột nhiên cô ta lại ngẩng đầu lên nói: “Chị dâu, chị nghe em nói một câu nữa đi, anh Tôn rất quan tâm đến chị, chỉ là anh ta có một khúc mắc, cảm thấy rằng chị vẫn chưa quên được bạn trai trước đây.Chị bằng chị nói chuyện với anh Tôn đi, thật mà, anh Tôn cũng giống những người đàn ông khác ở phương diện này dường như có chút đề ý, ví dụ như hy vọng người phụ nữ của mình là lần đầu tiên.”

“Cái gì? !”

Tôi đứng bật dậy, nói hươu nói vượn, cái gì lần đầu tiên? Tôi và Tôn Hạo Chí có thể đi tới nước này, chẳng lẽ bản thân anh ta còn không biết sao?

Không phải là bởi vì lời nói của anh ta, nên tôi và Diệp Phi mới xa nhau sao? Bây giờ anh ta lại có thể ra ngoài nói ghét bỏ tôi cái gì không phải lần đầu tiên? Quá dễ tiện, quá vô liêm sỉ rồi!

Tiền Tuệ bị tôi dọa, cũng lập tức đứng lên, luôn miệng nói xin lỗi: “Xin lỗi, chị dâu, xin lỗi, em nói sai rồi. Em không có ý đó, em chỉ là nói anh Tôn là loại đàn ông này, thực ra rất dễ ghen tuông, anh ta cũng không thể dễ dàng tha thứ vì trong lòng người phụ nữ của mình có người khác.Em thấy anh ta

cũng rất đau khổ rồi.”

Ha , vậy cũng không còn cách nào khác, cả đời tôi cũng sẽ không quên Diệp Phi, lúc đó khi Tôn Hạo Chí đưa ra yêu cầu bảo tôi gả cho anh ta, nên hiểu rõ rằng, không phải là tôi can tâm tình nguyện. Hết thấy đều là do bản thân anh ta chọn, không thể trách tôi!

Tôi cười lạnh vài tiếng: “Đây là anh ta nói cho cô biết? Tôi sẽ nói chuyện với anh ta! Cô về trước đi, muốn ngồi thêm một chút cũng được, tôi còn có việc, không tiếp cô được.”

Sắc mặt của Tiền Tuệ trước giờ chưa từng trải qua lo lắng bất an, có lẽ trước giờ chưa từng thấy tôi tức giận, khó tránh khỏi cô ta nghĩ tôi quá yếu đuối quá thấp kém rồi.

Hôn nhân của tôi và Tôn Hạo Chí căn bản chính là sai lầm, người bắt đầu là anh ta, không chịu kết thúc cũng là anh ta, chưa bao giờ là tôi.

Anh ta trói buộc con người tôi, còn muốn trói buộc trái tim tôi sao?

Có phải là tôi hoàn toàn biến thành con rối, không có suy nghĩ, không có cảm giác, anh ta mới có thể vừa lòng sao?

Chẳng lẽ chỉ có một mình anh ta đau khổ? Loại người như anh ta, chịu đựng đau khổ, có thể so với tôi được một chút nào không?

Tôi không thêm nhắc lại, Tiền Tuệ áp ứng nói xin lỗi cùng những lời an ủi, rồi mới chậm rãi rời đi.

Sau khi cô ta đi, từ trong túi tôi lấy thuốc lá và bật lửa ra, lúc đốt thuốc tôi mới nhận ra mình giận đến run tay. Tôi ném bật lửa lên bàn trà, kim chế cái đầu đau buốt, cố gắng thuyết phục bản thân không cần tức giận.

Tôi đây thì đã sao, không phải tôi đã sớm chấp nhận vận mệnh rồi sao, không phải đã sớm hiểu rõ trừ nó ra tôi không còn con đường khác để đi sao? Nhanh bình tĩnh một chút, ngẫm nghĩ một chút, nghĩ về tương lai, nghĩ tới hy vọng. Điều sẽ qua đi, rồi cũng sẽ tốt hơn thôi.

Qua vài năm nữa, đợi Điểm Điểm trưởng thành, tự lập rồi, sớm muộn gì Tôn Hạo Chí cũng sẽ chán ngấy việc cùng tôi giằng co lẫn nhau, một ngày nào đó anh ta sẽ để tôi đi.

Có lẽ qua mười lăm năm nữa, a, không, có lẽ chỉ cần mười năm thôi, anh ta sẽ để tôi đi. Bây giờ tôi chưa đầy ba mươi tuổi, nếu vận số tốt trước bốn mươi tuổi tôi có thể rời xa anh ta, lúc đó tôi vẫn còn có hy vọng không phải sao?

Tôi không hề hy vọng xa vời lại có thể ở cùng với Diệp Phi, cũng không thể đi yêu người khác. Bất quá tôi hy vọng cho mình một khoảng không gian, để tôi bình tĩnh nhớ nhung kí ức mà sống qua ngày.

Đối với việc sớm mang hết yêu thương với tôi mà nói cũng đã rất kiệt quệ rồi, chỉ cần hồi tưởng như vậy cũng đủ lắm rồi.

Thật ra, cuối cùng tôi cảm thấy, một người, một đời, không thể lại có một lần nữa yêu đương như vậy.

Tôi chỉ yêu Diệp Phi

Cái ôm đó đã biến tình cảm của tôi và Diệp Phi chính thức bắt đầu. Mọi thứ đều tự nhiên mà vậy, thuận nước đẩy thuyền như vậy, dường như chúng tôi sinh ra là để thành một đôi.

Anh ta hỏi: “Đứa ngốc, tại sao không hôn anh?”

Những lời nói tự ti kia bỗng dưng tôi nói không nên lời, trong ánh mắt thuần khiết của anh ta nào có một tia nịnh bợ?

Anh ta lấy cặp của tôi mang lên vai, kéo tay của tôi nói: “Giang Tiểu Tây, anh đưa em về nhà.”

Chúng tôi nhìn nhau cười, không hiểu tại sao lại phải lãng phí nhiều năm trước đây. Ánh mắt tỏa sáng lấp lánh của anh ta sao lại đẹp như vậy, nụ cười rực rỡ ánh mặt trời của anh ta sao lại cuốn hút như vậy, tôi nghĩ tôi đã cười rất ngốc rất luống cuống, bởi vì tôi phát hiện trong lòng rất vui, không có cách nào khiến cho bản thân biểu hiện kín đáo để đặt một chút được.

Chúng tôi không đi xe, cứ như vậy nắm tay nhau đi thẳng, cũng không cảm thấy mệt. Gió lạnh đầu mùa đông thổi trên mặt, làm nụ cười trên mặt cứng đờ, nhưng mà trong tim lại rất ấm áp. Anh ta và tôi nói mỗi câu đều buồn cười đến như vậy, nhiều lần hại tôi cười đến khom lưng.

Tay của anh ta rất ấm áp lại có lực, vững vàng mà nắm lấy tay tôi, được một lúc thì lòng bàn tay của hai chúng tôi đầy mồ hôi, chúng tôi đùa giỡn nhau, không phân biệt được ai đang khăn trương mà chảy mồ hôi.

Rõ ràng anh ta đã đưa tôi đến nhà bà ngoại, tôi lại khẳng khái muốn tiễn anh ta đến đầu đường, đến đầu đường lại cảm thấy có quá nhiều lời chưa nói hết, vì vậy tiếp tục đi tiếp, đợi đến lúc phát hiện ra, thì đã đi được một nửa đường.

Anh ta đành phải đưa tôi trở về, lần này anh ta không cho tôi tiễn anh ta. Tôi nói, vậy chúng ta cùng xoay người, đều không được quay đầu lại, đi được năm mét tôi nhìn không được lên lút quay đầu lại nhìn, phát hiện ra anh ta vẫn đứng nguyên tại chỗ, mỉm cười với tôi.

“Biết ngay em sẽ quay đầu mà.” Anh ta nói như vậy.

Thật xấu xa!

Diệp Phi học ở Nhất Trung, một thành phố khác. Nhà anh ta, nhà bà ngoại tôi, trung học cao cấp, vừa vận tạo thành một hình tứ giác. Mỗi lần chúng tôi đều muốn gặp gỡ một lần, đều muốn vượt qua tất cả thành phố.

Bài vở của anh ta rất nặng, tôi không đành lòng để anh ta bôn ba như vậy, nhưng nếu không gặp mặt chúng tôi sẽ nhớ nhưng đối phương.

Thời điểm đó học sinh trung học không có điện thoại để dùng, chúng tôi cũng không dám ở trong nhà gọi điện. Vì vậy, chúng tôi viết thư.

Rất cuộc gửi bao nhiêu lá thư, mua bao nhiêu tem bao nhiêu bì thư, đã đếm không nổi, mà thư tôi nhận được đã gần đầy cả một thùng giấy, đặt dưới sàn. Về sau, những bức thư kia đi đâu rồi? Tôi cũng không nhớ nổi.

Tôi chỉ nhớ mỗi lần đều đếm ngón tay hy vọng anh ta hồi âm, mỗi lần đọc thư không kiềm chế được nụ cười ngây ngô trên mặt, mỗi lần đều lén lút đặt một nụ hôn lên bì thư rồi mới gói đi. Có thể tôi thật sự rất ngốc, anh ta cũng vậy.

Nụ hôn đầu tiên của chúng tôi, vẫn là sau một năm quen nhau.

Đó là ngày sinh nhật của anh ta, trước mấy tháng liền tôi lập kế hoạch muốn tặng anh ta một món quà. Tôi có thể tận dụng tiền quỹ không nhiều, mà chưa chắc anh ta muốn cái gì đó quá xa xỉ, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng tặng anh ta một chiếc khăn quàng cổ tự tay tôi đan.

Đại khái rất nhiều nữ sinh khi yêu làm việc này, tôi cũng không ngoại lệ, đầu tiên phải nói bóng gió hỏi anh ta thích nhất màu gì, lại vì nghĩ muốn đan hoa văn gì mà phát sầu, đan rồi lại tháo, tháo rồi lại đan, luôn không hài lòng.

Mãi đến gần kề ngày sinh nhật của anh ta, tôi vẫn còn một đoạn dài chưa đan xong, cuối cùng phải thức trắng mấy đêm làm mới kịp.

Đó là ngày thứ sáu, tôi bịa một lý do để về sớm, ngồi một tiếng đồng hồ xe buýt, đến trước cổng trường Nhất Trung đang giờ tan học. Trước đó, tôi chưa có nói cho anh ta biết tôi sẽ tới, tôi muốn cho anh ta một sự ngạc nhiên.

Học sinh Nhất Trung mặc đồng phục trắng xanh đan xen lẫn nhau đi ngang qua tôi, có vài người quay đầu nhìn tôi, có lẽ là bởi vì đồng phục màu đỏ của trung học cao cấp quá chói mắt, tôi tìm góc tường trốn vào, vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm kỳ vọng ở cổng trường.

Nhiều người hơn nữa cũng không sao, sẽ không bỏ lỡ, liệu có mấy người giống Diệp Phi là một nam sinh cao lớn khôi ngô tuấn tú như vậy?

Quả nhiên, khi anh ta xuất hiện ở cổng trường, tôi vừa nhìn liền nhận ra anh ta. Gương mặt trắng nõn cùng nụ cười trong sáng mà tôi không thể quen thuộc hơn nữa, bên cạnh anh ta là một cô gái xinh đẹp.

v

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thời gian nhớ nhưng nhất.

Tôi vốn nên đi đến gọi anh ta, nhưng khoảnh khắc đó tôi rất sợ sệt. Không biết lúc đó xuất phát từ tâm tư gì, tôi lặng lẽ đi theo sau bọn họ.

Diệp Phi sóng vai cùng cô gái kia, dọc đường vừa nói vừa cười, hoàn toàn không để ý đến tôi đang cách vài bước.

Cô gái kia thỉnh thoảng bật cười, thanh âm trong veo giống như chuông bạc, rất dễ nghe. Cô ta luôn nghiêng đầu nhìn Diệp Phi, trên mặt là nụ cười hoạt bát đáng yêu.

Cô ta giống tôi có mái tóc dài và đen, thậm chí chiếc cằm nhọn cũng giống nhau, đôi mắt dài giống nhau.

Lòng tôi dần dần lạnh xuống, đoán rằng có lẽ Diệp Phi thích tôi chẳng qua tôi cũng là loại nữ sinh có diện mạo này, bất luận là ai sinh ra giống như vậy, anh ta cũng sẽ thích thôi.

Ý nghĩ này làm tôi rất buồn, tôi không thể tiếp tục đi theo bọn họ, vội vàng quay đầu trở về, kết quả là đụng phải một học sinh đang đi xe đạp ở trước mặt. Tôi không có bị thương, đứng dậy đi.

“Tiểu Tây!” Diệp Phi ở phía sau gọi tôi.

Đột nhiên tôi giật dử không muốn để ý đến anh ta, thấp đầu càng chạy nhanh.

Anh ta bước đi thật nhanh đuổi theo tôi, kéo cánh tay tôi lại: “Tiểu Tây, tại sao em đến đây?” Là âm thanh hứng phấn vui mừng.

Tôi lấy túi gói kín trong tay đưa cho anh ta: “Tặng anh. Em đi đây.”

Đồ ngốc Diệp Phi này đến lúc đó mà vẫn chưa nhìn ra tôi đang giận, lời kéo tôi cười: “Tặng anh? Quà sinh nhật sao?”

Anh ta vui vẻ mở bao quà ra: “Không phải là em đan dây chứ? Không tệ lắm!”

Anh ta đã mang khăn quàng cổ, vòng ra trước mặt tôi: “Nhìn này!”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, đẹp trai thật chứ không mất. Tôi đưa tay lấy khăn quàng xuống: “Không đẹp, em đem về ném đi.”

“Đừng! Ai nói không đẹp! Mau trả lại cho anh.” Anh ta đoạt lấy, cuối cùng cũng nhìn ra tôi đang tức giận, cẩn thận hỏi: “Làm sao vậy? Không vui sao? Đợi anh lâu rồi sao?”

Tôi không thèm để ý đến anh ta.

Anh ta sờ đầu tôi nghĩ một lát, đột nhiên nói: “Anh biết rồi, chắc chắn là đói bụng rồi! Đi, anh dẫn em đi ăn cơm.”

“Em không cần, em muốn về nhà.” Mùa đông phương Bắc, mặt trời xuống núi vô cùng nhanh, qua một lát nữa sẽ trở thành một mảng tối đen.

“Vậy anh tiễn em.”

“Không cần, không phải anh vẫn còn một buổi tối tự học sao?”

“Vậy anh đưa em đến trạm xe, đoạn đường này rất tối, người đi đường lại rất ít.”

“Không cần, em tự đi được.” Tôi vẫn còn giận, tại sao anh ta không giải thích, cô gái kia là ai? Cuối cùng tôi nhịn không được nữa bỏ sung thêm một câu: “Anh đi cùng bạn học của anh đi, đừng để người ta chờ sốt ruột.”

Cuối cùng Diệp Phi cũng hiểu ra, cười toe toét.

Tôi càng thêm tức giận, liền quay đầu đi về hướng trạm xe.

Diệp Phi đi theo phía sau tôi, dọc đường đều cười: “Em đến rồi, anh đương nhiên đi cùng em.”

“Người lúc này là văn úy của lớp bọn anh, tiệc năm mới bọn anh muốn mua một ít thứ, anh và cô ta cùng phụ trách.”

“Nếu như em không vui, anh không làm lớp trưởng nữa đều được.”

“Vậy anh đây trở về từ chức, sau này không nói chuyện với cô ta nữa.”

Tôi cắt ngang anh ta: “Ai bảo anh từ chức? Lại không phải em không vui.”

Diệp Phi không vạch trần tôi, cười nói: “Vậy anh hiểu lầm rồi, thật ngại quá. Anh chưa có cảm ơn em, khăn quàng cổ này đan rất đẹp.”

Tôi liếc anh ta, lấy khăn quàng cổ xuống.

Anh ta đề tay tôi lại: “Để làm gì? Đã tặng cho anh rồi, không cho phép đổi ý.”

Tôi bị anh ta chọc cười, đẩy tay anh ta ra, giúp anh ta thắt một nút đẹp: “Học được chưa? Đẹp như thế này.”

Anh ta không nói gì.

Tôi buồn bực, ngẩng đầu nhìn.

Bất thành linh, một nụ hôn đặt lên.

Đó là nụ hôn phớt qua, môi của hai người chỉ chạm nhẹ, thế nhưng, lại giống như có dòng điện đi qua, một hồi tê dại truyền khắp người.

Chúng tôi nhanh chóng tách ra, tôi che đi khuôn mặt nóng hổi, len lén nhìn anh ta, lại phát hiện trên mặt của anh ta cũng đỏ lên.

Vì thế, tôi bấu môi cười trộm.

Bị anh ta nhìn thấy, đầu tiên anh ta làm bộ nhìn trời, tiếp theo cũng bật cười.

Nụ hôn đầu của chúng tôi, cứ như vậy kết thúc trong tiếng cười xấu hổ.

Mặc dù qua loa đến hầu như không tính là một nụ hôn, nhưng vĩnh viễn tôi cũng không bao giờ quên được rung động ngọt ngào ngay thơ đó, cho tới sau này mỗi lần nhớ lại, trên mặt của tôi vẫn sẽ hiện lên nụ cười...

Những năm đó, thật sự rất hạnh phúc. Cũng không phải không có lo lắng, nhưng chỉ cần nghĩ đến Diệp Phi, bất luận khó khăn gì cũng đều trở nên dễ dàng có thể vượt qua, bất luận là nhiều đau khổ, đều có lòng tin đau khổ rồi sẽ đến ngọt ngào.

Diệp Phi luôn khuyến khích tôi thi tốt nghiệp trung học với anh ta, bà ngoại cũng vỗ vỗ ví tiền thêu hoa nói sẽ tạo điều kiện cho tôi học đại học. Vì thế, tôi quyết định tình lại, chăm chỉ học tập.

Mặc dù tôi chỉ học trung học cao cấp, mà trước nay tôi không giành nhiều thời gian trên phương diện học tập, do đó thành tích cũng không thể so với học sinh trung học trọng điểm.

Diệp Phi mang tài liệu ôn tập của Nhất Trung đưa cho tôi, tôi lấy bài thi kiểm tra của anh ta làm, đạt được số điểm cao hơn anh ta một chút. Anh ta khâm phục tôi thông minh, tôi chế cười anh ta ngu ngốc.

Thật ra anh ta đâu có ngu, rõ ràng anh ta là học sinh xuất sắc nhất của trường Nhất Trung.

Chẳng mấy chốc lại đến mùa hè, sáng chủ nhật anh ta đến trường học bỏ túc, buổi chiều đến nhà bà ngoại ghi bài cho tôi.

Chúng tôi ngồi dưới cây hòe to trong sân ôn tập, ánh mặt trời xuyên qua tán cây dày đặc, trên bàn nhỏ phủ kín đốm ánh mặt trời.

Bà ngoại run rẩy bụng tôi hai chén chè đậu xanh, cười híp mắt nói: “Bé trai này cùng Tiểu Tây nhà bà là một đôi trời sinh, đến khi nào thì cưới Tiểu Tây?”

Tôi đỏ mặt đẩy bà ngoại trở về phòng, Diệp Phi bụng chén chè sau lưng bà ngoại cười: “Vậy mỗi ngày con đến muốn ăn chè đậu xanh, bà ngoại cũng đừng chê phiền nhé!”

Ai nói qua muốn gả cho anh ta? Trước tiên thi đại học rồi hẳn nói đi!

Lúc đó tôi nghĩ như vậy.

Một trận gió nhẹ thổi qua, hoa hòe trắng nõn rơi vào trên quyển sách đang mở, tôi tiện tay cầm một bông hòe đặt ở bên mũi cần.

Tôi chuyên tâm nên không để ý đến Diệp Phi đang ngồi đối diện, đột nhiên, anh ta chòm người qua bàn, lè lưỡi liếm trên môi tôi, cuốn lấy bông hoa hòe đó đi.

Sau đó ngồi trở lại như không có chuyện gì xảy ra, cầm sách chắn mặt lại.

Đề lại sự kinh ngạc trên mặt tôi rồi từ từ ửng hồng.

Học được thói hư hỏng đó lúc nào vậy?

Tôi nóng nảy ném bút chì đánh anh ta, anh ta nhanh chóng trốn mất.

Mùi thơm hoa hòe, vệt sáng mặt trời dưới bóng cây, cánh hoa trắng nõn, tiếng cười của tuổi trẻ, đây mới là thời gian tôi nhớ nhưng nhất.

Tình cảm của chúng tôi vẫn luôn được giữ bí mật rất tốt, ngoại trừ bà ngoại thật lòng thương yêu tôi ra, cũng không có người nào khác biết.

Đặc biệt là mẹ của Diệp Phi, tôi và Diệp Phi cùng nhau hiểu rõ một điều, ngàn vạn lần không thể để cho bà ấy biết.

Về phần sau này phải làm sao, Diệp Phi nói chỉ cần chúng ta đều đậu đại học, mẹ của anh ta nhất định sẽ đồng ý tôi.

Cho dù mẹ anh ta không đồng ý, anh ta cũng tuyệt đối không rời xa tôi.

Tôi âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải thi được cùng trường đại học với Diệp Phi, mặc dù chuyên ngành có chút hạn chế, nhưng mà không sao, ở cùng một chỗ là tốt rồi.

Trước kỳ thi tốt nghiệp trung học một tháng, tôi nói với Diệp Phi: “Trở về chăm chỉ học tập, thi không đậu đừng tới gặp em.”

Thật ra Diệp Phi đã có năng khiếu bóng rổ thêm hai mươi điểm, chỉ cần thi tốt nghiệp trung học phát huy bình thường, thi đậu đại học trọng điểm căn bản không phải là vấn đề lớn lắm.

Nhưng tôi lại có chút căng thẳng, tôi đối với thành tích của hai chúng tôi đều có lòng tin, nhưng đối với vận mệnh luôn thay đổi thì không tin tưởng chút nào.

Lúc đó tôi mơ hồ có loại dự cảm, hình như mỗi lần đến thời khắc quan trọng, vận mệnh cũng sẽ đùa giỡn vô tình tàn khốc với tôi.

Lần cuối cùng Diệp Phi đưa tôi về nhà, trước khi rời đi, anh ta dùng sức ôm chặt tôi, tự tin cười nói: “Đừng sợ, không có gì có thể khiến chúng ta rời xa nhau! Thi đại học tính là cái gì, thờ ơ nó đi!”

Tôi cười nói hẹn gặp lại với anh ta, quyết định loại bỏ tất cả những gì quấy nhiễu tôi, chuyên tâm cố gắng làm việc cuối cùng.

Tuần đầu tiên trôi qua yên tĩnh.

Thứ hai của tuần hai, tôi bắt đầu nhớ Diệp Phi, đáy lòng giống như có con kiến nhỏ bò qua bò lại.

Thứ ba, trước khi đi ngủ tôi nhảy ra đọc thư Diệp Phi gửi cho tôi, đọc xong thư rồi đi ngủ.

Thứ tư, tôi cầm tấm ảnh của Diệp Phi để trong sách làm thẻ kẹp sách.

Thứ năm, tôi viết một bức thư cho Diệp Phi, nhưng không gửi đi.

Thứ sáu, tôi lại viết một bức thư, quyết định mỗi ngày đều viết rồi cất giữ lại, chờ thi xong rồi sẽ đưa cho anh ta.

Thứ bảy, có người gõ cửa sổ nhà tôi.

Tôi mở ra, dưới ánh trăng, là Diệp Phi, rồi trên xe đạp cười với tôi.

“Anh đến đây như thế nào?” Tôi vui mừng hỏi anh ta.

Diệp Phi vỗ chân dài, đẹp trai nghiêng đầu cười: “Đạp tới.”

“Vậy chẳng phải là mất một giờ sao? Anh không sợ mệt chết mình sao, em còn... anh làm em tức chết rồi!” Tôi sốt ruột.

Diệp Phi dừng dung cười: “Không, vẫn chưa tới bốn lăm phút, em xem mười giờ anh ra ngoài.”

“Trễ như vậy anh chạy đến làm gì, sao không đợi ngày mai có xe buýt rồi hẵng đến?” Tôi quên mất ban đầu là tôi không để anh ta đến.

Diệp Phi không nghe ra sơ hở của tôi, chỉ nhướn mày cười xấu xa: “Anh sợ em nhớ anh nhớ đến không ngủ được.”

Tôi cắn cắn môi, ném cho anh ta cái nhìn đầy khinh thường: “Mau quay về đi, đừng để mẹ anh phát hiện ra.”

Nói xong, làm bộ muốn đóng cửa sổ lại.

Diệp Phi luôn miệng xin tha thứ: “Anh mệt rồi, để anh nghỉ một chút có được không? Dù sao cũng phải cầm nước miếng cho anh chứ!”

Tôi để ngón trỏ trên môi, bảo anh ta nhỏ tiếng: “Đừng đánh thức bà ngoại, bà vừa mới ngủ thôi.”

Diệp Phi làm một hình khẩu miệng “a”.

Tôi chỉ sân vườn ở phía sau, anh ta gật đầu, để xe dưới cửa sổ tôi khóa lại. Tôi rón rén mở cửa sân ra, Diệp Phi cười nhanh chóng đi vào, trên trán có một tầng mồ hôi, tôi xoay người lấy cho anh ta ly nước lọc lớn, rồi lại cầm chiếc khăn nhỏ lau mồ hôi giúp anh ta.

Trên cái trán đẹp của anh ta có một vết sẹo, bởi vì mái tóc dày, bình thường cũng không dễ dàng chú ý tới. Nhưng mà, trên khuôn mặt ngay cả mụn cũng rất ít lại có vết thương như vậy, không khỏi làm cho người ta tiếc nuối.

Tôi xúc động thở dài, Diệp Phi cười: “Đẹp trai không?”

Anh ta đều có thể dễ dàng làm biến mất sự áy náy trong tôi, tôi cười: “Tự mãn!”

Bầu trời đêm mùa hè, những ngôi sao sáng tỏ vô cùng. Tôi dựa trên vai của Diệp Phi, cảm thấy rất hạnh phúc, rất muốn thời gian mãi dừng lại ở đây. Cái gì tôi cũng không cần, ở cùng với Diệp Phi là tốt rồi.

Diệp Phi nắm lấy tay của tôi, nhẹ nhàng vuốt ve: “Đây có phải được gọi là ‘Nâng vang đỏ’ không? ‘Nâng vang đỏ, Rượu Hoàng Đăng.....’ Tiếp theo là câu gì?”

Tôi vuốt ve tay của anh ta: “Ngốc, cái này không có nằm trong nội dung thi, nhớ những thứ này làm gì?”

Diệp Phi cười: “Biết là biết, không biết là không biết! Em không biết, vậy còn nói là không dùng?”

“À!” Tôi hiểu rõ anh ta kích tôi, lại nhìn không được muốn khoe khoang ở trước mặt anh ta, đọc một hồi: “Nâng vang đỏ, rượu Hoàng Đăng, khắp thành ròn liễu màu xuân tò. Gió đông ác, tình yêu bạc, nhiều năm chia lìa. Sai, sai, sai rồi.....”

Đọc đến đây, đột nhiên tôi dừng lại, không muốn nói nữa.

Diệp Phi vẫn luôn thúc tôi: “Phía sau thì sao? Quên lời rồi?”

Tôi viện cớ: “Mới không phải, em chính là không muốn nói cho anh biết.”

Diệp Phi cười, ôm vai tôi nói: “Được rồi, biết em thông minh rồi! Bà ngoại uống thuốc đó có tốt chút nào không?”

Tôi mới nhớ tới phải cảm ơn anh ta: “Ừ, đỡ nhiều rồi. Vẫn phải cảm ơn anh đã giới thiệu bác sĩ Diệp, anh giúp em nói cảm ơn với ông ta.”

“Đó là chú của anh, đều là người nhà thân thích, cảm ơn cái gì?” Anh ta chớp mắt với tôi.

“Năm mơ đi, ai là người nhà của anh! Còn lâu mới giống mặt dày như anh, trẻ thế này rồi còn ở nhờ nhà của em, mau về đi!” Bây giờ quá muộn rồi, tôi đuổi anh ta về.

Diệp Phi đứng dậy, vỗ đầu tôi: “Được rồi, vậy anh đi. Em phải chăm chỉ học tốt, đừng quá nhớ đến anh. Thi đậu đại học, mỗi ngày chúng ta đều có cơ hội gặp mặt.”

Tôi cười đẩy anh ta ra cổng.

Trở lại cửa sổ của căn phòng, nhìn thấy anh ta vẫn còn đứng dưới đèn đường cách đó không xa, quay đầu vẫy tay với tôi.

Tôi cũng vẫy tay với anh ta, mãi cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của anh ta nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Cứ như vậy gặp lại.

Tôi cúi đầu, nhìn tay của mình, đã qua nhiều năm như vậy, đôi bàn tay này có vẫn còn tính là “Tay Hồng Tô” không. Nhưng mà những lời thơ đầu ấy, lại trở thành vận mệnh được khắc họa chân thật của tôi và Diệp Phi, dự đoán vô cùng chính xác sự chia lìa của chúng tôi.

Bây giờ, tôi gả cho một tên lưu manh nổi tiếng xấu xa, mà bên cạnh Diệp Phi ước chừng sớm đã có một người vợ trẻ đẹp rồi. Những đêm hè kia, anh ta ngẩng đầu lên, có nhớ đến tôi không?

“Chị, không phải chị đang ngủ chứ? Buổi trưa rồi, không phải chị nói phải về thăm chị Yến Nhi sao?” Lan Lan đứng ngoài gõ cửa hỏi.

Tôi mới chú ý đến thời gian, đã qua mười hai giờ, vội vàng nói: “Vậy chị về trước đây, một mình em không sao chứ, đóng cửa sớm một chút cũng không việc gì.”

Tôi cầm 가방 tay đi ra ngoài, Lan Lan ở phía sau gọi lại: “Chị, không cầm áo khoác à!”

Cô ấy đưa áo khoác cho tôi, hình như nhìn ra tâm trạng tôi đang không yên, dặn dò tôi nói: “Chị, chị gọi cho chị Yến Nhi trước đi, trên đường lái xe chậm một chút, đừng có gấp quá!”

Đứa nhỏ này thật cẩn trọng, tôi gật đầu: “Được, chị biết rồi!”

Tôi gọi cho Lưu Yến trước, bảo cô ấy ăn trưa trước.

Lưu Yến nói: “Em chờ chị ăn chung. Không đói bụng, buổi sáng ăn rất nhiều đồ ăn vặt.”

Tôi không thể làm gì khác là nói cho cô ấy biết, tôi sẽ về sớm.

Buổi trưa, xe trên đường không nhiều lắm. Đi một đoạn xe tốc hành dưới đường, hơn mười phút sau, có chỗ hạ miệng cống hơi hỗn loạn, tôi kiên nhẫn chờ đợi.

Một chiếc xe màu xám bạc chạy băng băng với một chiếc xe thương vụ rồi đột nhiên thắng gấp lại, tôi lái xe với tốc độ chậm như vậy, vẫn không tránh kịp. “Rầm” một tiếng, xe thương vụ đụng vào phía bên trái của tôi.

Tôi mở cửa xuống xe.

Tài xế xe thương vụ là một cậu thanh niên trẻ tuổi, vội vàng hấp tấp xuống xe nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm. Phía bên trái đột nhiên có xe đi tới, tôi muốn tránh hẳn liền đụng vào cô.”

Tôi cúi đầu kiểm tra xe, trừ đèn xe bị đụng nứt, ngược lại những cái khác không hề gì: “À, cũng may, sự cố nhỏ thôi.”

Đối phương gặp tôi không so đo, cũng thờ phào nhẹ nhõm: “Tiểu thư, trên xe có ông chủ, thật sự không có thời gian, cô xem giải quyết riêng được

không?”

Tôi gật đầu, tôi cũng vậy không có thời gian.

Cậu nhóc cúi đầu vừa nhìn xe của tôi, lấy tiền từ trong túi ra hai, ba tờ một trăm tiền mặt đưa tới: “Đổi lại đèn xe không biết có đủ hay không, tôi cũng không mang theo nhiều tiền như vậy. Hoặc là, tôi để số điện thoại lại cho cô, không đủ thì cô tìm tôi.”

Tôi không nhận tiền, cười nói: “Thôi, lần sau cẩn thận chút.”

Cậu nhóc ngán người một lát: “Như vậy không tốt đâu, vậy thì không biết xấu hổ rồi.”

Tôi xua tay.

Cửa sổ xe yên tĩnh quay xuống, một giọng nữ trong trẻo nói: “Tiểu Vương, như thế nào rồi? Không đủ tiền sao? Cô ta cần bao nhiêu, tôi đưa cho cậu trước.”

Tôi quay đầu lại nhìn, trong cửa sổ xe lộ ra một gương mặt xinh đẹp, một tóc ngắn, trang điểm trẻ trung. Tôi chỉ liếc nhìn, liền nhanh chóng quay lại, nói với tài xế nhỏ tuổi: “Cứ như vậy đi, cậu lui về phía sau một chút, để cho tôi đi trước.”

Cậu nhóc tài xế vội đồng ý một tiếng rồi đi mở cửa xe, bỗng trong cửa sổ xe truyền ra một thanh âm khác: “Đợi đã.”

Tôi nhất thời ngây người, không dám quay đầu lại, tay kéo cửa xe trong nháy mắt lạnh như băng.

Cửa xe phía bên kia mở ra, có người bước xuống, đi thẳng đến phía sau tôi.

Tôi khẩn trương đến nỗi không nhúc nhích được.

“Tiểu Tây?” Anh ta ở phía sau dịu dàng gọi tên tôi.

Thanh âm này quá quen thuộc.

Cuối cùng tôi cũng phải gặp anh ta.

Trong lúc nhất thời, có quá nhiều chuyện trước kia ủa tôi, nhớ lại giống như phim ảnh ở trước mắt tôi xẹt qua.

Vô số lần tôi suy nghĩ cảnh tượng gặp nhau của tôi và Diệp Phi. Nhưng khi gặp lại anh ta, tôi vẫn không biết phải đối mặt với anh ta như thế nào.

Nếu như tôi không quay đầu, còn có thể nhìn thấy Diệp Phi của bảy năm trước không?

Nếu như anh ta vẫn là anh ta, mà tôi lại không còn là tôi, đến tận cùng là may mắn hay là đau khổ?

Gặp lại tôi, anh ta sẽ trách móc sự rời đi của tôi không kiên trì mà buông tha? Có thể nói anh ta hiểu quyết định của mà bằng lòng tha thứ tất cả sao?

Lưng của tôi cứng đờ giống như bàn đá, lại có thể cảm nhận được ánh mắt sáng rực của anh phía sau tôi.

Thời gian có lẽ chỉ qua mấy giây, đối với tôi lại lâu giống như một thế kỷ vậy.

Cho đến khi anh ta nói: “Tiểu Tây! Thật là em!”

Anh ta đã đi đến gần hơn, tôi không thể im lặng nữa, đành phải xoay người: “Xin chào, Diệp Phi.”

Chính ngay lúc này, tôi đã quyết định, bất luận như thế nào phải luôn nhớ mỉm cười.

Anh ta đứng ở ngay phía sau tôi, ăn mặc phẳng phiu, tôi cần phải lùi về sau vài bước, mới không đến nỗi phải ngửa đầu nhìn vào mắt anh ta.

Anh ta gầy.

Càng thêm mạnh khỏe kiên cường.

Đường nét trên mặt hiện ra một loại cương nghị.

Ngày trước là một nam sinh đẹp trai nhẹ nhàng khoan khoái, bây giờ đã trở thành một người đàn ông trưởng thành khôi ngô tuấn tú.

Không có gì thay đổi, chỉ có cặp mắt kia, vẫn đang tỏa sáng lấp lánh.

Đã qua nhiều năm như vậy, chịu nhiều đau khổ như vậy, tại sao đôi mắt của anh ta vẫn giữ được sự trong sáng như thế?

Khóe miệng Diệp Phi khẽ nhếch, cũng cười nói với tôi: “Xin chào, Giang Tiểu Tây.”

Anh ta không nhúc nhích vẫn nhìn vào mặt tôi, mà tôi đang cố gắng mỉm cười, không để cho mình lộ ra sợ hãi.

Là bản thân tôi quyết định rời đi, không có lý do gì khiến anh ta lo lắng. Tôi cũng không muốn cho mình cơ hội giải thích. Nó không còn có ý nghĩa gì nữa rồi.

Sau khi Diệp Phi cẩn thận quan sát tôi, thờ phào nhẹ nhõm: “Em một chút cũng không thay đổi.”

Là sợ tôi biến dạng thành bà lão hay sao?

Tôi lắc đầu: “Làm sao không thay đổi được...”

Dù sao cũng đã qua bảy năm.

Tôi vô thức đưa tay lên sờ mặt, bỗng rất muốn chui vào trong xe soi gương.

Dáng vẻ của tôi có phải quá tiêu tụy không? Tôi khần trương nghĩ.

Diệp Phi lại nói: “Giống trong trí nhớ của anh như đúc.”

Tôi lập tức xót xa trong lòng, giữa chúng tôi chỉ còn lại trong trí nhớ.

Tôi vội vàng cúi đầu, nụ cười trên mặt không còn tươi như trước.

Giày trên chân anh ta được lau rất sáng bóng, quần tây có li quần thẳng tắp, trên áo sơ mi trắng là những đường vân màu xanh lam nhạt, tôi không nhớ rõ trước đây anh ta có ăn mặc như vậy không.

Đúng vậy, khi ở bên tôi, anh ta chỉ có thói quen mặc quần jeans.

Bây giờ, là cô ấy giúp anh ta chuẩn bị sao. Đôi giày cao gót xuất hiện trong tầm nhìn của tôi, người phụ nữ trong xe đã đi xuống, đứng bên cạnh Diệp Phi.

“Diệp Phi, không giới thiệu một chút sao?” Giọng nữ hỏi nghe thật êm tai.

Tôi ngẩng đầu lên, lại một lần nữa chuẩn bị xong nụ cười.

Thật ra cũng không phải là lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt, có lẽ cô ta thật sự không nhớ ra.

Diệp Phi do dự một chút: “Tiểu Tây, đây là bạn của anh.....Châu Ý Hàm Ý Hàm, đây là.....Giang Tiểu Tây.”

Nụ cười trên mặt Châu Ý Hàm rõ ràng cứng đờ trong chốc lát, sau đó khoác cánh tay của Diệp Phi vô cùng thân thiết, mỉm cười nói: “Xin chào, Giang Tiểu Tây. Tôi luôn nghe Diệp Phi nhắc đến cô.”

Cô ta càng xinh đẹp hơn.

Tóc dài được cắt ngắn, tóc xoăn được đánh rối rất đáng yêu, nhộm màu hạt dẻ.

Nhưng mà, tôi vẫn có thể nhận ra được, nét ngây thơ trên mặt cô ta không thay đổi, chỉ người phụ nữ được cưng chiều mới có được thần sắc như vậy.

“Xin chào!” Tôi cười với cô ta, cố gắng kiềm chế bản thân, không để ánh mắt dừng ở cánh tay khoác trên người Diệp Phi.

Bầu không khí có chút không được tự nhiên, đúng lúc điện thoại của tôi vang lên.

Tôi vội nhận máy, là Lưu Yên: “Chị Tiểu Tây, em sắp sinh rồi!” Tôi vừa mới bắt máy, liền nghe được giọng của cô ấy khàn khàn nói một câu như vậy.

“Yến Nhi, bây giờ như thế nào rồi? Còn có thể kiên trì một chút không? Chị lập tức quay về!”

Tôi nghĩ về mặt của tôi nhất định đã trở nên rất căng thẳng, bởi vì Diệp Phi lập tức theo tôi hỏi: “Làm sao vậy?”

“Lưu Yên đang ở nhà em, hình như sắp sinh rồi.” Tôi buột miệng nói ra, sau đó liền hối hận.

“Lưu Yên?” Diệp Phi nhíu mày: “Mọi người vẫn liên lạc với nhau sao? Cô ấy như thế nào rồi? Không sao chứ?”

“Không biết nữa, em lập tức về nhà đón cô ấy.” Không kịp nói lời tạm biệt với bọn họ, tôi đã mở cửa xe sắp ngồi vào.

Diệp Phi kéo tôi lại, lấy chìa khóa trên tay của tôi: “Để anh lái.”

Tôi trở mắt nhìn anh ta ngồi vào xe.

“Mau lên đây!” Anh ta vẫy tay với tôi, đồng thời cũng khởi động máy.

“Diệp Phi, việc này.....” Tôi còn đang chần chờ.

Anh ta không để ý đến tôi, quay đầu nói với Châu Ý Hàm: “Ý Hàm, tự em đi họp đi, tài liệu đều ở trong đĩa CD.”

Quay đầu lại nhìn thấy tôi vẫn còn đứng đờ ra đấy: “Em không lên xe sao? Cũng không phải anh không biết đường.”

Tôi đành phải đi qua hướng ghế phụ, khi đi ngang qua Châu Ý Hàm, tôi có chút áy náy.

Rất muốn giải thích với cô ta, nhưng không biết phải nói từ đâu.

Sắc mặt của cô ta không tốt lắm, lui về phía sau vài bước, để nhường đường.

Thật ra cảnh tượng này không phải lần đầu tiên.

Kỹ thuật lái xe của Diệp Phi so với tôi tốt hơn nhiều, chưa được mười phút đã đến trước cổng nhà tôi. Vũ hoảng hốt chạy ra mở cổng, tôi không kịp hỏi liền chạy vào.

Lưu Yến đang nửa nằm trên ghế sa lon, trên mặt đều là mồ hôi, cô ấy ngẩng mặt lên nhìn tôi, lập tức khóc rồi nói với tôi: “Chị Tiểu Tây, em sợ. Rất đau!”

Tôi an ủi cô ấy: “Đừng hoảng sợ, kiểm soát hơi thở. Chúng ta đến bệnh viện.”

“Em đi không nổi, vừa mới này chân bị trẹo rồi.” Cô ấy vừa thở dốc, vừa nói.

Diệp Phi từ phía sau tôi đi tới nói: “Anh đến đây.”

Đầu tiên Lưu Yến kinh hãi hô lên, sau đó vui mừng đến quên cả đau: “A, đây không phải là anh Diệp Phi sao!”

Diệp Phi cười: “Đúng vậy. Em thật là béo.” Anh ta vẫn không quên đầu vồ mồm với Lưu Yến, rất giống như trước đây.

Lưu Yến lập tức nói lại: “Anh gầy đến trông như ông già.....” Lời còn chưa dứt, lại bắt đầu đau hừ hừ.

Tôi giúp cô ấy đếm nhịp, để cô ấy dựa vào tần số của tôi mà hít thở.

Đau bụng đi qua, cô ấy dần dần bình tĩnh lại.

Diệp Phi khom người xuống, ôm ngang Lưu Yến từ trên ghế sofa lên, cúi đầu nói với cô ấy: “Ôm anh đi, anh không thể bảo đảm có ôm được em không, hơn hai trăm cân sao?”

Lưu Yến vừa đau đến không thể chịu nổi, vừa giận đến tức cười, ôm cổ Diệp Phi rồi nói với tôi: “Chị Tiểu Tây, chị cũng không quản anh ta!”

Trong lòng tôi hồi hộp một chút, bây giờ tôi lấy thân phận gì quản anh ta?

Đây không phải là lúc nghĩ đến chuyện này, tôi hất đầu, thúc giục bọn họ: “Còn cãi nhau được à, mau đi thôi.”

Diệp Phi ôm Lưu Yến trên tay, bước từng bước dài đi ra cửa. Tôi chạy đến trước mặt anh ta, giúp anh ta mở cửa.

Anh ta cẩn thận đặt Lưu Yến vào ghế ngồi phía sau, tôi cũng lên xe từ hướng khác, ôm Lưu Yến, nói với Diệp Phi: “Đi bệnh viện phụ sản!”

Vũ xuất hiện ở phía sau, ghé vào cửa sổ xe hỏi tôi: “Một lát nữa Điểm Điểm tan học, tôi đi đón bé nhé?”

Tôi nghĩ một chút, xem tình hình này tôi khẳng định sẽ không kịp, vũ đi tôi không yên tâm lắm.....

Vì thế tôi nói: “Vũ, phiền vũ gọi điện cho Hải Ba, để anh ta giúp một tay đi đón Điểm Điểm.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Không thể buông tha.

Mặc dù ngày sinh sớm hơn mấy ngày so với dự tính, quá trình sinh con cũng thuận lợi.sinh con tự nhiên, mẹ tròn con vuông. Vài tiếng đồng hồ sau, tôi trở thành người đầu tiên bế đứa bé trên tay y tá.

“3750 gam, con trai!” Gương mặt nhỏ nhắn hồng hồng, đôi mắt khép kín, tay nhỏ siết lại thành quả đấm, thật là một cậu nhóc dễ thương.

“Chị Tiểu Tây, mau giúp em đếm thử mấy ngón tay ngón chân.” Lư Yển nằm trên giường bệnh yếu ớt nói.

Thời điểm đau đớn nhất đã qua, lúc này cô ấy còn la hét không nổi, yêu cầu sinh mổ.

“Đếm qua rồi, là một bé trai khỏe mạnh, em xem.” Tôi để đứa bé thấp xuống, cho cô ấy nhìn.

Rốt cuộc thì cũng đã làm mẹ, trong mắt Lư Yển tràn đầy thần tình yêu thương, vẫn nhìn chăm chăm vào đứa trẻ, mãi cho đến khi y tá ôm lấy đứa trẻ, đưa đến phòng sơ sinh.

Tôi đỡ Lư Yển, đi men theo giường bệnh của cô ấy ra khỏi phòng phẫu thuật. Cửa lớn của phòng phẫu thuật trong nháy mắt mở ra, tôi hầu như nảy sinh ra ảo giác, hình như người vừa mới trải qua một kiếp sinh tử là tôi.

Diệp Phi vẫn canh ở cửa, nhìn thấy chúng tôi đi ra, lập tức đi lên phía trước hỏi: “Như thế nào rồi?”

Tôi như trút được gánh nặng cười với Diệp Phi: “Rất thuận lợi, là một cậu bé mập mạp, bảy cân rưỡi.”

Diệp Phi khen ngợi: “Ồ! Lư Yển, em giỏi thật!”

Lư Yển dùng thanh âm không lớn lắm nhưng rất đặc ý nói: “Tất nhiên, mập như vậy mới không uổng phí.”

Tôi nhớ tới còn chưa nói cho Hồ Tử biết, vội lấy điện thoại đưa cho Diệp Phi: “Mau gọi điện thoại cho Hồ Tử, báo tin vui cho cậu ta.” Hộ công đẩy Lư Yển trở về phòng bệnh, tôi quay đầu lại nhìn, Diệp Phi ở phía sau, gương mặt tươi cười nói “chúc mừng” Hồ Tử.

Tôi đã tự mình yêu cầu cho Lư Yển một phòng bệnh đơn, cô ấy quan tâm hỏi bao nhiêu tiền, bị tôi ngăn lại: “Em đừng quan tâm những chuyện này, lo dưỡng thân thể cho tốt! Về sau em sẽ mệt mỏi đấy!”

Lư Yển cười, một lúc sau thì nói: “Thật sự cảm ơn chị và anh Diệp Phi, nếu không có hai người.”

Tôi ngắt lời cô ấy: “Chị là chị của em, Hồ Tử không thể đến, chị đi cùng em không giống nhau sao! Lại nói, chị thấy em dọc đường còn cãi nhau với Diệp Phi, càng cãi càng vui, cũng biết chính xác em không có việc gì.”

Đang nói, Diệp Phi gõ cửa: “Anh có thể vào trong không? Hồ Tử muốn nói chuyện với Lư Yển.”

Tôi nhận lấy điện thoại đưa cho Lư Yển, cô ấy kêu một tiếng “Hồ Tử”, liền khóc thút thít, không ngừng mắng Hồ Tử vô dụng, lúc quan trọng không đến được.

Tôi ra khỏi phòng đóng cửa lại, chừa chút riêng tư cho bọn họ.

Diệp Phi đang dựa vào vách tường chỗ hành lang, thấy tôi liền cười.

Tôi cũng cười.

Sự lúng túng lúc mới gặp đã không còn nữa, bảy năm chia lìa sản sinh ra cảm giác xa lạ đã hóa thành hư không, anh ta hình như đã trở về là một Diệp Phi cởi mở như trong ấn tượng của tôi.

Tôi tìm một cái ghế ngồi xuống, xoa bóp bả vai đang đau nhức.

Diệp Phi đi tới ngồi bên cạnh tôi, nhìn gò má tôi nói: “Vất vả cho em rồi.”

Tôi nghiêng người gạt đầu với anh ta: “Anh cũng vất vả rồi.”

Diệp Phi thờ dãi mỉm cười, nhìn tôi mà không nói lời nào.

Cái gì cũng không cần phải nói.

Anh ta không nói, không hỏi, chính là sự bao dung lớn lao nhất.

Tôi không tránh, không né, cũng nói tất cả.

Một loại không khí quen thuộc trong người chúng tôi lan ra, ấm áp bao bọc trái tim của tôi.

Chia lìa bảy năm thật không dễ dàng gì lấy được khoảnh khắc yên bình này, quá đáng quý.

Đột nhiên Diệp Phi nói: “Không biết vì sao, lúc này ở bên ngoài đợi, cứ cảm thấy là em ở bên trong.”

Tôi sững sốt, lắc đầu nói: “Vẫn thích nói chuyện bậy bạ như vậy!”

Diệp Phi không phản bác.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, bên cạnh không ngừng có người đi qua đi lại, vậy mà tôi lại cảm thấy trong không gian này phẳng phất chỉ có hai người chúng tôi.

Chúng tôi im lặng ngồi bên nhau như vậy, cũng không biết qua bao lâu.

Cuối cùng tôi kiên quyết đuổi anh ta về: “Làm trễ nãi cả buổi chiều của anh rồi. Bây giờ không có việc gì nữa, anh trở về đi.”

Diệp Phi lại nói: “Để anh đợi thêm một chút nữa.”

Tôi không kiên trì.

Để cho chúng tôi ở với nhau thêm một chút nữa cũng tốt.

“Mẹ!” Điểm Điểm xuất hiện ở bậc cầu thang, ở phía xa liền chạy về phía tôi.

Tôi vội đi đón, ôm bé: “Quên rồi sao? Ở trong bệnh viện nhỏ giọng một chút.”

Điểm Điểm lè lưỡi “ưm” một tiếng, rất nhanh lại hưng phấn hỏi: “Tiểu bảo bảo đâu rồi? Mau đưa con đi xem.”

Tôi bị bé quăn lấy, đành phải quay lại nói với Diệp Phi: “Em đưa bé đi phòng sơ sinh xem một chút.”

Diệp Phi đi tới cười nói: “Là con gái của em?”

“Ừ, Điểm Điểm, gọi chú Diệp.”

Điểm Điểm ngoan ngoãn đứng ngay ngắn, gọi một tiếng rất ngọt ngào: “Chào chú Diệp!”

Vẻ mặt của Diệp Phi trong nháy mắt trở nên vô cùng dịu dàng, nửa ngồi xuống nói với Điểm Điểm: “Tên của con là Điểm Điểm sao?”

Điểm Điểm nghiêm trang trả lời: “Không phải ạ, tên của con là Tôn Vũ Thần, Điểm Điểm là biệt danh của con.”

“À, ra là vậy. Vậy, Tôn Vũ Thần, xin chào con!” Diệp Phi chìa tay về phía Điểm Điểm.

Điểm Điểm giống như một ông cụ non bắt tay với Diệp Phi.

Diệp Phi cười rộ lên.

Tôi kéo cánh tay khác của Điểm Điểm nói: “Điểm Điểm, chúng ta đi thăm bảo bảo nào. Nói tạm biệt với chú Diệp Phi đi.”

Diệp Phi không chịu rời đi: “Anh đi cùng hai người.”

Đột nhiên Điểm Điểm nói: “Mẹ, chờ ba một chút, ba đang ở phía sau.”

Tôi dường như cảm thấy sau lưng một trận gió lạnh thổi qua, theo bản năng quay lưng lại.

Chỗ bậc thang, là bóng dáng cao lớn của Tôn Hạo Chí.

Anh ta sải bước dài từ trong bóng tối đi ra, tôi còn chưa kịp phản ứng, thì anh ta đã ở trước mặt tôi.

“Các người muốn đi đâu?” Thanh âm của anh ta rất thấp, tôi biết bình thường như vậy có nghĩa là anh ta đang áp chế con giận.

Tôi không muốn cãi nhau ở đây, càng không muốn để Diệp Phi nhìn thấy quan hệ căng thẳng như vậy của tôi và Tôn Hạo Chí.

Vì thế, tôi hết sức nhẹ nhàng nói với Tôn Hạo Chí: “Em đưa Điểm Điểm đến phòng sơ sinh. Sao anh lại đến đây?”

“Ừ, anh vừa mới đón Điểm Điểm tan học.” Hình như cái này không thể giải thích vì sao anh ta ở đây, tôi ý thức được có thể anh ta không muốn nói nhiều.

Bầu không khí ngưng trệ tràn đầy quỷ dị cùng căng thẳng, đến Điểm Điểm cũng cảm nhận được.

Bé buông tay Diệp Phi ra, bước từng bước đến bên Tôn Hạo Chí nói: “Ba, đây là chú Diệp. Chú ấy cũng đi thăm bảo bảo.”

Tôn Hạo Chí chần chừ một chút, sau đó “ừ” một tiếng, đưa tay về phía Diệp Phi: “Xin chào, Diệp Phi!”

Ý cười trên mặt Diệp Phi sớm đã thu lại, nhưng vẫn lịch sự bắt tay với Tôn Hạo Chí: “Đã lâu không gặp, Tôn Hạo Chí!”

Bọn họ nhìn đối phương bất quá chỉ trong tích tắc mà thôi, tôi lại cảm thấy rõ rệt một trận tàn sát khốc liệt.

Tôn Hạo Chí mặc một thân áo đen, sắc mặt cũng u ám giống như vậy, rõ ràng là ung dung thản nhiên, nhưng vẫn cứ phát sinh ra khí thế kinh người. Nếu như mà tôi không sớm hiểu rõ tính cách của anh ta, lúc này chỉ sợ bị anh ta hù dọa rồi.

Nhưng mà, Diệp Phi, lại vẫn là vẻ mặt ung dung. Sau khi nghiêm túc bắt tay trong chốc lát, thế nhưng trong ánh mắt của anh ta xuất hiện tia...giễu cợt. Anh ta đang khiêu khích Tôn Hạo Chí!

Tôi bắt đầu hồi hận, sớm biết Tôn Hạo Chí sẽ đến, bất luận như thế nào tôi cũng không để Diệp Phi ở lại lâu như vậy.

“Diệp Phi, anh có chuyện thì đi trước đi.” Một lần nữa tôi lại lên tiếng bảo Diệp Phi mau chóng rời đi, bên cạnh đó xoay người lại, nhắc nhở cho anh ta bằng ánh mắt.

Diệp Phi không muốn tôi khó xử, cuối cùng nói: “Ừ, vậy anh đi trước. Giúp anh nói một tiếng với Lưu Yên, hôm khác đến thăm cô ấy.”

Vừa cúi đầu nhìn Điểm Điểm với vẻ mặt ôn hòa nói: “Điểm Điểm, tạm biệt!”

Điểm Điểm phẩy tay với Diệp Phi: “Tạm biệt chú Diệp Phi!”

Diệp Phi xoa đầu bé, sau đó hơi gật đầu với Tôn Hạo Chí, mới xoay người rời đi.

Tôi không đợi anh ta đi xa, liền kéo Điểm Điểm đến phòng sơ sinh, Tôn Hạo Chí trầm mặc theo sát phía sau, một dáng vẻ khó chịu.

Tôi rất không vui, anh ta làm gì bày ra gương mặt như vậy, tôi cũng không làm cái gì.

Cần tôi giải thích sao? Tôi mới lười phải nói.

Điểm Điểm quay đầu kéo tay Tôn Hạo Chí: “Ba, nhanh một chút.”

Lúc này Tôn Hạo Chí mới theo kịp, khom lưng ôm lấy Điểm Điểm, sắc mặt thoáng hòa hoãn một chút.

Điểm Điểm ôm cổ Tôn Hạo Chí, nói với tôi: “Mẹ dẫn đường.”

Người ngoài không biết chuyện nhìn thấy, cho rằng đây là một gia đình hòa thuận hạnh phúc.....

Ngoài bức tường thủy tinh trong suốt của phòng sơ sinh có rất nhiều người đứng, mặt mày hớn hở nhìn chằm chằm vào một hàng trẻ sơ sinh phía trong.

Điểm Điểm từ trên người Tôn Hạo Chí trượt xuống, “oa” một tiếng rồi chạy đến: “Mẹ, mẹ nhìn này, thật là nhiều tiểu bảo bảo!”

Tôi chỉ cho bé thấy con trai của Lưu Yên, Điểm Điểm tròn to hai mắt nhìn một hồi lâu, cho ra một kết luận: “Mẹ, bảo bảo của di Lưu cũng thật nhỏ quá đi!”

Tôi cười: “Trẻ sơ sinh đều nhỏ như vậy, lúc con sinh ra đời, cũng không khác biệt em bé bao nhiêu.”

Lúc Điểm Điểm sinh ra là 3500 gam, dày vò tôi vô cùng.

Khi đó tôi gắng sức, hoàn toàn làm theo bản năng người mẹ.

Thật ra lúc sinh đẻ có bao nhiêu đau đớn, tôi đã không còn nhớ kỹ.

Chứng kiến đưa bé trong nháy mắt, tất cả đau đớn đều không còn quan trọng nữa.

Tôi là mẹ của một đứa trẻ.....Đó là cảm xúc mãnh liệt, lúc đó làm cho người ta sinh ra cảm giác hạnh phúc vô cùng vô tận và tràn đầy hy vọng.

Từ thời khắc đó, tôi đã không còn là tôi, mà tôi sống có mục đích, cũng không chỉ vì bản thân mình vui vẻ hay sầu khổ.

Nghĩ tới đây, đáy lòng tôi có chút hồ thẹn.

Nếu một màn vừa rồi không kết thúc trong yên lặng, liệu có dọa đến Điểm Điểm không?

Tôi cúi mặt xuống, hôn lên mặt Điểm Điểm: “Điểm Điểm, mẹ rất yêu con.”

Điểm Điểm cười như quả táo đỏ, hôn mặt tôi: “Mẹ, con cũng yêu mẹ.”

Bé nắm lấy vạt áo của Tôn Hạo Chí, kéo thấp anh ta xuống, cũng hôn một cái trên mặt anh ta: “Con cũng yêu ba!”

Người bên cạnh cười rộ lên.

Trên mặt của Tôn Hạo Chí khó che giấu tia xuất hiện vẻ mặt hài lòng, ôm lấy Điểm Điểm.

Con đã lớn như vậy, mà con ôm trên tay.

Tôi lắc đầu, không đồng ý anh ta cưng chiều con như vậy.

Anh ta làm bộ như không nhìn thấy, chỉ vào những đứa trẻ sơ sinh rồi nói với Điểm Điểm: “Điểm Điểm, lúc còn bé con đáng yêu hơn em bé nhiều.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên, Điểm Điểm của chúng ta vừa mới sinh ra đã là đứa trẻ đẹp nhất trên thế giới này.”

Ôi!

Tôi thở dài trong lòng.

Như vậy sẽ dạy hư trẻ con.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tôi không muốn.

Tôi giúp Lưu Yến mời một thím giúp việc tháng, sắp xếp cho cô ấy ngủ xong rồi tôi mới yên tâm rời đi.

Tôn Hạo Chí đã đưa Điểm Điểm về nhà trước, lúc này chắc Điểm Điểm đã ngủ rồi. Không biết anh ta có giúp kiểm tra bài tập của Điểm Điểm không.

Tôi ngồi trên xe, phát hiện chỗ ngồi dịch ra sau rất nhiều, lúc này mới nhớ là ban ngày lúc Diệp Phi ngồi chỗ này lái xe đã dịch chỗ ngồi đi.

Tôi lắc đầu, xua đuổi hình ảnh của Diệp Phi trong đầu.

Vì Điểm Điểm, cũng vì Diệp Phi, tôi nhất định phải khống chế bản thân.

Tôi quá hiểu rõ Tôn Hạo Chí, một màn hôm nay ở bệnh viện, nhất định sẽ khiến cho anh ta hiểu lầm. Lòng dạ độc ác của anh ta tôi sớm đã biết, mà thế lực của anh ta ngày nay càng vượt xa sức tưởng tượng của tôi.

Tôi hiểu rất rõ, nếu như anh ta muốn một người biến mất không dấu vết, hoàn toàn có khả năng làm được.

Thế nhưng, tôi vẫn không dự định giải thích cho anh ta.

Thứ nhất, tôi không có cái gì để giải thích.

Thứ hai, nếu như tôi giải thích, ngược lại giống như đang che giấu điều gì.

Cho nên khi tôi về đến nhà lúc đẩy cửa phòng vào, tôi đã chuẩn bị xong giống như thường ngày, lấy bất biến ứng vạn biến.

Trong phòng khách đèn tắt, ti vi lại được mở, chỉ có hình ảnh, không có âm thanh.

Tôi thay dép xong đi về phía trước mấy bước, nhìn thấy có một đôi chân để trên bàn trà, là Tôn Hạo Chí.

Hình như đã ngủ rồi.

Tôi rón rén đi tới, lấy điều khiển ti vi trên ghế sofa bên tay anh ta, tắt ti vi đi.

Phòng khách nhất thời chìm vào một mảng tối đen.

Đột nhiên, một cánh tay kéo cánh tay của tôi, chỉ kéo một cái liền thuận lợi kéo tôi vào trong ngực của anh ta.

Anh ta vẫn còn tỉnh.

Tôi không muốn đánh thức Diễm Diễm, chỉ có thể im lặng cố gắng giãy giụa.

Anh ta càng dùng sức vây hãm tôi, trong nháy mắt liền đè tôi phía dưới.

Tôi hạ thấp giọng phẫn nộ nói: “Tôn Hạo Chí, anh làm cái gì vậy?”

Tôn Hạo Chí ở bên tai tôi không nhanh không chậm nói: “Em không nhìn thấy Diễm Diễm thích trẻ con như vậy sao, chúng ta giúp bé sinh thêm một em trai nữa đi?”

Anh ta vừa nói, vừa dò tay vào trong áo của tôi.

Tôi không ngừng giãy giụa, anh ta lại thuần thục một chốc liền mở khóa áo trong của tôi ra.

“Anh mau buông tôi ra!” Tôi nóng nảy.

Anh ta không đếm xỉa tới, bàn tay to đã đặt lên, trong miệng vẫn chậm rãi nói: “Em không biết anh vẫn luôn muốn có một đứa con trai sao, không phải em vẫn rất thích trẻ con sao?”

“Tôi không muốn! Tôi sinh một đứa là đủ rồi! Anh đừng mơ tưởng muốn tôi sinh thêm đứa nữa!”

“Thật không? Em thật sự không muốn sinh con? Hay là, em chỉ là không muốn.con của tôi?” Thanh âm của anh ta trầm thấp mà nguy hiểm, lực trên tay càng lúc càng lớn.

“Mặc kệ anh muốn nghĩ như thế nào! Dù sao tôi cũng không muốn sinh con nữa!” Tôi chẳng thêm cãi nhau với anh ta, chuyên tâm chống đỡ sự xâm phạm của anh ta.

Đột nhiên anh ta dừng lại, chống tay lên người nhìn chằm chằm vào mắt tôi: “Nếu như là Diệp Phi, cô cũng không muốn sao? Cô không muốn sinh cho hân một đứa con sao?”

Trong bóng tối, ánh mắt của Tôn Hạo Chí giống như một loại đao kiếm, cắt trên mặt tôi.

Tôi cảm thấy một trận đau đớn.

Có lúc, Tôn Hạo Chí nhảy cảm sắc bén ngoài dự đoán, luôn có thể dễ dàng chọc phá tôi không muốn thừa nhận phải đối mặt với sự thật.

Đây quả thật là đang giày vò tôi.

Tôi cắn răng, bắt đầu phản kích: “Cái này là anh muốn con trai sao? Tại sao không tìm phụ nữ khác sinh con cho anh? Bên ngoài người muốn sinh con cho anh, e rằng không chỉ có một hai người!”

Tôn Hạo Chí căn bản không phủ nhận, dứt khoát thừa nhận: “Đúng! Vậy thì thế nào? Tôi nói rõ cho em biết, người khác sinh tôi không thích! Tôi chỉ muốn ‘em’ sinh cho tôi!”

Anh ta lại đè lên, thô bạo vuốt ve thân thể của tôi.

“Buông tôi ra!” Nhiệt độ cơ thể tôi bắt đầu nóng lên, trong dạ dày sôi trào từng đợt buồn nôn. Tôi không muốn, hôm nay bất luận thế nào tôi cũng không muốn!

Tôi càng phản kháng, anh ta càng dùng sức mạnh, xé rách áo tôi, cúi xuống ở phía trên ngấm cắn.

“Biến thái! Tôi không muốn!” Thanh âm của tôi bắt đầu mất khống chế.

Tôn Hạo Chí vô liêm sỉ uy hiếp tôi: “Kêu đi! Em không sợ đánh thức con thì kêu đi!”

Tôi tỉnh táo lại, ý thức được phản ứng của bản thân chỉ làm cho anh ta hưng phấn hơn.

Đề anh ta buông tay, chỉ có thể tàn nhẫn đá kích anh ta.

Tôi suy nghĩ cẩn thận điều này, lập tức cười lạnh: “Tôn Hạo Chí, anh thật đáng cười! Anh biết anh đang làm cái gì không? Anh đang sợ hãi! Anh đang tự ti! Anh cảm thấy bản thân không bằng Diệp Phi đúng không? Vì vậy anh muốn chiếm lấy tôi, để chứng minh rằng anh mạnh hơn anh ta!”

Tôn Hạo Chí bị tôi chọc giận, nắm lấy cổ tay tôi lay động: “Nói xằng! Tôi có cái gì thua kém hân?”

Tôi nhướng mày cười lạnh: “Đúng! Anh ta có những thứ anh có, thậm chí so với anh còn nhiều hơn. Nhưng mà, bởi vì anh ngu muội, bởi vì trong lòng anh biến thái, anh không thể bỏ qua những khuất mắt trong lòng có phải không? Qua nhiều năm như vậy, anh thủy chung để ý chính là, vợ của mình không phải là can tâm tình nguyện gả cho anh, thậm chí ngay cả lần đầu tiên cũng không phải cho anh! Vì thế, anh vẫn không sung sướng, anh vẫn luôn cảm thấy kém người khác một bậc! Cảm thấy bản thân thật mất mặt, giá trị làm đại ca bị giảm xuống! Có đúng không?”

Tôn Hạo Chí hầu như cực kỳ tức giận hỏi: “Ai nói?”

“Còn cần người khác nói sao? Cừ chi của anh không phải phản ánh lại suy nghĩ của anh sao? Hôm nay bắt quá anh chỉ nhìn thấy tôi nói chuyện với Diệp Phi, anh liền đổ kị thành như vậy! Anh vội vã như vậy muốn mình hơn anh ta bằng việc chiếm lấy thân thể tôi, chỉ có thể nói rõ trong lòng anh có rất nhiều sợ hãi!”

Rốt cục thì anh ta cũng bộc phát, vung xuống một quyền.

Tôi nhắm mắt lại, không tránh không né. Đánh tôi xong rồi, tôi vẫn còn nhiều lời chưa nói đây!

Thế nhưng, “rầm” một tiếng, quả đấm của anh ta nện ở bàn trà.

Sau đó, anh ta buông tôi ra, đứng dậy. Qua một lúc lâu, anh ta mới dùng một thanh âm cực kỳ lãnh khốc nói: “Giang Tiểu Tây, cô rất thông minh, chỉ tiếc là, cô tự cho là mình thông minh!”

Nói xong, anh ta xoay người cầm chìa khóa xe, mở cửa đi ra ngoài.

Gió lạnh ban đêm từ cánh cửa mở rộng thổi vào, tôi kéo quần áo xong, xoa cổ tay bị đau, yên lặng ngồi trong phòng khách rất lâu, mới đứng dậy đi đóng cửa.

Cuộc sống như thế này, lúc nào mới có thể kết thúc...

Sáng ngày thứ hai, sau khi tôi đưa Diễm Diễm đến trường, liền trực tiếp lái xe đến bệnh viện phụ sản thăm Lưu Yến. Tinh thần của cô ấy không tệ, nhìn thấy tôi đến liền nói tối hôm qua lần đầu đã thành công cho ăn bằng sữa, hôm nay chín giờ đứa nhỏ mới được đưa trở về phòng bệnh.

“Như thế nào? Cảm giác làm mẹ như thế nào?” Tôi hỏi cô ấy.

“Hạnh phúc!” Cô ấy trả lời ngay: “Còn có chính là, tại sao lâu rồi mà vẫn khó nhìn như vậy, có hơi thất vọng.”

Tôi bật cười: “Chớ nói lung tung, trẻ sơ sinh mới sinh ra đều như vậy, một thời gian nữa sẽ đẹp thôi.”

Lưu Yến nói: “Nào có, Diễm Diễm mới sinh ra mi thanh mục tú, hơn nữa khi còn nhỏ em cũng rất xinh đẹp mà, tại sao con em lại chẳng giống em chút nào, nhất định là giống Hồ Tử.”

Tôi hỏi cô ấy: “Em nghĩ đến Hồ Tử à?”

Cô ấy không thừa nhận: “Không có, bây giờ em có con vạn sự sung túc, Hồ Tử á, anh ta muốn làm sao thì làm!”

“Còn mạnh miệng! Chị định nói với em việc này rồi, cũng là tự chị chủ trương, nếu các người không vui, chị không nói nữa.”

Lưu Yến lắc đầu nói: “Chị Tiểu Tây, chị nói đi, nhất định là muốn tốt cho tụi em, em biết mà.”

“Được rồi.” Tôi dứt khoát nói: “Chị đã sắp xếp cho Hồ Tử một công việc, ở tiệm của Hải Ba, chờ sau khi Hồ Tử bình phục để cho cậu ta đến báo danh với Hải Ba, Hải Ba sẽ sắp xếp cho.”

Lưu Yến có chút ngượng ngùng: “Chị Tiểu Tây, em không biết nói gì bây giờ, thật sự đã nợ chị quá nhiều.”

“Không có nợ nần gì cả, cũng không cần nói gì, hai người sống thật tốt vào, để chị yên tâm là được rồi.”

“Dạ, chúng em sẽ sống tốt, sau này tuyệt đối không gây họa nữa.”

Viên mắt của cô ấy ngấn lệ, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười.

Tôi đưa khăn giấy cho cô ấy: “Thật là, cũng đã có con rồi.”

Lưu Yến nhận lấy, lau mắt nói: “Chị Tiểu Tây, thật ra sáng sớm hôm nay anh Diệp Phi đã đến, anh ta nói công ty đã sắp xếp cho anh ấy đi công tác, phải qua mấy tháng nữa mới có thể trở về, vậy nên vội vã đến sớm thăm em một chút. Anh ta hỏi tình hình của em và Hồ Tử, cũng nói sẽ sắp xếp cho Hồ Tử một công việc. Nhưng mà, em cảm thấy nơi đó của Diệp Phi là công ty lớn, Hồ Tử lại không có học vấn, cái gì cũng không hiểu, đi đến cũng gây thêm phiền toái cho anh ta.”

Tôi cười: “Anh ta cũng nhớ đến hai người, suy cho cùng thì anh ta và Hồ Tử cũng là anh em tốt.”

Lưu Yến thở dài: “Em và Hồ Tử, thật mang không ít phiền phức đến cho mọi người. Lại nói, nếu không phải tính tình của Hồ Tử thối kia, có thể anh Diệp Phi cũng không đến nỗi. . . Ai, dù sao nghĩ tới chuyện năm đó, em và Hồ Tử thật không có mặt mũi nhìn mọi người.”

Tôi vỗ tay cô ấy: “Đừng có đoán mò nữa, đã qua nhiều năm như vậy rồi. Coi như lúc đó Hồ Tử đi vắng, Diệp Phi cũng có thể thất thủ. Huống chi, Hồ Tử cũng không phải là vì giúp chị sao! Chị đã sớm nghĩ thông suốt, đây là số mệnh đã định trước sự việc sẽ xảy ra. Bọn chị ở cùng nhau nhiều năm như

vậy chính là định mệnh, cuối cùng lại xa nhau cũng chính là định mệnh.”

“Ồi! Nói thì nói như thế, nhưng vẫn đáng tiếc! Tình cảm của chị và anh Diệp Phi tốt như vậy, xứng đôi như vậy. Ngày hôm qua hai người đứng trước mắt em, em liền cảm thấy thời gian giống như đảo ngược lại vậy. Hai người đều không thay đổi, giống bảy năm trước như đúc.”

Tôi lắc đầu: “Còn nói những chuyện này làm gì nữa, Điểm Điểm đã lớn như vậy, anh ta chắc cũng đã kết hôn rồi.”

“Em hỏi rồi, anh ta nói chưa. Em lại hỏi anh ta, vậy đã có bạn gái chưa, anh ta cũng chỉ cười trừ không trả lời.”

Tôi không lên tiếng, Châu Ý Hàm chẳng lẽ không phải là bạn gái của anh ta? Coi như không phải, thì cũng không khác bao nhiêu đâu, thoát nhìn bọn họ thân mật như vậy. Bất quá những chuyện này cũng chẳng liên quan đến tôi.

Lưu Yên thấy tôi không nói lời nào, tưởng rằng tôi đang buồn, tới an ủi tôi: “Em nhìn ra được, anh Diệp Phi vẫn còn thương nhớ chị, vẫn hỏi em về cuộc sống của chị như thế nào.”

Tôi nhàn nhạt cười: “Vậy em nói như thế nào?”

Lưu Yên nhìn về mặt của tôi, thử thăm dò tôi nói: “Em, em đã nói em đã tận mắt thấy tình hình của chị, anh Tôn đối với đứa nhỏ rất tốt, đối với chị cũng rất tốt. Ừ, mặc dù không tốt bằng anh Diệp Phi, nhưng nói chung cuộc sống vẫn rất an ổn.”

“Ừ” Tôi không trách cô ấy nhiều chuyện, thật ra tôi cũng hy vọng Diệp Phi nghĩ như vậy.

Lưu Yên nói tiếp: “Anh Diệp Phi nói như thế này, nguyên lời của anh ta là, “Ừ, cuối cùng Tôn Hạo Chí vẫn là một người đàn ông!”

Tôi theo bản năng rút tay lại, gấu cổ tay bị Tôn Hạo Chí bóp vào trong áo, đôi chủ đề: “À, đúng rồi, Lưu Yên, chị mang canh gà đến cho em, chị đi hâm lại cho em uống.”

Tôi đứng lên, đang lúc mang canh gà đi tìm nước nóng.

Đĩa quay của lò vi sóng từ từ xoay tròn, tôi xoa cổ tay, thở dài.

Bất kể như thế nào, Diệp Phi cũng không trách tôi rời xa anh ta. Anh ta vẫn quan tâm đến tôi, tôi cũng nên hài lòng rồi.

Nhưng mà, còn chỗ trong lòng tôi, tôi vẫn có một thắc mắc nhỏ, nếu anh ta đã không trách tôi, tại sao từ trước tới giờ chưa từng đến tìm tôi? Chẳng lẽ anh ta cho rằng tôi ở bên Tôn Hạo Chí sẽ hạnh phúc?

Tôi đi tới bên cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ, lối đi bộ bên ngoài bệnh viện là dòng xe qua lại không ngớt cùng với đám người rộn ràng.

Mặc dù chúng tôi ngồi trong thành phố nhỏ này, mỗi ngày gặp thoáng qua mọi người, thì cũng không đếm hết.

Trong chớp mắt, mọi người sẽ quên nhau, tôi và Diệp Phi, chung quy cũng sẽ trở thành người đi đường thôi.

Bản thân tôi đã đi xa như vậy, như thế nào lại yêu cầu người khác vẫn giậm chân tại chỗ đây.....

Lò vi sóng phát ra một tiếng ‘ding’, tôi lấy canh ra, trở về phòng bệnh.

Lưu Yên mỉm cười nhận lấy: “Cám ơn chị, chị Tiểu Tây, hi hi.”

“Cẩn thận nóng!”

Cô ấy để canh trên bàn nhỏ thoải thỗi, chợt ngẩng đầu lên nói: “Thật ra, anh Diệp Phi vẫn còn nói một câu. Anh ta nói, chị đã có con tuyệt đối không li hôn, anh ta hy vọng chị có cuộc sống bình yên.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đã từng cảm động.

Sáng sớm chủ nhật, Điểm Điểm liền chui vào phòng tôi, nằm trên đầu giường đẩy tôi: “Mẹ, mau dậy đi, không phải nói hôm nay phải đi thăm dì Lưu và tiểu Bảo Bảo sao?”

Tôi nhìn đồng hồ một chút, bây giờ mới hơn bảy giờ.

Con nhóc này hiếm thấy dậy sớm như thế, chủ nhật mà lại không ngủ nướng.

Tôi nheo mắt bé: “Con thích Bảo Bảo như thế sao? Vậy đưa con đến chỗ đi Luru ở nhé, mỗi ngày có thể nhìn thấy được.”

Điểm Điểm rất nghiêm túc nói: “Như vậy cũng không được, nếu như con đến nhà đi Luru ở, mẹ sẽ nhớ con đấy.”

Tôi cười bé: “Vậy con không nhớ mẹ sao?”

“Đương nhiên có chứ, con cũng sẽ nhớ mẹ. Vì vậy chúng ta không thể rời xa! Thành thạo đi thăm bọn họ là được rồi.”

Vừa nói, vừa kéo tôi dậy.

Tôi bắt chước dáng vẻ ngủ nướng hằng ngày của bé, lăn sang phía bên kia giường.

Bé lại đi vòng qua phía khác kéo tôi, đồng thời kêu lên: “Mẹ xấu lắm!”

Một lớn một nhỏ cười lăn lộn.

Cuối cùng ra ngoài, ở trên xe, Điểm Điểm đột nhiên hỏi: “Mẹ, hôm nay đi thăm đi Luru, có gặp chú Diệp Phi đã gặp lúc trước không?”

Tôi sững sờ, sau đó cười hỏi bé: “Sẽ không.”

Bé vẫn nhớ Diệp Phi, chỉ gặp qua một lần mà thôi.

Kể từ sau ngày đó, Diệp Phi cũng không xuất hiện nữa, phải đi công tác rồi.

Còn có thể có một khả năng.....anh ta cố ý tránh, không muốn quấy rầy cuộc sống của tôi.

Tôi nhớ lại Luru Yến nói hôm đó: “Anh ta biết chị có con thì sẽ không ly hôn, nếu như anh ta tới tìm chị, sẽ chỉ làm chị lay động khổ sở, anh ta không muốn làm khó chị. Anh ta tình nguyện để chị sống một cuộc sống bình yên, đối với chị như vậy mới tốt.....”

Diệp Phi thật hiểu tôi.

Anh ta luôn suy nghĩ thay tôi.

Chúng tôi vĩnh viễn không có cơ hội quay trở lại như ngày trước, có lẽ, quên nhau như vậy mới là lựa chọn tốt nhất.

Chính xác suy nghĩ của tôi là như vậy.

Điểm Điểm ở bên cạnh chợt nói: “Ôi, thật đáng tiếc.”

Tôi ngạc nhiên hỏi bé: “Đáng tiếc cái gì?”

“Chú Diệp Phi, không được gặp chứ, thật đáng tiếc! Con cảm thấy chú ấy thật đẹp trai.”

Tôi nhin cười hỏi bé: “Đẹp trai? Điểm Điểm có biết đáng về đẹp trai là gì sao?”

Điểm Điểm giả vờ lắc đầu, thờ dãi: “Ôi! Người lớn bây giờ, một chút cũng không hiểu suy nghĩ của trẻ con. Đáng đáp chú Diệp Phi giống minh tinh trên phim như đức, đương nhiên là đẹp trai.”

“Vậy, ba thì sao?”

Điểm Điểm lập tức khoa trương nói: “Ba cũng đẹp trai, nhưng mà ba và chú Diệp Phi rất khác nhau, ba quá tàn khốc! Tàn khốc chết đi được!”

Tôi bị dáng vẻ hớn hờ của bé chọc cười, đứa bé mới lớn một chút như vậy, tại sao cái gì cũng biết?

Điểm Điểm đột nhiên hỏi tôi: “Mẹ, mẹ cảm thấy thế nào?”

“Hả? Mẹ cảm thấy cái gì?”

“Mẹ cảm thấy ba và chú Diệp Phi ai đẹp trai hơn?” Điểm Điểm nằm sấp xuống nhìn chăm chăm tôi.

Tôi chán chừ, không biết phải trả lời sao với bé, không thể làm gì khác hơn là ra về dạy dỗ bé: “Đứa nhóc này, tại sao quàn nhiều chuyện như vậy! Ngồi nhanh lên một chút.”

Điểm Điểm làm ra vẻ mặt ‘con hiểu’, kéo dài thanh âm một tiếng ‘à’.

Một lát sau còn nói: “Thật ra, chuyện đẹp trai này, cũng không phải là chuyện quan trọng... Người tốt là được.”

Tôi muốn ngắt xiu quá đi, đây là lời của một đứa bé nói ra sao, nếu như không phải đang lái xe, tôi khẳng định sẽ bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

Thật không biết bé nghe được những lời này ở đâu.

Mẹ chồng của Lưu Yến đã từ dưới quê lên, bởi vì có cháu trai, mẫu thuẫn của mẹ chồng nàng dâu tạm thời được hóa giải. Bà ôm cháu trai giống như ôm vật quý cho chúng tôi xem, không ngừng khoe, đứa trẻ này có bao nhiêu thông minh, có bao nhiêu đáng yêu.

Tôi nhận ôm lấy một lát, bé trai chính là không giống nhau, mới mấy ngày đã lớn như vậy, giống như khinh khí cầu được thổi lên vậy.

Điểm Điểm thích đến sít chặt lại, lại sợ té rụng, không dám ôm, vẫn đảo quanh đứa nhỏ, thỉnh thoảng kéo tay của đứa nhỏ, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ.

Tôi thấy Điểm Điểm thật sự thích trẻ con, nhưng mà, tôi sẽ không cân nhắc việc sinh thêm một đứa nữa.

Toàn bộ tình yêu đều dành cho một mình Điểm Điểm, nếu quả thực sẽ sinh, tôi sợ mình sẽ thiên vị.

Tôn Hạo Chí sẽ không hiểu rõ điều này.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, Tôn Hạo Chí là người cha tốt, chỉ là phương thức của anh ta luôn vượt quá.

Tôi vẫn còn nhớ ngày tôi sinh Điểm Điểm, anh ta không thể khăn trương, khi đó không cho phép người thân vào phòng sinh, mắt anh ta đỏ lên nín lấy cổ áo bác sĩ, nếu như gặp chuyện không may, anh ta sẽ làm cho cả nhà bác sĩ đẹp mặt!

Nằm trên bàn mổ, đối diện với khuôn mặt đầy mồ hôi của bác sĩ, chỉ có thể oán giận Tôn Hạo Chí ngang tàn và rất kích động.

Vẫn tốt là Điểm Điểm ra đời thuận lợi.

Sau khi từ bệnh viện về nhà, Điểm Điểm thường khóc lớn cả đêm, lần này bất luận có uy hiếp bác sĩ thế nào, cũng không tìm ra nguyên nhân.

Tôi gấp đến độ không để ý đến phải ở cử thể nào, cả đêm đều ôm bé.

Cho đến khi Tôn Hạo Chí đoạt đứa bé trên tay tôi, ra lệnh cho tôi lập tức đi ngủ, Điểm Điểm khóc suốt một đêm rồi đột nhiên im lặng.

Tôi vẫn còn nhớ tình cảnh lúc ấy, Điểm Điểm đưa bàn tay bé nhỏ ra, nắm chặt lấy ngón tay của Tôn Hạo Chí, một khắc kia, thái độ của Tôn Hạo Chí vô cùng dịu dàng.

Anh ta ôm Điểm Điểm không ngừng đi lại ở trong phòng, Điểm Điểm rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ.

Vô luận tôi nói như thế nào, anh ta cũng không chịu đặt đứa bé xuống, cứ ôm như vậy đi mãi cả đêm.

Tôi cũng đã từng cảm động.

Điểm Điểm lớn lên một chút, lúc bắt đầu loạng choạng tập đi, thích làm cái đuôi đi theo sau Tôn Hạo Chí.

Thư phòng của Tôn Hạo Chí không cho phép người khác đi vào, chỉ duy nhất có mình Điểm Điểm có thể vào, thậm chí anh ta cũng không đỡ Điểm Điểm, một cước đá văng người em trai đến báo cáo chuyện ra khỏi thư phòng.

Lúc còn bé tóc Điểm Điểm mọc không tốt, trên đỉnh đầu còn thiếu một khối, ai dám nhìn lâu một chút, Tôn Hạo Chí liền trừng mắt, sợ đến mức người khác đành phải nói, bình thường, trẻ con đều như vậy!

Cho đến vài tháng sau tốt hơn nhiều, Tôn Hạo Chí lại ôm đứa nhỏ đi khắp nơi gặp ai đều buộc người ta thừa nhận đứa nhỏ này xinh đẹp nhường nào!

Nếu như thuận theo anh ta, không biết sẽ biến Điểm Điểm thành dáng vẻ kiêu căng như thế nào!

Quần áo lúc nhỏ của Điểm Điểm nhiều đến nỗi không kịp thay, hễ trên thế giới có bán đồ chơi gì đều được chuyển về nhà hết, lúc nào cũng nghi ngờ hỏi tôi có phải Điểm Điểm ăn không đủ nhiều, nên đáng đáp mới không mập mạp!

Tôi muốn đưa Điểm Điểm đi nhà trẻ, anh ta hăm hừ không đồng ý, tình nguyện mời thêm mấy người đến nhà chăm.

Rốt cuộc tôi cũng ý thức được, tiếp tục như thế này, Điểm Điểm hoặc là sẽ trở thành hoa trong nhà kính, yếu đuối, hoặc là trở thành một công chúa ngang ngược kiêu ngạo, dã man độc tài.

Tôi nghiêm túc nói chuyện với anh ta, anh ta làm âm ỉ, khổ cực dốc sức làm không phải là vì đứa nhỏ sao, tại sao không thể chu cấp cho bé tất cả những thứ tốt nhất?

Mà tôi kiên trì muốn để Điểm Điểm trải qua cuộc sống của một đứa trẻ bình thường, không muốn biến bé thành người giống như Tôn Hạo Chí!

Vì vậy chúng tôi bắt đầu cãi vã, đó cũng là lần đầu tiên, tôi uy hiếp anh ta, tôi muốn ly hôn, mang đứa bé rời xa anh ta.

Cuối cùng Tôn Hạo Chí thỏa hiệp làm theo, tôi cũng không biết, anh ta thật sự hiểu khổ tâm của tôi, hay là không muốn mất đi Điểm Điểm.

Là bắt đầu từ lúc đó sao? Anh ta từ từ thay đổi đêm không về ngủ, mà hòa bình ngăn ngừa giữa chúng tôi từ đó cũng không còn nữa.

Nếu như, tôi đổi phương thức nói chuyện với anh ta, có phải kết quả sẽ khác nhau không?

Tôi không biết.

Ôi! Suy nghĩ nhiều cũng vô ích, ngày như vậy cũng đã qua rồi.

“Chị Tiểu Tây, ăn trưa ở chỗ em đi, mẹ chồng em gói sủi cảo ăn rất ngon.” Lư Yển nháy mắt với tôi.

À, học miếng ngọt, biết dụ dỗ cho người già vui vẻ.

Tôi cũng không khách khí: “Được, vậy để chị giúp một tay.”

Bà không khỏi phóng đại, lập tức đẩy tôi ra ngoài: “Không cần đâu, một chút công việc này, ta làm một chút sẽ xong, cháu ngồi nói chuyện với Lư Yển đi.”

Tôi cười cười vẫn đi vào phòng bếp, sao có thể ăn sẵn như vậy được.

Ở nhà Lư Yển ăn cơm, Điểm Điểm đã bắt đầu ngáp. Đứa nhỏ này buổi sáng dậy quá sớm.

Tôi bảo Điểm Điểm nói lời tạm biệt, bọn họ không ngừng mời ở lại.

Tôi vội nói: “Cháu còn đưa Điểm Điểm đi thăm bà nội, lần sau lại tới, không cần tiễn đâu, cháu quen đường lắm.”

Xuống lầu, Điểm Điểm đã ngủ gục, tôi vỗ mặt bé: “Không cho ngủ, buổi chiều ngủ, buổi tối lại không ngủ được.”

Cuối cùng, vẫn là cho bé ăn một cây kem mới hoàn toàn tỉnh lại.

Mẹ của Tôn Hạo Chí, là mẹ chồng của tôi, bà nội của Điểm Điểm, là một người phụ nữ vô cùng đặc biệt.

Nếu như không nói, không ai nhìn ra được bà đã sáu mươi tuổi.

Lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt, là trong hôn lễ của tôi và Tôn Hạo Chí.

Bà cũng không phải là người lạnh lùng, chính là vô cùng sáng suốt.

Ngày ấy, bà kéo tay tôi, nhét vào tay tôi một phong bao lì xì rất dày, dứt khoát nói với tôi: “Chuyện của các con mẹ sẽ không can dự, mẹ cũng không cần các con phụng dưỡng. Gặp khó khăn có thể tìm đến mẹ nhờ giúp đỡ, không có khó khăn tới nhà ngồi một chút cũng rất hoan nghênh. Mẹ đảm bảo, tuyệt đối sẽ không tranh giành tình nhân với con dâu, cũng không thể quơ tay múa chân đối với cuộc sống của các con được, nhưng là vì mẹ có cuộc sống riêng của mình, chuyện mang con linh tinh các thứ đến. đừng hy vọng ở mẹ.”

Tôi giật mình, cũng khen ngợi bà phóng khoáng, càng đừng nhắc tới khí thế toàn thân của bà, sức sống tư thái bắn ra bốn phía, thật làm cho người ta hâm mộ.

Tôi cho là phụ nữ sống trong nhung lụa đều là như vậy, về sau mới nghe bà nói qua, lúc ba của Tôn Hạo Chí, bà cũng chỉ là bà chủ bình thường, nhẫn nhục chịu khó mấy chục năm. Ông cụ cả đời ở nhà nói một không nói hai, bà cũng chưa từng biểu đạt qua ý kiến các nhân. Cho đến lúc ông cụ bệnh qua đời, bà mới đột nhiên nghĩ tới, muốn những ngày còn lại phải đặc sắc, không có gì tiếc nuối.

Bà nói thế này: “Tài sản để lại của ba Tôn Hạo Chí, tiền lương về hưu của mẹ, đủ để mẹ mời một người làm, cần gì phải phiền con tới? Trở về sống cuộc sống của chính mình cho tốt vào, tốt hơn bất cứ thứ gì khác!”

Buổi sáng trước khi ra khỏi nhà, tôi đã hẹn qua với bà rồi, bà đặc biệt chọn lúc hai giờ chiều đến bốn giờ chiều đợi chúng tôi. Tôi không dám tới sớm, ở dưới lầu mua chút trái cây mới lên.

Mẹ chồng mở cửa, ôm Điểm Điểm, lại oán trách tôi mang đồ theo làm gì, trái cây trong nhà nhiều đến nỗi ăn không hết, còn không bằng mỗi ngày tự mua một chút cho bản thân mình, lại mới mẻ.

Tôi không thể làm gì khác hơn là nói, vậy lần sau con sẽ gọi điện tới, ngàn vạn lần nói cho con biết trong nhà thiếu cái gì, cũng không thể đi tay không đến được.

Bà cười mắng tôi, vẫn còn quá khách khí.

Tôi ngồi xuống, trong chớp nhoáng bà bung bánh ngọt do mình nướng ra ngoài, nói cho chúng tôi biết, bên ngoài làm không vệ sinh, vẫn là mình nướng

mạnh khỏe an toàn hơn.

Điểm Điểm cắn một miếng, kêu to: “Bà nội, bà nướng bánh ăn ngon hơn gấp trăm lần so với bên ngoài!”

Bà nội cười nói: “Lát nữa tất cả đều cho con mang về.”

Chúng tôi nói đùa một lúc, tôi nhìn thời gian, đã đến lúc phải về rồi.

Bà nội nói: “Lớn một chút đã không có quay về. Con nói với nó, mọi sự phải làm bằng tâm. Bây giờ không thể so với ba của nó khi còn sống!”

Tôi đồng ý: “Vâng, con gặp anh ta sẽ nói với anh ta.”

Mẹ chồng là người khôn khéo, nói trúng tim đen: “Chỉ sợ các con gặp mặt cũng khó!”

Tôi thấp đầu cười: “Mẹ, không phải mẹ nói sẽ không quản chuyện của chúng con sao.”

Bà lắc đầu: “Được được được, ta mặc kệ. Chẳng qua đã già rồi nên thích càu nhàu, đứa bé ngoan, ta đã sớm nhìn ra chí lớn không xứng với con, nếu như các con không có ý định chia tay, tốt nhất là nghĩ thông suốt một chút! Nếu không, con hãy cùng nó tìm cách tốt hơn, nó dám không đồng ý, bảo nó đến tìm ta.”

Nghe bà nói như vậy, tôi vừa cảm kích vừa áy náy, rốt cuộc thì cũng đã để cho bà bận tâm rồi.

Tôi cắn môi gật đầu: “Con sẽ suy nghĩ kỹ, mẹ, mẹ đừng lo lắng.”

Mẹ chồng vỗ bả vai tôi, tiễn chúng tôi ra ngoài, đưa cho Điểm Điểm một túi bánh ngọt, cười híp mắt nói với Điểm Điểm: “Điểm Điểm ngoan, tối nay bà nội có việc, không giữ con lại ăn cơm, lần sau bà nội sẽ làm món ngon cho con ăn!”

Điểm Điểm “vâng” một tiếng nói: “Vậy con gọi điện thoại nói cho bà nội biết con muốn ăn món gì, tránh để bà nội hao tổn tâm trí.”

Đứa nhỏ này!

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đàn ông “Ở nhà”.

Theo như thường lệ, chủ nhật là ngày nghỉ của vú nhà tôi.

Tôi từ nhà mẹ chồng đi ra, suy nghĩ một chút thật không muốn đưa đứa nhỏ ra ngoài ăn cơm, tự mình nấu cơm bao giờ cũng hợp vệ sinh yên tâm hơn, vì vậy, lại lái xe đến siêu thị đi mua đồ ăn.

Lúc về đến nhà, đã gần năm giờ rưỡi.

Trong nhà để xe, xe của Tôn Hạo Chí đã đỗ ở đó.

Điểm Điểm mở cửa xe, nhanh như chớp chạy vào nhà, dọc đường chạy kêu lớn “Ba”.

Tôi xách đồ đi theo ở phía sau, buồn bực nghĩ, tại sao hôm nay anh ta lại trở về.

Trong phòng khách, đèn điện sáng choang, mùi thức ăn trong nhà bếp bay ra.

Tôi đi qua xem, quả thực không thể tin vào hai mắt của mình được nữa.

Một tay Tôn Hạo Chí đang ôm Điểm Điểm, một tay gấp miếng thịt trong nồi ra cho Điểm Điểm ăn.

Anh ta làm? Chuyện này bao nhiêu năm qua chưa từng thấy.

Lần trước anh ta vào nhà bếp là lúc nào?

Giống như là tôi vừa mới nghi ngờ mấy tháng trước của Điểm Điểm.

Khoảng thời gian đó ăn cái gì cũng không nổi, ăn gì ói nấy. Cuối cùng Tôn Hạo Chí nằng người đầu bếp cuối cùng, đích thân đi vào nhà bếp xào mấy món ăn, cũng có thể miễn cưỡng nuốt xuống.

Nhắc tới cũng thật kỳ lạ, từ trước đến giờ anh ta không có xuồng nhà bếp, thế nhưng lại ra tay siêu phẩm.

Sau khi Điểm Điểm ra đời, anh ta thấy việc này không chút rảnh rỗi.

Cũng may nếu như không phải lúc thời kỳ mang thai, tôi cũng không phải là một người kén ăn, thì cũng không cảm thấy như thế nào là hoài niệm.

Cũng là lần đầu tiên Điểm Điểm được ăn món Tôn Hạo Chí làm, tròn to hai mắt thán phục: “Ba, ba thật lợi hại! Ăn ngon quá! Con muốn ăn nữa!”

Tôi không cần đi tới nhìn, cũng đoán được vẻ mặt cưng chiều của Tôn Hạo Chí.

Quả nhiên, anh ta gấp thêm một miếng thịt, đưa tới miệng Điểm Điểm.

Tôi vội đi qua ôm Điểm Điểm, để dưới đất: “Trước mắt đừng ăn nữa, một lát nữa ăn cơm không được. Đi thay quần áo trước đi.” Tôi vỗ lưng bé, Điểm Điểm “à” một tiếng rồi chạy nhanh lên lầu.

Tôi quay đầu, đang muốn hỏi Tôn Hạo Chí, tại sao hôm nay lại chịu quay về, lại đối diện với ánh mắt của anh ta.

Thoáng nhìn qua rất nhanh, nhưng lại làm cho tôi không thể nói nên lời.

Một loại vẻ mặt mâu thuẫn bất đắc dĩ chưa bao giờ có trong ánh mắt của Tôn Hạo Chí, rõ ràng truyền đạt một thông tin cho tôi.Tôi rất mệt, không muốn cãi nhau.

Đúng vậy, tôi cũng mệt chết đi được. Vì vậy, tôi nuốt những câu này xuống, yên lặng đi rửa tay, đeo tạp dề vào, giúp anh ta chuẩn bị cơm tối.

Cả hai người cùng làm, cơm tôi rất nhanh liền làm xong.

Điểm Điểm cực kỳ vui vẻ, một lúc lại khen ba, một lúc lại khen mẹ, tôi lại một lần nữa cảm thấy áy náy.

Đây bất quá chỉ là cuộc sống của người bình thường, đối với Điểm Điểm lại khó như vậy.

Trong lòng đứa bé có khát vọng mỗi ngày có thể ăn cơm cùng ba mẹ!

Tôi vô thức ngược mắt lên nhìn Tôn Hạo Chí, anh ta cười híp mắt nghe Điểm Điểm kể chuyện ở trường, vừa không ngừng gấp thức ăn cho Điểm Điểm.

Anh ta đang nghĩ cái gì? Anh ta yêu Điểm Điểm như vậy, chẳng lẽ không nghĩ qua vì Điểm Điểm mà về nhà nhiều lần hơn sao?

Tôi múc một chén canh đặt trước mặt Điểm Điểm, cắt ngắn lời bé: “Được rồi, lúc ăn đừng nói chuyện, sẽ tiêu hóa không tốt.”

Thế nhưng Tôn Hạo Chí lại gạt đầu hòa theo: “Đúng vậy, Điểm Điểm, cơm nước xong rồi lại nói. Bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày ba đều về nhà, chúng ta còn rất nhiều thời gian.”

Tôi nghe xong liền ngẩn ngơ, có ý gì đây? Lại đang hứa suông sao?

Đến Điểm Điểm cũng không thể tin nổi, mân mê cái miệng nhỏ, chần chừ nói: “Thật sao? Lần trước cũng nói giống như vậy.”

Có thể khiến cho anh ta thốt lên lời “thật xin lỗi”, đại khái cũng chỉ có con gái của anh ta, độ tin cậy bảo đảm này có bao nhiêu đây?

Tôi tin Tôn Hạo Chí ở bên ngoài là người đàn ông nói một không hai, nhưng ở nhà, anh ta không chỉ để tôi và Điểm Điểm thất vọng một lần.

Có một số việc, chính là không nên dễ dàng hứa hẹn thì tốt hơn.

Ánh mắt tôi nhìn chăm chú có lẽ đã để lộ quá nhiều không tin tưởng, cho tới khi về mặt Tôn Hạo Chí trở nên cứng ngắt.

Thôi bỏ đi, tôi không muốn phá hư bầu không khí tối nay, làm cho Điểm Điểm vui vẻ một ngày cũng tốt.

Khác với sự kiềm chế của tôi và Tôn Hạo Chí, tối nay Điểm Điểm trải qua rất vui.

Một tay kéo tay tôi, một tay kéo tay Tôn Hạo Chí, để cho chúng tôi sánh vai ngồi trên sofa, bé lại chen giữa chúng tôi, ba người cùng nhau xem Kungfury Panda.

Nhìn bé vui như vậy, tôi cũng cảm thấy bộ phim này rất hay, thỉnh thoảng cùng bé cười ra tiếng.

Ánh huỳnh quang lóe lên, ánh sáng chiếu trên mặt tôi, trong chớp mắt như vậy, tôi nhìn thấy Tôn Hạo Chí kinh ngạc nhìn chăm chăm tôi.

Lúc nghiêng đầu xem, chỉ thấy anh ta ôm Điểm Điểm cười to.

Nhất định là tôi nhìn nhầm.

Cuối cùng Diễm Diễm buồn ngủ, cuộn tròn ngủ trong lòng của Tôn Hạo Chí.

Tôi muốn đánh thức bé, nhưng khi khom lưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào vẫn còn mỉm cười ngọt ngào, bây giờ thật sự không đành lòng.

“Để cho bé ngủ đi!” Tôn Hạo Chí nhỏ tiếng nói với tôi.

Đây là lần đầu tôi thỏa hiệp, thỉnh thoảng một lần trước khi ngủ không đánh răng, sẽ không đến mức gây sâu răng.

Tôn Hạo Chí nhẹ nhàng ôm lấy bé, đưa lên phòng trên lầu.

Tôi ở phía trước trái giường xong, lại cẩn thận cời vớ bé xuống.

Tôn Hạo Chí đặt Diễm Diễm trên chiếc giường nhỏ, Diễm Diễm chợt nói : “Ba, mẹ.....” Là thanh âm rất nhỏ, mắt cũng không động đậy, là lời nói trong mộng! Đứa nhỏ này!

Tôi giúp bé đắp kín mền, nhẹ nhàng đi ra ngoài, Tôn Hạo Chí đi theo phía sau tôi, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Chỉ còn lại hai chúng tôi.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy rất lúng túng, tôi thật sự không muốn nảy sinh xung đột, chỉ là tôi không biết dùng thái độ gì ở chung với anh ta, vẫn nên giữ chút khoảng cách thì an toàn hơn.

Vì vậy, tôi cúi đầu, đi ngang qua anh ta.

“Tiểu Tây!” Anh ta kéo tay của tôi, cúi đầu gọi một tiếng. Tôi đứng lại. Về mặt Tôn Hạo Chí không được tự nhiên, một lát sau mới mở miệng: “Anh và Tiền Tuệ.....thật ra không có gì cả!”

Tôi sửng sốt, thật không ngờ anh ta sẽ nói những lời này, tôi tưởng rằng anh ta xem thường việc giải thích.

Lần này anh ta trở về, tất cả thái độ đều không đúng lắm, thật cũng giống như người nhà nói, đàn ông chơi mệt rồi sẽ về nhà?

Nhưng mà, lòng của tôi, cũng phải tùy thời chờ anh ta quay đầu.....

Về mặt tôi không chút thay đổi đứng ở đó.

Một hồi trầm mặt trôi qua, rốt cuộc Tôn Hạo Chí cũng nói : “Em đi ngủ trước. Sáng mai anh đưa Diễm Diễm đi học.”

Có lẽ không quen việc Tôn Hạo Chí ở nhà, lúc đầu tôi ngủ không yên, cuối cùng cũng rời giường đóng cửa lại, mới ngủ được.

Buổi sáng tỉnh lại tôi một mực phân tích trong lòng mình, bắt đầu từ lúc nào tôi không có cảm giác an toàn như vậy?

Trong nội tâm tôi, đến tận cùng tôi luôn xem Tôn Hạo Chí là kẻ địch, còn người nhà?

Tôi có phải nên kiểm điểm thái độ bản thân, đối mặt với việc biến chính mình trở thành bà vợ cướp phòng, ai mà biết chắc sẽ phát điên đến mất lý trí đây?

Ôi! Chuyện cho tới bây giờ, tất cả đều quy tội cho Tôn Hạo Chí, hình như cũng không được công bằng lắm.

Sau khi vất vả đánh thức Diễm Diễm thức dậy, tôi đi xuống lầu, vừa nghĩ tới có muốn đánh thức Tôn Hạo Chí rời giường không?

Anh ta nói muốn đưa Diễm Diễm đi, có phải chỉ là một lời nói không?

Đi xuống dưới lầu, tôi phát hiện mình đã xem thường Tôn Hạo Chí, anh ta không chỉ rời giường mà đến điểm tâm cũng đã làm xong.

Tôi vội đi tới giúp, anh ta xoay người ấn tôi ngồi trên ghế: “Mau nhanh lên, em chỉ việc chờ có sẵn ăn thôi.”

Xem ra buổi tối anh ta ngủ không tệ, về mặt so với tối hôm qua thoải mái hơn nhiều, động tác liên tục trên tay cũng càng lúc càng nhẹ nhàng thuần thục.

Tôi ngồi trên ghế, không có việc gì làm, bắt đầu quan sát bóng lưng của ta, dần dần có chút mất hồn.

Lưng của anh ta rất rộng, rõ ràng là hình tam giác.

Tay áo sơ mi cuộn lên, lộ ra cánh tay rắn chắc.

Nhiều năm như vậy sa vào cuộc sống tẻ nhạt, thế nhưng vóc dáng của anh ta không một chút biến dạng.

Đàn ông qua ba mươi, không phải cũng nên mập mạp sao?

Anh ta có tập thể dục sao?

Tôi hình như hoàn toàn không biết.....

“Oa, ba vừa làm sao? Nhìn có vẻ rất ngon!”

Không biết Điem Điem xuống lúc nào, ngạc nhiên nhìn thức ăn trên bàn thán phục.

Tôn Hạo Chí rán quả trứng cuối cùng, bung lên bàn đã dọn xong.

“Mời dùng bữa sáng, công chúa của ba!”

Anh ta buồn nôn như vậy thay Điem Điem kéo ghế.

Điem Điem cười nghiêng ngả, tôi cũng không nhịn được bĩu môi, sáng sớm vui như vậy thật đúng là không nhiều lắm.

Cuối cùng tôi vẫn nghiêm mặt nói: “Điem Điem đừng cười nữa, mau ăn cơm, lại muốn tới trễ sao!”

Lúc này Điem Điem mới nghiêm chỉnh ngồi xuống, say mê ăn.

Nhìn qua, bé thích ba làm cơm, ghét nhất cả rốt cũng gấp một miếng nuốt xuống.

Tôi đột nhiên nhớ tới bánh ngọt ngày hôm qua mang về, vội vàng dùng đĩa bày ra, Điem Điem nói: “Ba, đây là bánh do bà nội nướng, ăn ngon lắm!”

Tôn Hạo Chí ngẩn người một chút, quay lại nhìn tôi: “Hai người đến chỗ mẹ sao?”

“Ừ, mẹ nói anh đã lâu rồi không ghé qua.”

Tôi khuyên anh ta đi thăm mẹ, vẫn là cảm thấy không muốn nhiều chuyện quá.

Tôn Hạo Chí là một đứa con hiếu thảo, nhưng hình như anh ta không muốn quay về căn nhà kia, nghe mẹ nói, anh ta bị ba đuổi ra khỏi nhà.

Một người bố nghiêm nghị như vậy, tại sao lại giáo dục ra đứa con như thế này?

“Mẹ của anh như thế nào?” Anh ta vẫn còn quan tâm

Tôi nói rõ ràng cho anh ta biết: “Thân thể rất tốt, trạng thái tinh thần so với người trẻ tuổi rất tốt.”

Anh ta gật đầu: “Vậy thì tốt.”

Tôi nghĩ một chút, bổ sung thêm một câu: “Mẹ còn nói, để cho anh cẩn thận một chút, hiện tại không thể so với ngày trước rồi.”

Tôn Hạo Chí nghe hiểu được, chỉ nhàn nhạt đồng ý, không nói cái gì nữa.

Có lẽ, lấy thể lực của anh ta, đã sớm không cần bất kỳ kẻ nào che chở nữa.

Suy nghĩ một chút số mạng thật đáng sợ, cho dù bối cảnh gia đình của Tôn Hạo Chí như vậy, cũng sẽ hoàn toàn bất đồng với con đường mà bố mẹ kỳ vọng.

Anh ta rõ ràng có thể dễ dàng lấy được vô số cơ hội tôi cầu mà không được, nhưng quá đáng tiếc chính là, có người chưa bao giờ cảm thấy nó đáng quý, mà người liều mạng muốn có được vĩnh viễn không thể có được.

Nếu tôi và Tôn Hạo Chí hoán đổi xuất thân cho nhau, nói không chừng chuyện xưa sẽ xảy ra hoàn toàn khác, hoặc là chúng tôi căn bản không có khả năng xuất hiện cùng một lúc.....

Tôi lại bắt đầu đoán mò rồi.

Ăn điểm tâm xong, Tôn Hạo Chí cầm chìa khóa xe, cùng Điem Điem đi ra ngoài. Tôi theo ở phía sau khóa chặt cửa, thật muốn để cho anh ta đưa đi sao? Thật ra thì tôi còn có chút lưỡng lự. Dù sao ở thành phố này, người biết Tôn Hạo Chí cũng không phải là số ít, ngộ nhỡ thân phận của anh ta bị người khác nhận ra.....

Lúc đang do dự, Điem Điem đã yên vị ngồi phía sau, để giành ghế phía trước lại cho tôi: “Mẹ ngồi phía trước, mình con ngồi phía sau rộng rãi sẽ thoải mái hơn.”

Bé rõ ràng thích ngồi phía trước, đứa nhỏ này đang nghĩ gì đây?

Thôi, tiếp tục một lần nhượng bộ, sẽ để cho Điem Điem vui mừng một chút.

Hơn nữa, Tôn Hạo Chí cũng không phải mỗi ngày đều đưa Diễm Diễm đi, thỉnh thoảng một lần, cũng không sao.

Tôn Hạo Chí dùng xe phía trước trường học, mở cửa xe, giúp Diễm Diễm đeo cặp sách, đưa đến trước cổng lớn.

Tôi không xuống xe, cách cửa sổ xe vẫy tay với Diễm Diễm, Diễm Diễm cũng vẫy tay lại với tôi, lại ôm cổ Tôn Hạo Chí nhanh chóng hôn lên mặt anh ta một cái, cặp sách trên lưng chạy vào.

Tôn Hạo Chí vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo bóng dáng dần mất dạng của Diễm Diễm ở cầu thang, mới xoay người lên xe.

“Tiệm bán hoa làm ăn khá không?” Anh ta hỏi tôi.

Thật ra thì chúng tôi đều không để ý đến tiệm bán hoa buôn bán như thế nào, anh ta cũng không biết nên nói cái gì thôi.

Tôi không yên lòng đáp một tiếng “ừ”, liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Thời tiết hôm này thật tốt, bầu trời xanh thẳm chỉ có một vài đám mây trắng, ánh mặt trời chiếu sáng cũng không nóng nực, tôi hạ thấp cửa sổ xuống, gió thổi vào, rất nhẹ nhàng khoan khoái.

“Vậy thì tốt.” Anh ta nói.

“Cái gì?” Tôi nghe không hiểu.

Tôn Hạo Chí nói: “Tiệm bán hoa, không cần quá bận rộn.”

“Ồ!”

Tiếp đó, một hồi im lặng. Hiển nhiên đối thoại không mấy thuận lợi, anh ta cũng bỏ qua, im lặng lái xe.

Rất nhanh đến tiệm hoa, lúc tôi đẩy cửa xe ra, anh ta nói: “Buổi chiều anh tới đón em, sau đó đi đón Diễm Diễm.”

Tôi chần chờ mấy giây mới nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Phòng tuyến cuối cùng

Tôi cho rằng Tôn Hạo Chí chỉ là bốc đồng trong phút chốc sẽ không kiên trì được mấy ngày, không ngờ tới anh ta đưa đón Diễm Diễm liên tục nửa tháng, khi tôi nhất quyết đưa Diễm Diễm đi, anh ta thậm chí chịu thiệt ngồi lên chiếc Santana hơi cũ của tôi.

Diễm Diễm không quan tâm ngồi xe gì, mỗi ngày có ba đưa đón bé đã rất vui vẻ, buổi sáng cũng không hề ngủ nướng nữa, sáng sớm liền cùng Tôn Hạo Chí ra ngoài chạy bộ.

Trong không gian của căn phòng lớn, lần đầu tràn đầy không khí gia đình ấm áp, tôi lại mơ hồ ẩn giấu cảm giác lo lắng, cảm giác không chân thật.

"Làm sao vậy?" Tôn Hạo Chí nhìn thấy tôi ngần người, đi tới hỏi.

"Không có gì." Tôi lắc đầu, tiếp tục rửa cái ly trên tay, "Diễm Diễm ngủ rồi?"

"Ừ, ban ngày chơi mệt rồi." Hôm nay là chủ nhật, ban ngày dẫn Diễm Diễm tới khu vui chơi thiếu nhi, lúc trở về Diễm Diễm đã ôm cổ Tôn Hạo Chí ngủ thiếp đi.

Tôn Hạo Chí mở tủ lạnh ra lấy một lon bia, tôi không nhịn được nói: "Đã trễ thế này còn uống bia."

Một lát sau anh ta mới nói: "Được, không uống nữa."

Tôi nghe thấy anh ta ngồi xuống ghế ở phía sau liền quay lại nhìn một chút.

Anh ta vừa tắm xong, không mặc áo chỉ có cái khăn vắt trên cổ, những giọt nước còn chảy dài trên làn da rần rần màu đồng, không sợ bị cảm sao?

Tôi nhú mày im lặng quay đầu lại.

Tôn Hạo Chí ngồi ở đó không nói câu gì nhưng tôi có thể cảm thấy được anh ta đang nhìn tôi chăm chăm, trong lòng bỗng nhiên xúc động, có gì để nhìn? Chưa từng thấy người ta rửa ly à?

Trong lòng tôi nghĩ rửa nhanh một chút rồi đi lên lầu, bỗng nhiên Tôn Hạo Chí ôm lấy tôi từ phía sau.

"A!" Tôi sợ hết hồn, hoảng hốt la lên.

Tôn Hạo Chí buông lỏng một chút, nhưng vẫn giam tôi trong ngực của anh, nhẹ nhàng nói ở bên tai tôi: "Tiểu Tây, em đang nhớ anh sao?"

Tôi từ chối trả lời những vấn đề như thế này, cùi chỏ dùng sức đẩy anh ta ra, tiếc là sức phản kháng của tôi không có chút tác dụng nào với anh ta.

"Không nhớ một chút nào sao?" Anh ta tiếp tục ở bên tai tôi nói, chớp mũi cọ qua cọ lại bên tai của tôi, rất nhột.

Lông mày của tôi sắp nhăn thành đống, kiên quyết không thừa nhận: "Không muốn! Không nhớ một chút nào cả!"

Anh ta cười, hàm răng khê cắn vành tai của tôi, nhỏ giọng thêm nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Anh nhớ em. nhớ đến sắp không chịu nổi!"

Lúc nói ra lời này, tay của anh ta cũng đưa vào trong váy, theo eo vuốt ve lên trên. Cơ thể của anh ta bắt đầu nóng lên, chỗ bị anh ôm cũng dần nóng lên.

"Thật không muốn sao?" Anh ta vừa nói, vừa dùng ngón tay nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trên làn da của tôi.

Tôi không ngừng giãy giụa trong ngực của anh ta, đến khi đụng phải vật cứng rắn đáng ngờ, tôi lập tức căng thẳng: "Buông tôi ra! Tôn Hạo Chí, anh đừng quá đáng! Anh có biết anh đang phá hủy sự tin tưởng cuối cùng của tôi dành cho anh không?"

Rõ ràng thân thể của anh ta cứng đờ, một lát sau anh ta thờ dãi một cái vùi đầu trên cổ của tôi, hay cánh tay đang ôm tôi vẫn không hề buông lỏng: "Đừng động, để cho anh ôm một lát."

Tôi giữ nguyên động tác không dám cử động, một lúc sau anh ta mới nói nhỏ: "Tiểu Tây, anh nên đối với em như thế nào đây."

Tôi cũng không biết phải làm thế nào.

Cả buổi tối, mặc dù khóa cửa phòng ngủ tôi vẫn không ngủ được, cảm thấy cái giường này quá lớn, trống trải như trái tim tôi.

Nhưng mà hình như cái giường này cũng quá nhỏ, thế nào cũng không ngủ được.

Hai giờ sáng, tôi lại ngồi dậy lần nữa, vẫn không buồn ngủ chút nào.

Tôi đứng lên đi tới bên cạnh cửa sổ, hút một điếu thuốc, đối mặt với gió đêm mang theo tia lạnh lẽo càng làm tôi tỉnh táo thêm.

Tôi hiểu rõ, Tôn Hạo Chí đã cố gắng hết sức rồi.

Tôi thừa hiểu Tôn Hạo Chí không bao giờ dễ dàng bỏ cuộc, chỉ cần là điều anh ta muốn nhất định sẽ thực hiện được.

Đối với việc tôi liên tiếp từ chối, anh ta có thể bình tĩnh buông tôi ra đã nói rõ quyết tâm và thành ý của anh rồi.

Lần này là cơ hội cuối cùng của tôi và Tôn Hạo Chí.

Chỉ cần Điểm Điểm lớn lên vui vẻ và khỏe mạnh tôi có thể kiềm chế chính mình cùng Tôn Hạo Chí ở chung thật tốt, nhưng cũng không có nghĩa là Tôn Hạo Chí sẽ hài lòng với cuộc sống như vậy. Tôi biết điều anh ta muốn có được nhiều hơn thế.

Tôi không cho rằng vì thân thể của tôi có lực hút hơn những người phụ nữ khác nên Tôn Hạo Chí muốn lấy được trái tim của tôi.

Tại sao qua nhiều năm như vậy, anh ta vẫn không chịu từ bỏ?

Chính phục tôi, đối với anh ta quan trọng như vậy sao?

Nói cho cùng, cũng chỉ là do lòng háo thắng mà thôi.

Mâu thuẫn hoàn toàn là bởi vì tôi không yêu anh ta mới khiến anh canh cánh trong lòng.

Anh ta không muốn nhận thua.

Mà để ý thì sao? Có lẽ càng thêm mâu thuẫn.

Ly hôn, Tôn Hạo Chí sẽ không để cho tôi nuôi Điểm Điểm, không ly hôn tôi vĩnh viễn sẽ không vui vẻ.

Nếu như tôi có thể lừa dối chính mình hoặc kỹ thuật diễn xuất tốt có lẽ cuộc sống của chúng tôi sẽ tốt hơn nhiều. Thế mà trong bảy năm qua tôi vẫn không làm được.

Rốt cuộc tôi từ chối Tôn Hạo Chí hay là số phận tàn nhẫn? Tôi không thể tiếp nhận Tôn Hạo Chí vì chính bản thân anh ta hay vì tôi hoàn toàn không

muốn để cho bất luận kẻ nào đi vào lòng của tôi?

Nếu là về sau, công sức cố gắng của anh ta cũng chỉ uống phí mà thôi.

Nói đi nói lại trong cuộc hôn nhân này, người sai nhiều hơn là tôi phải không?

Tôi hít sâu đuổi cái suy nghĩ này ra khỏi đầu. Không phải như vậy, hoàn toàn không đúng như vậy. Tôi không phải không cho Tôn Hạo Chí cơ hội, chính bản thân anh ta không nắm chắc, là anh ta không làm được.

Thân phận của anh, hoàn cảnh của anh khiến chúng tôi có khoảng cách, không phải một bước là có thể vượt qua. Tôi không thể nào yên tâm làm vợ của một đại ca, anh ta cũng không thể vì tôi và Điểm Điểm mà rời bỏ vị trí hiện tại. Cho dù anh ta muốn cũng không thể thực hiện được.

Nếu anh ta rời đi, không ai biết được sẽ tạo lên bao nhiêu sóng gió. Những thứ tôi muốn anh ta không cho được. Đây mới là nguyên nhân.

Cuộc hôn nhân này được định trước là thất bại, có lẽ sớm từ bỏ cố gắng sẽ bớt đau hơn một chút.

Tôn Hạo Chí chắc sẽ không chấp nhận được sự thật này.

Nếu anh ta vẫn như trước kia tức giận rồi đi, tôi có thể dùng lý do này để oán hận anh, đổ lỗi hôn nhân thất bại lên đầu anh ta.

Thế nhưng lần này anh ta ở lại, biểu hiện thái độ khoan dung, như vậy tôi phải làm sao? Cùng anh ta đối chọi gay gắt sao? Anh ta đã biểu hiện thành ý như vậy làm sao tôi có thể cố tình gây sự đây?

Có lẽ chỉ có lạnh lùng mới có thể giữ vững phòng tuyến cuối cùng.

Ài!

Tại sao trong lòng tôi không nén được cảm giác tự trách đây? Cảm giác này so với oán hận người khác còn khó chịu hơn.

Tôi vô thức ôm chặt cánh tay, ban đêm vẫn còn lạnh vô cùng, trong thư phòng vẫn dùng cái chăn lông mỏng thì phải, ngày mai sẽ kêu di giúp việc thay một cái chăn dày hơn.

Cuộc sống như thế kéo dài thêm một khoảng thời gian cho tới một ngày Lư Yển gọi điện thoại cho tôi.

Cô ấy nói vết thương của Hồ Tử đã tốt lên rất nhiều, ngày mai sẽ đi làm ở cửa hàng của Hải Ba.

Để cho tôi yên tâm cậu ta bảo đảm lần này nhất định không làm hỏng việc. Tôi dạn dò mấy câu. Suy nghĩ một chút tự mình đi đến cửa hàng của Hải Ba nhờ cậu ấy chăm sóc Hồ Tử.

Ở bên cạnh Hải Ba tôi mới yên tâm, cậu ấy làm việc chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hồ Tử tính cách nóng nảy chỉ có đi theo Hải Ba mới có thể bớt gây chuyện được một chút.

Tôi nghĩ ít nhất là như vậy.

Hải Ba vỗ ngực nói với tôi: "Chị dâu, chị cứ yên tâm đi. Em đây buôn bán nghiêm chỉnh, cậu ta có thể gây chuyện gì được. Lại nói chỉ cần em ở trong cửa hàng, tuyệt đối không để cho cậu ta gây họa."

Hải Ba xử lý mọi việc vô cùng thoả đáng, không chỉ sắp xếp công việc tốt cho Hồ Tử thỉnh thoảng còn cho cậu ta cơ hội kiếm thêm thu nhập.

Nhìn cả nhà Lư Yển có cuộc sống nề nếp tôi cũng vui thay cho bọn họ, dù sao có con cái cần có nguồn thu nhập ổn định mới tốt.

Khi Hồ Tử nhận tháng lương đầu tiên cậu ấy gọi điện thoại đến đòi mời tôi ăn cơm.

Tôi vui vẻ đồng ý, không cho cậu ta cơ hội cảm ơn trong lòng cậu ta chắc sẽ không thoải mái.

Cậu ấy cố ý mời cả nhà tôi đến nhà hàng hải sản tốt nhất, tôi không muốn Tôn Hạo Chí đi cùng, anh ta cũng đã dự không ít bữa tiệc như thế này, cần gì đi phá hỏng bầu không khí của mọi người.

Dứt khoát không cần nói cho anh ta biết?

Gần đây anh ta đều ở nhà chơi với Điểm Điểm, một mình tôi dẫn bé đi ra ngoài cũng phải có lý do chứ, lại nói Hồ Tử và Lư Yển cũng mời anh ta, không nói cho anh ta hình như cũng không tốt.

Tôi do dự phải nói ra như thế nào để cho chính anh ta nói không đi.

Không ngờ, Tôn Hạo Chí chỉ nghe câu đầu tiên đã nói: "Em đi một mình đi, anh ở nhà chơi cùng Điểm Điểm. Mấy năm nay em cũng chưa đi chơi lần nào, đi đi ăn xong gọi điện thoại cho anh...anh đến đón em."

Đến đây tôi mới nhận ra kể từ sinh Điểm Điểm hình như tôi chưa đi ra khỏi nhà một mình bao giờ.

Có Điểm Điểm dĩ nhiên tôi rất hạnh phúc, nhưng là có thể tụ họp với bạn bè của mình điều này có lực hấp dẫn cực lớn, thậm chí trong lòng của tôi lập tức nghĩ đến.

Tôi chỉ suy nghĩ mấy giây, liền trả lời ngay: "Vây liền nhờ anh."

Không biết có phải do tôi biểu hiện vô cùng háng hái hay không mà Tôn Hạo Chí lại có thể cười với tôi, vẻ mặt giống hệt như khi cười với Điểm Điểm: "Cứ thoải mái một chút đi."

Bữa cơm này tốn không ít tiền của Hồ Từ, chỉ có ba người mà cậu ấy lại đặt một gian phòng xa hoa, gọi mấy món hải sản bào ngư vây cá, không ngừng rót rượu cho tôi.

Tôi càng từ chối, cậu ta càng kêu la: "Chị Tiểu Tây, chị đừng lừa em, tử lượng của chị thế nào em còn không biết! Yến Nhi nhà em còn cho con bú không thể uống, làm sao mà chị cũng không uống? Bữa ăn này còn có ý nghĩa gì nữa?"

Tôi hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là lại uống một ly: "Hồ Từ, chị thật sự không uống được, đã lâu chưa uống. Uống say thì làm sao, ngày mai còn phải đưa con đi học!"

Hồ Từ "Ha ha" vui vẻ mấy tiếng, nháy mắt ra hiệu với Lưu Yến: "Yến nhi, anh còn chưa nói cho em biết, đám người chỗ anh Hải Ba cũng đều biết bây giờ anh Tôn mỗi ngày đều đưa đón vợ con, chuyên chức làm tài xế!"

Lưu Yến khoa trương nháy mắt mấy cái chắc chắc thờ dài nói: "Thật là! Chị Tiểu Tây, vậy chị còn chối cái gì nữa, để cho anh Tôn tới đón chị không phải là được rồi sao. Nhanh lên một chút, Hồ Từ rót đầy vào cho chị Tiểu Tây."

Mặt của tôi đã đỏ lên, không chịu nổi vợ chồng hai người bọn họ cùng nhau mời rượu, rốt cuộc uống quá nhiều.

Mọi người càng ngày càng thân thiết càng nói càng buồn cười, những sầu lo đau khổ những ngày qua, tất cả đều quên mất.

Thỉnh thoảng uống rượu say một lần, cảm giác cũng không quá xấu.

Nói gì, làm cái gì, cũng không có ai cho là thật, chỉ cần vui vẻ là tốt, dù sao chỉ cần trả tiền tự nhiên có người tới thu thập tàn cuộc.

Trách nhiệm ư, tiết kiệm ư, tương lai ư, quá khứ ư, tất cả đều mơ hồ không rõ, đều không liên quan tới tôi.

Tôi chỉ muốn dựa vào ghế sofa của phòng bao ngủ một giấc thật ngon, đừng ai đánh thức tôi.x

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Kịch chiến

Không biết kẻ đáng ghét nào, rõ ràng tôi nói muốn ngủ ở nơi này, tại sao còn tới quấy rầy?

Giống như có âm thanh trầm thấp từ chỗ thật xa truyền đến, là gọi tên của tôi: "Tiểu Tây, Tiểu Tây!"

Sau đó, một cánh tay có lực đỡ tôi dậy.

"Choáng váng đầu, đừng động vào tôi!" Tôi nói như vậy.

Lực cánh tay hơi thả lỏng rồi lại dịu dàng ôm tôi lên.

"Đi chỗ nào?" Tôi mơ mơ màng màng hỏi.

"Về nhà!" Tiếng trả lời vang lên.

Về nhà, tôi cười cười, tốt, về nhà đi.

Rất nhanh tôi lại ngủ thiếp đi, cho đến khi anh lại ôm tôi lên.

Vòng tay ôm ấp này ấm áp mà kiên cường, có mùi thuốc lá quen thuộc.

Anh nhẹ nhàng đặt tôi lên giường, rút cánh tay từ phía dưới thân tôi.

Tôi không muốn anh rời đi, đưa tay kéo anh.

Anh nằm xuống bên cạnh tôi, sờ trán của tôi, "Khó chịu sao?" Anh hỏi tôi.

Thật ra thì cũng không khó chịu, chỉ rất là nóng, rất khát khao được ôm.

Tôi ôm cổ của anh, tham lam hít vào mùi hương trên người anh, thật dễ ngủ.

Một cảm giác thoải mái lại bất an chạy dọc người tôi, tôi hướng trong ngực anh cọ, muốn anh ôm tôi chặt hơn.

Tay của anh từ từ khép lại sau lưng tôi, nhẹ nhàng vỗ về lưng tôi, mỗi lần đụng chạm đều làm tôi thêm nóng ran.

A, không chịu nổi, dây áo ngực buộc chặt khiến tôi không thở nổi, tôi đưa tay cởi, càng gấp, càng cởi không ra.

Rốt cuộc, anh đưa tay vào, thay tôi cởi ra trói buộc.

Tôi liên tục thở gấp, lúc này, anh tiến lại gần, ngậm môi của tôi, lưỡi linh xảo trên chốc.

Trong tiềm thức tôi đột nhiên thức tỉnh cố gắng mở mắt ra, đối diện là một đôi mắt nhỏ dài, tản ra nguy hiểm và nóng rực.

Tôi muốn lui lại về phía sau hoàn toàn là không thể.

Cánh tay anh cứng rắn ghì chặt tôi vào lòng anh, tôi hết sức giãy dụa chỉ khiến anh hơi dừng lại: "Tiểu Tây, chớ lừa gạt mình."

Anh không ngừng nói, âm thanh trầm thấp mà có từ tính: "Em cũng rất nhớ anh, có phải hay không?"

"Hả?"

"Phải hay không?"

Mỗi một lần hỏi kèm theo là một nụ hôn sâu.

Tôi như bị thôi miên, nhỏ giọng hừ, không biết là từ chối hay là hưởng thụ.

Anh dừng lại: "Nếu như em thật không muốn, anh sẽ không miễn cưỡng."

Tay của anh rời khỏi cơ thể tôi, cảm giác cô đơn mất mát ngay lập tức vây lấy tôi.

"Đừng." Tôi phát ra khản cầu như một phản xạ có điều kiện, lại cứng rắn nuốt vào những lời phía sau, trong nháy mắt mặt trở nên nóng bỏng.

Anh đứng lên, tôi thất vọng khổ sở cuộn tròn thân thể, tôi cũng không biết tôi muốn thế nào, làm sao nói ra?

Trong bóng tối, tôi nghe thấy tiếng cười của anh: "Đưa ngực."

Anh lại đè lên tôi một lần nữa.

Nóng bỏng không chỉ mặt của tôi mà còn cả làn da của anh.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, quần áo trên người đã bị anh cởi ra.

Nụ hôn nóng rực của anh in lên từng tấc da thịt của tôi đốt lên lửa cháy hùng hục.

Không còn lo lắng như lúc đầu, rốt cuộc tôi không thể đè nén run rẩy cùng thở dốc.

Anh nắm tay tôi đặt lên nơi cứng rắn của anh, tôi muốn rút tay lại, nhưng anh không cho, vững vàng đè cổ tay tôi lại, để cho tôi tự tay đưa cứng rắn của anh đi vào.

Thân thể được lấp đầy xen lẫn hưng phấn, đánh thức dục vọng bản năng.

Cứng rắn và mềm mại mãnh liệt va chạm, môi hôn triền miên, lặp đi lặp lại không ngừng, rốt cuộc đầu óc của tôi trống rỗng mơ hồ gọi một cái tên.

Sau một hồi run rẩy kịch liệt, thân thể yếu mềm mệt mỏi không cử động nổi, mê man chìm vào giấc ngủ.

Trí nhớ sau cùng còn sót lại, anh tinh tế lau sạch thân thể của tôi, dịu dàng ôm tôi vào lòng.

Ngày hôm sau tỉnh lại, đầu đau nhức, tôi đưa tay sờ đồng hồ báo thức ở đầu giường, nhưng không thấy.

Rèm cửa dày cộm che kín ngăn ánh sáng chiếu vào phòng, rốt cuộc mấy giờ rồi?

Tôi xoa huyệt Thái Dương, ngồi dậy, chân dò dẫm trên mặt đất, dép lê cũng không thấy.

Tôi đành phải chân không đứng lên, chỉ hơi dùng sức eo lại đau đến không dậy nổi.

Tôi bỗng nhiên nhớ lại, đêm qua mảnh liệt triền miên, cũng không phải là mộng.

Trời ạ! Vô vô khuôn mặt, tôi đã làm gì?

Trong gương, đôi môi đỏ thắm trên khuôn mặt xinh đẹp rực rỡ này là tôi sao?

Cổ, ngực, cánh tay phù đầy dấu hôn nhợt nhạt, nhắc nhở tôi mức độ kịch liệt đến nhường nào.

Mặt của tôi lại nóng bừng, lan tỏa khắp cơ thể, trong lòng không biết là xấu hổ tức giận hay là hối hận tự trách, lại thoáng chút lo lắng, không biết sau này đối mặt với anh thế nào.

Tuy tôi và Tôn Hạo Chí đã là vợ chồng lâu năm, nhưng là lần đầu tiên thật sự đạt được sự phù hợp như thế, chứ đừng nói là tôi chủ động.

Đúng là say rượu làm loạn, mất mặt chết được.

Tối hôm qua rõ ràng anh ngủ ở phòng ngủ, bây giờ đi đâu rồi, chẳng lẽ sau đó tôi còn làm ra chuyện gì mất mặt nữa?

Tôi nhặt gối nệm nằm vương vãi trên mặt đất lên, kéo thẳng ga giường đã nhăn nhúm, rồi mới chậm rãi đi đến cửa sổ kéo rèm.

Ánh mặt trời chói mắt rọi vào, đã buổi trưa rồi?

Vậy chẳng phải Điểm Điểm bị trễ giờ rồi!

Tôi vội khoác áo ngủ, lao ra khỏi phòng.

Điểm Điểm không ở trong phòng, cặp sách cũng không thấy.

Tôi vội xuống lầu lại gặp dì giúp việc mang theo máy hút bụi lên lầu.

"Điểm Điểm đâu rồi ạ?" Tôi liền hỏi.

Dì giúp việc cười híp mắt nhìn tôi nói: "Ba cô bé đưa đi học rồi, bữa sáng đặt trên bàn, cậu chủ có ý dặn tôi nấu canh giải rượu cho cô."

Mặt của tôi ửng đỏ, ngay cả dì giúp việc cũng biết tôi uống say, vậy Tôn Hạo Chí nói với Điểm Điểm thế nào?

Người này!

Dì giúp việc nói tiếp: "Cậu chủ còn nói, cô không thoải mái, hôm nay đừng đến tiệm bán hoa nữa, cậu ấy đã nói với người trong tiệm rồi."

Đúng là tôi không thoải mái, chỉ mong ở trong phòng cả ngày thôi.

Tôi về phòng, dì giúp việc ở sau lưng tôi nói: "Vậy tôi đem canh nóng lên phòng cho cô!"

Đầu tôi đau muốn nứt ra, đành phải gật đầu đồng ý.

Ăn xong cơm, uống canh giải rượu lại tắm rửa sạch sẽ, rốt cuộc tinh thần tốt trở lại.

Từng cảnh tượng đêm qua hiện lên trong đầu, càng nghĩ càng xấu hổ, Tôn Hạo Chí có vì vậy mà coi thường tôi không?

Sau khi anh "Chiếm được" tôi, có khi nào sẽ không cần tôi nữa?

Như lời anh nói, tôi cùng những người đàn bà kia không khác gì nhau cả.

Tôi cười nhạo chính mình, sao lại lo lắng giống như một người vợ bị chồng ruồng bỏ.

Bắt đầu từ khi nào tôi lại quan tâm địa vị của tôi trong lòng anh?

Giận dỗi vì tự ái hay là vì lòng hư vinh?

Tôi nhất thời không hiểu nổi mình đang nghĩ gì, chắc là do men rượu còn sót lại, hại tôi đầu óc trở nên không rõ.

Đi giúp việc gõ cửa hỏi hôm nay tôi muốn mua nguyên liệu gì, tôi nghĩ nghĩ, quyết định cùng đi chợ với dì.

Nếu đã ở nhà nghỉ ngơi, tối nay tôi sẽ xuống bếp, nếu không Diễm Diễm sẽ quên luôn hương vị món ăn tôi nấu mất.

Bận rộn nên thời gian trôi qua rất nhanh, tôi vừa vặn nhỏ lửa nấu món canh cuối cùng đã thấy qua giờ Diễm Diễm tan học rồi.

Mới qua một lát, có lẽ bọn họ sắp về tới rồi.

Tôi đi rửa tay, buộc lại tóc, trong gương thấy sắc mặt tươi đẹp của tôi, đúng là tràn đầy hương sắc.

Điện thoại di động chợt vang lên, là Diễm Diễm gọi tới: "Mẹ, con không thấy xe của ba, hôm nay ba không đến đón con sao?"

Trong lòng tôi hơi hồi hộp một chút, vội nói với Diễm Diễm: "Diễm Diễm đừng sợ, mẹ lập tức tới ngay, trước tiên con trở về phòng học, không được chạy lung tung, cho dù ai tới đón cũng không được đi cùng họ."

Tôi lập tức gọi qua số điện thoại của Tôn Hạo Chí, lại tắt máy, thật là quá đáng.

Mới vừa biểu hiện tốt mấy ngày, giờ lại như vậy, làm cho người ta quá thất vọng mà!

Tôi cầm chìa khóa xe đi ra ngoài, vừa đổi giày xong mới nhớ ra nồi canh trên bếp gas, liền quay lại tắt bếp.

Điện thoại di động lại vang lên, vẫn là số của Diễm Diễm, nói chuyện lại là giọng người đàn ông: "Chị dâu, em là Hải Đào. Hôm nay anh Tôn có chuyện, dặn em tới đón Diễm Diễm. Em đã tới trường học, Diễm Diễm nhận ra em nhưng không chịu về cùng em." Cậu ấy cười hòa nhã.

Hải Đào là em trai Hải Ba, trước kia là sinh viên Đại học Hành chính – Pháp luật, sau khi tốt nghiệp mở văn phòng luật sư trong thành phố, đặc biệt xử lý những vụ kiện lớn nhỏ trong bang của Tôn Hạo Chí.

Tôi không tiếp xúc nhiều với cậu ấy, nhưng biết cậu ấy là thân tín quan trọng nhất của Tôn Hạo Chí.

Tôi bảo cậu ấy đưa điện thoại cho Diễm Diễm, nói cho Diễm Diễm biết có thể lên xe của cậu ấy.

Diễm Diễm cười hi hi nói: "Con nhận ra chú Hải Đào, mẹ đừng lo lắng, chúng con về ngay. Cũng đừng giận ba nữa, con không sao." Đứa nhỏ hiểu chuyện như vậy thật khiến tôi đau lòng.

Khi bọn họ đang trên đường trở về, tôi luôn nghĩ Tôn Hạo Chí làm như vậy là có ý gì?

Thật sự có việc quan trọng sao?

Gọi điện báo trước cho tôi, tôi sẽ đi đón Diễm Diễm mà!

Ngay cả thời gian gọi điện thoại cũng không có sao?

Nếu như Diễm Diễm bị người xấu đưa đi thì làm thế nào?

Ai! Tôi vỗ vỗ trán, rốt cuộc ai mới là người xấu!

Tôi điên rồi mới tin tưởng anh!

Diễm Diễm rất nhanh đã về tới nơi, tôi đứng bên cửa sổ vừa nhìn thấy xe chạy vào, lập tức đi mở cửa.

Diễm Diễm mở cửa xe bước xuống, nhìn thấy tôi liền chạy thẳng tới, nhào vào lòng tôi nói: "Mẹ đã khỏe hơn chút nào chưa? Buổi sáng ba nói mẹ không thoải mái."

Tôi sờ đầu của bé nói: "Mẹ không sao cả. Vừa rồi Diễm Diễm có sợ không?"

Diễm Diễm cười đáp: "Không sợ, con đi ra không thấy xe của ba liền gọi điện thoại cho mẹ, sau đó nhìn thấy chú Hải Đào ngay, à, còn có chú hòa thượng."

Bé chỉ về phía sau.

Tôi nhìn theo hướng bé chỉ, một người tuấn tú trẻ tuổi đang đi về hướng tôi, là hòa thượng.

Hòa thượng là người có bản lĩnh tốt nhất trong đám đàn em của Tôn Hạo Chí, nghe nói khi còn bé có học võ, cậu ta lúc nào cũng để tóc ngắn sát da đầu nhìn giống như đám râu mới mọc, dáng vẻ khôi phiêu nói rất giống vai võ tăng thường thấy trên TV. Khuôn mặt cậu ta nhìn qua có chút hung bạo, lại trầm lặng ít nói, nhưng thật ra là người khiêm tốn trung hậu, không phải là người thích đánh nhau.

Nhưng là, vừa nhìn thấy cậu ta, lòng tôi chợt lạnh đi phần nửa.

Hòa thượng không thường tới nhà, một khi xuất hiện nhất định là có chuyện không hay xảy ra. Điều này, tôi đã biết từ sớm.

"Chị dâu!"

Cậu ta bước vào lễ phép chào hỏi, không nói thêm gì, Hải Đào theo sau cười ha hả nói: "Chị dâu! Đã lâu không tới, hôm nay đúng lúc em theo hòa thượng đi đón Điểm Điểm, thuận tiện đến ăn chực một bữa."

Đây là lấy cớ. Trước mặt Điểm Điểm, tôi không muốn lộ ra điều gì, chỉ cười cười đồng ý nói: "Ừ, không thành vấn đề, mau vào đi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Ký ức đầm máu

Ăn cơm xong, Hải Đào và Hòa Thượng cũng không có ý muốn đi về.

Tôi sớm đuổi Điểm Điểm lên lầu làm bài tập, lúc xuống tới lầu, nhìn thấy Hòa Thượng vẻ mặt không chút thay đổi, một mình ngồi ngay ngắn trên ghế salon, nhưng lại không thấy bóng dáng Hải Đào đâu.

Tôi bung ly trà tới, khoát tay ý bảo Hòa Thượng không cần đứng lên, thế mà cậu ấy vẫn cúi người rồi mới đưa tay nhận ly trà.

Tôi ngồi xuống đối diện với cậu ta, vừa ngược mắt nhìn ra thấy Hải Đào đang gọi điện thoại ở ngoài cổng chính, khuôn mặt lộ rõ vẻ nặng nề.

Tôi hiểu rõ Hải Đào là người khôn khéo vô cùng, nhất định không hỏi được gì từ miệng cậu ấy, vẫn là hỏi Hòa thượng trước: "Hôm nay Hải Ba cũng bận rộn?"

Hòa thượng suy nghĩ một chút mới trả lời: "Vâng"

Tôi lại hỏi: "Vậy cậu cùng Hải Đào từ chỗ nào tới?"

Hòa thượng sững sốt một chút, ánh mắt nhìn thẳng ra phía cửa, là đang tìm Hải Đào xin giúp đỡ sao?

Tôi không cho cậu ta cơ hội, hỏi tiếp: "Anh Tôn của các cậu cũng ở đằng đó hả? Các cậu không phải trở về sao?"

Tôi hoàn toàn đang tính kế cậu ta.

Hòa thượng im lặng một lúc lâu, thật sự không kéo dài được nữa mới nói: "Vâng, không cần trở về."

Tôi tiếp tục hỏi: "Cậu không trở về, bọn họ không có chuyện gì sao?"

Hòa thượng không chắc chắn đáp: "Chắc sẽ không có chuyện gì, bên kia đủ người."

Suy đoán của tôi cơ bản đã được chứng thật, nhất định là xuất hiện tình huống rất nguy hiểm, Tôn Hạo Chí mới phái Hải Đào cùng Hòa Thượng tới bảo vệ chúng tôi.

Rốt cuộc là chuyện gì, ngay cả Hải Ba gần như rút lui cũng trở lại giúp đỡ?

Tôi bắt đầu căng thẳng, giả bộ bình tĩnh uống một hớp trà, tính toán làm thế nào để hỏi thêm.

Hải Đào đẩy cửa đi vào, khuôn mặt đổi thành vẻ ôn hoà: "Ôi! Hôm nay thật lạnh, thời tiết thay đổi rồi."

Tôi vừa nghĩ, dứt khoát kích cậu ta một câu, buộc cậu ta phải nói thật: "Vậy các cậu nên về sớm một chút, lát nữa trời sẽ mưa!"

Hải Đào vui vẻ: "Đừng mà chị dâu, chúng em ở lại đây, trở về cũng không có việc gì làm. TV nhà anh chị tốt như thế, em và Hòa Thượng ở dưới lầu xem bóng đá, không làm phiền chị chứ?"

Cậu ta đẩy vấn đề ngược trở về, tôi hạ quyết tâm, nhất định phải hỏi ra, trên mặt vẫn cười nói: "Vậy cũng không tốt, cậu không về nhà vợ cậu lại lo lắng, hơn nữa mai Điểm Điểm còn phải đi học nữa!"

Hải Đào không một chút khó xử, mở miệng liền nói: "Chị dâu, xem chị nói kia, em ở lại nhà anh Tôn, vợ em mới yên tâm đấy! Nếu chúng em xem bóng đá tới khuya, sẽ không về nữa, sáng mai trực tiếp đưa Điểm Điểm đi học, cũng thuận tiện hơn!"

Cậu ta đẩy đẩy gong kính viền vàng, giọng điệu vừa khách khí vừa vô lại làm cho người ta hết cách.

Hai anh em Hải Ba và Hải Đào dáng vẻ rất giống nhau, nhìn bề ngoài Hải Đào có vẻ lịch sự hơn một chút, thật ra lại là một người khó trị.

Tôi âm thầm cắn môi, xem ra bọn họ không chịu nói, thôi, không nói cho tôi biết, tôi cũng không hỏi nữa.

Tùy bọn họ đi!

Tôi mặc kệ bọn họ, xoay người đi lên lầu với Diễm Diễm.

Cả đêm, Hải Đào và Hòa Thượng đều ở dưới lầu canh chừng không một tiếng động, mỗi lần tôi lặng lẽ mở cửa từ cầu thang nhìn xuống, đều nhìn thấy ánh mắt hòa thượng sáng ngời nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, còn Hải Đào thì nửa nằm trên ghế sofa, không ngừng nhìn điện thoại di động.

Không khí căng thẳng lan tràn, tôi quay về phòng, cài cửa, vẫn cảm thấy lo lắng.

Suy nghĩ một chút, thay quần áo thường ngày, ôm Diễm Diễm đến ngủ trên giường của tôi.

Diễm Diễm còn đang buồn ngủ hỏi tôi: "Mẹ, làm sao vậy?"

Tôi cười cười an ủi bé: "Không có chuyện gì, mẹ muốn ngủ cùng con."

Bé xích lại ôm tôi, tôi ôm lấy thân thể ấm áp mềm mại nhỏ bé của bé, mới có thể cố gắng nhắm mắt lại, nhưng đầu óc không ngừng nghĩ dù chỉ một khắc.

Phong ba trong ký ức không nén được cuộn cuộn dâng lên.

Tôi tình nguyện không bao giờ nhớ lại chuyện cũ cùng cảnh tượng máu me ấy

Chuyện xảy ra khi Diễm Diễm còn nhỏ.

Khi đó, Tôn Hạo Chí còn chưa có được địa vị như bây giờ, khu Hà Tây tất nhiên là địa bàn của anh, nhưng Tạ Tứ ở thành Bắc vẫn luôn vì phạm nên xảy ra mâu thuẫn với anh.

Tôi từng gặp mặt Tạ Tứ một lần, đều có chút nhớ lại mà hoảng.

Tóm lại, khi đó mâu thuẫn giữa Tôn Hạo Chí và Tạ Tứ trở nên gay gắt, nhưng tôi lại không biết gì cả, còn tưởng rằng có thể cùng anh trải qua cuộc sống yên tĩnh, năm đó, tôi thật sự đã nghĩ như vậy.

Mùa đông năm đó rất lạnh.

Sau vài ngày tuyết rơi, tuyết đóng băng trên cửa kính, trên bề mặt cửa sổ tuyết đọng lại cao hơn tầm với của tôi.

Lúc Tôn Hạo Chí ra khỏi nhà, tôi nói anh đi đường cẩn thận, anh còn quay đầu về phía tôi cười cười.

Diễm Diễm đang bị tôi tập nói ở phía sau gọi: "Ba, báai bai."

Anh nói rõ ràng: "Anh sẽ về sớm."

Nhưng vừa đi chính là ba ngày ba đêm chưa về nhà, đến ngày thứ tư, Hải Ba xông tới, nói tôi ôm Diễm Diễm đi cùng cậu ta.

Ngay cả giày của Diễm Diễm cũng chưa kịp lấy, cậu ta đã đẩy tôi vào xe.

Diễm Diễm tròn mắt nhìn chăm chăm, không khóc không nháo, hoảng sợ ôm lấy cổ của tôi.

Tôi không biết an ủi bé như thế nào, vì bản thân tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Hải Ba tránh nặng tìm nhẹ trả lời câu hỏi của tôi: "Có chút chuyện, nhưng không cần gấp gáp. Anh Tôn ra ngoài mấy ngày, nhớ hai mẹ con chị thôi."

Chắc chắn không đơn giản như vậy, cậu ta cũng không nói nhiều chỉ bảo đảm với tôi nhìn thấy anh Tôn ngay lập tức sẽ không có chuyện gì.

Cậu ta nói như vậy, càng làm cho tôi hiểu ra chúng tôi đang gặp nguy hiểm.

Chiếc xe rời khỏi đường chính, chạy trên con đường nhỏ không một bóng người trừ tuyết trắng, nhìn phía xa là một mảnh tuyết trắng xóa bao phủ, tuyết đã đóng thành tảng băng cứng thật dày.

Trên mặt đường nguy hiểm như vậy, một người lái xe luôn cẩn thận như Hải Ba lại lái xe nhanh đến nỗi muốn tung ra. Tôi không dám làm phiền cậu ấy, sợ cậu ấy không chú ý sẽ lật xe, chỉ ôm Diễm Diễm thật chặt, cầu mong đến nơi nhanh một chút.

Rốt cuộc xe dừng lại trước một khu nhà đã cũ.

Tôi chưa tới chung cư này bao giờ, giờ này đáng ra là khoảng thời gian người dân tan tằm ồn ào trở về nhà mới đúng, thế mà nơi này lại là một khoảng yên lặng, xung quanh chỉ nghe được âm thanh phun nước "Xèo xèo" phát ra từ hệ thống tưới ẩm lộ ra trong không khí.

Chúng tôi lên lầu trong bóng tối, Hải Ba dẫn đường ở phía trước, tôi ôm Điểm Điểm đã ngủ say đi theo sau.

Hải Ba dùng sức giậm một cái xuống mặt đất, tiếng đèn cảm ứng sáng bừng trong nháy mắt, "Ầm", trên lầu đột nhiên phát ra một tiếng vang thật lớn.

Nhất thời tôi còn đứng yên chưa biết chuyện gì xảy ra, Hải Ba đã xoay người kéo cánh tay của tôi chạy xuống.

Tôi bị vấp ngã ở bậc thang cuối cùng, Hải Ba khom lưng kéo tôi.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này đã có người vọt đến.

Lúc dao găm chém xuống mang theo một luồng gió lạnh âm u.

Tôi quay đầu nhìn lại, lưỡi dao sáng loáng đã chém tới trước mặt tôi.

Tôi nhắm mắt lại, trong đầu chỉ lóe lên một ý nghĩ —— tôi chết, Điểm Điểm phải làm sao?

Máu ấm nóng phun lên mặt tôi, không phải của tôi.

Hải Ba đưa tay thay tôi cầm một dao, hai ngón tay không tiếng động rơi trên mặt đất.

Hoàn toàn không có thời gian để la hét.

Hải Ba ngay cả một tiếng cũng chưa kêu lên đã nhấc chân đạp ngã người kia.

Tôi lập tức ôm Điểm Điểm chạy ra ngoài, Hải Ba ở phía sau đánh ngã hai người rồi mới chạy theo.

"Còn lái xe được không?" Tôi hỏi cậu ta.

Hải Ba nói không có việc gì.

Nhưng tôi rõ ràng nhìn thấy tay của cậu ấy không ngừng run rẩy, ngay cả chìa khóa xe cũng cầm không chắc.

"Để tôi mở." Tôi nói.

Tôi và Hải Ba vừa mới đóng cửa xe, đã thấy rất nhiều người lao xuống, bao vây chung quanh xe.

Gậy sắt đập lên kính xe, phát ra tiếng vang kinh người.

Rốt cuộc Điểm Điểm "Oa" một tiếng khóc lên, Hải Ba vừa lấy áo vest che mặt bé lại, vừa quay sang phía tôi hô to: "Xông tới!"

Muốn tôi lái xe đâm bọn họ sao?

Tôi do dự.

Có người leo lên xe, giờ ống thép đập mạnh xuống, lại có một tấm kính nữa bị vỡ.

Rốt cuộc tôi khởi động xe lùi về phía sau, người nọ lắc người nhưng không ngã xuống, ngược lại vung ống thép lên một lần nữa.

Tôi đưa tay che mặt theo phản xạ, Hải Ba bảo vệ đầu của Điểm Điểm.

Nhưng vang lên không phải là tiếng kính bị đập bể, mà là một tiếng hét thê thảm cùng với âm thanh va chạm.

Khung xe rung mạnh một cái, tôi mở mắt ra, nhìn ra ngoài theo khe hở ngón tay, một khuôn mặt dữ tợn nằm úp sấp trên cửa xe, máu tươi không ngừng phun ra từ trong miệng người nọ.

Nhất thời, tôi không nghe thấy bất cứ điều gì, trong đầu lặp đi lặp lại câu hỏi: "Người nọ đã chết rồi sao?"

Tôi nhìn gã chăm chăm không chớp mắt, cho đến khi có người kéo gã từ trên xe xuống.

"Đi mau!" Người đàn ông gọi tôi, vỗ nhẹ tôi từ phía cửa kính bên kia, là Tôn Hạo Chí.

Tầm mắt của tôi dừng lại ở người ngã nằm trên mặt đất, trên mặt của hắn ta đầy máu, thế nhưng cổ sức nhật con dao trên mặt đất, loạng choạng đứng lên.

Tôi tròn to đôi mắt nhìn Tôn Hạo Chí đang khoa chân múa tay, vì sao vào lúc này tôi không thể phát ra âm thanh nào?

Hay là tôi đã hô lên nhưng chính mình không nghe được?

Phút chốc dao chém xuống lưng của Tôn Hạo Chí.

Biểu tình trên mặt anh biến hóa trong nháy mắt, giống như con sư tử bị chọc giận, một dao chém ra phía sau, đánh bay người nọ trên mặt đất.

Anh xoay qua chỗ khác, sau lưng là một vết thương đáng sợ, kéo dài từ phải sang trái, da thịt bị chém nát dính trên áo roi xuống, máu tươi nhuộm đỏ khắp lưng.

Mặt tuyết trắng xóa, dưới ánh trăng trắng nghiêm tiêu điều, vết máu đỏ tươi, tất cả đều quá chói mắt.

Dường như có cái gì đó đâm thẳng vào lòng tôi, rất đau.

Xung quanh Tôn Hạo Chí người xông lên càng ngày càng nhiều, một đám người đông nghịt đập vào mắt tôi, chém ngã người này người khác lại xông lên.

Cách cửa sổ xe, tôi nghe thấy anh hét lên giận dữ, nhìn thấy anh dứt khoát gươm dao chém xuống, nhưng không biết phải làm cái gì.

Chợt anh quay đầu đá một cái thật mạnh lên cửa xe, ý bảo tôi nhanh chạy đi.

Tôi bừng tỉnh, đập mạnh chân ga xông ra, có mấy người bị tôi đâm ngã, tôi hoàn toàn không nhìn.

Cuối cùng tôi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy được bóng lưng Tôn Hạo Chí chém giết trong tuyết, anh và tôi đều biết rằng mang theo một đứa bé bên người, lại là một tình huống khác.

Ngày ấy, một mình Tôn Hạo Chí đánh thắng một nhóm người.

Tạ Tử không ngờ đánh lên dưới tình huống có thêm một phụ nữ và một đứa bé, vẫn bị Tôn Hạo Chí đánh bại, từ đó hắn ta không xuất hiện ở thành phố này nữa.

Lần này Tôn Hạo Chí tổn thất nặng nề, Tôn Hạo Chí bị chém thương nặng còn chưa tính, Hải Ba mất hai ngón tay, bắp đùi bị đâm hai dao rất sâu, còn chưa về đến nội thành cậu ấy đã ngất đi, tôi đưa cậu ta vào bệnh viện, sau này cậu ta luôn nói tôi là ân nhân cứu mạng của cậu ấy, thật ra chuyện không phải như vậy.

Ngày hôm đó, vì bảo vệ tôi và Điểm Điểm mà bị thương không chỉ có hai người Tôn Hạo Chí và Hải Ba, có mấy người tôi không biết họ tên là gì, cũng không có cơ hội gặp lại bọn họ nữa.

Chỉ có một điều may mắn là Điểm Điểm không nhớ chuyện xảy ra trong đêm đó, sau khi khóc một đêm, sáng hôm sau thức dậy vẫn là một đứa bé hoạt bát đáng yêu.

Nhưng tôi không thể nào quên được một đêm kia, máu tươi nhuộm đầy tuyết trắng, cùng ánh mắt điên cuồng trong một khắc kia của anh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Lại thêm một lần chiến tranh lạnh

Đồng hồ báo thức tích tắc chạy không ngừng, tôi chìm trong cơn ác mộng và trong những trăn trở hỗn loạn.

Trong bóng tối, tay nắm cửa giống như chuyển động đi xuống, tôi lập tức để tay lên bình sứ trên đầu giường.

Cửa không tiếng động mở ra, có ánh sáng yếu ớt chui vào, một cái bóng thật dài đến tận chân giường.

"Ai?" Tôi rất bình tĩnh, ngồi dậy chắn trước mặt Điểm Điểm, đưa tay chộp lấy bình hoa.

Cái bóng kia lúc lắc một cái, hai bước chạy đến bên giường đồng thời nhỏ giọng nói: "Là anh."

Là âm thanh của Tôn Hạo Chí.

Anh bắt lại bình hoa trên tay tôi, ôm tôi nói: "Không có việc gì."

Làm sao có thể không có việc gì?

Trong không khí tràn ngập mùi máu, không thể nào là ảo giác của tôi.

Nhưng anh không để cho tôi hỏi, che miệng của ta lại: "Em ngủ đi, anh đi xuống dưới lầu."

Tôi kéo anh, anh vỗ vỗ tay của tôi, xoay người đi ra ngoài.

Làm sao ngủ được?

Tôi xuống giường, đắp kín chăn mền lại cho Diễm Diễm, nhẹ nhàng mở cửa.

Hải Đào và Hòa Thượng đã rời đi, trong phòng khách không mở đèn, có tiếng nước chảy ào ào truyền tới từ phòng tắm.

Cửa đóng một nửa, tôi đẩy cửa ra đi vào, cửa kính mờ lộ ra bóng dáng cao lớn của Tôn Hạo Chí, anh cởi quần áo ném trên nền gạch nhũ vàng.

Tôi khom lưng nhặt cái áo sơ mi màu đen lên, chạm vào thứ dính bên trên, là vết máu chưa khô.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy một trận choáng váng, dựa vào vách tường chậm rãi ngồi chồm hổm xuống.

Hắn lại làm cái gì?

Tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày không trở về được!

Tôi cùng Diễm Diễm phải làm sao?

Nước mắt không tự chủ rơi xuống, tôi hận chính mình.

Tại sao tôi lại thương tâm khổ sở?

Tại sao cuối cùng tôi cũng không nhớ được anh là một người không thể dựa vào?

Tại sao tôi lại ngu xuẩn như vậy?

Tôi khóc không ra tiếng, nhưng Tôn Hạo chí vẫn phát hiện ra tôi.

Anh mở cửa phòng tắm đi ra, cuốn khăn tắm ở ngang hông, cúi người xuống ôm lấy tôi: "Sao vậy, Tiểu Tây?"

Tôi không trả lời, Tôn Hạo Chí cúi đầu nhìn thấy tôi đang cầm quần áo của anh, liền vuốt ve tóc của tôi an ủi nói: "Anh không bị thương, không phải máu của anh. Em xem, thật không có."

Anh lôi kéo tay của tôi kiểm tra trên người của anh, giống như có dòng điện thông qua da căng bóng loáng xuyên thẳng tới bàn tay của tôi.

Tôi khóc đẩy anh ra: "Anh đừng đụng vào tôi, Tôn Hạo Chí! Anh đừng đụng vào tôi, đừng để máu trên người anh dính lên tôi. Để cho tôi đi!"

Tôi đẩy anh ra, nhưng không cách nào đứng lên.

Tôn Hạo Chí ngăn người một chút, lui về phía sau một chút từ từ đứng lên rời đi.

Một mình tôi ngồi chồm hổm trên nền gạch lạnh lẽo khóc thật lâu.

Lần này tôi thật sự ngã bệnh.

Trận bệnh này thật nặng, kéo dài nửa tháng tôi mới có thể một mình lái xe ra ngoài.

Tôn Hạo Chí và tôi khôi phục trạng thái chiến tranh lạnh lúc trước, trải qua cuộc sống không liên quan đến nhau.

Lúc tôi bị bệnh, một mình anh đưa Diễm Diễm đi học, cuối cùng không có xảy ra vấn đề gì lớn lao.

Hàng ngày Diễm Diễm tới phòng thăm tôi, cho tôi xem những bài tập được khen ngợi, tôi cười khích lệ bé tiếp tục cố gắng.

Vì Diễm Diễm, tôi tự nhủ phải nhanh chóng khỏe lại.

Thay quần áo để ra ngoài, có chút không tự nhiên.

Tôi trang điểm nhẹ, che giấu sắc mặt tái nhợt của mình.

Năm tháng quả nhiên là kẻ thù lớn của phụ nữ, mặc dù ngoài mặt còn chưa nhìn ra già yếu nhưng dù sao cũng không còn sức sống, ốm một trận lại kéo dài lâu như vậy.

Tuy nhiên cũng không loại bỏ khả năng trong tiềm thức tôi không muốn rời khỏi anh.

Tôi mệt mỏi muốn trốn tránh thực tế.

Hôn nhân của chúng tôi nói cho cùng vẫn luôn là cãi vã, chiến tranh lạnh, nhượng bộ, thỏa hiệp, chết lặng lặp đi lặp lại không hề có một tia hi vọng.

Bên ngoài tiết trời đã bước vào mùa thu.

Ở thành phố này mùa thu rất ngắn ngủi, cũng chỉ có mấy ngày, cây cối xanh um tươi tốt đã biến thành màu vàng óng ánh, mấy ngày nữa lá cây cũng lần lượt sẽ bị gió thu thổi qua cuốn rơi, nháy mắt là bắt đầu vào mùa đông. Mùa đông khá dài.

Khi còn bé tôi thích tất cả các mùa, nhưng bây giờ mỗi lần thấy cảnh bốn mùa thay đổi không giữ lại được này tôi âm thầm cảm thấy bi thương, nhất là ánh nắng ấm áp cuối cùng trước khi cơn lạnh ứa về càng làm cho người ta quyến luyến.

Tôi lái xe đi dạo chẳng có mục đích ở trên đường, hai năm gần đây thị trường bất động sản ở thành phố của chúng tôi cũng rất sôi nổi, khắp nơi đều phá đi xây lại, cách mấy ngày lại mọc lên tòa nhà bán hoặc cho thuê, chung cư cũ cũng chẳng còn mấy cái.

Ta nhìn đường phố vừa quen thuộc vừa xa lạ, chợt trong lòng sinh ra mong muốn mãnh liệt muốn đi xem nhà cũ bà ngoại, không biết còn ở đó hay không.

Trong trí nhớ của tôi, những căn nhà xung quanh nhà bà ngoại đều là nhà cấp bốn thấp nhỏ, mỗi nhà đều có sân nhỏ trồng vài gốc cây cảnh, vài gốc nho.

Bây giờ trong thành phố sớm không còn những căn nhà như vậy nữa rồi, tôi hình như thấy qua trên TV, nơi đó và cả mấy khu xung quanh đều liệt vào quy hoạch, những hàng xóm cũ cũng dời đến chỗ khác rồi.

Căn nhà của bà ngoại có lẽ sớm đã bị san bằng.

Xe đi ngang qua những công trình cao chọc trời, nhìn những tòa nhà đều cao đến mười mấy tầng, nơi nào còn nhìn thấy căn nhà nhỏ của bà ngoại.

Nhưng mà tôi vẫn lưu luyến vòng quanh trên những biệt khu trên đường phố, cố ý tìm kiếm một chút dấu vết kỷ niệm, có lẽ ở ngã rẽ thiếp theo sẽ xuất hiện một bóng dáng giống tôi, dẫn tôi trở về.

Sâu trong nội tâm của tôi, không có cách nào ngăn được muốn chạy trở về, hy vọng không có chuyện gì xảy ra, bao nhiêu buồn thảm.

Đến lúc tôi muốn từ bỏ, một vách tường gạch màu đỏ xuất hiện ở cuối đường.

Căn nhà của bà ngoại vẫn còn ở đó.

Tôi dừng xe ở ven đường đạp lên mặt đường lồi lõm đi tới, kích động phát hiện, thì ra căn nhà vẫn còn tồn tại.

Mặc dù cũ rách nhưng vẫn giống như cũ, hình vẽ xấu xí trên cánh cửa vẫn là lúc tôi còn nhỏ vẽ lên.

Điều này thật là kỳ lạ, tại sao cả khu dự án chỉ còn duy nhất căn nhà nhỏ này?

Tôi đi tới trước cửa, kéo thử cái nắm cửa rỉ sét loang lổ ra.

Cửa đang khóa.

Từ ô cửa sổ kính mờ nhìn vào, căn phòng trống không chẳng còn gì cả.

Là căn phòng bỏ hoang, không có ai ở đây cả.

Tôi lại thử đẩy cửa xuống sân, cánh cửa KÍTTT... mở ra.

Trong sân cỏ dại rậm rạp, còn cao hơn so với tường, bàn đá đã đổ qua một bên chỉ còn mấy chiếc ghế đá tròn còn nguyên tại chỗ, còn có cây hòe cổ thụ vẫn che khuất bầu trời như cũ.

Tôi ngồi xuống ghế đá, gió nhẹ lướt qua, lá cây kêu sột soạt.

Lần cuối cùng tôi và bà ngoại ngồi dưới tàng cây hóng mát, vẫn là vào mùa hè năm đó.

Tôi nhớ rất rõ ràng, là vào buổi chiều một ngày trước hôm thi vào cao đẳng.

Tôi đi xem trường thi trở về, bà ngoại ngồi trong sân chờ tôi, trên bàn đá có một chén chè đậu xanh nguội.

Tôi ầm ỹ nói không đủ lạnh, bà ngoại nói con gái không nên ăn đá, ngày nóng đi nữa cũng chỉ ăn ít thôi.

Tôi còn tí mĩ nhìn mặt bà ngoại nói: "Bà ngoại, mặt của bà hồng hào như vậy, có phải còn cất giấu bí quyết dưỡng nhan chưa truyền cho con?"

Bà ngoại gõ đầu tôi: "Đồ khi, nói lung tung."

Tôi sờ trán của bà, có chút nóng.

Tôi kéo bà đi bệnh viện, bà ngoại lại nói: "Lớn tuổi, lúc nào cũng có chút sốt nhẹ, không cần gấp gáp, uống thuốc ngủ một đêm là không có chuyện gì."

Sáng hôm sau, trước khi ra khỏi cửa tôi còn cố đo nhiệt độ cho bà, quả nhiên không nóng.

Bà đưa tôi đi ra đến cửa, tôi đi tới đầu đường quay đầu nhìn lại thấy bà ngoại còn đứng ở cửa cười híp mắt nhìn tôi.

Tôi vẫy tay với bà, cười nói cho bà biết: "Bà ngoại, con sẽ thi thật tốt, bà trở về chờ con!"

Tôi làm bài quả thật không tệ nhưng về đến nhà lại không nhìn thấy bà ngoại.

Di hàng xóm chạy tới nói cho tôi biết, buổi chiều xe cứu thương tới, bà bị đưa vào bệnh viện.

Tôi chưa nghe di nói xong đã quay đầu chạy về hướng bệnh viện.

Bà ngoại nằm ở trên giường bệnh của bệnh viện mỉm cười hiền hòa nói cho tôi biết không phải lo lắng, rất nhanh có thể xuất viện.

Bác sĩ Diệp kéo tôi qua một bên, nhìn tôi rồi thở dài: "Người nhà chỉ có một mình cháu sao? Không có người lớn?"

Sự thực rất tàn khốc —— bệnh tình rất nghiêm trọng, cho dù quyết tâm trị liệu viện phí cũng rất cao.

Bác sĩ nói một con số, quả thật ngoài sức tưởng tượng của tôi.

Bác sĩ Diệp vỗ bả vai của tôi nói: "Thật ra mà nói cũng không thể trách cháu. Người già sống đến tuổi này coi như có phúc khí."

Tôi nói cho bác sĩ biết, tôi sẽ không từ bỏ, bây giờ trở về vay tiền!

Nhưng là vay tiền ở đâu đây?

Cửa nhà người thân từng nhà bị ta gõ, mỗi người nhìn thấy tôi đều lắc đầu, không chỉ một người khuyên tôi từ bỏ, tôi không muốn nói với bọn họ.

Ở dưới lầu nhà Diệp Phi, tôi ngửa đầu nhìn ánh đèn phòng anh ấy.

Thi tốt nghiệp trung học còn chưa kết thúc, tôi không thể quấy rầy anh ấy vào lúc này.

Trong nhà tất cả tiền gửi ngân hàng chỉ đủ đóng một tuần viện phí nằm viện, tôi đem tiền để lên cửa sổ thu phí của bệnh viện, nhìn máy đếm tiền đếm sắp tiền thật mừng tôi lại nghỉ tuần sau làm thế nào?

Đêm hôm đó tôi ngồi ở trong sân khóc sưng mắt lên, nghĩ đi nghĩ lại tại sao vận rủi luôn tìm tới tôi?

Tại sao hạnh phúc chỉ cách tôi một bước ngắn mà tôi lại chạm không tới?

Sau khi mất đi cha mẹ yêu thương là bà ngoại cho tôi một mái nhà ấm áp, hiện tại ngay cả bà cũng mất đi sao?

Tại sao có thể đối với tôi như vậy.

Rất cuộc trời gần sáng tôi mới cắn môi nhịn xuống không hề khóc nữa.

Tôi tự nhủ bất kể như thế nào tôi sẽ không từ bỏ, trước tiên bán căn nhà này đi, tôi không đi học đại học nữa, tôi có thể đi làm kiếm tiền, một mớ nhỏ khổ nữa cũng không sao cả, cho dù nhiều thêm một ngày cũng tốt, chỉ cần giảm bớt đau khổ một chút là được rồi, bất cứ giá nào tôi cũng không thể tro mắt nhìn người mà tôi yêu nhất vì ốm đau mà rời đi!

Nhờ có sự giúp đỡ của một người hàng xóm tốt bụng, rất nhanh tôi tìm được người đến mua nhà.

Thời gian rất gấp gáp, tôi thậm chí không kịp mang toàn bộ đồ đi, bao gồm tất cả vật kỷ niệm thời cấp ba của tôi và Diệp Phi cũng mất đi ở lần đó.

Khoảng thời gian đó rất khó vượt qua, nhưng bây giờ suy nghĩ lại một chút, có lẽ như vậy sẽ tốt hơn tránh cho sau này lúc nào cũng nhìn thấy lại rước lấy đau buồn. Kể cả căn nhà này cũng vậy, tôi cũng không nên tìm đến nó.

Không phải mỗi một ngày tôi đều có đầy đủ sức lực đối mặt với những vết thương kia, phần lớn thời gian tôi chỉ tận cổ hết sức làm một con rối im lặng, yên lặng thừa nhận hết đã kích này đến đã kích khác.

Ai!

Có lẽ tôi thật sự không nên

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Quá khứ không thể trở lại.

Tôi xác thực không có học đại học, có điều là không phải bởi vì thi không đậu.

Tôi vẫn còn nhớ rất rõ ngày đó tôi đi vào địa điểm thi với cặp mắt sung đỏ, nhưng đầu óc lại vô cùng minh mẫn.

Cuộc thi lần này, tôi nhất định phải thi tốt, bởi vì từ đó về sau, tôi có thể sẽ không còn cơ hội làm một sinh viên để tham gia bất kì một cuộc thi nào nữa.

Lúc có điểm thành tích, Diệp Phi nói cho tôi biết, tổng số điểm của tôi vượt qua xa điểm chuẩn trúng tuyển.

Anh ta từng một hai lần hỏi tôi, tại sao không đi học đại học, tôi nói cho anh ta biết, tôi không muốn học nữa, tôi muốn có công việc.

Anh ta dùng vô số lí do để thuyết phục tôi, nhưng câu trả lời của tôi chỉ có một.Diệp Phi, em không thích anh, em không muốn cùng anh học đại học, chúng ta chia tay đi!

Diệp Phi không đồng ý, nhưng anh ta thấy không có cách nào thuyết phục tôi, rất nhanh tôi liền dọn nhà, cũng không nói cho anh ta biết tôi dọn đến đâu.

Tôi vô tình như vậy chia tay với Diệp Phi, vì có rất nhiều nguyên nhân.Tôi cố chấp giữ lấy lòng tự trọng của bản thân, tôi không muốn liên lụy anh ta, còn nữa, là bởi vì mẹ Diệp Phi yêu cầu.

Buổi chiều hôm đó sau khi kết thúc thi tốt nghiệp trung học, mẹ của Diệp Phi ở bệnh viện tìm tôi, tin tức của bà đến từ bác sĩ Diệp của bà ngoại.

Tôi không trách bác sĩ Diệp, dù sao cũng chẳng có ai muốn con cháu của mình bị vướng vào phiền toái lớn như vậy, mặc dù chỉ là xuất phát từ trách nhiệm của bề trên, ông ta cũng muốn nói cho mẹ của Diệp Phi biết.

Lúc này tôi mới biết, hóa ra mẹ của Diệp Phi sớm đã biết chuyện tôi và Diệp Phi yêu nhau, nhưng bởi vì bà cảm thấy áy náy đối với chuyện năm đó, cũng bởi vì chúng tôi yêu nhau không ảnh hưởng đến thành tích của Diệp Phi, bà cũng không có nói gì.

Nhưng lần này, bà không thể không ra mặt ngăn cản, bà nói như thế này:

“Chúng tôi cũng chỉ là một gia đình nhỏ, Diệp Phi chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ, để cho nó còn nhỏ tuổi như vậy mà đã gánh vác trên lưng trách nhiệm nặng nề như thế, cuộc đời nó sẽ bị phá hủy!”

“Nếu như cháu thật tâm thích Diệp Phi, cũng không cần nói cho nó biết, dứt khoát một chút chia tay với nó.”

“Đi biết con là một đứa trẻ hiếu thuận, con cũng hãy thông cảm cho tâm tình của một người làm mẹ như đi đây.”

“Chỉ cần con chịu chia tay, tất cả số tiền này đều cho con, là tiền riêng cả đời đi dành dụm.”

Tôi cắt ngang lời của bà, không cần nói nữa, con không muốn tiền của đi, cũng sẽ chia tay với Diệp Phi.

Nếu đã đồng ý, tôi sẽ làm được.

Dứt khoát, gọn gàng, tuyệt tình!

Không phải tôi cố tình làm tổn thương anh ta, chỉ là khi đó tôi, vẫn còn chưa hiểu được nên khôn khéo xử lý tình cảm như thế nào, tôi chỉ có thể ngoan cố cứng rắn, xoay người đã phát hiện móng tay đã đâm thủng lòng bàn tay mà cũng chẳng thấy đau đớn gì.

Về sau Diệp Phi nói, lần đó anh ta thật sự bị thương rất nặng, biết rõ tôi đang lừa anh ta, cũng không bằng lòng.

Khi anh ta bước lên đoàn xe đi lên trường đại học, vẫn luôn mong mỏi thấy tôi đứng ở trạm xe.

Tôi không có đi, ngày đó tôi đang nằm lê loi trong một căn phòng thuê nhỏ khóc đến sột cao không giảm.

Tôi cho rằng, tôi vĩnh viễn đánh mất anh ta, sẽ không còn cơ hội gặp mặt nữa.

Tha thứ cho em đi, em chỉ là một người ngu xuẩn yếu đuối, không phải em sợ đánh mất, mà là hổ thẹn.

Tôi tình nguyện buông tha, cũng không khả năng gánh nổi tội danh “phá hủy” Diệp Phi, cái tôi không muốn nhìn thấy nhất chính là một thiếu niên đã từng đứng dưới ánh mặt trời mỉm cười đánh mất cơ hội hạnh phúc của bản thân, không có tôi, anh ta nhất định có thể bay càng cao, càng xa hơn.....

“Tại sao căn nhà này vẫn còn chưa phá hủy?” Ngoài cửa có một giọng nữ trong trẻo đang hỏi.

Tôi khần trương đứng lên, bây giờ là tôi đang xâm phạm vào nơi của người khác, vẫn nên rời đi nhanh một chút.

“Anh không có ý định hủy bỏ.” Một giọng đàn ông trả lời.

Tôi đứng lại, thanh âm này..... là Diệp Phi!

“Tại sao? Sẽ làm trễ nải thời hạn công trình.” Tôi đây mới nhận ra giọng nữ này là của Châu Ý Hàm.

“Anh muốn giữ làm kỷ niệm” Diệp Phi dừng một chút, vừa cười vừa giải thích: “Sửa chữa sơ qua một chút, không phải rất đặc sắc sao? Bây giờ cả nội thành này cũng đều không có một căn phòng nhỏ như thế này.”

Tôi nghe thấy Châu Ý Hàm chần chờ nói: “Vây, bản vẽ lúc đầu không giống như vậy, hơn nữa kiến trúc xung quanh cũng không cân xứng.....”

Tiếng bước chân của hai người ngày càng gần, tôi né tránh ở phía sau cửa, có bụi cỏ rậm rạp che chắn tôi.

“Anh sẽ thỏa luận với công ty thiết kế một chút, có lẽ nơi này có khả năng thành khu vực xanh.” Diệp Phi trả lời như vậy.

Châu Ý Hàm cười khê một tiếng, thân thiện đồng ý: “Vây cũng tốt, lời của anh đã khẳng khẳng như vậy. Diệp Phi, có đôi khi anh thật sự nhớ chuyện xưa, cái gì cũng đều là trước đây tốt hơn.”

“Có không?” Diệp Phi cười cười hỏi ngược lại, ngay sau đó chuyển đổi đề tài: “Ý Hàm, cẩn thận dưới chân, em mang giày cao gót có phải không muốn đến công trình không.....”

“A, vậy lần sau em không mang giày cao gót nữa.....”

Bọn họ dần dần đi xa.

Đứng ở sau cửa, che miệng cứng đờ đứng ở phía sau cửa, nước mắt cứ yên lặng nhỏ xuống.

Diệp Phi giữ lại chỗ ngồi của căn phòng này dĩ nhiên không phải là vì bảo tồn bản sắc người dân, anh ta muốn tưởng niệm, đơn giản chỉ là những chuyện quá khứ của chúng tôi, những chuyện đó là cho anh ta cũng là cho tôi, đều là những hồi ức quan trọng.

Khác biệt duy nhất là, tôi bất lực, ngay cả hồi ức của bản thân cũng không dám đối mặt.

Tôi chỉ có thể chạy trốn.

Tôi đưa tay kéo cánh cửa ra, bất chợt, bên ngoài có một cỗ lực đẩy vào trong, cánh cửa bị mở ra.

Diệp Phi, đang đứng ở trước cửa.

Ánh mặt trời buổi chiều xuyên qua những cành cây tươi tốt, chiều thẳng vào mặt của anh ta.

Gió nhẹ phát phơ thổi qua, kéo xuống vài chiếc lá, bay xuống xung quanh chúng tôi.

Tôi không biết làm sao đứng ở đó, không còn kịp để điều chỉnh lại vẻ mặt của mình, chỉ có thể ngây ra tại chỗ, cũng giống như anh ta nhìn thẳng vào mắt nhau.

Ánh mắt của anh ta từ nhiệt liệt hưng phấn, dần dần trở thành ảm đạm đè nén.

Tôi hiểu rõ anh ta đang nghĩ gì, ở nơi này đầy ắp những kỷ niệm của chúng tôi, nhận ra không thể thuộc về đối phương, tâm tình ai nấy cũng không thể bình tĩnh được.....

Những lời thề kia, những hy vọng kia, những thứ đơn thuần tốt đẹp kia chính là yêu say đắm. Những quá khứ đó không cách nào quên được, mãnh liệt xuất hiện trong đầu của tôi, đến nỗi, tôi căn bản không có thời gian suy nghĩ, nên nói cái gì, nên làm cái gì.

Không biết đã qua bao lâu, Diệp Phi động đậy ngón tay, gỡ xuống một chiếc lá trên lọn tóc tôi, cố làm vẻ thoải mái hỏi: “Em quay về xem nhà cũ sao?”

Tôi vội vàng lấy tay chỉnh tóc lại, tiện thể cúi đầu lau khô nước mắt.

“Em chỉ đi ngang qua.” Tôi trả lời như vậy.

Nhưng làm sao có thể đi ngang qua một mảng công trường, điều này rõ ràng chỉ là một lời nói dối, mặt tôi ửng hồng lên.

Diệp Phi không truy hỏi, làm bộ như không thấy vẻ mặt lúng túng của tôi, chỉ nói: “Đầu đường là xe của em sao? Anh vừa mới đi xuống thấy xe đậu ở đó, liền đoán chắc em đang ở gần đây.”

Miệng tôi giật giật, trong lòng có hân vận câu muốn nói, nhưng cuối cùng cái gì cũng không thể nói, nói cho anh ta biết tôi chưa từng quên đi quá khứ sao?

Nói cho anh ta biết tôi nhìn thấy căn nhà thì cảm động biết bao nhiêu sao?

Nói thì thế nào? Có thể thay đổi được cái gì chứ?

Việc tôi có thể làm là giả vờ như không có việc gì: “VẬY EM ĐI TRƯỚC.”

Tôi bước tới trước một bước.

Diệp Phi cũng không nhường đường. Vẫn ngăn cản ở cửa như cũ.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta một chút, anh ta cũng cúi đầu nhìn tôi: “Anh đã bảo tài xế về trước rồi, em có thể đưa anh đi được không?”

Diệp Phi nói một địa danh tôi chưa từng nghe qua, tôi nói tôi không biết, anh ta nói: “Không sao, anh sẽ chỉ cho em biết đi như thế nào.”

Chúng tôi im lặng ngồi trong xe, thỉnh thoảng Diệp Phi mới nói mấy câu, quẹo trái, quẹo phải.

Nửa giờ sau, rốt cuộc tôi cũng phát hiện ra chúng tôi lái về chỗ cũ.

Diệp Phi cười cười nói: “A, hình như anh nói nhầm rồi.”

Tôi dừng xe ở ven đường, nói với anh ta: “Diệp Phi, anh thuê xe đi đi. Đừng lãng phí thời gian.”

Diệp Phi không nhìn đồng hồ, lại nói: “Đã quá chậm rồi.”

Tôi nghiêng đầu nhìn Diệp Phi, anh ta nói “chậm”, là chỉ ý gì?

“Tiểu Tây, chúng ta đã bao lâu rồi chưa ăn cơm với nhau?” Anh ta đột nhiên hỏi.

Còn phải hỏi, tôi thiếu là bảy năm rồi.

Diệp Phi nhìn tôi chằm chằm nói: “Chúng ta cùng đi ăn cái đó đi!”

Tôi hiểu rõ anh ta nói là cái gì, mấy năm nay tôi chưa từng đi qua.

Chỉ còn lại một mình tôi, đi chỉ càng thêm thương tâm hơn thôi.

Cùng người khác đi? Hiển nhiên không thể nào rồi.

Diệp Phi tro mắt nhìn tôi, nếu như tôi một mực từ chối, vẻ mặt của anh ta sẽ rất đau lòng.

Nhưng mà, tôi vẫn phải lắc đầu: “Không cần đâu.”

Diệp Phi trầm mặt một lúc, rốt cuộc nhẹ nhàng than thở: “Được rồi, anh không miễn cưỡng em.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, lại nhin không được cảm thấy mất mát, lại muốn lần sau gặp lại.

“Em đưa anh đến nơi tốt để gọi xe.” Tôi nói.

Điện thoại di động của tôi chợt vang lên, hiển thị cuộc gọi đến là số của Tôn Hạo Chí.

Tôi cũng không muốn ở trước mặt Diệp Phi nhận điện thoại của Tôn Hạo Chí, lại không muốn để Diệp Phi thấy tôi từ chối không tiếp chuyện.

Do dự một lát, tôi ấn nút tắt.

Diệp Phi hỏi: “Tôn Hạo Chí tìm em sao? Không nhận sẽ không sao chứ?”

Tôi còn chưa kịp trả lời, điện thoại lại vang lên, vẫn là anh ta.

Tôi chợt thấy phiền não, tôi lại không có đang làm gì, chẳng lẽ ngay cả hiện tại tôi một mình tự do đi ra ngoài cũng không có sao?

Lần này tôi quyết đoán tắt máy.

Khéo miệng Diệp Phi khẽ cong lên, ánh mắt sáng ngời giống như đang trêu chọc: “Quan hệ của hai người là như vậy sao?”

Tôi có chút lúng túng, điện thoại lại phát ra hai tiếng “tít tít”, là tin nhắn của anh ta: “Ở đâu? Mau quay về!”

Tôi tắt máy, ném đi động vào giỏ xách, ngay sau đó thắt dây an toàn khởi động máy, lái xe vào đường lớn.

Diệp Phi như đang suy nghĩ một loạt hành động của tôi, không hề nói gì.

Lúc gần đến giao lộ, tôi đột nhiên đánh tay lái quay đầu lại: “Cửa tiệm kia vẫn còn ở đó sao?” Tôi hỏi anh ta.

Tôi thừa nhận tôi có chút bức tức, tôi rõ ràng đã rất cố gắng khắc chế bản thân, Tôn Hạo Chí vẫn như vậy không tin tưởng tôi.

Đến tốt cùng muốn tôi phải làm như thế nào đây?

Tôi không phải là Phụ Chúc Phẩm của anh ta.

Tôi nghĩ tới liền kích động, Diệp Phi ở bên cạnh chợt nói: “Không sao, chúng ta chẳng qua chỉ là đi ăn cơm.”

Đúng vậy, chẳng qua chỉ là đi ăn bữa cơm mà thôi, tôi hùng hồn thuyết phục bản thân cây ngay không sợ chết đứng.....

Đó là một tiệm cũ chuyên hầm thịt dê.

Trước kia tôi không ăn thịt dê. Có một quãng thời gian tôi uống rất nhiều rượu, dạ dày luôn không thoải mái.

Diệp Phi đưa tôi đi ăn, nói cho tôi biết: “Thịt dê là thứ tốt nhất chữa dạ dày, không lừa em, một chút mùi gây cũng không có.”

Tôi đã ăn qua một vài lần sau đó liền thích, thật ra dạ dày tốt hay không chẳng qua chỉ là thứ yếu, chúng tôi thích ngồi chỗ ít người trong tiệm, nhìn thấy mùi hương nóng hổi bay lên, ấm áp như vậy, bên ngoài có lạnh như thế nào đi chăng nữa, cũng không sợ.

Nói thật, nhiều năm như vậy không tới, tôi thật sự nhớ cái mùi thơm này.

Cửa tiệm vẫn nhỏ như vậy, nhưng lại dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, bà chủ không chút thay đổi, nhìn thấy tôi và Diệp Phi lại vẫn nhận ra, nhiệt tình chào hỏi: “Ai ya, đã bao năm rồi chưa thấy hai cháu, mấy ngày trước tôi vẫn còn nhắc tới mãi, mau vào, mau vào.”

Tôi mỉm cười với bà chủ, hỏi bà gần đây buôn bán có tốt không.

Bà chủ nói: “Ôi, hiện tại làm ăn không khá lắm, giá thịt giá đồ ăn đều tăng cao, mà tiệm của tôi là tiệm cũ, đều buôn bán cho khách quen, không dễ gì tăng giá, sẽ bị người khác trách móc. Tiếp tục như vậy nữa, chắc phải đóng cửa thôi.....!”

Diệp Phi nói: “Các tiệm thịt dê hầm trong toàn thành phố này có tăng giá cũng không có mùi vị ngon như cửa tiệm này, nếu như cửa tiệm mở rộng ra, làm một chút quảng cáo, buôn bán nhất định sẽ tốt hơn.”

Bà chủ vỗ tay nói: “Lời nói này không tồi. Bất quá, chúng tôi chỉ là buôn bán nhỏ, cũng không cầu xin phát tài, có thể yên bình sống qua ngày là tốt rồi. Hai lão già chúng tôi, có thể ăn no mặc ấm đã thỏa mãn rồi, không giống với những người trẻ tuổi như các cháu.....”

Ta và Diệp Phi cùng nhìn nhau cười, bà chủ vẫn khéo nói như vậy, mấy hát vừa mở xong liền tự hát một mình, chúng tôi ngồi xuống chọn thức ăn, không tìm được cơ hội cắt ngang bà chủ.

Cuối cùng, bà nói một câu tổng kết: “Vẫn là cặp vợ chồng son thì luôn tốt, trong chớp mắt đã mấy năm không gặp, vẫn xứng đôi như vậy, thật giống một đôi kim đồng ngọc nữ! Có con chưa? Tại sao cô gái này vẫn còn non như vậy, sắp có thể nắm tay, càng gầy hơn, bồi bổ nhiều một chút, hôm nay đi sẽ cho con thêm một đĩa thịt to, không lấy tiền, ha ha.....”

Tôi có chút lúng túng cúi đầu, ánh mắt bà chủ tinh tường, cũng là người khôn khéo, thấy sắc mặt tôi chuyển biến, lập tức không nói nhiều, ghi lại thực đơn rồi phải đi xuống nhà bếp giúp đỡ một tay.

Diệp Phi đứng dậy cầm khăn giấy đặt ở bên cạnh tôi, dáng vẻ của tôi nhìn qua giống như sắp khóc sao?

Tôi lắc đầu nói: “Em không sao?”

Diệp Phi lại cầm lên một tờ khăn giấy lau mặt cho tôi: “Nơi này, có chút bẩn.....”

Nhiệt độ đầu ngón tay của anh ta xuyên thấu qua tờ giấy mỏng đến mặt tôi, tôi vô thức né sang một bên: “Vậy sao?”

Tôi lấy gương trong túi xách ra, nào có bẩn.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, Diệp Phi cười nói: “Không nhìn thấy sao, ở chỗ này này.”

Anh ta chỉ nốt ruồi giọt lệ dưới mắt của tôi. Tôi giương mắt nhìn anh ta, hạt nốt ruồi này cũng không phải là ngày đầu tiên anh ta nhìn thấy, rõ ràng cho

thấy đang trêu chọc tôi!

Nhưng Diệp Phi nói: “Có thể lau hết, sẽ không nhiều nước mắt như vậy.....”

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Người phụ nữ của anh cả.

Có người nói, nốt ruồi giọt lệ là ở kiếp trước vào lúc chết đi của một người, được người yêu ôm cô ấy khóc, nước mắt nhỏ xuống, lưu lại dấu vết trên khuôn mặt cô ấy.

Có nốt ruồi giọt lệ này, ở kiếp sau trong biển người mệnh mong anh ta mới có thể nhận ra cô.

Mà khi cô ấy gặp được người vì cô ta lưu lại nốt ruồi giọt lệ, bọn họ sẽ yêu nhau, vĩnh viễn không rời xa nhau.

Cũng có người nói, người có nốt ruồi giọt lệ, vận mệnh nhất định sẽ có nhiều ngang trái, rơi rất nhiều nước mắt.

Tôi không biết đây có phải là sự thật sự không, nhưng đúng là tôi đã nghĩ tới sẽ đi xóa nốt ruồi giọt lệ này.

Nếu như không có nó, cuộc sống của tôi trôi qua sẽ tương đối suông sẻ.....

Tôi dùng tay nhẹ nhàng chạm lên nốt ruồi giọt lệ này đến ngây ngẩn, Diệp Phi ngồi đối diện nói: “Nếu như em lại ngăn người thêm lúc nữa, anh sẽ ăn hết đó!”

Lúc này tôi đây mới chú ý đến, bà chủ đã sớm mang nồi thịt dê lên, lúc này đã sùng sục sùng sục nổi bọt.

Mùi thơm đã bay tán ra, tôi vô thức hít sâu vào, rất quen thuộc!

Quên mất đã gặp qua ở nơi nào, trí nhớ khứu giác của con người vốn là ăn sâu bén rễ nhất, trong phút chốc nó có thể đánh thức ký ức nào đó, mẫu chuyện ngắn nào đó, thậm chí là cảm xúc nào đó.

Tôi của bây giờ, dường như thật sự có chút vui vẻ, giống như thời gian đảo ngược vậy, lại nhớ tới năm tôi và Diệp Phi cùng nhau sống trong khoảng thời gian kia.

Khi đó, rõ ràng trong túi không có bao nhiêu tiền, nhưng hình như Diệp Phi mãi mãi sẽ không buồn phiền: “Yên tâm, giao cho anh.”

Anh ta lúc nào cũng nháy mắt mấy cái, nụ cười trong sáng thoáng bóng chốc đã xua tan lo âu của tôi.

Cách một lần khói mờ, tôi len lén nhìn Diệp Phi, anh ta đang bận rộn gấp thịt từ trong nồi ra ngoài, lại nhanh chóng bỏ nguyên liệu nấu ăn khác vào.

Nhìn qua như vậy, anh ta gần như giống hệt bảy năm trước, mà ngay cả loại vẻ mặt tự tin rộng lượng này trên mặt cũng đều không thay đổi.

Loại vẻ mặt này cùng với anh ta mới có cảm xúc đặc biệt vui vẻ, trong tim tôi dần dần khôi phục lại.

Diệp Phi vẫn bận bịu cúi đầu, đột nhiên trên mặt thoáng qua ý cười.

Anh ta vừa đặt một bát nhỏ chứa đầy đem thịt dê ở trước mặt tôi, vừa nói với tôi: “Nhân lúc còn nóng ăn đi.”

Anh ta ngẩng đầu cười với tôi, tự nhiên thân thiết giống như chúng tôi chưa từng xa cách nhau.

Tôi cúi đầu ăn, mùi vị đã lâu rồi làm cho tôi mỉm cười, tôi than nhẹ: “Vẫn ăn rất ngon nhỉ!”

Tôi và Diệp Phi đều không nói chuyện quá khứ, thậm chí không hỏi thăm tình hình hiện nay của nhau, chủ đề duy nhất là về đồ ăn.

Diệp Phi biết khẩu vị của tôi, liên tiếp giới thiệu các quán ăn cho tôi, liên tục mời lần sau lại đi nữa.

Tôi cười lắc đầu: “Anh vẫn cho rằng em còn là trẻ con sao? Bây giờ nào còn thích ăn như vậy nữa!”

Đốt ngón tay của Diệp Phi gãi gãi chớp mũi, nhàn nhạt cười không nói lời nào, nhưng tôi vẫn nhìn rõ ánh mắt thương tiếc của anh ta nhìn tôi, vẫn là không thể nào tin rằng đã qua lâu như vậy rồi!

Thực ra tôi cũng thế, làm sao có thể đã qua bảy năm rồi?

Chúng tôi từ từ ăn, khách khứa xung quanh từng nhóm một rời đi, thật sự không thể lại kéo dài thêm nữa.

Không nỡ thế nào thì cũng phải nói lời tạm biệt..

Tỉnh tiền rồi đi ra ngoài, tôi nói với Diệp Phi: “Thời gian không còn sớm nữa, em phải trở về thôi!”

Diệp Phi đưa tôi đi tới trước xe, tôi mở cửa xe ngồi vào, anh ta vẫn đứng tại chỗ nhìn tôi.

Tôi quay cửa kính xe xuống: “Tạm biệt, Diệp Phi.”

Anh ta bỗng nhiên cúi người xuống, vịn vào cửa kính hỏi tôi: “Tiểu Tây, em.....hạnh phúc không?”

Khóe môi tôi giật nhẹ, cổ sức mỉm cười.

Rất cục thì vẫn hỏi đến rồi.

Nhưng mà, tôi phải trả lời như thế nào đây?

Tôi không phải là người giỏi nói dối, chỉ có thể tránh nặng tìm nhẹ mà nói: “Cuộc sống thôi mà..... còn không phải đều là như vậy?”

Diệp Phi lập tức lắc đầu nói: “Không phải! Nếu như, em gả cho anh, tuyệt đối sẽ không như thế này.”

Tôi giật mình, không cách nào phủ nhận lời nói của anh ta là chính xác.

Qua một hồi lâu, tôi mới giải thích: “Em không có nói bây giờ sống không tốt.....”

Diệp Phi không truy hỏi nữa, thờ dãi đứng lên: “Anh hy vọng em “thật sự” hạnh phúc.”

Anh ta gần từng chữ từng câu, ý tứ lại hết sức rõ ràng.

Tôi chợt dạ không nói tiếp nữa, yên lặng cài dây an toàn, chậm rãi lái xe.

Lúc gần rời đi, tôi giương mắt nhìn Diệp Phi một chút, anh ta không nói lời tạm biệt, chỉ khẽ vẫy tay với tôi một cái.

Tôi gật đầu mỉm cười với anh ta, đạp chân ga rồi rời đi.

Khi về đến nhà, tôi phát hiện có mấy chiếc xe ngừng ở cổng, một chiếc xe ở ngoài cùng quay ngang thân, chặn ngang cổng ra vào.

Tôi nhú mào, lo lắng làm sao đưa xe đi vào gara.

Nơi bóng tối bên cạnh cửa chọt xuất hiện một bóng người khôi ngô, giọng nói trầm thấp hùng hồn dọa tôi giật cả mình: “Chị dâu!” Là Hòa Thượng.

Tôi gật gật đầu với anh ta một cái: “Ừ, cậu tới rồi. Tại sao không vào trong ngồi?”

Hòa Thượng giơ ngón tay lên, nói rất ngắn gọn nói: “Hút thuốc.”

Tôi cười: “Vào trong đi, đừng ngại.”

Hòa Thượng nở nụ cười đôn hậu một cái, quay đầu nhìn chiếc xe cản trở đường rồi nói: “Em đi gọi bọn họ chuyển đi.”

Tôi vừa muốn nói không cần, anh ta đã bước thật nhanh đi vào.

Chỉ trong chớp mắt, anh em Hải Ba, Hải Đào cùng mấy người đàn ông khác vội vã đi ra, Hải Ba đi đầu tiên, mặt mũi tươi cười nói: “Chị dâu đã về rồi! Biết như vậy đã bảo bọn nó đừng đỗ xe loạn như thế, không biết tên nhóc nào trí nhớ kém như vậy?”

Một thanh niên trẻ đôi mắt to mày rậm, mặc quần jeans rộng, đứng sau lưng Hải Ba dè dặt nói: “Anh Hải Ba, là xe của em, lúc này em vội tìm anh Tôn, nên chưa kịp đậu xe xong.....”

Hải Ba cười ha ha nói: “Vương Lượng à, đến đây, cậu qua đây.”

Người thanh niên gọi là Vương Lượng kia cúi đầu đi tới: “Em sai rồi, anh Hải Ba, lần sau nhất định sẽ chú ý.”

Tôi cũng cười nói: “Thôi bỏ đi, Hải Ba. Để cậu ta đánh xe ra là được rồi.”

Hải Ba gật đầu đồng ý với tôi, rồi nói với Vương Lượng: “Nhớ cho kỹ đó, hôm nay là chị dâu nói hộ cậu, nên mới tha cho cậu. Sau này đến nhà anh Tôn, còn dám ăn nói không phép tắc như vậy, thì cậu cứ liệu đó!”

Vương Lương vội vàng nói: “Biết rồi ạ, khẳng định sẽ không thế nữa.” Rồi cúi người gạt đầu với tôi vừa nói xin lỗi vừa nói cảm ơn: “Cảm ơn chị dâu! Xin lỗi, bây giờ em đi đánh xe ngay.”

Tôi dừng xe xong, mấy người bọn họ còn đang ở cổng đợi, thấy tôi liền ríu rít chào hỏi.

Tôi không quá thích bọn họ đối đãi với mình như vậy, “Người phụ nữ của anh cả.” Cuối cùng tôi vẫn không thể thích ứng được cái danh hiệu này.

Mà tôi không có lý do gì để người khác phải nhìn sắc mặt mình, vì vậy, tôi kiên trì cười với bọn họ đến cùng: “Đều vào trong ngồi đi.”

Hải Đào đã đứng ở bậc cửa giúp tôi mở cửa ra, những người khác vẫn còn đợi ở phía sau, tôi không còn cách nào, đành phải làm người đầu tiên đi vào.

Trong phòng khách, Tôn Hạo Chí gác chân ngồi trên sofa, nhìn thấy tôi đi vào, bất quá cũng chỉ liếc mắt nhìn một chút.

Tôi xoay người nói với đám người Hải Ba: “Ngồi đi, đừng khách khí.”

Lúc này, từng người bọn họ mới ngồi xuống, tôi xoay người đi vào nhà bếp nấu một ấm nước, chờ nước sôi để pha trà.

Trong phòng khách yên tĩnh không ai nói chuyện, thỉnh thoảng mới nghe anh em Hải Ba, Hải Đào nói đùa đôi câu.

Nước rất nhanh đã sôi phát ra tiếng còi, phá tan sự yên tĩnh, Hải Ba ngồi gần nhất, đi vào nhà bếp nói: “Chị dâu không cần vội, bọn em ngồi nghỉ một chút thôi.”

Tôi đã pha trà xong, để cậu ta mang ra ngoài, lại vừa mang chút hoa quả bánh ngọt đặt trên bàn trà, để bọn họ không cần khách khí, sau đó nói: “Vậy tôi lên lầu trước, không quấy rầy mọi người nữa.”

Tôi vừa mới đi tới chỗ rẽ cầu thang, liền nghe thấy trong phòng khách một trận tranh luận nhỏ.

Tôi biết lại có chuyện xảy ra, hơn nữa còn là chuyện tôi không thể biết.

Thật ra thì, ngoại trừ lễ mừng năm mới đến họp mặt, bình thường Tôn Hạo Chí rất ít khi cho bọn họ tới nhà, anh ta cũng biết tôi không muốn để Điểm Điểm tiếp xúc nhiều với bọn họ.

Đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, khiến cho Tôn Hạo Chí triệu tập từng người bọn họ về nhà?

Hôm nay vội vàng gọi điện thoại cho tôi, là để thúc giục tôi về nhà trông Điểm Điểm để cho anh ta ra ngoài sao?

Tôi đẩy cửa phòng của Điểm Nhi ra, bé đang ngồi làm bài tập ở trước cái bàn nhỏ, nghe thấy tiếng động ở cửa mới quay đầu lại: “Mẹ!”

Bé nhào vào lòng tôi.

Tôi ôm bé: “Làm bài tập một mình à, thật là ngoan! Đã ăn cơm chưa?”

Điểm Nhi nói: “Dạ, ăn rồi. Mẹ đi đâu vậy? Con và ba về nhà thì không thấy mẹ, rất sốt ruột!”

Trong lòng tôi vô cùng áy náy, tôi chỉ nghĩ tới việc tranh hơn thua với Tôn Hạo Chí, mà không nghĩ đến Điểm Nhi cũng sẽ lo lắng.

Tôi ngồi xổm xuống sờ mặt bé: “Thật xin lỗi Điểm Nhi, mẹ đã làm sai rồi.”

Tôi giờ một tay lên nói: “Mẹ bảo đảm, sau này sẽ không làm điều gì khiến Điểm Nhi lo lắng nữa.”

Điểm Nhi cười ha ha: “Vậy con tin tưởng mẹ! Mẹ, trên người mẹ rất thơm đó, là mùi gì vậy?”

Cái mũi nhỏ của Điểm Nhi rất thính, tôi cười nói: “Lần sau sẽ đưa con đi.”

Tôi vẫn luôn đợi ở phòng của Điểm Nhi, gần đây tôi bị ốm nên không thể ở bên bé được.

Điểm Nhi rất nhanh đã làm xong bài tập, liền lôi kéo tôi nói một hồi lâu về chuyện trong trường học.

Đến chín giờ tôi giục bé đi ngủ.

Điểm Nhi vẫn không chịu đi ngủ: “Tối nay con ngủ trễ được không?” Vừa nói vừa ngáp.

Tôi đẩy bé đi rửa mặt: “Không được! Sáng sớm mai lại không muốn xuống giường nữa!”

Điểm Nhi làm nũng: “Vậy mẹ ở đây với con.”

Tôi cười đồng ý: “Vậy mẹ đợi con ngủ rồi mới đi.”

Lúc này Diễm Nhi mới không mè nheo nữa, tự mình đi rửa mặt, rồi ngoan ngoãn lên giường.

Tôi ngồi ở đầu giường bé, đợi bé dần dần ngủ đi rồi mới rời khỏi.

Trở về phòng ngủ, tôi không bật đèn, lẳng lặng tựa vào cửa sổ rồi ngồi xuống.

Hình ảnh của Diệp Phi lại hiện ra trước mắt tôi, lúc ánh mắt anh ta nhìn tôi chăm chú lúc ở cửa, anh ta ngồi ở đối diện tôi mỉm cười nhàn nhạt, cuối cùng là về mặt anh ta lúc vẫy tay nói lời tạm biệt.....

Còn có, những lời anh ta nói ra, cùng những lời chưa nói, mỗi một câu đều vang lên ở bên tai tôi.....

Tôi liên tục lắc đầu, vẫn không cách nào xua anh ta ra khỏi đầu.

Ôi! Tôi thật sự không nên đi ăn cơm với anh ta, đối với tôi, hay đối với anh ta, đều quá nguy hiểm!

Dưới lầu truyền đến một loạt tiếng đóng mở cửa xe, tôi từ cửa sổ nhìn ra ngoài, dưới lầu những người đó lần lượt rời đi.

Sau khi đèn xe của chiếc xe cuối cùng biến mất ở giao lộ, tôi mới mở cửa phòng đi xuống lầu.

Trong phòng khách đầy mùi thuốc lá, mặc dù tôi cũng hút thuốc, nhưng vẫn không thích trong không khí có mùi thuốc lá.

Tôi nhú mảy đi mở cửa sổ phòng khách ra, Tôn Hạo Chí đẩy cửa đi vào.

Tôi liếc nhìn anh ta một cái, không nói gì, cúi người thu dọn ly trà.

Anh ta đi tới, đứng trước mặt tôi nói: “Đặt ở đó đi, ngày mai để vú đến dọn dẹp.”

Tôi không để ý tới, bỏ từng ly trà vào khay.

Anh ta bỗng nhiên vươn tay giữ lấy tôi: “Tôi bảo em đừng làm nữa.”

Là đang ra lệnh cho tôi sao?

Tôi ngẩng đầu liếc anh ta.

Tôn Hạo Chí thở dài nói: “Tôi có chuyện muốn nói với em. Em ngồi xuống trước được chứ?”

Tôi đặt khay rồi ngồi xuống: “Nói đi.”

Tôn Hạo Chí ngồi đối diện tôi, đốt một điếu thuốc rồi mới nói: “Hôm nay tôi gọi điện cho em, tại sao em không nhận?”

Tôi không muốn nói dối, nên nói thẳng: “Tôi không muốn nhận.”

Đôi mày rậm của anh ta nhíu chặt lại: “Vì sao? Em có biết không hôm nay vì tìm em, chúng tôi đã lật tung toàn bộ thành phố lên rồi không!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bắt cóc em

Đôi mày rậm của anh ta nhíu chặt lại: “Vì sao? Em có biết hôm nay vì tìm em, chúng tôi đã lật tung toàn bộ nội thành rồi không!”

Tôi ngạc nhiên tròn mắt nhìn anh ta, có cần phải khoa trương như vậy không?

Tôn Hạo Chí làm như không nhìn thấy ánh mắt của tôi, cứ vậy ném qua một câu nói: “Sau này em ra ngoài phải có người đi theo, hai anh em Hải Ba, Hải Đào sẽ thay phiên nhau.”

Con giận của tôi vọt lên từng chút một: “Có ý gì? Giám sát tôi sao? Bây giờ tôi tự do một mình đi ra ngoài cũng không được sao?”

Tôn Hạo Chí rút một hơi thuốc lá, khước miệng hơi hạ xuống thờ ra, cũng không giải thích.

Tôi nổi nóng: “Anh nói chuyện đi chứ! Có ý gì?”

Anh ta ra sức rít máy hơi thuốc lá, dụi tắt phần lớn đầu mẩu thuốc lá còn sót lại, đứng lên nói: “Đây là sắp xếp bắt buộc rồi. Em đi ngủ sớm đi!”

Anh ta cứ như vậy xoay người rời đi.

Tôi bị thái độ của anh ta chọc tức, đi theo sau anh ta vào phòng sách.

“Tôn Hạo Chí! Anh đừng nghĩ rằng anh có thể kiểm soát tất cả chuyện của tôi, anh để bọn họ đi theo tôi, có hỏi qua ý kiến của tôi chưa?”

Tôi đã bắt đầu phát điên lên, không biết tại sao hôm nay tôi dường như vô cùng căm ghét hành động lộng quyền độc đoán của Tôn Hạo Chí, không thể kiềm chế được mà muốn nổi giận.

Tôn Hạo Chí không muốn dây dưa với tôi, không kiên nhẫn nói: “Em hiểu một chút lý lẽ được không?”

“Tôi không hiểu lý lẽ? Tôi chính là quá hiểu lý lẽ, mới có thể luôn bị anh điều khiển! Tôi nói cho anh biết thế nào là không hiểu lý lẽ, giống như anh vậy không tôn trọng nhân quyền của tôi, hạn chế tự do của tôi mới là không hiểu lý lẽ!” Tôi liên tục quở trách anh ta.

Cuối cùng Tôn Hạo Chí cũng phản bác lại, chỉ nói một câu: “Giang Tiểu Tây, trước đây cũng không phải là chưa từng để cho Hải Ba đưa đón em, tại sao hôm nay hết lần này tới lần khác, em phản đối như vậy?”

Anh ta lại nói trúng trọng điểm, tôi đột nhiên tỉnh ngộ, phản ứng hôm nay của tôi kịch liệt như vậy, rõ ràng là bởi vì tôi gặp lại Diệp Phi. Trong lòng mất thăng bằng, vừa nghĩ tới tôi từ bỏ hạnh phúc, thì bây giờ càng cảm thấy cuộc sống khó có thể chịu được đau khổ.

Mặt khác, sâu trong nội tâm tôi, tôi lại rất mâu thuẫn cảm thấy áy náy tự trách. Tôi sợ anh ta đã phát hiện ra chuyện tôi và Diệp Phi gặp mặt, theo bản năng lớn tiếng dọa người, muốn phá tan cái vô lý của anh.

Nhưng mà Tôn Hạo Chí cũng không tiếp tục đả kích sơ hở của tôi nữa, không muốn cãi nhau nên xua tay, nói với tôi: “Đừng nói nữa, sáng sớm mai Hải Ba đến đón em cùng Điểm Điểm.”

“Em không lo lắng bản thân, nhưng anh phải lo lắng cho con an toàn!”

Anh ta từ bên cạnh tôi lách người đi qua, ra khỏi phòng sách.

Sau đó cửa phòng tắm “Rầm” một tiếng đóng lại.

Tôi xoa xoa huyệt thái dương một lát, thật ra thì tôi còn có thể tiếp tục cãi nhau với anh ta, tại sao tình cảnh của tôi và Điểm Điểm lại đột nhiên trở nên không an toàn.

Nhưng tôi buông tha rồi, lại tiếp tục ảm ỉ thì hoàn toàn là do tôi cố tình gây sự.

Sáng ngày thứ hai, quả nhiên Hải Ba lái chiếc xe A6 của anh ta đang đợi ở cổng ra vào, Điểm Điểm vẫy tay nói chào tạm biệt với Tôn Hạo Chí, nắm lấy tay tôi đi ra.

Hải Ba vẫn còn nhớ phép tắc cũ của tôi, lái rất chậm dọc theo đường đi, ở đoạn đường đang không có người giám sát, cũng không có vượt tốc độ.

Điểm Điểm theo tôi im lặng ngồi ở phía sau với tôi, Hải Ba hỏi bé con: “Hôm nay Điểm Điểm chưa tỉnh ngủ à, đều không có tinh thần gì cả mà!”

Điểm Điểm lắc lắc cái đầu nói: “Không phải vậy đâu, con là đang hoài niệm khoảng thời gian ba mẹ cùng đưa con đến trường!”

Tôi có chút khó chịu, đây chẳng qua là bình yên như phù dung sớm nở tối tàn mà thôi, sớm muộn gì cũng sẽ biến thành như vậy.

Hải Ba lại khôn khéo nói: “Cô nhóc này, có cái hoài niệm này sao? Gần đây ba của con là quá bận thôi, đợi ba của con không bận nữa, không phải lại có thể đưa con đi rồi sao!”

Điểm Điểm khe khẽ thờ dài một hơi nói: “Dạ, hy vọng sẽ như vậy!”

Khỏi phải nói giọng điệu kia có nhiều hờn tủi, tôi vừa giận vừa buồn cười, béo khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con mà nói: “Con lại học được ở đâu vậy?”

Ở cửa trường học để Điểm Điểm đi xuống, Hải Ba quay đầu lại hỏi tôi: “Chị dâu, hôm nay vẫn đi cửa hàng hoa sao?”

Tôi phải đến cửa hàng hoa rồi.

Thời gian dài như vậy không đến, còn không bằng trực tiếp đóng cửa luôn.

Tôi bỗng cảm thấy logic của Tôn Hạo Chí rất kỳ quái, anh ta để Hải Ba đưa đón tôi và Điểm Điểm, vì an toàn cũng được, vì giám thị cũng được, nhưng mà, thời gian ban ngày tôi đây ở cửa hàng hoa, cũng không thể luôn để Hải Ba theo mãi chứ?

Đến tận lúc xe chạy tới cửa hàng hoa, tôi mới hiểu được sắp đặt của Tôn Hạo Chí, không khỏi có chút cười nhạo bản thân quá ngây thơ.

Một người trẻ tuổi đang giúp Lan Lan mang chậu hoa ra bên ngoài, tôi liếc mắt nhìn một cái cảm thấy hơi quen mặt.

Hải Ba ấn còi xuống một cái, người trẻ tuổi kia vội chạy tới chào hỏi: “Chị dâu, anh Hải Ba!”

Tôi đây mới kịp phản ứng lại, đây không phải là người gọi là Vương Lượng đã gặp qua ngày hôm qua sao!

Hóa ra là bị sắp xếp đến đây.

Vương Lượng giúp tôi mở cửa xe, tôi nói cảm ơn với Hải Ba rồi xuống xe.

Hải Ba ở trong xe dặn dò Vương Lượng: “Cậu tự mình thông minh một chút đó!”

Vương Lượng liên tục gật đầu đáp trả: “Dạ, em nhất định sẽ cẩn thận mọi việc.”

Tôi bước vào cửa tiệm hoa trước, Lan Lan ra đón tôi rồi nói: “Chị, khỏi bệnh rồi sao! Hình như gầy đi không ít đó! Chị lại bồi dưỡng vài ngày thì không sao nữa, gần đây ở cửa tiệm đều là do Vương Lượng giúp đỡ, không có việc gì cả.”

Tôi ngồi xuống ghế và nghiêm túc nói: “Còn là cửa tiệm của tôi nữa không, không có sự đồng ý của tôi thì ở đâu ra người giúp đỡ? Các người đều nghe theo ai chứ?”

Lan Lan nhìn tôi rồi lại nhìn Vương Lượng, không biết giải thích làm sao.

Vương Lượng gãi đầu, lông mày chuyển động lên xuống nhiều lần, mới ấp úng nói: “Em... là tự nguyện đến giúp đỡ. Chị dâu muốn trách thì cứ trách em, ngàn vạn lần đừng có trách anh Tôn!” Nói xong lại vội che miệng lại.

Lan Lan ở bên cạnh nhin không nổi cười thành tiếng.

Ngu ngốc! Thế nào lại cử đi một đứa trẻ non nớt như vậy đến giám sát tôi thế này!

Trong cửa tiệm vốn cũng không có việc gì, hiện tại ba người ngồi trong cửa tiệm nhỏ này, thật sự không có gì việc để làm.

Tôi nghĩ xem muốn biết Tôn Hạo Chí cho tôi phạm vi hoạt động được bao nhiêu, liền thử thăm dò nên hỏi Vương Lượng: “Sắp đến trưa rồi, tôi đi mua com cho mọi người, nghĩ muốn ăn cái gì để tôi mua.”

Vương Lượng lập tức khẩn trương đứng dậy: “Chị dâu, em đi với chị!”

Tôi nói: “Buổi trưa khách hàng rất đông, trong cửa tiệm chỉ có mình Lan Lan cực kỳ bận rộn.”

Vương Lượng nghi hoặc nhìn Lan Lan: “Buổi trưa đông người sao? Tôi tới đây được mấy ngày cũng không có phát hiện ra?”

Lan Lan xem biểu tình của tôi không dám nói lời nào, tôi khẳng định nói: “Đúng vậy! Buổi trưa đông người nhất! Cậu không phải đến đây giúp đỡ sao, lúc nhiều người cậu không ở trong cửa tiệm có thể được sao?”

Sau đó Vương Lượng có phần khó khăn một chút, cuối cùng nói: “Chị dâu này, chúng ta ở trong cửa tiệm đi, để Lan Lan đi mua com.”

Tôi cười khỏ, xem ra mệnh lệnh của cậu ta nhận được là như vậy, không cho phép tôi một mình đi lại.

Nếu đã như vậy, trực tiếp đem tôi nhốt ở trong nhà luôn đi, cần gì phải giả khuôn giả mẫu để cho tôi đi ra ngoài mở cửa tiệm chứ?

Việc trong cửa tiệm đều bị Lan Lan và Vương Lượng cướp làm rồi, tôi càng cảm thấy trong không gian nhỏ hẹp này rất nhàm chán bức mình vô cùng.

Tôi đi tới cửa vài lần, Vương Lượng đều khẩn trương cuống cuống theo sau, sợ tôi bước đi ra sẽ không trở lại nữa.

Tôi lắc đầu, đứa nhỏ này thật sự xem tôi như tội phạm đây mà.

Tôi không phải cố ý khiến cậu ta khó xử, chỉ là nhin không được muốn thách thức xem một chút.

Trước tiên tôi sai Lan Lan đi mua com, sau đó tự mình để ghế mây ở cửa ra vào rồi ngồi xuống để phơi nắng, Vương Lượng ở trước mặt tôi lượng qua vài vòng, âm thầm quan sát sát mặt của tôi, tôi thân nhiên để cậu ta quan sát, dần dần cậu ta thả lỏng cảnh giác.

Vừa vặn lúc này, liên tục có mấy người khách đi vào, tôi không nhúc nhích, ném một ánh mắt để Vương Lượng đi tiếp đón.

Thừa dịp cậu ta đang hoa chân múa tay ứng phó với khách hàng, tôi nhấc chân lên đi, cả áo khoát cùng túi xách đều không mang theo.

Thật ra thì biết rất rõ đi như vậy cũng đi không được xa lắm, và lại tôi cũng không nghĩ ra muốn đi nơi nào, nhưng chỉ là nhin không nổi muốn trốn đi, dù là đang ở một vùng phụ cận nào đấy đi dạo cũng tốt.

Cửa tiệm của tôi đây xem như ở giữa thành phố ồn ào, được ngăn cách hai tòa nhà là tòa thị chính, lại đi qua sở công an to lớn, tòa bưu chính lớn, tiếp

chuyển một giao lộ, chính là nội thành phồn hoa nhất - khu phố buôn bán.

Hai bên đường lớn là những cây Bạch Dương cao to, mỗi trận gió thổi qua, đều có lá rụng phấp phới, chỉ mặc một chiếc áo mỏng tôi cảm thấy có chút lạnh, hơn nữa kỹ năng đi dạo trên đường phố trống trơn, vẫn có chút không được tự nhiên.

Đột nhiên nghe thấy ở phía sau có âm thanh bánh xe khe khẽ ma sát dưới mặt đất, tôi quay đầu lại nhìn, một chiếc xe hơi màu đen đang lẳng lặng đi theo sau tôi.

Tôi sợ hết hồn, thật sự theo dõi tôi đến mức độ này rồi sao?

Ngẩng đầu lần nữa nhìn chỗ người lái xe ngồi, càng làm cho tôi kinh hãi trọn to hai mắt...

Đĩ nhiên là Diệp Phi!

Anh ta cười với tôi, lái xe lại gần hơn.

Tôi đứng yên nghỉ hoặc nhìn anh ta, anh ta hạ thấp cửa xe xuống, nói với tôi: “Lên xe đi!”

Tôi lắc đầu, lại hỏi anh ta: “Tại sao anh lại ở đây?”

Diệp Phi nhướn mi nói: “Anh đi với em đã nửa ngày rồi, em muốn đi đâu, muốn đi như vậy đến khi nào, anh đưa em đi!”

Tôi lại lần nữa lắc đầu: “Em không đi đâu cả, chỉ là tùy ý muốn đi dạo thôi.”

Anh ta nhìn quần áo trên người tôi nói: “Tùy tiện đi dạo cũng không thể mặc ít như vậy, lên xe đi, anh đưa em đi hóng gió, lát nữa sẽ lại đưa em về.”

Tôi vẫn còn muốn từ chối, mắt chợt thấy Vương Lượng xuất hiện ở ngã tư đường, cậu ta hấp tấp rẽ đung ngã một bà cụ, bây giờ đang luôn miệng xin lỗi.

Trong lòng tôi hoảng hốt, mở cửa xe chui vào.

“Đi mau!” Tôi cúi người che mặt lại nói với Diệp Phi.

Khỏe miệng Diệp Phi cong lên, trên tay nhanh nhẹn đổi hướng tăng tốc, chỉ chớp mắt, đã phóng đi rất xa.

Tôi quay đầu lại nhìn, bóng dáng của Vương Lượng đã còn nhìn thấy rõ nữa, lúc này mới thở ra một hơi.

Diệp Phi quay đầu nhìn tôi cười gượng, cũng không hỏi tôi đang trốn ai.

Cũng không đến mức cười thành như vậy chứ.....

Tôi nổi giận, đáng vẻ chạt vạt của tôi bây giờ lại bị anh ta nhìn thấy, trước đây tôi hy vọng anh ta cảm thấy tôi sống thật tốt thật hạnh phúc, hiện tại tính là cái gì, bị thủ hạ của Tôn Hạo Chí truy đuổi đầy đường?

Ôi!

Tôi không tự chủ thở dài, Diệp Phi càng thêm cười đến ngất ngưỡng, đập lên chân ga vào đường cao tốc.

Tôi vội hỏi anh ta: “Đi đâu vậy?”

Diệp Phi nói: “Bắt cóc em.”

Trong lòng tôi hồi hộp một chút, như vậy được sao?!

Tôi len lén nhìn về mặt anh ta, đáng vẻ bình tĩnh mỉm cười của anh ta, hẳn là đang nói đùa đây, tôi cũng quá dễ dàng tin là thật rồi.

Xe chạy như bay trên đường cao tốc, bình thường tôi rất ít khi lái xe nhanh, nhưng là trên con đường này không có bao nhiêu chiếc xe, cũng chỉ có mấy vòng dây xanh ở mấy chỗ xa xa. Ở kiểu đường này, mặc dù đồng hồ đo hiển thị tốc độ xe đã rất nhanh, nhưng thực tế ngược lại không cảm thấy nguy hiểm.

Chẳng qua là, có lẽ chỉ bởi vì Diệp Phi đang lái xe, tôi mới có cảm giác an toàn như vậy, thậm chí, tôi bắt đầu cảm thấy thích thú, cuối cùng cũng thoát rồi, thoát khỏi rồi...

Mặc dù cảm giác này là giả tạo, nhưng lại làm người ta mê muội.

Mãi cho đến khi địa danh của tên thành phố lân cận xuất hiện trên cột mốc đường, tôi mới từ trong sự hưng phấn ngẩn ngui tỉnh táo lại: “Diệp Phi, thật sự quá xa rồi, chúng ta vẫn nên trở về đi thôi!”

Diệp Phi nhìn tôi, biết tôi đang nghiêm túc, anh ta dừng lại ở một trạm xăng để đổ xăng, lại xuất phát trở lại đường lúc nãy đến, đúng là đường trở về.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Ba ba là xã hội đen

Lúc ở trạm xăng dầu, tôi hỏi Diệp Phi, vừa rồi vì sao gặp được tôi, không phải khéo như vậy đi.

Diệp Phi nói: "Anh lo lắng."

Lo lắng cái gì đây? Anh ta cũng không nói gì.

Tôi đại khái có thể đoán được được.

Ngày hôm qua tôi không nhận điện thoại của Tôn Hạo Chí, lại đi ăn cơm một mình cùng anh ta, anh ta đang lo lắng tôi về nhà sẽ gặp phiền phức đi.

Tôi cúi thấp đầu, kỳ thật tôi và Tôn Hạo Chí đâu phải chỉ vì việc này mà sinh ra mâu thuẫn đâu?

Tôi hỏi ngược lại anh ta: "Làm sao anh biết em ở đó?"

Diệp Phi lấy ngón tay sờ sờ chóp mũi, gương mặt nhìn sắc mặt của tôi rồi mới nói: "Lần trước nghe Lưu Yến nói em mở cửa hàng bán hoa ở bên cạnh tòa nhà chính phủ."

Tôi "À" một tiếng mới hiểu ra có lẽ anh ta đã đứng đợi thật lâu ở gần cửa hàng bán hoa, thấy tôi đi đến một mình mới đến đây.

Tôi hiểu Diệp Phi, thực ra anh ta thuộc về kiểu người kiêu ngạo cổ chấp là người không sợ trời không sợ đất.

Kể từ lần đầu tiên đánh nhau cho tới bây giờ anh ta chưa bao giờ sợ Tôn Hạo Chí.

Nguyên nhân khiến cho Diệp Phi ngồi ở trong xe yên lặng chờ đợi, mà không phải quang minh chính đại tới tìm tôi chỉ có một —— anh ta không muốn gây rắc rối cho tôi.

Nghĩ như vậy nên tôi cũng không thêm hỏi lại.

Đường về hình như vô cùng gần, chỉ trong chớp lát tôi đã nhìn thấy tòa nhà bưu điện cao lớn trước mắt, đi qua một con đường nữa là tới cửa hàng hoa của tôi.

Diệp Phi để tôi xuống xe ở một cái hẻm nhỏ, chỉ nói: "Nơi này có vẻ dễ quay đầu xe."

Tôi nói tạm biệt với anh ta rồi đẩy cửa xuống xe.

Phía sau thật im lặng, xe của anh ta còn đứng tại chỗ không hề chuyển động.

Cửa của cửa hàng bán hoa mở rộng, Lan Lan thấy tôi lập tức hỏi: "Chị, chị đi đâu vậy?"

Tôi cười hỏi cô ấy: "Sao mà đến em cũng quản chị đây?"

Lan Lan gấp đến độ xua tay: "Không phải, không phải, vừa rồi bên trường học của Điểm Điểm gọi tôi nói Điểm Điểm bị thương phải đưa đến bệnh viện rồi!"

Bên tai tôi "Ông" một tiếng, những lời còn lại của Lan Lan một chữ tôi cũng không nghe rõ.

Phản ứng đầu tiên chính là nếu Điểm Điểm xảy ra chuyện gì không hay tôi cũng không sống nổi!

Thời điểm tôi còn đang bối rối Lan Lan đã đưa áo khoác và túi xách tới trước mặt tôi, tôi bắt lấy rồi chạy ra ngoài.

Trước cửa hết lần này đến lần khác không có một chiếc taxi nào trống, tôi nhìn về phía đầu hẻm khi nãy đã thấy Diệp Phi vô cùng lo lắng lái xe lại đây.

"Làm sao vậy?" Anh ta hỏi tôi.

Tôi gần như khóc mà nói: "Điểm Điểm đã xảy ra chuyện đang ở bệnh viện, nhanh đưa em đến đó!"

Bệnh viện thành phố rất gần lái xe chỉ mất mười mấy phút đồng hồ.

Nhưng mười mấy phút đồng hồ này, tôi quả thật bị lo lắng và áy náy hành hạ đến không chịu nổi.

Khi Điểm Điểm gặp chuyện không may tôi lại không nhận được điện thoại trước tiên, nếu như, nếu như chậm

Tôi không dám nghĩ tới.

Diệp Phi nói: "Trước khi nhìn thấy con bé em đừng nghĩ quá nhiều."

Tôi gật đầu đồng ý, nhưng làm sao không chế được đây.

Xe dừng đèn đỏ, tôi lo lắng hai tay nắm chặt lấy nhau vẫn không kiềm chế nổi run rẩy.

Bỗng nhiên Diệp Phi đưa tay đặt trên tay của tôi, cái gì cũng không nói chỉ dùng sức nắm chặt.

Bàn tay truyền tới độ ấm, lòng tôi dần dần bình tĩnh lại.

Qua đèn đỏ đi thêm một con đường nữa là tới bệnh viện.

Diệp Phi dừng xe đi vào cùng tôi, ở cửa chúng tôi gặp được thầy giáo chủ nhiệm lớp của Điểm Điểm.

Thầy La luôn luôn nghiêm túc mà lúc này đây vẻ mặt đầy kích động, thấy tôi đầu tiên là xin lỗi rồi rất nhanh nói tình huống của Điểm Điểm—— còn đang hôn mê, chỉ bị trầy da rất nhẹ, kết quả CT não còn chưa có.

Dưới chân tôi mềm nhũn, Diệp Phi lập tức đỡ lấy tôi.

Tại sao có thể như vậy?

Buổi sáng lúc đi đến trường, vẫn là đứa nhỏ vui vẻ mà.

Bác sĩ còn đang làm kiểm tra, thầy La nói cho tôi biết Điểm Điểm vẫn rất hiểu chuyện, nhưng là không biết vì sao hôm nay đột nhiên đánh nhau với một bạn học nam, bé trai kia cao lớn hơn bé rất nhiều, Điểm Điểm là bị bé trai đẩy ngã từ trên cầu thang xuống.

Tôi che miệng lại không dám hỏi xem có phải cầu thang rất cao hay không.

Diệp Phi dìu tôi ngồi ở phòng bên ngoài, nói với tôi: "Tin tưởng bác sĩ, không có việc gì."

Tôi biết, nhưng vẫn lo lắng muốn chết.

Rốt cục cửa phòng mở ra, bác sĩ để cho tôi đi vào.

Điểm Điểm trong bộ đồ trắng của bệnh viện nhìn vô cùng nhỏ nhắn, từ khuỷu tay đến cánh tay có mấy chỗ bôi thuốc đỏ, mắt nhắm chặt, còn chưa tỉnh.

Tôi lập tức đi đến trước giường Điểm Điểm nhỏ giọng kêu bé: "Điểm Điểm!"

Bé động cũng không động dù chỉ một chút.

Tôi quay đầu hỏi bác sĩ tình huống, bác sĩ nói: "Trước mắt không có việc gì, khả năng là va chạm nên bị hôn mê tạm thời. Tối hôm nay nằm viện quan sát một chút đi!"

Tôi kêu thầy giáo La đi về trường học trước rồi cùng Diệp Phi đưa Điểm Điểm chuyển tới phòng bệnh nội trú.

Điểm Điểm vẫn chưa có phản ứng gì, tôi vẫn ngồi ở đầu giường Điểm Điểm nắm tay bé.

Y tá đưa bảng đăng ký cho tôi điền, Diệp Phi nhận lấy rồi điền tên và giới tính sau đó hỏi tôi ngày tháng năm sinh.

Tôi thuận miệng nói ra, Diệp Phi ngậy ra một lúc, lại hỏi vài thông tin cơ bản điền lên.

Bỗng nhiên đầu ngón tay Điểm Điểm giật giật, tôi vội gọi tên của bé: "Điểm Điểm, nghe được không?"

Mí mắt Điểm Điểm động hai cái nhưng không có mở.

Diệp Phi xoay người đi ra ngoài tìm bác sĩ, tôi tiếp tục nhẹ giọng gọi Điểm Điểm.

Bác sĩ đi vào dùng đèn pin cầm tay nhỏ soi mắt Điểm Điểm rồi an ủi tôi: "Không cần quá lo lắng, hẳn là rất nhanh sẽ tỉnh. Các vị thử nắm tay bé, cùng bé trò chuyện."

Tôi liên tục gọi tên Điểm Điểm nhưng bé không có thêm một chút phản ứng nào.

Diệp Phi ngồi xổm xuống nhẹ giọng gọi bé: "Điểm Điểm! Nếu còn không tỉnh lại mẹ của cháu sẽ khóc."

Đầu ngón tay Điểm Điểm thế nhưng lại ngoéo một cái, cái miệng nhỏ nhắn cong một chút, phát ra vài âm thanh rất nhẹ, nghe được rõ ràng: "Ba ba!"

Đôi mắt của tôi sáng lên, có thể nói chuyện là không có việc gì rồi.

Diệp Phi cầm bàn tay Điểm Điểm tiếp tục nói: "Điểm Điểm ngoan!"

Theo lời từng lời nói của anh ta, cặp lông mi nhỏ của Điểm Điểm nhú lại một chút, lại nhẹ nhàng gọi một lần nữa: "Ba ba"

Sau đó lông mi rung động vài cái, rốt cục chậm rãi mở to mắt.

Lúc này đây bé nói rất rõ ràng: "Con muốn ba ba!"

Tôi và Diệp Phi nhìn nhau cười, rốt cục yên tâm, đã tỉnh lại.

Nhưng nụ cười của tôi còn chưa kịp thu lại, chợt nghe được một âm thanh trầm thấp đầy phẫn nộ: "Các người đang làm gì đó?"

Tôi quay đầu nhìn lại, không biết khi nào thì cửa phòng bệnh đã mở ra, Tôn Hạo Chí cắn răng đứng ở cửa.

Tôi nhất thời không biết nên nói cái gì.

Tôn Hạo Chí bước hai bước đến giường bệnh, đoạt lấy tay Điểm Điểm trong tay Diệp Phi, đẩy Diệp Phi lui về phía sau vài bước.

Diệp Phi tránh ra, lắc đầu cười lạnh.

Tôn Hạo Chí xoay người một cái, ôm lấy Điểm Điểm ở trên giường.

Tôi ngăn anh lại: "Tôn Hạo chí, anh đang làm gì? Nhanh buông Điểm Điểm ra, con vừa tỉnh lại để cho bác sĩ đến kiểm tra lại một chút."

Tôn Hạo Chí đang phẫn nộ hoàn toàn không nghe lời của tôi, xoay người liền đi ra ngoài.

Tôi ở phía sau kéo vạt áo của anh, làm sao kéo được?

Diệp Phi chạy tới phía trước Tôn Hạo Chí ngăn anh ta lại: "Tôn Hạo chí, anh bình tĩnh một chút, Điểm Điểm cần kiểm tra."

Tôn Hạo chí một tay túm chặt áo Diệp Phi, uy hiếp nói: "Cậu tránh ra cho tôi!"

Anh thật sự tức giận.

Tôi vội vàng chạy tới đoạt lấy Điểm Điểm trong tay Tôn Hạo Chí: "Tôn Hạo Chí, anh đang dọa Điểm Điểm!"

Điểm Điểm vừa mới tỉnh dậy hoang mang nhìn một màn này, bỗng nhiên ôm đầu khóc lên: "Mẹ, con đau đầu!"

Nghe thấy tiếng khóc của Điểm Điểm Tôn Hạo Chí tỉnh táo lại, trên tay buông lỏng một chút.

Tôi vội vàng ôm Điểm Điểm lại đặt lên trên giường.

Vừa nắm tay bé vừa hung hăng trừng mắt nhìn Tôn Hạo Chí một cái: "Còn không mau đi tìm bác sĩ!"

Thế này anh mới buông cổ Diệp Phi ra, đi ra ngoài tìm bác sĩ.

Diệp Phi chỉnh lại áo trên mặt vẫn là vẻ mặt rất bình tĩnh, anh ta nói với Điểm Điểm: "Điểm Điểm đừng khóc, bác sĩ lập tức tới ngay."

Tôi liền nói với anh ta: "Diệp Phi, anh đi trước đi. Anh ở đây, anh ấy sẽ không từ bỏ ý định."

Diệp Phi nhìn tôi gật đầu.

Anh ta vừa đi ra, Tôn Hạo Chí đã nắm cánh tay bác sĩ kéo vào: "Mau kiểm tra, con gái của tôi đau đầu!"

Bộ dáng hung thần ác sát của anh quả thật giống như muốn giết người, bác sĩ sợ tới mức vài lần cầm ống nghe đều trượt xuống.

Tôi đứng lên, đẩy Tôn Hạo chí ra: "Anh ở trong này quấy rầy bác sĩ, đi ra ngoài!"

Tôn Hạo Chí hận cắn răng, nhưng vẫn xoay người đi ra ngoài.

Bác sĩ kiểm tra xong kết quả là không có gì đáng ngại, gật đầu nói đau là bởi vì trên đầu bé bị sưng lên, rất nhanh sẽ tiêu đi.

Nhưng bác sĩ vẫn đề nghị chúng tôi ở lại bệnh viện quan sát một ngày, đương nhiên nếu không muốn cũng không sao, đi bệnh viện khác cũng được. . . .

Tôi âm thầm tức giận, chắc chắn là Tôn Hạo Chí làm bác sĩ sợ hãi, sao anh lại không hiểu chuyện như vậy, đã mạn như vậy!

Điểm Điểm không khóc nữa, Tôn Hạo Chí cũng tỉnh táo lại, ngồi ở bên giường vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Điểm Điểm: "Điểm Điểm là ai bắt nạt con? Ba ba đi báo thù cho con!"

Điểm Điểm nhìn trộm tôi một cái, nhỏ giọng nói: "Không có ai bắt nạt con. . . . Chính con không cẩn thận."

Tôi hỏi bé: "Sao thầy giáo La lại nói con đánh nhau với bạn học nam đây?"

Điểm Điểm mân mê miệng không nói lời nào.

Tôi kiên nhẫn nói với bé: "Điểm Điểm, con có biết nếu con không nói thật nghĩa là con đã phạm phải hai lỗi một là đánh nhau, hai là nói dối."

Điểm Điểm hướng ánh mắt cầu cứu về phía Tôn Hạo Chí, Tôn Hạo Chí xua tay nói: "Quên đi, ngày mai rồi nói sau. Con gái vừa mới tỉnh lại."

Tôi nghĩ rồi nói: "Được rồi Điểm Điểm, mẹ cho con thời gian hai ngày, ngày mai con nói cho mẹ biết làm sao lại ngã sấp xuống."

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Tôi mở cửa, thấy một người phụ nữ dẫn theo một bé trai mập mạp đứng ở cửa. Cô là mẹ của Tôn Vũ Thần sao, thật xin lỗi, hôm nay đều là do Cao Uy nhà chúng tôi không đúng, tôi dẫn nó đến xin lỗi."

Vừa nói vừa đẩy bé trai tên Cao Uy ra.

Cao Uy đi lên phía trước vài bước, cúi đầu rồi nói với Điểm Điểm: "Tôn Vũ Thần, thực xin lỗi, mình không nên đẩy bạn."

Lại hướng tôi và Tôn Hạo Chí cúi xuống: "Cô chú, thật xin lỗi, lần sau cháu sẽ không làm như vậy nữa."

Tôn Hạo Chí xanh mặt không nói gì, Cao Uy từng bước lui lại, lo lắng nhìn mẹ của bé.

Tôi đi qua đi xoa đầu Cao Uy nói: "Không có việc gì cả, bạn học cãi nhau là chuyện bình thường. Về sau có chuyện gì thì tìm thầy giáo giải quyết không được đánh nhau."

Mẹ của Cao Uy cũng nói: "Đúng vậy, con xem Tôn Vũ Thần là bạn gái, con là con trai sao lại đi bắt nạt bạn gái chứ!"

Cao Uy phiết miệng nói: "Con không bắt nạt bạn ấy."

Điểm Điểm bỗng nhiên ngắt lời bé: "Bạn không bắt nạt mình, mình cũng sai."

Mẹ của Cao Uy lập tức nói: "Con xem Tôn Vũ Thần còn nhỏ hơn con đấy."

Cao uy nghĩ nghĩ, mặt dần dần đỏ lên, ngượng ngùng cúi đầu, một lát sau lại đi đến cách giường Điểm Điểm hai bước, vươn một bàn tay nói: "Chúng ta làm hòa đi."

Tôi thấy Điểm Điểm giống như không tình nguyện nhưng vẫn bắt tay cùng bạn.

Cao Uy cười rộ lên, mắt nhỏ hí thành một đường.

Đó là một đứa bé rất thật phúc hậu thà, tôi nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ngoại truyện + Chương 23

Còn mười phút nữa là tới thời gian phát sóng trực tiếp, tại trường quay nhân viên đang bận rộn thực hiện công tác chuẩn bị.

"Đạo diễn Trùng, người bên kia là ai vậy?" Người dẫn chương trình Lộ Lộ đang thảo luận lần cuối nội dung cùng với đạo diễn Tiểu Trùng hỏi.

Đạo diễn Tiểu Trùng ngẩng đầu nhìn theo hướng Lộ Lộ chỉ, chỉ thấy một người đàn ông toàn thân mặc trang phục đen ngời ngược sáng, mặc dù ở chỗ tối thấy không rõ dung mạo của anh ta, nhưng dựa vào khí thế không gian mà uy khiến cô liếc mắt một cái liền nhận ra anh ta ngay.

"Đừng chỉ. Không muốn lẫn lộn nữa sao? Anh ta chính là Tôn Hạo Chí!" Tiểu Trùng đề bàn tay Lộ Lộ xuống, thấp giọng cảnh cáo cô ta.

"Hả? Anh ta là Tôn Hạo Chí? Không thể nào! Rất đẹp trai nha!" Trong mắt Lộ Lộ sang lấp lánh.

Tiểu Trùng lắc đầu nói: "Cô có thể chuyên nghiệp một chút hay không! Không cần làm đài truyền hình mất mặt! Hôm nay là truyền hình trực tiếp cả nước, làm hỏng xem tôi xử lý cô thế nào!"

Lộ Lộ là người dẫn chương trình mới của đài truyền hình cũng là lần đầu tiên dẫn chương trình một tiết mục lớn như vậy, vốn trong lòng đã không yên, bây giờ bị đạo diễn nhắc nhở lập tức lo lắng gật đầu như bẫm tời.

"Dạ dạ, em đã biết. Em đi chuẩn bị một chút."

Nhìn Lộ Lộ tiến vào hậu trường, Tiểu Trùng lập tức lấy cái gương soi thật kỹ càng, sau khi xác nhận trên mặt không hề có tí vết nào, lại vuốt thẳng quần áo, chân mới bước về phía Tôn Hạo Chí.

"Tôn tiên sinh, tôi là Tiểu Trùng - đạo diễn chương trình." Cô ta đứng trước mặt Tôn Hạo Chí, dịu dàng cười nói.

Tôn Hạo Chí đang cúi đầu xem điện thoại di động, không trả lời.

Tiểu Trùng thoáng có chút xấu hổ, không biết có phải là anh ta không nghe thấy hay không, đành phải tiến lên phía trước nửa bước, thay đổi đề tài một lần nữa hỏi: "Tôn tiên sinh đối với tiết mục hôm nay có yêu cầu gì đặc biệt không?"

Lúc này Tôn Hạo Chí mới giương mắt nhìn thoáng qua: "Đổi tiết mục của tôi lên trước, tôi muốn về nhà sớm một chút."

Thanh âm của hắn cũng không lớn, lại tựa hồ có loại quyền uy vô hình.

Chương trình sẽ bắt đầu ngay lập tức, hiện tại thay đổi bố cục rất phiền toái, nhưng Tiểu Trùng vẫn trả lời ngay lập tức: "Tôi sẽ đi sắp xếp."

Màn hình điện thoại di động trên tay Tôn Hạo Chí lóe sáng, anh nhìn thoáng qua rồi mới ngẩng đầu lên gật đầu với Tiểu Trùng: "Được! Cô đi làm đi."

Gương mặt vốn nghiêm túc của anh bây giờ lại thoáng xuất hiện một ý cười ấm áp nhất thời làm cho trái tim Tiểu Trùng ngừng nửa nhịp, á khẩu không trả lời được xoay người rời đi.

Rất đẹp trai nha ~

Chương trình đúng giờ bắt đầu phát sóng.

Lộ Lộ và Tiểu Trư nắm tay cùng nhau đi ra, phía dưới một trận vỗ tay vang lên như sấm.

Tiểu Trư cười ngọt ngào nói trước: "Xin chào các vị khán giả đang theo dõi truyền hình, đây là chương trình truyền hình trực tiếp tiết mục đặc biệt chào đón Tết Nguyên đán năm 2011 của XXTV —— Lễ trao giải nhân vật nổi bật của năm!"

Lộ Lộ nói tiếp: "Vào thời khắc vạn nhà đoàn tụ đón chào năm mới, chúng tôi gửi tới nhân dân cả nước, gửi tới đồng bào đặc khu hành chính HongKong, gửi tới đồng bào đặc khu hành chính Macao, gửi tới đồng bào Đài Loan, kiều bào ở hải ngoại, gửi tới toàn bộ người dân Trung Hoa trên thế giới một câu ——"

Hai người đồng thời nói: "Chúc mừng năm mới!"

Tiểu Trư còn nói thêm: "Đầu tiên xin giới thiệu các vị khách quý có mặt trong trường quay ngày hôm nay —— Tổng giám đốc Công ty TNHH âm nhạc quốc tế Ngài Tổng giám đốc Doruime."

Doruime toàn thân mặc bộ quần áo hàng hiệu màu tím thêu kim tuyến bạc cắt may vừa người nhẹ nhàng cúi người chào khán giả.

Lộ Lộ giới thiệu người tiếp theo: "Người sáng lập hội yêu thơ Tổng giám đốc Yaowuyao."

Người mặc sườn xám cách tân màu vàng kim là Yaowuyao lại không nghe thấy lời nói của người dẫn chương trình, đợi đến khi người phiên dịch nói nhỏ bên tai bà vài câu bà mới mỉm cười vỗ tay với khán giả.

Tiểu Trư nói: "CEO tập đoàn truyền thông Trung Quốc Đại lục Y Y."

Y Y là một mỹ nhân, mỉm cười đã khuynh thành.

Lộ Lộ nói: "Đồng thời nhiệt liệt hoan nghênh các vị khán giả có mặt tại trường quay!"

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt lại vang lên.

"Xin mời mọi người thưởng thức ca khúc Tinh Nguyệt Đồng Thoại do hai ca sĩ nổi tiếng Sắt Sắt và Nhiên Nhiên song ca!"

Âm nhạc chậm rãi vang lên, hai siêu sao đi lên sân khấu. Tiếng hát du dương kết hợp với vũ đạo uyển chuyển làm cho khán giả say mê không rời mắt.

Bài hát kết thúc, hai người dẫn chương trình khoan thai đi lên sân khấu.

"Hiện tại chúng tôi sẽ công bố giải thưởng đầu tiên của ngày hôm nay, giải thưởng người chồng của năm, người cha của năm!"

"Thật hồi hộp! Lộ Lộ, cô đoán xem hôm nay ai sẽ là người giành được giải thưởng này?"

Ánh mắt Lộ Lộ nhìn xuống khán đài bỗng nhiên đỏ mặt một tiếng cũng không nói ra.

Đạo diễn chương trình Tiểu Trùng thậm kê không ổn, nha đầu này lại phạm lỗi.

Cô chỉ đạo thông qua bộ đàm: "Tiểu Trư, nhanh nói thay cho cô ấy."

Tiểu Trư cũng gấp vô cùng, nhưng vẫn không lộ một chút ra mặt cười hi hi chính mình tiếp tục: "Năm nay những người lọt vào tranh cử đều vô cùng xuất sắc khó trách Lộ Lộ nhất thời không biết chọn ai. Hãy để cho chúng tôi xem kết quả bầu chọn đi!"

Rốt cuộc Lộ Lộ cũng bình tĩnh trở lại mở phong thư ra đưa cho Tiểu Trư.

Tiểu Trư đọc lên: "Người giành được giải thưởng người chồng, người cha của năm 2011 là ——"

Cô dừng một chút, nhìn Lộ Lộ hai người đồng thanh kêu tên: "Tôn Hạo Chí!"

"Xin mời Tôn Hạo Chí!"

Tôn Hạo Chí bước lên sân khấu trong tiếng vỗ tay chúc mừng, đèn tập trung chiếu sáng trên người anh, toàn thân toát ra khí phách vương giả nhìn anh có sự hấp dẫn lạ thường.

Lộ Lộ đứng ở bên cạnh Tôn Hạo Chí, trong lòng không ngừng cảm thấy kinh hoàng, ngay cả liếc mắt nhìn anh ta một cái cũng không dám còn nói được gì đây?

Bên cạnh Tiểu Trư cũng ngừng thở trong chốc lát, lại có một người đàn ông như vậy nha? Xác định không phải ngôi sao sao?

Hai người nhất thời không ai nói tiếp.

Từ bộ đàm truyền đến âm thanh rống giận của đạo diễn Tiểu Trùng: "Giao lưu với anh ta! Hồi cảm nghĩ của anh ta khi nhận được giải thưởng!"

Rốt cuộc Tiểu Trư khôi phục trấn tĩnh: "Chúc mừng anh Tôn Hạo Chí! Nhận được giải thưởng này anh có cảm giác gì?"

Tôn Hạo Chí rất bình tĩnh, nhẹ nhàng trả lời bằng quơ: "Tôi nghĩ muốn nhanh chóng được về nhà."

Tiểu Trư không dự đoán anh sẽ trả lời ngắn gọn như vậy, còn chưa nghĩ ra vấn đề tiếp theo đành cười ha ha rồi dẫn đầu vỗ tay: "Cảm nhận vô cùng đơn giản không có một chút hoa mỹ nào nha! Đây chẳng phải là người chồng tốt người cha tốt tiêu chuẩn sao? ‘nhẹ nhàng về nhà’! Thật làm cho người ta cảm động!"

Lời tiếp này có hơi máu chó, Tiểu Trùng ở phòng điều khiển đen mặt.

Nhưng dưới khán đài lại vang lên một tràng pháo tay nhiệt liệt.

Nhân lúc này Tiểu Trùng vội vàng phân phó: "Chuẩn bị phóng sự, Lộ Lộ chú ý xem bản thảo cầm tay."

Lộ Lộ nghe thấy chỉ đạo của đạo diễn, lập tức cúi đầu xem nội dung trên bản thảo —— phóng sự phỏng vấn người thân.

Đoạn này cô chuẩn bị rất lâu, nhất định phải nói được, nếu không sau này sẽ không có cơ hội dẫn tiết mục lớn nữa.

Rốt cuộc cô hít một hơi thật sâu hướng về màn ảnh nói: "Câu chuyện của người nhận được giải thưởng vô cùng cảm động, vì thực hiện phóng sự về anh ấy, những người thực hiện đã phỏng vấn rất nhiều người quen và bạn bè của anh, hy vọng có thể biết được từng chi tiết về người chồng người cha tốt này từ bọn họ. Trong quá trình thu hình người được phỏng vấn đã rơi lệ mấy lần khi nói về chuyện của người nhận giải, có người khóc không thành tiếng cho đến khi cuộc phỏng vấn kết thúc. Chúng ta cùng đi xem một chút, người thân của người đoạt giải nói gì về anh ấy!"

"Mời xem màn hình lớn!"

Người thân của Tôn Hạo Chí không ngờ được phỏng vấn, lắp bắp kinh hãi, chẳng những thế mà còn không nói được lời nào.

Nhưng tin chắc rằng —— không có người nào dám nói loạn

Người đầu tiên được phỏng vấn là anh em của Tôn Hạo Chí – Hải Ba.

Trên màn hình Hải Ba đứng phía trước cao ốc thương mại, xung quanh không ít quần chúng vây xem.

Trên mặt Hải Ba tràn đầy nụ cười ôn hòa thân thiết: "Tôn Hạo Chí là đại ca của tôi, sự tích của anh ấy cũng không cần nói nhiều mọi người cũng biết. Anh ấy yêu gia đình, yêu vợ thương con. Cho ví dụ? Được rồi. Nói thí dụ như tôi nha, chỗ này của tôi làm ăn lớn như vậy, đơn hàng rất nhiều, Sản phẩm của cửa hàng đều là hàng chính hãng! Người có tiền đều có thể đến xem, không mua không sao cả."

"Chuyện gì? À! Lạc đề! Tôi muốn nói là rõ ràng tôi bề bộn nhiều việc, nhưng mà anh Tôn lo lắng thói quen của chị dâu cho nên kiên trì để cho tôi đưa đón mẹ con họ. Đương nhiên tôi không oán hận câu nào, đây là vinh hạnh của tôi, là bổn phận của người đàn em! Nhưng là không thể không nói anh Tôn che chở, bảo hộ, trân trọng chị dâu như vậy, thật cảm động vô cùng!"

"Đối với con cũng thế, bằng địa vị của anh ấy thế mà mỗi ngày đều đưa đón con đi học, đây không phải là người cha tốt thì là cái gì? Đây là tình thương của cha nha!"

Hải Ba dụi dụi con mắt, hình ảnh bị cắt thay bằng người được phỏng vấn tiếp theo —— Tiền Tuệ.

Tiền Tuệ cố ý ẩn diện, trang điểm điểm lệ và mặc váy, nhìn màn ảnh cảm động nói: "Anh Tôn là một người đàn ông tốt. Không cần ví dụ, phụ nữ bên ngoài theo đuổi anh ấy nhiều như vậy, nhưng đã bao giờ anh ấy liếc mắt dù chỉ một cái? Người đàn ông trung thành với gia đình như vậy, chắc chắn sẽ giành được giải thưởng! Tôi thật ghen tị với chị dâu, tuy nhiên tôi sẽ không phá hư hạnh phúc của bọn họ, tôi yên lặng chờ đợi bên cạnh anh ấy là đủ rồi."

Còn chưa dứt lời, đã cầm khăn tay che mặt lại.

Cuối cùng là mẹ của Tôn Hạo Chí.

"Con tôi còn mạnh mẽ hơn ba của nó. Tôi chỉ nói với Hạo Chí một câu —— bảo vệ an toàn của mình chính là tình yêu lớn nhất đối với vợ con!"

Hình ảnh tối dần đi, phút chốc trong bóng đêm, Tôn Hạo Chí cúi đầu, ánh mắt lạnh lùng có chút biến đổi.

Hai người dẫn chương trình bên cạnh cũng cảm động, len lén lau nước mắt.

Tiểu Trùng ở phòng điều khiển nhanh chóng cắt hình ảnh: "Nhanh, camera số một, quay cận cảnh Tôn Hạo Chí!"

Người quay phim di chuyển máy quay số một lại gần, nhưng Tôn Hạo Chí đã khôi phục lại sắc mặt bình thường.

"Ai! Chưa bắt được!" Tiểu Trùng tiếc nuối vỗ bàn: "Chuẩn bị đoạn phóng sự tiếp theo. Người dẫn chương trình – đoạn tiếp theo."

Tiểu Trư nói tiếp: "Thật sự rất cảm động! Tổ thực hiện còn muốn tặng món quà cuối cùng cho người đoạt giải, tin tưởng rằng bất kể là giải thưởng gì cũng không sánh bằng."

Lộ Lộ phụ họa nói: "Đúng vậy! Đúng vậy! chúng ta cùng hướng về màn hình lớn nào!"

Hình ảnh sáng dần lên, đầu tiên xuất hiện là gương mặt tròn tròn, làn da bóng loáng nhẵn nhụi, hai mắt thật to, lông mi thật dài, theo màn ảnh kéo ra xa, hình dáng nhân vật càng thêm rõ ràng. Là con gái của Tôn Hạo Chí – Điểm Điểm.

Điểm Điểm gửi một nụ hôn gió về phía màn ảnh: "Ba ba, con yêu ba!"

Rốt cuộc Tôn Hạo Chí nở nụ cười, nhưng hai mắt đã có chút ướt át.

Người quay phim lần này bắt được khoảnh khắc ấy.

Tiểu Trùng phân phó: "Tiếp tục phát phóng sự, đừng có ngừng!"

Hình ảnh kế tiếp được phát là Giang Tiểu Tây ôm Điểm Điểm ngồi ở trên sô pha, hướng về màn ảnh mỉm cười.

Phóng viên hỏi: "Là vợ của Tôn Hạo Chí, chị có lời gì muốn nói với anh ấy không?"

"Về nhà sớm một chút, hôm nay ăn bánh dẻo."

Tôi thân nhiên nói một câu.

"Àm" một tiếng, là âm thanh của micro rơi trên mặt đất.

"Nguy rồi! Không thấy Tôn Hạo Chí!"

Ngọn đèn còn chưa có sáng lên nhưng trong phòng điều khiển Tiểu Trùng thấy rõ ràng, trên vài cái camera đều không thấy hình ảnh của Tôn Hạo Chí

đầu.

Ngay sau đó cửa lớn chợt sang lên một cái, một bóng dáng chợt xuất hiện đi ra ngoài.

Lúc này Tiểu Trùng quyết đoán chỉ huy nói : "Vũ đoàn chuẩn bị đi lên. Người dẫn chương trình giải thích một chút, cảm ơn đơn vị tài trợ."

Ngon đèn dần dần sáng lên, trên sân khấu trao giải Lộ Lộ cùng Tiểu Trư vừa mới kịp che dấu sắc mặt xấu hổ, dưới khán đài người xem không thấy người nhận giải đầu, nhất thời xì xào bàn tán.

Tiểu Trư nói: "Đây đúng là một người chồng tốt người cha tốt tiêu biểu, nhóm thực hiện chương trình chúc gia đình bọn họ đoàn viên vui vẻ và hạnh phúc!"

Lộ Lộ gật đầu nói: "Đúng vậy, chúng tôi cảm ơn các nhà tài trợ cho chương trình: Công ty Snoopy&ki-ki, tác giả nổi danh trên Internet Tẩu Thần tiểu thư, bình luận viên 00, các thành viên ủng hộ nhiệt tình qua internet, qingyun, aiai, ellen, Thu Phong Họa Kiến, Khúc Kính Thông U, Ngô Kiến, Sun-ny, Văn Văn, Thiên Thiên, Tiểu Mễ Trùng, Tiểu Thập Bát, jh-chenxi, Khả Khả."

Vũ đoàn đứng lúc đi lên sân khấu, người xem xôn xao cũng dần dần bình ổn.

Tiểu Trùng trong phòng điều khiển kéo bộ đàm xuống, thò ra một hơi dài, tầm mắt dừng trên màn hình giám sát.

Hình ảnh dừng lại phía trên chính là khuôn mặt Tôn Hạo Chí.

Ôi!

Thật sự rất tuần tú mà.

Chương 23: Bá Đạo

Điểm Điểm lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên nằm viện.

Bé nằm trên giường bệnh lăn qua lăn lại, phải qua thật lâu mới ngủ.

Tôi khẽ đóng cửa, ra ngoài hóng mát.

Tôn Hạo Chí đang ngồi ở hành lang hút thuốc, tôi ngẩng đầu liếc nhìn bảng hiệu “cấm hút thuốc” treo trên tường, lắc đầu một cái rồi đi vòng qua bên cạnh anh ta,

Anh ta đuổi theo, hạ thấp giọng nói: “Cô lại đây.” Vừa nói xong liền kéo tay tôi. Một tay đẩy cửa an toàn ra.

Tôi vô cùng giãy giụa, bị anh ta kéo tới chỗ cầu thang tối như mực.

Cửa ở phía sau chúng tôi “Rầm” một tiếng đóng lại, đèn cảm ứng sáng lên. “Anh đang làm gì vậy?”

Tôi đẩy tay anh ta ra, nén cơn giận xuống.

Tôn Hạo Chí không thích nhất là dáng vẻ hung hăng của tôi, chợt đẩy tôi đến góc tường. Âm trầm hỏi: “Hôm nay cô đi đâu? Sau khi ra khỏi tiệm bán hoa, cô biến mất hai giờ! Cô đi gặp Diệp Phi phải không?”

Tôi nhú mày hỏi ngược lại: “Đúng thì sao? Bây giờ anh đang làm rõ giới hạn tự do của tôi phải không? Xin hỏi, chỉ không được gặp Diệp Phi, hay là ai cũng không được gặp? Chỉ có thể đợi ở nhà và trong tiệm hoa, những nơi khác đều không thể đi sao? Kính nhờ anh căn cứ ghi lại những quy định, nếu không tôi có thể sẽ quên mất!”

Tôn Hạo Chí khiến tôi vô cùng tức giận, bóp chặt tay của tôi: “Cô không cần nói hươu nói vượn! Tôi nói rõ cho cô biết, bây giờ là thời kỳ hết sức bất thường, tôi bảo Hải Ba Hải Đào đi đưa đón, phái người đến tiệm hoa cũng là vì bảo vệ an toàn cho mẹ con các người! Nếu như cô chỉ muốn hện hò với người tình cũ, ngay cả mạng cũng không cần, xin cứ tự nhiên! Một khi đã xảy ra chuyện gì, tôi sẽ nói với Điểm Điểm, mẹ nó đã chạy theo người đàn ông khác!”

“Anh!” Tôi nhất thời cứng họng, từ lúc nào mà Tôn Hạo Chí trở nên gây gổ như vậy,

Hôm nay tâm tình tôi vốn đã không tốt, vào lúc này càng thêm khơi mào ngọn lửa.

Tôi tránh những vấn đề có liên quan đến Diệp Phi, bắt đầu từ chỗ yếu của anh ta mà phản kích: “Được, vậy xin mời nói cho tôi biết, cái gì là thời kì bất thường, tại sao chúng ta không an toàn? Tôi là một công dân luôn tuân thủ pháp luật ở thành phố này có gì mà nguy hiểm? Ngược lại anh nói một chút xem, là ai đã đẩy tôi và Điểm Điểm vào tình thế nguy hiểm?”

Lần này đổi lại là Tôn Hạo Chí á khẩu không trả lời được, chân mày anh ta nhíu chặt lại, hai mắt lóe ra tia hùng hục lửa giận.

Hù dọa tôi sao?

Tôi sợ sao?

Tôi khinh thường nhìn anh ta: “Tôn Hạo Chí! Cho đến bây giờ anh còn không rõ ràng sao? Nguy hiểm của tôi và Điểm Điểm đến từ chính anh! Hôm nay cũng bởi vì anh mà Điểm Điểm ở trường học bị người ta khi dễ, ngày mai bé có thể sẽ ra tay đánh lại, sớm muộn gì cũng có ngày bé trở thành tiểu thái muội, có lẽ không bao lâu nữa có thể giúp anh đoạt quyền rồi! Thật tốt, mấy năm trước anh có thể giải quyết Tạ Tứ, vài năm sau có thể anh sẽ giết Lý Dũng, đến lúc đó toàn thành phố không có một người nào dám khiêu chiến với anh đúng không? Anh có thể bình chân như vại, tuyệt đối an toàn phải không? Đây chính là cuộc sống anh muốn sao? Đây chính là tương lai anh cho Điểm Điểm sao?”

Đây là tử huyết của Tôn Hạo Chí, anh ta không muốn thừa nhận nhất chính là thân phận của anh ta sẽ mang lại cho Điểm Điểm nhiều phiền phức, lúc này nếu không phải tôi nhanh chân ngăn cản, tôi xem có thể anh ta đã ném đứa bé ra khỏi cửa sổ.

Nhưng mà, không thừa nhận cũng là sự thật, tôi vát và giấu điểm thân phận của anh ta, bây giờ không chỉ có người trong trường học biết, mà đến cả Điểm Điểm cũng biết rồi.

Điểm Điểm vẫn là đứa trẻ hiểu chuyện, vì vậy lúc này mới dốc sức che giấu nguyên nhân bị khi dễ.

Tại sao bé có thể có một người cha như vậy?

Đều tại tôi, tại sao lại đồng ý gả cho Tôn Hạo Chí?

Tôi hận chết mình, hận chết anh ta.

Tôi càng nghĩ càng tức giận, nhấc chân đá vào bắp chân của anh ta.

Tôn Hạo Chí căn bản không tránh né, chân anh ta cứng rắn đá một cái cũng không hà giận, ngược lại chân của tôi bị chấn động nhẹ.

Tôi dùng sức đẩy anh ta, lại bị bàn tay khác của anh ta chặn lại, bất luận tôi dùng lực bao nhiêu cũng không thể thoát khỏi.

Tôi buông thả lực, chuyển thành trừng mắt nhìn anh ta.

Xung quanh yên lặng lại, đèn cảm ứng đột nhiên tắt, trong bóng tối ngay cả trừng mắt tôi cũng không làm được.

Tôi lắc cổ tay, cho dù thế nào cũng không tránh thoát được, chỉ đổi lại cổ tay bị nắm chặt đến đau buốt.

Một loại cảm giác bất lực kéo đến, cho dù đánh anh ta mắng anh ta, cãi nhau ầm ĩ với anh ta, có thể thay đổi được gì đây?

Tôi không biết phải làm sao, cho Điểm Điểm chuyển trường sao?

Bây giờ cho dù để cho người khác kín miệng cũng đã muộn rồi, bản thân Điểm Điểm cũng đã biết ba nó là xã hội đen, là người xấu diễn trên TV, tôi nên an ủi bé thế nào đây?

Lúc bé hôn mê luôn gọi “Ba”, “Con muốn ba!” Bé yêu Hạo Chí rất nhiều, hiện tại lại có nhiều tổn thương, tôi đau lòng đến chết mất.

Tại sao lại khó như vậy, tôi chỉ muốn để bé trải qua một tuổi thơ vui vẻ khỏe mạnh mà thôi!

Cuộc sống này trôi qua còn có hy vọng gì đây?

Ngay cả con gái của mình tôi cũng không bảo vệ được, tôi đã phá hủy tất cả.....

Tôi cũng không kiên trì nổi nữa, nhưng tôi không muốn khóc trước mặt Tôn Hạo Chí.

“Anh đi đi, để tôi một mình đợi.” Tôi cố gắng khống chế âm thanh nghe vào vẫn có chút run run.

Bàn tay rắn chắc của Tôn Hạo Chí buông lỏng, nhưng vẫn nắm chặt.

Tôi không biết anh ta đang nghĩ cái gì, có lẽ tâm tình anh ta cũng suy sụp, nhưng mà tôi không quan nổi.

Hiện tại tôi chỉ muốn khóc lớn một trận, tại sao anh ta còn không đi ra, tôi không muốn cho anh ta thấy mặt yếu ớt bất lực của bản thân, tôi không muốn để anh ta cảm thấy tôi đáng thương.....

Nhưng nước mắt vẫn lặng lẽ rơi xuống, tôi quay đầu sang hướng khác, tránh tầm mắt của anh ta.

Tôn Hạo Chí buông tay, đứng thẳng tập đối diện tôi, không nói lời nào.

Qua thật lâu, anh ta giơ tay lên, nhẹ nhàng lau nước mắt tràn đầy trên mặt tôi, nhưng nước mắt không ngừng tuôn ra, cần gì phải lau sạch chứ?

“Thật xin lỗi, đừng khóc được không?” Anh ta gần như dùng giọng cầu khẩn nói.

Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn anh ta.

Ánh sáng lơ mơ, mờ mịt nước mắt, hại tôi không thể nhìn thấy mặt của anh ta, chỉ cảm thấy đôi môi nóng rực hôn lên môi tôi.

Tôi khiếp sợ không kịp ngậm miệng lại, liền bị anh ta giao hoạt xâm chiếm lãnh địa.

Nụ hôn của anh ta triền miên có lực, thỉnh thoảng thấm hút, thỉnh thoảng gặm nuốt, hoàn toàn không cho tôi cơ hội kháng cự.

Tôi không có cách nào hô hấp, hai tay chống đỡ trên ngực anh ta dùng sức đẩy ra ngoài, rất nhanh liền biến thành lời kéo vạt áo của anh ta.

Anh ta thoáng buông tôi ra, không khí thoáng chốc tiến vào cơ thể tôi, lúc tôi dốc sức hô hấp, anh ta lại một lần nữa hôn lên.

Lần này anh ta cố định tôi trên vách tường, một tay giữ chặt hai cổ tay tôi, một tay vịn đầu tôi.

Tư thế này là để cho tôi căn bản không có khả năng phản kháng, chỉ có thể yên vị để cho anh ta chiếm lấy.

Trong chớp mắt như vậy, tôi gần như đã không chống cự nữa, tuyên bố đầu hàng.

Tôi thừa nhận, loại gần gũi hít thở không thông này nếu không ngắt xiu thì thực làm cho người ta mê loạn.

Nhưng mà, một tia nhắc nhở lòng tự tôn của tôi.....Tôi không phải là món đồ chơi, tôi không thích bị chinh phục.

Giống như chuyện tôi có thể làm, lúc anh ta tùy tiện xâm chiếm quên hết tất cả, tôi cắn xuống.

Anh ta gầm nhẹ một tiếng, một cổ ngọt tanh trong nháy mắt lan tràn trong miệng tôi, trong nháy mắt tôi cảm thấy mình bị một lực mạnh đẩy ra, đầu va vào vách tường phát ra tiếng “Bình”.

Đèn lại sáng lên, tôi mở mắt ra, nhìn thấy anh miệng anh ta đang chảy máu.

Tôn Hạo Chí đưa tay về phía tôi, tôi không để ý, tự mình dựa tường đứng lên, phát hiện khoe miệng cũng chút đau, hình như lúc nãy cắn quá mạnh, đến môi của mình cũng bị cắn nát.

Tôi lấy tay lau, tay đầy máu, không biết là của tôi hay của anh ta.

Tôn Hạo Chí nhìn thẳng vào tôi, trong ánh mắt đầy tia phức tạp mâu thuẫn, là tức giận hay là cuồng loạn? Là đau khổ hay giễu cợt? Tôi hoàn toàn không hiểu.

Đèn tắt.

Sau vài giây, tôi thấy cửa mở, Tôn Hạo Chí đi ra ngoài.

Sáng thứ hai, bác sĩ lại tiến hành một cuộc kiểm tra, cuối cùng xác định Điểm Điểm tất cả đều bình thường.

Tôi nói với Điểm Điểm một câu: “Lần sau bất luận người ta có nói cái gì, cũng không được đánh nhau nữa, lần sau có lẽ không may mắn như vậy đâu!”

Bé “À” một tiếng, đôi mắt tròn xoe nhìn lấy lòng tôi.

Tôi cười cười sờ đầu bé: “Tự con thay quần áo đi, mẹ đi làm thủ tục xuất viện.”

Điểm Điểm rất hiểu chuyện đồng ý, tự mình xuống giường thay quần áo.

Vừa mở cửa thì thấy Vương Lượng đang đứng ở cửa nhìn quanh, tôi hỏi cậu ta: “Tại sao cậu lại tới đây? Làm gì vậy.....?”

Vương Lượng nhìn thấy tôi, lập tức áp a áp ứng nói: “Chị dâu! Cái đó.....Để em đi thăm một chút, Điểm Điểm không có sao chứ?”

Tôi nói: “Không có việc gì. Cậu không ở tiệm hoa sao?”

Cậu ta cười: “Cái đó....Tôi nay em đi.....”

Vừa nói, ánh mắt vừa hướng nhìn hành lang bên kia.

Tôi nhìn theo tầm mắt của cậu ta, hành lang ở cuối cửa sổ, hai người Tôn Hạo Chí và Hải Đào đang đứng ở đó nói cái gì.

Cự ly quá xa, tôi không nghe được thanh âm của bọn họ, cũng không thấy vẻ mặt của bọn họ, chỉ có mắt kiếng của Hải Đào phản quang ánh sáng mặt trời, làm chói mắt tôi.

Lại có chuyện gì cần phải tới bệnh viện báo cáo sao?

Tôi cảm thấy mơ hồ lo lắng.

Mặc dù tôi qua cãi nhau với Tôn Hạo Chí tan rã không vui, nhưng trong lòng tôi vẫn rõ ràng.....Nếu như chính miệng Tôn Hạo Chí thừa nhận bây giờ là thời kỳ bất thường, thì chỉ sợ tôi và Điểm Điểm cũng đang trong tình cảnh nguy hiểm.

Vốn là muốn để một mình Điểm Điểm ở trong phòng, chợt do dự.....

Tôi suy nghĩ một chút nói với Vương Lượng: “Cậu đi nói cho anh Tôn biết, Điểm Điểm có thể xuất viện, bảo anh ta đi làm thủ tục xuất viện!”

Vương Lượng lập tức chạy đi như làm cái loa.

Tôn Hạo Chí nhìn tôi, rồi quay lại nói với Hải Đào vài câu, mới bước thật nhanh đi tới: “Như thế nào, có thể xuất viện rồi?” Anh ta hỏi.

Tôi “ừ” một tiếng, đưa đơn xuất viện cho anh ta.

Tôn Hạo Chí nhận lấy cũng không có nhìn qua, liền trực tiếp đưa cho Hải Đào ở phía sau, bảo cậu ta đi làm.

Hải Đào nở nụ cười với tôi: “Em đi làm, lập tức trở về.”

Lúc anh ta xoay người xuống lầu, vở vai Vương Lượng, Vương Lượng liền theo cậu ta đi xuống.

Chỉ còn lại hai chúng tôi, tôi muốn đẩy cửa đi vào.

Tôn Hạo Chí chặn tôi lại nói: “Chờ một chút, có việc muốn nói với em!”

Tôi không ngẩng đầu, mắt nhìn hướng khác: “Anh nói đi!”

Tôn Hạo Chí ở trên đỉnh đầu tôi thờ dài một cái, hình như bất đắc dĩ nói: “Em trước tiên đồng ý anh phải bình tĩnh.”

Tôi nhú mày, lời nói có thể khiến tôi không bình tĩnh, khẳng định không phải là chuyện gì tốt.

Cũng sẽ không quyết định phải mấy người đi theo tôi?

Hoặc là dứt khoát cũng cho người bảo vệ Điểm Điểm trong trường học?

Tôi bắt đầu phiền não, tức giận nói với anh ta: “Anh nói thẳng đi!”

Tôn Hạo Chí rút cuộc cũng đi thẳng vào vấn đề: “Anh hy vọng em và Điểm Điểm có thể rời đi một thời gian.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chân trời góc biển

"Mẹ, con có thể đi dạo bãi biển được không?"

Điểm Điểm kéo tay của tôi hỏi.

Tôi xoa đầu bé: "Hiện tại trời nắng to, một tiếng nữa rồi đi."

Bé hơi thất vọng nhìn biển rộng phía ngoài ban công, ngồi xuống bắt đầu đếm thời gian.

Tôi không khỏi buồn cười, ngày nào cũng nghịch nước mà không chán sao?

Chúng tôi đến nơi này đã một tuần lễ.

Đây là một thị trấn nhỏ ven biển xinh đẹp nằm ở phía nam bản đồ Trung Quốc. Mặc dù thành phố không lớn nhưng cũng là thắng cảnh du lịch.

Cũng không phải lần đầu tiên tôi đến nơi này.

Rất nhiều năm trước, Tôn Hạo Chí đã từng dẫn tôi tới nơi này, đặc ý gọi là đi du lịch tuần trăng mật.

Lần đó tình trạng cơ thể tôi không thích hợp xuống nước, tâm trạng cũng không tốt nên trốn một mình ở trong phòng.

Nhưng tôi rất thích căn phòng đó, căn phòng nhỏ trên lầu hai có ban công rộng lớn, chỉ cần trời còn nắng thì vẫn có ánh sáng chiếu vào bên trong, thật ấm áp thật sáng sủa.

Vị trí cũng tốt, cách xa nội thành gần bên bờ biển, đứng ở trên ban công có thể thấy từng đợt sóng biển nhấp nhô lên xuống, gió biển mang theo tiếng sóng biển êm ái rì rào bên tai tôi cả ngày lẫn đêm

Đối với nỗi uất ức của tôi lúc đấy, không có nơi nào tốt hơn nơi này.

Tôi không nhớ rõ tôi có nói cho Tôn Hạo Chí biết tôi thích nơi này hay không, thậm chí mấy năm này chúng tôi cũng không hề nhắc lại quãng thời gian gọi là "Tuần trăng mật" này.

Cho nên khi Tôn Hạo Chí muốn đưa tôi và Điểm Điểm tới nơi này tôi thoáng kinh ngạc.

Càng khiến cho tôi bất ngờ hơn là Tôn Hạo Chí đã mua lại căn phòng nhỏ đó từ lâu.

Nếu là vì đầu tư thì đúng là ánh mắt tốt.

Phòng nhỏ vẫn giữ nguyên như vậy, bức tường ngoài cùng màu trắng vẫn giống hệt khi tôi ở đây lúc trước, nội thất bên trong đã trang trí lại toàn bộ, TV màn hình siêu mỏng loại mới nhất, tủ đồ đầy đủ, thiết bị nhà tắm cao cấp ngay cả dụng cụ nhà bếp cũng đầy đủ không thiếu thứ gì.

Khi vừa mở cửa ra tôi dường như nhận ra Tôn Hạo Chí muốn chúng tôi ở lại đây trong thời gian dài.

Điểm Điểm vui vẻ nhất là khi đẩy cửa sổ ra liền nhìn thấy biển rộng, bé sinh ra ở thành thị lớn như vậy nhưng vẫn là lần đầu tiên được đi đến bãi, tự nhiên là vô cùng hưng phấn.

Bé gọi điện thoại cho Tôn Hạo Chí nói cho anh ta biết: "Ba ba, con cực kỳ thích nơi này, sau này chúng ta sống ở chỗ này luôn nhé!"

Tôi không biết Tôn Hạo Chí nói gì với Điểm Điểm chọc cho bé cười ngả lên trên sofa.

Anh ta không nói chuyện với tôi.

Từ ngày Điểm Điểm xuất viện cho tới giờ không có chuyện gì thì chúng tôi cũng không nói chuyện với nhau.

Tất cả mọi mệnh lệnh anh ta đều chỉ đạo trực tiếp cho đàn em là Vương Lượng.

Lúc rời đi tôi đã cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng, nói cho cùng Vương Lượng chỉ là một tên nhóc không có đầu óc không giống như người thạo làm việc bên ngoài, sao lại phái cậu ta đến đưa tôi và Điểm Điểm đi?

Nếu mục đích là bảo vệ an toàn thì thân thủ của cậu ta không bằng Hòa Thương đi?

Tôi bắt đầu hoài nghi cái mà Tôn Hạo Chí gọi là "Thời kì đặc biệt, hai mẹ con rơi vào tình cảnh nguy hiểm" chỉ là một lý do, có lẽ anh ta cơ bản chỉ muốn tách chúng tôi ra đưa tôi đến nơi mà Diệp Phi không tìm thấy.

Nếu như là mục đích này thì anh ta đã thành công.

Hôm đó điện thoại của tôi đã bị tịch thu ngay cả chi phiếu cũng đổi mới. Không riêng gì Diệp Phi không tìm thấy tôi, chỉ e là hiện tại cả thế giới cũng không ai biết được tôi và Điểm Điểm bốc hơi đi đâu mất rồi.

Tuy nhiên hao tâm tổn phí nhiều như vậy cũng có chút buồn cười

Ngày đó rời khỏi bệnh viện ngay cả nhà cũng không quay về, Hải Đào lái xe trực tiếp đưa tôi, Điểm Điểm và Vương Lượng đến sân bay, nhét vào tay tôi chi phiếu mới và vé máy bay tới Bắc Kinh.

Tôi nghĩ điểm đến là Bắc Kinh lại không ngờ rằng máy bay hạ cánh lại lên máy bay tiếp.

"Đề chị ôm Điểm Điểm rời đi, không kịp chuyển bay tiếp theo rồi!"

Vương Lượng ôm lấy Điểm Điểm, kéo tôi còn đang kinh ngạc chạy thật nhanh vượt qua khu đăng ký trước khi cửa đóng lại.

Thăng đến khi ngồi trên máy bay tôi mới biết điểm đến là ở đâu.

Bất kể nhìn như thế nào sắp xếp như thế cũng chỉ để làm tôi mơ hồ mà thôi.

Chẳng lẽ lo lắng khi dừng ở sân bay tôi sẽ gọi điện cho Diệp Phi làm lộ hành trình của tôi hay sao?

Thật không hiểu nổi bọn họ đang nghĩ gì!

Nếu chỉ có một mình tôi thì cũng kệ bọn họ muốn làm sao thì làm, tôi không sao cả!

Nhưng còn Điểm Điểm?

Định bỏ học luôn sao?

Cho dù khi quay về lại đến trường học thì làm sao theo kịp chương trình học đây.

Thật khiến người khác lo lắng!

Hiện tại tôi và Tôn Hạo Chí đã không còn gì để nói với nhau, anh ta ôm hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng nhiều thôi!

Tôi lên quan sát Điểm Điểm, trừ hôm rời đi bé tức giận hỏi ba vì sao không đi cùng thì cũng không có cảm xúc khác thường gì cả, đặc biệt sau khi nhìn thấy biển xanh lại rất nhanh trở nên vui vẻ.

Rốt cuộc chỉ là đứa bé, năng lực phục hồi nhanh. Chỉ cần được vui chơi cái gì cũng không quan tâm.

Coi như là đi nghỉ phép, để cho bé chơi vui vẻ một chút đi.

"Mẹ, bây giờ con có thể đi được chưa?" Điểm Điểm đã thay áo ngắn quần đùi, ôm cái thùng nhỏ và cái xẻng đứng ở cửa hỏi tôi.

Tôi nhìn lại thời gian, vừa vặn qua một giờ.

Tiểu gia hỏa này, vẫn đang chờ đi!

Tôi cười nói với bé: "Con đi hỏi chú Tiểu Lượng có thời gian hay không, để chú ấy đi cùng con?"

Điểm Điểm kéo tay của tôi nói: "Mẹ đi cùng con đi, chú Tiểu Lượng chơi với con dưới nước mẹ ở trên bờ xem chúng ta chơi thôi! Đi đi!"

Tôi không còn cách nào khác đành phải đồng ý.

Tôi đội một cái mũ rom rộng lại đeo thêm một cái kính râm che khuất nửa khuôn mặt rồi mới đi ra khỏi cửa, Điểm Điểm đã đang giậm chân chờ ở cửa.

Thấy tôi đi ra, rất khoa trương nói: "Mẹ, mẹ rất có dáng vẻ của ngôi sao nha!"

Tôi nở nụ cười, bé học của ai cái miệng ngọt như vậy?

Tôi dắt tay bé, ở phía sau Vương Lượng khiêng theo một cái ô che nắng thật to và cái ghế gấp ngồi trên bờ cát, hồn hèn đi theo.

Bình thường tôi cũng không phải là người khó tính, gần đây quá nhàm chán nên thỉnh thoảng trêu chọc chú em này một chút, ai bảo cậu ta không lo học cho giỏi, tuổi còn trẻ mà học đòi làm xã hội đen làm cái gì?

Nhưng mà tiếp xúc một thời gian mới phát hiện Vương Lượng có một ưu điểm: tuy rằng có chút chân chó nhưng tính tình tương đối tốt, dễ đùa nhả rất giỏi, tương lai nếu cậu ta còn muốn quay lại chính đạo bản thân tôi có thể giới thiệu cậu ta làm nam giáo viên mầm non.

Tôi quay đầu lại hỏi cậu ta: "Vương Lượng, có đi nổi không?"

Vương Lượng mặt đầy mồ hôi trả lời ngay: "Không thành vấn đề, không thành vấn đề!"

Ta không để ý đến cậu ta, kéo Điểm Điểm nói: "Điểm Điểm, chúng ta thi chạy đi, xem ai chạy đến bờ biển trước!"

"Vâng!" Thừa dịp Điểm Điểm còn chưa kịp phản ứng, tôi đã nhấc váy chạy đi trước.

Ở phía sau Điểm Điểm oa oa kêu to: "Mẹ xấu!"

Tôi quay đầu nhìn, Điểm Điểm hưng phấn vừa hô vừa cười đuổi theo tôi. Vương Lượng choáng váng mặt mày khiêng đồ hoàn toàn không theo kịp.

Như vậy thì làm sao bảo vệ được chúng tôi? Làm sao giám sát được chúng tôi? Trở về luyện lại đi!

Tôi còn đang cười trộm không có để ý thì đã đâm đầu vào một người, chân đứng trên cát không vững, người nọ đỡ lấy tôi.

Tôi ngẩng đầu áy náy nói: "Thực xin lỗi!"

Người trước mặt cười cười, nụ cười kia so với ánh mặt trời còn chói mắt hơn khiến tôi bị mê hoặc, âm thanh của anh ta vô cùng dễ nghe: "Không sao cả!"

Tôi sùng sốt.

Anh ta chớp mắt nhìn tôi.

Điểm Điểm luôn đuổi ở phía sau tôi cuối cùng cũng chạy đến, hướng về phía tôi kêu to: "Mẹ thật là xấu! Không tính không tính!"

Tôi còn chưa kịp thu hồi thần sắc khiếp sợ, Điểm Điểm đã nhào tới kéo tôi chạy về hướng ngược lại: "Chúng ta thì lại đi!"

Tôi bị bé kéo lùi ra phía sau vài bước nhưng không chạy theo bé.

Điểm Điểm thấy thế mới chạy vòng trở lại nhìn tôi rồi lại nhìn người đàn ông trước mặt.

"Chú Diệp!" bé gọi lên.

Người trước mặt đúng là Diệp Phi!

Anh ta làm sao có thể xuất hiện ở nơi này đây?

Tôi thề tôi chưa từng liên lạc với anh ta, tôi hoàn toàn không kịp nói với bất cứ ai tôi đi đâu hướng chi là anh ta!

Nhưng anh ta làm sao có thể tìm được chúng tôi?

Chắc không phải là trùng hợp đi!

"Làm sao anh lại ở đây?" Ta hỏi hần.

Diệp Phi chỉ về phía sau một chút: "Đi cùng khách hàng."

Cách đó không xa có vài người đang nằm ở trên bờ cát phơi nắng.

"Khéo như vậy?" Tôi bật thốt lên hỏi.

Diệp Phi khiêu mi không trả lời, cúi thấp người nói với Điểm Điểm: "Điểm Điểm, xin chào!"

Điểm Điểm thế nhưng rất bình tĩnh, hướng Diệp Phi vươn một bàn tay nghiêm trang chào hỏi: "Xin chào, chú Diệp!"

Diệp Phi hỏi bé: "Điểm Điểm, đầu cháu còn đau không?"

Điểm Điểm mỉm cười ngọt ngào đáp: "Đã không đau nữa rồi ạ."

Diệp Phi cười rộ lên, vẻ mặt cung chiêu quả thật sắp bằng Tôn Hạo Chí rồi.

Rốt cục Vương Lượng khiêng ô che nắng với ghế xếp cũng theo kịp, đỡ thất lưng ở phía sau thở hắt hắt kêu: "Chị dâu, không cần vội, em lập tức tới!"

Tôi quay đầu đồng ý đáp: "Không sao cả, cậu cứ từ từ."

Vương Lượng giờ mới thấy Diệp Phi, nhất thời do dự không chừng.

Tôi giới thiệu bọn họ với nhau: "Đây là Diệp Phi, bạn học của chị. Đây là Vương Lượng. À, đi nghỉ phép cùng em và Điểm Điểm."

Ta không biết giới thiệu Vương Lượng với thân phận như thế nào, vệ sĩ sao? Người hầu? Đành phải nói hàm hồ như vậy.

Vương Lượng cũng không ngại tôi nói như thế nào, đã cúi đầu khom lưng chào Diệp Phi: "Anh Diệp!"

Diệp Phi cười nói: "Ghế nằm rất nặng đi, tôi khiêng giúp cậu."

Anh ta cũng không khách khí, đưa tay qua đầu cầm ghế nằm trên tay Vương Lượng.

Vương Lượng lập tức từ chối: "Không cần! Không cần!"

Tôi nói: "Không cần đây, để cho anh ta cầm đi!"

"Người không đi cùng khách hàng sao?" Sau khi Diệp Phi hỗ trợ đặt cây dù mở ghế nằm ra rồi ngồi xuống bên cạnh tôi, tôi bắt đầu hỏi anh ta.

Lúc này Điểm Điểm đã kéo Vương Lượng đi nghịch nước. Tôi thấy Vương Lượng không yên tâm, vụng trộm quay đầu quan sát chúng ta lần nữa, liền chỉ chỉ Điểm Điểm đang nghịch trong nước biết để cho hần trông kỹ đứa nhỏ.

Diệp Phi cũng vẫn nhìn Điểm Điểm chăm chăm còn luôn cười ra tiếng, nghe thấy tôi hỏi anh ta, anh ta mới nói: "Không sao cả, còn có người khác đi cùng."

Tôi quay đầu nhìn những người đó, người đàn ông là một ông già không chỗ nào không béo, những cô gái lại đều là đáng người yếu đuối, tuổi trẻ phơi phới.

Tôi giấu cợt Diệp Phi: "Anh không dẫn bạn gái theo?"

Anh ta liếc mắt nhìn tôi một cái cười nói: "Không có ai phù hợp với anh."

Bộ dáng tự tin không ai bằng này của anh ta thật đáng đánh đòn, nhưng mà tôi biết anh ta cũng không có ý coi thường những cô gái này, đúng là anh ta không thích tìm những cô gái như vậy.

"Vừa rồi nhìn thấy anh làm em giật cả mình, còn tưởng rằng anh tới tìm em." Ta tự giấu nhưng mục đích là dò xét, trong lòng tôi thật sự không tin sẽ có chuyện trùng hợp như vậy.

Diệp Phi lại cười đáp: "Kỳ thật anh cũng hoảng sợ, tưởng em tìm được anh chứ!"

Tôi bực tức.

Xem ra hỏi hẩn như vậy cũng không tìm được đáp án.

Quên đi, cần gì tôi phải hỏi rõ ràng như vậy chứ.

Ở đây trời xanh mây trắng, tôi tạm thời thả lỏng một chút, mọi chuyện rồi sẽ ra sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Con giống ba sao?

Trẻ con thật sự không biết mệt là gì, chuyện thích làm thì vẫn cứ làm mà không hề mệt mỏi.

Điểm Điểm đang ở trên bờ biển chạy tới chạy lui không ngừng, Vương Lượng thì khăn trương cuồng cuồng chạy theo không dám rời nửa bước.

Tôi đoán chừng anh ta mệt mỏi hơn Điểm Điểm nhiều, cũng khó cho một tiểu tử như cậu ta giúp tôi đưa trẻ con đi.

"Đây là vệ sĩ mà Tôn Hạo Chí cho theo bọn em sao?" Diệp Phi có chút nhạo báng hỏi.

Tôi cũng không biết nên trả lời như thế nào, nên nói quanh co: "Cũng không thể nói như thế, có cái gì tốt mà bảo vệ chứ."

Diệp Phi cười nói: "Nói cũng phải, bản thân anh ta vẫn là một đứa trẻ, nó đùa với Điểm Điểm thật là vui vẻ."

Không biết vì cái gì, khẩu khí của Diệp Phi nghe vào có chút đồ kỵ.

Tôi nghi ngờ nhìn anh ta, chú ý đến ánh mắt của anh ta, liền giải thích một chút: "Ôi, em cảm thấy có thể ở chung với trẻ con thật không dễ dàng gì."

Tôi cười nói: "Điểm Điểm là một đứa trẻ dễ gần. Bé có cảm tình với anh. Lần trước còn hỏi thăm anh nữa!"

Ánh mắt Diệp Phi sáng lên: "Vậy sao? Ôi, thế thì hay quá! Tiểu Tây, có thể đưa bé đi ăn kem không?"

"Ừ. Có thể mà."

Tôi lại nhìn Diệp Phi một chút, tại sao đáng vẻ của anh ta lại vô cùng nhiệt tình vậy?

Trong lòng tôi có chút không thoải mái, không rõ là cảm giác gì.

Cũng chỉ bởi vì Điểm Điểm là con gái của tôi nên anh ta mới có cảm giác hứng thú như vậy, tôi tự nhủ với bản thân.

Lúc này không biết Điểm Điểm nhặt được bảo bối gì đó ở bờ biển, phấn khởi chạy đến chỗ tôi: "Mẹ, cái này tặng mẹ!"

Tôi nhận lấy nhìn qua, là một vỏ sò tuyệt đẹp, hoa văn tạo hình xoắn ốc theo quy luật, bắt đầu màu lam nhạt ở rìa mép rồi theo từng vòng hoa văn dần chuyển sang màu xanh đậm.

Tôi cười khen ngợi: “Ôi, đẹp như vậy!”

Điểm Điểm đắc ý: “Con còn nhặt rất nhiều, đều ở chỗ chứ Vương Lượng.”

Bé quay đầu lại vẫy tay với Vương Lượng: “Chú Vương Lượng! Mau lại đây!”

Vương Lượng vội đỡ eo chạy tới, trên tay cầm một túi vỏ sò.

Điểm Điểm còn ngại Vương Lượng động tác chậm chạp, chạy tới nhặt lấy túi bên cạnh cậu ta, vừa chạy trở về phía trước mặt tôi, chặt vật té ngã trước mặt tôi: “Mẹ xem, con còn có hải tinh với ốc biển nữa.”

Bé thuộc như lòng bàn tay nói không ngừng, tôi vừa cười đáp lại, vừa lấy khăn tay lau mồ hôi cho bé.

Cuối cùng Vương Lượng lết được tới đây liền đặt mông ngồi trên bãi cát, nhìn dáng vẻ của cậu ta thật đúng là mệt muốn chết rồi, chạy liên tục một tuần lễ với trẻ con, ai cũng không thể chịu nổi.

Tôi đưa cho cậu ta một chai nước: “Mệt muốn chết rồi phải không? Uống nước đi.”

Vương Lượng vội khoát tay: “Không mệt! Không mệt! Đưa cho Điểm Điểm uống đi!”

Diệp Phi đã sớm ngồi một bên chơi vỏ sò với Điểm Điểm đột nhiên hỏi: “Điểm Điểm, chú đưa con đi ăn kem có được không?”

Điểm Điểm quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt nhấp nha nhấp nháy, tất cả đều là vẻ mặt trông chờ.

Tôi cười nói: “Con muốn đi thì đi thôi, nhớ rửa tay.”

Điểm Điểm vui mừng nhảy dựng lên, lôi kéo tay Diệp Phi muốn đi.

Vương Lượng chợt khần trương, lông mày nhíu lại, coi bộ muốn đi theo, nhưng lại lo lắng dáng vẻ tôi.

Tầm mắt của anh ta chuyển qua lại giữa tôi và Điểm Điểm, mãi cho đến khi Diệp Phi lên tiếng mời: “Tiểu Tây, cùng đi thôi!”

Điểm Điểm chạy về lôi kéo tay tôi: “Mẹ, cùng đi thôi!”

Tôi bị Điểm Điểm kéo lên.

Vương Lượng cũng đứng lên muốn đi, chợt Điểm Điểm nhìn vỏ sò tràn đầy của bé nói: “Chú Vương Lượng, chú cũng muốn đi? Vậy ai giúp con trông vỏ sò đây? Sẽ bị người khác trộm đi thì sao? Hay vậy đi, con sẽ mua giúp chú một cây kem được không? Sẽ cho chú cây lớn nhất!”

“Chuyện này.” Vương Lượng không biết làm sao cự tuyệt ánh mắt trông chờ của Điểm Điểm giành cho cậu ta, nhìn tôi với ánh mắt mong giải vây.

Tôi nhìn lên trời, rồi lại nhìn dưới đất, cuối cùng nói với cậu ta: “Như vậy cũng tốt, cậu nghỉ ngơi một lát đi, hơn nữa còn có nhiều đồ như vậy!”

Lần này Vương Lượng chỉ có thể giương mắt nhìn, khỏi phải nói về mặt cậu ta có bao nhiêu đau khổ.

Tôi đẩy kính mắt, mờ như không thấy.

Bên này Điểm Điểm cũng đã nắm lấy tay tôi, một tay nắm lấy tay Diệp Phi, vui sướng reu re: “Đi thôi! Đi ăn kem thôi.”

Thật ra thì chúng tôi cũng không đi bao xa, từ bờ cát đi tới có một khu rừng dừa, một quán cà phê ngoài trời có cây bóng mát.

Tôi muốn một ly nước dừa, Diệp Phi muốn cà phê, chỉ có Điểm Điểm chọn nửa ngày mới quyết định một phần kem chuối đặc biệt, tôi nhắc nhở bé: “Điểm Điểm, kem chuối tiêu này rất lớn, một mình con ăn không hết đâu.”

Từ nhỏ Điểm Điểm đã được tôi giáo huấn không được lãng phí thức ăn, nghe lời này, lại có vẻ do dự, đổi thành phần nhỏ, còn giống như dáng vẻ có chút không nỡ.

Diệp Phi ngồi một bên cười nói: “Không sao, con ăn không hết chú sẽ giúp con.”

Anh ta nhấp nháy mắt với Điểm Điểm, Điểm Điểm lập tức đưa ra quyết định, rất lễ phép nói với phục vụ: “Vậy con muốn một kem chuối tiêu đặc biệt, cảm ơn cô, cho con thêm hai cái nữa.”

Diệp Phi khen bé vừa ngoan vừa lễ phép.

Điểm Điểm càng thể hiện, còn nhả nhặn đứng lên: “Không có gì, từ lúc nhỏ mẹ đã dạy con rồi.”

Diệp Phi cười: “Mẹ dạy con thật tốt!”

Không có gì sánh bằng khi con của mình được khen, càng làm cho tâm tình người làm mẹ thấy vui, huống chi còn là sự công nhận của Diệp Phi, tôi cũng không nhận được vui vẻ, đùa giỡn với bọn họ.

Diệp Phi vẫn lôi kéo Điểm Điểm hỏi cái này cái kia: “Điểm Điểm, thành tích học tập ở trường của con nhất định là rất tốt, có phải luôn đứng nhất không?”

Điểm Điểm lắc đầu nói: “Chú Diệp Phi, nhà chú nhất định không có trẻ con, hiện tại bây giờ trường học không còn sắp xếp thứ tự nữa rồi.”

Diệp Phi cười nói: “Là như vậy sao? Nhưng mà chú luôn tin tưởng thành tích của cháu rất tốt, con thông minh như vậy, rất giống mẹ, lúc nhỏ mẹ của con thì luôn đứng nhất.”

Điểm Điểm tò mò hỏi anh ta: “Chú Diệp Phi đã gặp qua mẹ con lúc còn bé sao? Mau nói cho con biết, khi còn bé mẹ con trông như thế nào?”

Diệp Phi ngẩng đầu nhìn tôi, vẻ mặt kia giống như trong lòng có rất nhiều điều muốn nói.

Tôi chợt cảm thấy ngượng ngùng, kiên quyết dời tầm mắt đi.

Một lát sau, mới nghe Diệp Phi trả lời: “Lúc nhỏ mẹ con rất thông minh, rất đẹp, mẹ con học trong hành lang của trường, rất giống một tiểu công chúa, mỗi bạn học nam đều thích.....”

Tôi cắt ngang anh ta: “Nói những điều này cho trẻ con làm gì?”

Điểm Điểm lại không thuận theo, quán quýt lấy Diệp Phi: “Sau đó thì sao?”

Tôi lắc đầu nhìn Diệp Phi, không để cho anh ta nói tiếp, nhìn Điểm Điểm ý bảo anh ta đã bị cấm.

Điểm Điểm suy nghĩ một chút, đổi sang vấn đề khác: “Vậy, lúc nhỏ mẹ rất giống con sao?”

Diệp Phi sờ đầu bé, khẳng định trả lời bé: “Giống nhau như đúc, đáng yêu như vậy.”

Tôi gần như đỏ mặt, thật hết cách với anh ta.

Điểm Điểm hào hứng, lôi kéo tôi: “Mẹ, khi còn bé con và mẹ giống nhau như đúc sao? Ha ha, vậy con là tiểu Tiểu Tây!”

Tôi cười nói: “Bé ngọc! Con dĩ nhiên giống mẹ rồi, con là do mẹ sinh ra mà!”

Điểm Điểm cười một lúc, rồi đột nhiên hỏi: “Vậy con giống ba sao?”

Tôi nhất thời á khẩu, không biết trả lời như thế nào.

Điểm Điểm lại tự hỏi tự trả lời: “Mũi của con giống mẹ, miệng cũng giống mẹ, mắt....cũng không giống ba cũng không giống mẹ. Mắt con hai mí, mắt ba một mí, mắt con tròn, mắt mẹ dài.....ô! chào! Mắt của con giống ai vậy?”

Đột nhiên hỏi, mắt Diệp phi quét về phía tôi, anh ta nhìn tôi như vậy làm cái gì?

Tôi nhất thời hoảng loạn.

Điểm Điểm cũng giương mắt nhìn tôi.

“Vậy mắt của con rốt cuộc giống ai ta?” Bé lại hỏi một lần nữa.

Tôi thật vất vả trấn định lại, giải thích cho bé: “Lúc mẹ còn nhỏ cũng giống như con mắt tròn mắt tròn, sau này mới trở thành như vậy. Sau này lớn lên một chút, cũng sẽ dần dần thay đổi khác lúc còn nhỏ.”

Điểm Điểm chấp nhận cái lý luận này, nhưng ngay sau đó lại hỏi: “Vậy con có chỗ nào giống ba đây?”

Nét mặt của bé rất nghiêm túc, bé là con gái mà ba thích nhất, làm sao có thể không có nơi nào giống anh ta?

Tôi hiểu tâm tình của bé, kéo lỗ tai bé nói: “Con a, có lỗ tai giống như ba!”

Điểm Điểm rút cuộc “A” một tiếng, yên lòng.

Tôi âm thầm thở ra một hơi, bụng trái dứa lên hóp vài ngum.

Nhưng mà, tại sao, tầm mắt của Diệp Phi vẫn thủy chung nhìn tôi? Anh ta đang chứng thực cái gì?

Một phần kem chuối tiêu đặc biệt cũng bị Điểm Điểm và Diệp Phi chén sạch, Điểm Điểm che cái bụng tròn nói: “Con ăn no rồi, khỏi cần ăn cơm tối.”

Tôi nhú mày nhìn bé, già bộ tức giận: “Không ăn com tối, lần sau sẽ không để con ăn kem nữa!”

Diệp Phi cười giải hòa: “Không sao, Điểm Điểm có muốn đi công viên nước không? Đảm bảo lúc trở về sẽ kêu đói bụng!”

Tôi mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng Điểm Điểm rất phấn, khởi vồ tay nói lập tức muốn đi.

Bé đã quen thuộc với Diệp Phi, hai người cùng nhau thuyết phục tôi, làm cứ chỉ lấy lòng, làm tôi dờ khóc dờ cười.

Tôi hỏi Điểm Điểm: “Vậy chú Vương Lượng phải làm sao? Con đã đáp ứng cho chú ấy một cây kem lớn mà!”

Điểm Điểm nhìn về phía Vương Lượng đang ngồi trên bờ cát, khô sở nói: “Vậy, chú ấy còn phải trông vỏ sò cho con.”

Ôi, đó thật là bảo bối của bé.

Diệp Phi cười nói: “Lần sau sẽ đưa cậu ta đi, không quan trọng. Nhiều nhất thì có thể mời cậu ta ăn hai cây kem”

Điểm Điểm hiển nhiên thiên về Diệp Phi, đứa nhỏ này thật biết trông mặt bắt hình dong.

Tôi cũng không thể điên cùng bọn họ, khuyên can Diệp Phi: “Vẫn nên quên đi thôi, ngộ nhờ gặp phải chuyện không hay....”

Diệp Phi biết ý của tôi, nhưng hình như anh ta còn muốn mở miệng khuyên tôi, lần cuối cùng tôi khoát tay anh ta, anh ta mới miêng cưỡng buông tha.

Dù sao Điểm Điểm cũng không có quên chuyện mang về cho Vương Lượng một cây kem to, cẩn thận cầm một cây kem.

Nhưng mà, đợi đến khi chúng tôi gần đến nói, thì phát hiện Vương Lượng đã ngủ ở trên ghế.

Cậu nhóc này chắc đã rất mệt mỏi, còn hơi ngáy khò khò.

Điểm Điểm muốn đánh thức cậu ta, nhưng tôi ngăn lại: “Để cho chú ấy ngủ một chút thôi cũng được.”

Diệp Phi thấp giọng nói bên tai Điểm Điểm: “Nếu đã như vậy rồi, cũng đừng quản chúng ta không đưa cậu ấy đi nữa!”

Điểm Điểm che miệng cười trộm, cùng với Diệp Phi hai người đẩy tôi ngồi lên xe vận chuyển.

Một lớn một nhỏ, làm sao có thể trong chốc lát liền trở nên thân thiết như vậy? Làm sao tôi có thể làm một người xấu đây.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trở về từ trước.

Từ chỗ xuất phát có thể thấy loáng thoáng công viên nước, tôi cho rằng cũng không phải là quá xa, nhưng bác lái xe lại lái rất lâu mới đến.

Xuống xe tôi mới nhận thức được, thực ra nguyên do là cáp treo này đặc biệt cao đặc biệt dài.

Rất khác vịnh của chúng tôi, trên bờ biển này lần lượt người, đứng xếp hàng trước một trò chơi hạng mục lớn.

Tôi thấy nhiều người như vậy đã bắt đầu nhức đầu, Điểm Điểm lại chỉ vào xe cáp treo kêu to: “Con muốn ngồi cái này!”

Tôi nhìn cáp treo cao thật cao, chỉ cảm thấy muốn ngất xỉu.

“Anh đưa Điểm Điểm đi đi.....” Tôi nửa đường bỏ cuộc.

Diệp Phi nói: “Yên tâm, rất an toàn.”

Điểm Điểm hưng phấn ở bên cạnh kêu to: “Đi mà đi mà!”

Tôi buộc lòng phải thỏa hiệp.

Nhân viên làm việc đã sắp xếp cho ba chúng tôi vào một dãy chỗ ngồi, Điểm Điểm ngồi ở giữa, chợt khẩn trương lên, vẫn kiểm tra dây an toàn của bản thân đã buộc lại hay chưa.

Tôi cười nhạo bé: “Không phải là con sợ đó chứ?”

Điểm Điểm mạnh miệng, làm bộ như không sao cả: “Chẳng qua con chỉ nhìn nghiêng cứu một chút thôi.”

Tiếng chuông vang lên, xe cáp treo trong nháy mắt gia tốc, ta lập tức nhắm mắt lại, không nhìn thấy sẽ không sợ.

Ở trên cao nhào vài vòng, xe cáp treo chậm lại, đi lên phía trên chậm dần chậm dần, không phải là kết thúc rồi chứ.

Tôi mở mắt ra, thỉnh linh phát hiện ra buồng xe đã ở nơi cao nhất, xung quanh trống trải chỉ có một mảng màu xanh thiên thanh, trong phút chốc ngay sau đó, buồng xe giống như mất kiểm soát như bình thường lao thẳng xuống dưới, tim của tôi bỗng treo lên, giống như muốn rớt ra khỏi lồng ngực tôi.

Lúc này con có ai rụt rè, toàn bộ người trong xe kêu to cả lên.

Cỗ hống đã kêu to, gần như đã rơi xuống góc mà vẫn chưa kết thúc.

Lúc vừa mới đổi giọng, quẹo thật nhanh chui vào một mảng thủy Mạc.

Trời ơi, còn bao nhiêu kích thích nữa đây!

Chỉ là, cảm giác này cũng không tệ lắm, vẫn đề lên làm tôi thờ không thông cảm thấy không biết đã sớm bị vút đến nơi nào rồi, ngay cả lòng mày nhú chặt lại cũng không tự giác mà giãn ra, đã bao nhiêu năm rồi không có cười lớn như vậy.

Thì ra là, tôi vẫn chưa mất đi khả năng cười to.

Từ trên xe cáp treo đi xuống, chân tôi nhũn ra, Điểm Điểm vẫn hào hứng không thôi, nhào nhào muốn đi thêm lần nữa.

Tôi liên tục xua tay, vẫn là Diệp Phi đưa bé thuyền hải tặc.

Tôi ở rào chắn, vẫy tay với Điểm Điểm, bé cười rất đáng yêu, mỗi ngày đều có thể như vậy thì rất tốt!

Nhưng đáng tiếc chính là, chúng tôi chỉ mới chơi được vài trò chơi, mặt trời đã bắt đầu nhạt dần.

Tôi nói với Diệp Phi: “Bọn em phải về rồi.”

Điểm Điểm biết lần này không thể xin ở thêm, cũng không kiên trì nữa, nhưng mà vẫn không chịu buông tay Diệp Phi ra, nhào nhào muốn Diệp Phi cùng đi ăn cơm với chúng tôi.

Tôi kéo tay Điểm Điểm qua, nói với bé: “Chú Diệp Phi rất bận rộn, chú ấy còn phải tiếp khách hàng nữa.....”

Diệp Phi còn muốn phủ nhận, tôi nửa đùa nửa thật nói với anh ta: “Tôi cho rằng anh đã trưởng thành rồi, tại sao chỉ muốn lo chơi? Bây giờ cũng không giống như trước.....”

Ý của tôi Diệp Phi hẳn cũng đã hiểu, anh ta nghĩ một chút rồi đồng ý nói: “Được rồi.”

Lại ngồi xổm xuống đối diện với Điểm Điểm nói: “Điểm Điểm, lần sau lại đưa con đi chơi nhé.”

Điểm Điểm đưa ngón tay út móc tay với anh ta, Diệp Phi cười làm giao hẹn với bé.

Thật ra thì nào có lần sau?

Lúc trên đường về Diệp Phi vẫn ôm chặt Điểm Điểm đưa ra đến cổng, Điểm Điểm chu đáo nói một chuỗi lời cảm ơn, chọc cho Diệp Phi không nỡ đi nữa.

Cho đến lúc tôi nói lời tạm biệt với Diệp Phi, Diệp Phi mới lùi lại vẫy tay chào tạm biệt Điểm Điểm, Điểm Điểm vẫn còn đứng ở cổng cùng với anh ta diễn vai sinh ly tử biệt, thật là một đôi dờ hơi.

Rất cuộc tôi ra lệnh cho Điểm Điểm đi vào, bé mới lưu luyến không rời mà giam khuôn mặt tươi cười của Diệp Phi ở ngoài cổng.

Bọn họ ở cùng nhau vui vẻ như vậy, tôi nên vui mới phải, nhưng mà, không biết tại sao, Diệp Phi lại nhiệt tình quá đáng, thậm chí khiến tôi có chút lo lắng.....

Tôi cho rằng Vương Lượng đã sớm nên trở về, không ngờ lâu trên lâu dưới không hề có bóng dáng của cậu ta, chiếc ghế ngược ánh mặt trời trên bãi biển ở phía sau, cũng không thấy.

Tôi lấy điện thoại ra để liên lạc với anh ta, lúc này mới nhìn thấy điện thoại di động đã tắt máy.

Sạc điện thoại mở máy, thì ra đã có mười mấy số chưa nhận, phía sau còn có vài số của Tôn Hạo Chí.

Tôi ngấm ngấm cảm thấy không ổn, cũng không muốn giải thích với Tôn Hạo Chí, chỉ gọi nói cho Vương Lượng biết chúng tôi đã trở về rồi, hỏi cậu ta đang ở đâu.

Bên kia điện thoại Vương Lượng như trút được gánh nặng cảm ơn trời đất một phen, nói rằng cậu ta cho rằng chúng tôi ở gặp điều bất trắc, đang ở bên ngoài tìm chúng tôi.

Tôi nói xin lỗi với cậu ta, Vương Lượng vội nói không sao, nói chúng tôi ở nhà chờ, cậu ta lập tức trở về!

Hôm nay Điểm Điểm mệt đến không còn sức lực, ăn cơm xong không cần tôi thúc giục, tự mình đi tắm rồi lên giường ngủ.

Tôi giúp bé đóng cửa sổ, đắp kín chăn, hôn một cái lên trán bé, trên mặt bé là nụ cười ngọt ngào, đang mơ thấy cái gì?

Làm cho trẻ con hạnh phúc, thì đến ngay cả trong mơ cũng tràn đầy vui sướng.....

Tôi đi ra, vừa đóng cửa lại, liền nhìn thấy Vương Lượng ở bậc cầu thang ngoáy móng tay.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì sao?” Tôi gọi anh ta hỏi.

Vương Lượng xua tay: “Không có gì, không có gì....Việc lớn.....”

Tôi cười: “Thật sự không có việc gì? Vậy tôi đi ngủ đây?”

Vương Lượng lập tức nói: “Cái đó, còn chút chuyện nhỏ.”

Tôi lác đầu đi xuống cầu thang, ngồi vào ghế sofa trong phòng khách, mới nói với cậu ta: “Có gì cứ nói thẳng đi!”

Vương Lượng ngồi xuống một bên, ấp a ấp úng nói: “Cái đó.....Anh Tôn bảo em nói một tiếng.... ...”

Tôi nhú mày liếc mắt cậu ta, Vương Lượng lập tức cảm ly nước lên uống vài ngụm.

Tôi cười thầm, Tôn Hạo Chí còn có thể có cái gì tốt mà nói, không phải là bảo tôi và Điểm Điểm không được tùy ý ra ngoài sao.

Quả nhiên, Vương Lượng cũng hạ quyết tâm, nói một hơi: “Đây là anh Tôn nói nhé, anh ta nói, bảo chị đưa Điểm Điểm, không nên cùng người không đáng hoàng đi ra ngoài! Ngộ nhớ gặp chuyện không may, khiến chị.....không muốn hối hận.... ...”

Đây là uy hiếp trắng trợn mà!

Tôn Hạo Chí, đến cuối cùng anh cũng không thoát được khí thế giang hồ mà, còn nói người khác không đáng hoàng, đúng là nực cười!

Sau khi cười lạnh hai tiếng, tôi nói với Vương Lượng: “Được, tôi biết rồi, cậu có thể đi báo cáo kết quả rồi đây!”

Vương Lượng đỏ mặt, ước chừng cảm thấy bản thân đã mách lẻo chuyện như vậy cũng không quá chính trực.

Tôi không để ý tới cậu ta, quay người đi lên lầu.

Một lúc sau, đèn lầu dưới tắt, màn đêm bao phủ xuống, hoàn toàn yên tĩnh.

Ánh trăng sáng tỏ, bầu trời sao phá lệ vô cùng chói mắt, không khí bờ biển tốt như vậy, sau khi ngồi ở cửa sổ một lúc, mới dần dần bình tĩnh.

Quên đi cũng không trách được người khác, từ một con chim bị giam cầm nên nảy sinh ra tính tự giác, đương nhiên là muốn bị theo dõi nghiêm ngặt.

Ôi! Tôi cũng mệt rồi.

Nằm dài trên giường, vẫn có thể nhìn thấy bầu trời đêm mênh mông, trời đất lớn như vậy tôi lại chỉ có thể nhìn qua cửa sổ mà thôi....

Sẽ để cho cửa sổ rộng mở, sáng mai ánh mặt trời sẽ đánh thức tôi.....

Voan mỏng mép giường khẽ động, dần dần, tôi ngủ say.

Đánh thức tôi không phải là ánh sáng mặt trời.

Lúc tôi mở mắt ra, trời vẫn còn tối, dưới ánh sáng yếu ớt tôi nhìn đồng hồ vẫn còn rất sớm.

Vừa muốn ngủ tiếp, ngoài cửa sổ “Ding” một tiếng, giống như âm thanh có cục đá đập vào.

Tôi nghi ngờ đi tới ban công nhìn, ở phía dưới tất cả đều như thường, chẳng lẽ là tôi nghe nhầm?

Vừa muốn xoay người, chợt phát hiện trong bóng cây cọ lờ ra một dáng người quen thuộc, anh ta ngoắc ngoắc tay với tôi: “Muốn đi ngắm mặt trời mọc

không?”

Cảnh tượng này cực kỳ giống nhiều năm trước, tôi gần như muốn gọi nhỏ tên anh ta.

Giống như tôi vẫn còn là Giang Tiểu Tây năm đó, anh ta vẫn còn là chàng thiếu niên hăng hái.

Anh ta cười nói: “Anh không ngủ được, chúng ta đi ngắm mặt trời mọc đi!”

Tôi do dự, điều này quá điên cuồng.

Diệp Phi thúc giục tôi: “Nhanh lên một chút, mặt trời sẽ ló lên ngay đó!”

Tôi nhìn về phía đông, vừa rồi mới còn là một mảng bầu trời đêm mà bây giờ là có chút ánh sáng, thậm chí chân trời đã xuất hiện vài tia sáng trắng.

Diệp Phi công phá mọi phòng tuyến của tôi: “Không sao, chúng ta đi một chút rồi trở về, sẽ không ai phát hiện.”

Làm sao không có ai phát hiện chứ?

Mở cửa chính nhất định phải đi qua phòng của Vương Lượng, ban đêm chính xác là cậu ta luôn để cửa mở, lúc nào cũng cảnh tỉnh.

Tôi lắc đầu: “Không được, em không ra ngoài được!”

Diệp Phi cười: “Nhảy xuống, anh sẽ đỡ em.”

Anh ta vươn tay, ánh mắt sáng ngời khích lệ tôi, nụ cười trong sáng làm cho tôi quên mất nguy hiểm.

Tôi nhất định là trúng tà, thế nhưng lại gật đầu đồng ý.

“Chờ em thay quần áo.”

Tôi quay về phòng thay quần áo nhẹ nhàng, cầm lấy đôi giày rồi quay lại ban công.

Tôi cẩn thận trở mình qua rào chắn ban công, dẫm lên viền ngoài, vịn rào chắn không dám buông tay.

Thật sự muốn nhảy sao, nhìn qua đúng là rất cao.

Diệp Phi đến gần một bước, lại một lần nữa vươn tay ra: “Nhảy đi, anh khẳng định sẽ đỡ được em mà.”

Anh ta cao như vậy, với tay ra gần như có thể chạm vào cổ chân tôi rồi.

Tôi từ từ ngồi xổm xuống, Diệp Phi cười nói: “Yên tâm, có lúc nào anh để em bị thương qua chưa?”

Những lời này là để cho tôi tỉnh táo.

Nhưng trong nháy mắt buông tay, tôi vẫn nhắm hai mắt lại.

Một giây kế tiếp, tôi đã văng vẳng rơi vào lòng ngực của Diệp Phi, khuỷu tay của anh ta quen thuộc như vậy, cú nhảy này gần như có thể trở về ngày trước.

Diệp Phi đặt tôi xuống, khoe miệng khê cong lên: “Đi mau, anh biết rõ một chỗ ngắm mặt trời mọc rất đẹp.”

Anh ta kéo tay của tôi, chạy một đường về phía mặt trời, cuối cùng dừng lại ở một vịnh bao la rộng rãi.

Đường biển thật dài hoàn toàn không có vật gì cản trở, trong tầm mắt chỉ có màu xanh nước biển và màu xanh da trời, còn có một đường chân trời, càng ngày càng sáng lạng.

Tôi còn không kịp nhìn trọn vẹn cảnh đẹp này, bầu trời đã lại biến đổi màu sắc, màu xanh dương, màu tím, màu cam, màu vàng kim, tầng thứ rõ ràng đẹp lộng lẫy gần như không có thật.

Sức mạnh của tự nhiên lớn bao nhiêu, phần tuyệt đẹp này không đi cùng đích thân tôi, làm sao cảm thụ được?

Tôi sóng vai cùng Diệp Phi ngồi trên bãi biển, không hề nói gì, chỉ sợ vừa mở miệng ra, trong nháy mắt liền bỏ qua cảnh mặt trời mọc.

Cuối cùng, mặt trời cũng lộ ra, chỉ chớp mắt, liền nhảy ra trên mặt biển, đem trọn vùng trời, khắp thủy nhuộm màu vàng kim, sóng nước trong veo đón nhận ánh mặt trời.

Hầu như tôi có thể nghe thấy sóng lớn đang ca hát, sinh mạng có nhiều điều đẹp, còn sống tốt biết bao..... ..

Trong lúc vô tình, tay của Diệp Phi và tay tôi nắm lấy nhau.

Gương mặt anh tuấn của anh ta bị mặt trời chiếu sáng một bên, trong hai mắt hàm chứa bao nhiêu tình cảm không thể bày tỏ, tôi nhìn không rõ.... ..

Chỉ là trong nháy mắt, anh ta nhẹ nhàng, hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tôi cần tiền.

Sẽ phải đụng chạm trong nháy mắt, tôi đột nhiên tránh né.

Môi của Diệp Phi trượt nhẹ qua gò má tôi, bởi vì tôi né tránh, anh ta lúng túng lui về sau.

“Thật xin lỗi....Anh nhất thời quên....”

Quên rằng tôi đã không còn là Tiểu Tây năm đó sao?

Quên rằng chúng ta đã chia tay lâu như vậy?

Nhưng cũng không cách nào trốn tránh hiện thực bị ai này được.

Anh ta nhìn tôi, ánh mắt ấy có rất nhiều đau thương, giống như thoáng đến gần, tôi sẽ vỡ tan, lại có nhiều không muốn, phảng phất như bất cứ lúc nào tôi cũng có thể biến mất mãi không nhìn thấy nữa.

Mà tôi, lại có suy nghĩ nói với anh ta, nếu như có thể, tôi cũng muốn thời gian đảo ngược, tôi cũng muốn trở về quá khứ, nhưng mà, ngay cả tư cách nói nhưng câu này tôi cũng không có.

Là tôi đã rời xa anh ta, phản bội lại quá khứ của chúng tôi.

Là chính bản thân tôi lựa chọn, gả cho người mình không yêu.

Tôi bây giờ, đã là vợ của người khác, còn có tư cách gì nói nhưng chuyện đã qua với Diệp Phi.... ..

Tôi sai rồi.

Tôi không nên buông thả bản thân.

Tôi hiểu rõ chỉ cần gặp được Diệp Phi, sẽ khống chế được bản thân, nhưng vẫn buông lỏng cách giác một chút.

Những điều đó tôi hết sức đề nén, nhớ nhưng anh ta, đã sớm tràn đầy.

Những ký ức hạnh phúc từng có toàn bộ đã thức tỉnh, cảm giác đó này chỉ có ở cùng anh ta mới kích động không kiềm chế được nhảy trong lòng của tôi.

Nếu như tôi không để ý, tất cả phòng bị sẽ bị phá tan.

Đều tại tôi nhất thời xúc động, tôi làm sao có thể cùng anh ta đi từng bước gần như vậy?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, tôi sẽ mang đến tai họa cho mọi người.

Tôi nhất định phải triệt để rời xa anh ta, không bao giờ gặp lại nữa.

Lúc này, ánh sáng mờ đầy bầu trời đã biến mất, chỉ còn lại một mảng xanh da trời nhạt.

Một luồng ánh sáng tinh khiết chiếu thẳng vào mặt tôi, đến lúc rồi, tôi phải đi!

“Diệp Phi, chúng ta không cần phải gặp mặt nhau nữa.” Cuối cùng tôi cũng hạ quyết tâm, vừa nói, vừa đứng lên.

“Tiểu Tây, trước tiên em đừng đi. Anh có vài lời muốn nói với em....” Diệp Phi cũng đứng lên.

Tôi cắt ngang lời anh ta, không dám nghe vấn đề của anh ta.

“Đừng hỏi, nói gì cũng không còn ý nghĩa nữa rồi. Em về đây, Diễm Diễm tỉnh dậy không nhìn thấy em sẽ lo lắng.”

Sau lưng tôi, Diệp Phi đi theo vài bước, cuối cùng vẫn dừng lại.

Dù sao anh ta cũng không nỡ khiến tôi khó xử, đối với tôi một lời an ủi của anh ta cũng không thể nói.

Có ai biết, lòng tôi, sắp đau đến tan nát cõi lòng?

Đọc theo bờ biển từ từ đi, lúc này đất trời chỉ còn mình tôi, tôi vẫn vô dụng mà khóc.

Mặc dù đã vô số lần thề rằng sẽ không khóc nữa, nhưng mà, lại một lần nữa tôi rời xa Diệp Phi, làm sao tôi có thể nhịn được mà không rơi lệ?

Diệp Phi đã vì tôi mà làm quá nhiều chuyện, mà tôi có thể vì anh ta làm, chính là rời khỏi anh ta.

Có lẽ đây chính là vận mệnh tàn khốc nhất.

Chúng tôi lần này tới lần khác đấu tranh với vận mệnh, nhưng lại thua thảm hại hơn lần sau.

Nếu như lần đó tôi và Diệp Phi chia lìa không bao giờ gặp lại nhau, thì tốt biết bao.

Lần đó sau khi chia tay, tôi chưa một lần liên lạc với Diệp Phi.

Tôi cố ý tránh tất cả các bạn học, dọn nhà, thậm chí cho bà ngoại chuyển viện, cuối cùng triệt để tạm biệt cuộc sống trước đây.

Diệp Phi đến thành phố xa học đại học, cuộc sống của anh ta nhất định rất hạnh phúc.

Tôi chúc phúc anh ta, cũng rất nhớ anh ta.

Bà ngoại bệnh lúc tốt lúc xấu, đa số thời gian đều phải ở bệnh viện trị liệu, thời tiết tốt, tôi cũng sẽ đón bà về.

Chúng tôi mượn căn phòng nhỏ, bà ngoại rất buồn, nói rằng bà đã làm trễ nãi tôi.

Tôi vừa ngồi bên cạnh chân bà vừa xoa bóp chân cho bà, vừa nói với bà: “Cho nên bà phải nhanh chóng khỏe mạnh, đừng để cho con lo lắng nữa! Hơn nữa, hiện tại con cũng đã tìm được một công việc rất tốt, còn có gì phải oán trách chứ?”

Lúc học tài chức cũng rất có lợi, rất dễ dàng liên được phân xuống một nhà máy làm việc.

Lãnh đạo rất chiều cổ tôi, sau khi thực tập ngắn hạn, tôi liền được thuê, trực tiếp ngồi vào phòng làm việc, tiền lương không cao, nhưng nuôi sống bản thân thì không thành vấn đề.

Nhưng mà, tiền bán nhà chỉ đủ trả một phần tiền chữa trị cho bà ngoại, tôi âm thầm lo lắng, không biết một năm sau phải làm thế nào.

Di trong nhà máy rất nhiệt tình giúp đỡ tôi chu đáo giới thiệu đối tượng cho tôi, còn chưa đầy mười chín tuổi tôi đã nhắm mắt đi vài lần, thậm chí còn cùng một trong những thanh niên đó hẹn hò.

Nhưng khi người ta biết điều kiện kết hôn với tôi, muốn từ đó về sau sẽ chịu tiền chữa trị cho bà ngoại, anh ta đã rút lui.

Phương bác khi đó là công nhân nhỏ trong thành phố, kẻ có tiền cũng không nhiều, phần lớn gia đình giàu nghèo cũng không khác biệt mấy, người giàu nhất có lẽ là viên chức sở hữu một nhà máy to.

Nhưng cho dù nhiều tiền lương, cùng với số tiền to lớn để chữa trị cho bà mà so sánh, còn thiếu rất nhiều.

Cũng có người sau khi xem mặt muốn cùng tôi qua lại, chỉ là không nói đến chuyện kết hôn, bọn họ chỉ đồng ý có thể tận lực giúp đỡ tôi.

Tôi cự tuyệt.

Tôi đã không còn là đứa trẻ nữa rồi, trên đời này làm gì có bữa cơm nào miễn phí, bọn họ bỏ tiền ra, nhất định sẽ yêu cầu tôi cái giá tương xứng.

Tôi hiểu rất rõ cái giá này là gì, tuyệt đối không phải đơn giản là đi dạo xem rạp chiếu phim.

Có lẽ, tôi ôm cái mục đích dựa vào xem mặt căn bản là không đúng, cũng khó trách trên chợ đến người không tốt lành gì.

Tôi không còn đi xem mắt nữa, bắt đầu nhờ mọi người giới thiệu cơ hội khác.

Làm công việc cần thể lực tôi không có ưu thế, mà tôi có thể làm gia sư, tôi có một bộ phương pháp học tập của mình, các môn học đều có thể dạy, rất nhanh cũng có nhiều học sinh bỏ túi đến ghi danh.

Trừ thời gian chăm sóc bà ngoại, thời gian còn lại tôi đều giành hết vào làm gia sư, thu vào cũng không quá nhiều.

Tôi thất lung buộc bụng dồn tiền, lòng tràn đầy hy vọng, bệnh tình của bà ngoại có chuyển biến tốt, nếu như không nằm viện, ước chừng còn có thể duy trì tiếp.

Cuộc sống như thế kéo dài hơn một năm.

Nhìn tiền ngân hàng trong khoảng chậm chạp tăng lên, tôi bắt đầu cảm thấy vận rủi có thể chiến thắng.

Nhưng đáng tiếc chính là, mùa đông kia đặc biệt đến sớm.

Mới vừa vận vào tháng mười một, một trận tuyết lớn kéo đến không kỳ hạn.

Khi còn bé tôi rất ưa thích tuyết trắng, nhưng bây giờ tôi chỉ cảm thấy đáng sợ.

Bông tuyết đầy trời bay múa cùng gió mạnh đánh tới, giống như một ác ma đập vào cửa sổ.

Tôi nắm chặt tay bà ngoại, cầu mong bà có thể chống đỡ được.

Mỗi một cây kim đặc trị châm xuống, sắc mặt bà hồng hào, thậm chí trên gương mặt khô héo có một nụ cười, bà nói cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, bảo tôi đi nghỉ đi.

Tôi lắc đầu nói không mệt.

Y tá bảo tôi ra ngoài, đưa cho tôi một tờ giấy nợ.

Thì ra tiền gửi ngân hàng toàn một năm của tôi, trong vòng một tuần ngắn ngủi đã tiêu sạch.

Tôi cầu xin tất cả bác sĩ đừng để cho bà ngoại tôi biết, tôi lập tức kiểm đủ tiền.

Bọn họ rất đồng cảm với tôi, cũng thích sự ôn hòa của bà ngoại, nói tôi yên tâm đi, sẽ thay tôi chăm sóc bà ngoại.

Trước tiên tôi nghĩ đến chính là đi vào nhà máy nhờ giúp đỡ, gõ cửa nhà lãnh đạo, ông ta không có ở nhà.

Vợ của ông ta, dùng ánh mắt đánh giá tôi, từng câu từng câu châm chọc tôi.

Tôi không ngồi yên, từ biệt rời đi.

Ở cổng nhà ông ta, tôi chửi rủa mình, đến lúc này còn chú ý gì đến lòng tự trọng nữa chứ!

Tuyết rơi, ở trong hành lang đen tối vẫn chờ đợi đến nổi tê cả chân, cuối cùng cũng không nhận được.

Chỗ không xa đằng trước, chính là khu phố đèn đuốc sáng trưng, dãy hàng khách sạn, quán rượu, khu mát xa, quán karaoke, tiếng cười mọi người tràn đầy vui sướng, ngọn đèn ấm áp, đang vẫy tay với tôi.

Tôi đến trước cổng quán karaoke rộng mở, mượn hệ thống sưởi ấm trong sảnh để sưởi ấm chân.

Cậu bảo vệ nhỏ tuổi trò chuyện với tôi, nói cho tôi biết ở chỗ bọn họ có tuyển người, quảng cáo dán ở ngoài cửa.

Tôi nhìn chằm chằm từng dòng chữ tuyển dụng trên tấm quảng cáo, nhân viên phục vụ nam nữ, nam nữ quan hệ xã hội, phía sau còn ghi rõ tiền lương làm tôi chặc lưỡi.....

Tôi cũng cần tiền.

Tôi đi tìm quản lý phòng vấn, hỏi nội dung công việc của nữ phục vụ.

Cô ta cười: “Bình thường nữ phục vụ là phụ trách bán rượu, ghi hóa đơn, kiểm tra các bài hát, quét dọn vệ sinh vân vân, tiền lương căn bản không cao, nhưng mà có trích phần trăm tiền rượu nước cùng với tiền bo. Người đủ thông minh, tháng thu nhập cũng không ít, tối thiểu là chừng này.”

Cô ta đưa ra một con số.

Trong lòng tôi hơi hồi hộp một chút, thật sự có cái gì nhiều? Có an toàn hay không?

Quản lý thấy tôi hơi do dự, cười nói: “Nhân viên phục vụ và quan hệ xã hội là hai công việc khác nhau, bên ngoài còn có quản lý, kiểm soát an ninh rất tốt, bình thường sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Tôi cần môi suy nghĩ hồi lâu, hỏi một vấn đề cuối cùng: “Vậy tôi có thể ứng tiền lương trước không?”

Quản lý quan sát tôi từ trên xuống dưới một lần nữa: “Tiểu cô nương, cô cần tiền như vậy, nếu như đi làm quan hệ xã hội, tôi đảm bảo rất nhanh thôi cô sẽ kiếm được số tiền lớn!”

Tôi liên tục lắc đầu: “Tôi chỉ muốn làm nhân viên phục vụ bình thường.”

Quản lý cười ha ha một hồi lâu: “Được thôi, không miễn cưỡng. Trước tiên cô hãy thử một đêm, làm được, sẽ bàn lại chuyện trả tiền lương trước.”

Đó là lần đầu tiên tôi vào quán karaoke, thay áo sơ mi trắng vấy đen, có người dẫn tôi đi ra phía sau bùng rượu.

Một mê cung hành lang, ngập mùi thuốc lá và mùi rượu, quỷ khóc sói tru là đang hát sao? Tại sao lại chói tai như vậy?

Tôi run rẩy bùng một bàn rượu, mở cửa thì hù một vó, xuýt chút nữa làm đổ hết cả khay đang bùng trên tay.

Dưới ánh đèn mờ mờ, một cô gái ăn mặc hở hang đứng trên bàn trà nhiệt liệt nhảy múa, ngồi ở ghế sofa là những người đàn ông đang không ngừng ném tiền mặt lên người cô gái.

Tôi không biết nên làm cái gì, người hướng dẫn đẩy tôi vào, tôi không thể làm gì khác hơn là cúi đầu đi vào, đập dưới chân từng tờ 100 tệ.

Tôi nâng ly rượu đặt dưới chân cô ta, cô ta liền đưa chân đá lẩn đi, có người cười lên.

Người hướng dẫn vội vàng đuổi tôi đi ra ngoài, ở ngoài hành lang, mặt của tôi đã nóng lên.

Mau bỏ chạy nhanh một chút! Tôi tự nhủ với bản thân.

Nhưng mà tôi vẫn ở lại.

Đêm đó tôi kiếm 500 tệ tiền boa, quản lý lại đưa cho tôi hai ngàn tệ, nói với tôi: “Đây là tiền trả trước cho cô. Không sợ cô không tới nữa, càng thiếu tiền, càng chạy không nổi!”

Đúng vậy! Từ ngày đó trở đi, tôi mới biết thì ra kiếm tiền dễ như vậy, đối với số tiền cần dùng gấp đôi với tôi mà nói, nơi này thật giống như một vùng bùn lầy, một chân đã bước vào, liền bị tóm chặt lấy, càng lún càng sâu!

Giờ tan việc đã là rạng sáng, tôi rửa mặt liền chạy tới nhà máy, kế toán chia cho tôi tiền lương 800 tệ.

Tôi nhận lấy thấy sắp tiền thật mỏng, một tay khác đang siết chặt số tiền 2500 tệ kiếm được trong quán karaoke, chỉ một buổi tối mà thôi.

Cái này tương đối quá dễ, nhưng cái quyết định này thật khó.

Đưa ra lựa chọn, có nghĩa là, Giang Tiểu Tây của quá khứ không còn tồn tại nữa, cái gì lý tưởng, cái gì tương lai, tất cả đều là bóng tối không thể đoán trước được.

Đáng sợ nhất là, trên thực tế, tôi cũng không còn lựa chọn nào khác.... ..

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chí ít đã từng có được.

Tôi không biết vận mệnh của tôi là quá đỏ, hay là quá đen.

Tuần đầu tiên tôi từ chức đến quán karaoke là phục vụ, thì gặp phải một người quen.

Không, không phải là Diệp Phi.

Là một người khác, tôi không nghĩ sẽ gặp một người trong trường hợp nàyTôn Hạo Chí.

Từ sau cuộc ẩu đả trước công trường, tôi không gặp Tôn Hạo Chí nữa.

Anh ta giống như biến mất vào hư không, không tới quấy rầy tôi nữa.

Sau khi tôi và Diệp Phi bắt đầu qua lại, cũng chưa từng nhắc qua anh ta, rất nhanh tôi liền nhanh chóng quên mất anh ta, ngoại trừ một đêm nào đó, tôi đột nhiên thức tỉnh, nhớ tới cuộc ẩu đả dùng vũ khí đã thay đổi vận mệnh của tôi và Diệp Phi, cùng với dao găm sắt nhọn của Tôn Hạo Chí.

Cho nên, lúc tôi gặp phải Tôn Hạo Chí, mặc dù đã qua ba năm, dáng vẻ của anh ta đã trở nên cao lớn hơn, nhưng dựa vào cặp mắt nhỏ dài, cùng với ánh mắt lạnh lùng đó, tôi nhìn qua liền nhận ra anh ta.

Anh ta trở nên cao lớn cường tráng, vẻ lưu manh trên mặt biến mất không dấu vết, thay vào đó là một loại lãnh khốc âm trầm.

Năm đó là tên côn đồ đáng vẻ lưu manh, bây giờ hiển nhiên là một người đàn ông trầm ổn.

Anh ta ngồi trong góc tôi uống rượu, mới đầu tôi cũng không có chú ý đến anh ta, mãi đến khi tôi ngồi xỏm xuống, đặt ly rượu trên bàn trà bên tay anh ta, mới cảm thấy có ánh mắt nhìn chằm chằm tôi.

Cặp mắt kia vẫn lạnh lẽo như vậy, tôi hy vọng anh ta không nhận ra tôi, vội cúi đầu đi ra, không để ý đụng phải một vị khách.

Khấp người vị khách đầy mùi rượu lập tức bắt lấy tay của tôi, hỏi tôi tính toán xem xin lỗi như thế nào.

Tôi liên tục cúi đầu, ông ta kín đáo đưa cho tôi một chai rượu, nói với tôi nếu uống sạch thì có thể đi.

Tôi gấp quá, uống một nửa liền bị sặc, trong phòng bao cười vang lên, ngoại trừ Tôn Hạo Chí ngồi trong góc.

Anh ta không nói gì, mặt không đổi chỉ nhìn chằm chằm tôi.

Nhưng mà, ánh mắt của anh ta làm tôi khó chịu hơn so với những người khác, tôi cắn răng uống hết nửa bình rượu còn dư lại.

Từ trong phòng bao đi ra ngoài, tôi lập tức nhờ cậy quản lý sắp xếp người khác lên phòng bao kia.

Tôi nghĩ quá đơn giản, Tôn Hạo Chí làm sao có thể dễ dàng buông tha cho tôi.

Anh ta chặn tôi ở phòng thay đồ, hỏi tôi tại sao lại ở đây.

Tôi không giải thích với anh ta, chỉ nói với anh ta: “Tiên sinh, anh nhận nhầm người rồi!”

Tôn Hạo Chí nhìn chằm chằm tôi một hồi lâu, không nói lời nào.

Đêm hôm đó, quản lý bảo tôi lên phòng cô ta, nói cho tôi biết mới rồi khách trong phòng bao tố cáo tôi, bảo tôi sau này chuyển tới hậu trù đi.

Tôi lo lắng nhất tiền lương có thể bị giảm bớt hay không, quản lý cười: “Thật sự thiếu tiền như vậy? Tôi thấy cô cũng không phải là đường cùng, cô gái ngốc, có rất nhiều cách sống.”

Tôi nghe không hiểu cô ta đang nói cái gì, nỗi lo lắng chuyển tới hậu trù, mãi cho đến khi lãnh lương mới giật mình phát hiện, tiền lương hậu trù còn cao hơn cả tiền lương cùng tiền hoa công việc đầu của tôi.

Tôi cũng không phải là kẻ ngốc, có mấy người bồi cho tôi mấy câu, có chỗ dựa thật là tốt!

Nếu như vậy, cần gì tới đây giành chén cơm của người khác! Trở về để đàn ông bao dưỡng không phải tốt hơn sao?

Quản lý đi vào bảo bọn họ câm miệng: “Tiểu Tây người ta mang đến không biết bao nhiêu tiền cho quán! Các người biết cái đếch gì? Không ưa thì rút xéo!”

Không có ai phản bác, nhưng mà tôi không hiểu, tôi có chỗ nào mang đến nhiều tiền chứ?

Là Tôn Hạo Chí đang giúp tôi? Tại sao? Anh ta lại muốn làm cái gì?

Tôi thấp thỏm chờ đợi, có lẽ mấy ngày nữa sẽ có đáp án.

Một tháng trôi qua, hai tháng trôi qua, tiền lương của tôi ngày càng tăng, việc lại càng ngày càng ít.

Tôn Hạo Chí vẫn chưa xuất hiện, tôi quyết định đi tìm anh ta hỏi rõ.

Quản lý nhìn thấy tôi, lắc đầu nói: “Cô gái, cô đừng không tiếc nuôi phúc, đàn ông có thể làm như vậy không nhiều!”

Tôi vẫn kiên trì, cô ta nói cho tôi biết: “Ngày mai Tôn Hạo Chí sẽ đến, tự cô đến hỏi!”

Thì ra hai tháng này, mỗi ngày Tôn Hạo Chí đều tới, bạn bè của anh ta nhiều, quả thực mang đến cho quán không ít tiền.

Lúc tôi kiên trì đến cùng tìm thấy Tôn Hạo Chí, anh ta đang ở ngoài phòng hút thuốc.

Tôi nói muốn nói chuyện với anh ta một chút, anh ta nâng mí mắt nhìn lướt qua tôi: “Tôi giúp một người con gái tên Giang Tiểu Tây! Liên quan gì đến cô?”

Tôi thừa nhận lần trước nói dối, tôi nói tôi không cần anh ta chăm sóc tôi.... ..

Anh ta chợt chống tay vào tường, giam tôi vào giữa hai cánh tay: “Cô hoàn toàn không cần làm những thứ này! Đi theo tôi đi, tôi sẽ cho cô những ngày tháng tốt đẹp!”

Đây chính là cái gọi là “Bao nuôi”! Giao dịch trắng trợn cỡ nào!

Tôi khi đó, có thể sẽ cự tuyệt một tiếng.

Quả thực tôi đã sớm không còn là một sinh viên mẫu mực, quả thực tôi đã một chân bước vào vũng bùn này, mà tôi vẫn luôn cố gắng giữ vững tôn nghiêm cuối cùng của bản thân.

Mặc dù ở đây, tôi cũng là dựa vào sức lao động của mình mà kiếm tiền, tôi không có sa đoạ đến nỗi bán mình.

Huống chi, anh ta không phải là ai khác, mà là Tôn Hạo Chí!

Tôi ghét anh ta.

Cho dù anh ta có biến đổi nhiều đi nữa, trong mắt tôi, anh ta vẫn là tên côn đồ lái xe chặn tôi lại, đúng là gặp phải tai họa, người khiến tôi phải bỏ học.

Làm sao tôi có thể đi theo người như anh ta?

Tôn Hạo Chí không miễn cưỡng, nguyên lời của anh ta là: “Có chuyện gì có thể đến tìm tôi.”

Tôi ngang ngược xoay người rời đi. Bất luận xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ không đi tìm người như anh ta.

Lúc ấy tôi nghĩ như vậy.

Tôi cũng không có ngờ tới, lại có một ngày tôi lại đi tìm anh ta.....

Ôi!

Nếu biết kết cục như vậy, còn không bằng lúc đó tôi thỏa hiệp với số phận luôn đi.

Nếu như như vậy, tôi cũng sẽ không gặp lại Diệp Phi, có lẽ anh ta sẽ đi con đường hoàn toàn khác, có lẽ tất cả bi kịch sẽ không xảy ra.... ..

Không lâu sau khi tôi trở về làm nhân viên phục vụ, tôi liền gặp được Diệp Phi.

Tôi nhìn thấy trước tiên, là Châu Ý Hàm, đã từng khiến cho tôi ghen hiều lắm cô gái.

Cô ta và Diệp Phi là bạn học, ở cùng thành phố học đại học, tôi vẫn nhận ra cô ta, chẳng qua là cô ta không nhớ rõ tôi mà thôi.

Thì ra con gái học đại học lại đẹp như vậy, có khí chất như vậy, mái tóc dài của cô ta, lông mi đen dài của cô ta, đôi môi đỏ nhạt, căn bản cả người chính là một đóa hoa tươi vừa mới nở rộ.

Tôi quả thật không có cách nào không nhìn cô ta.

Cô ta đi cùng với một đám người trẻ tuổi, bên trong không có Diệp Phi, tôi cúi đầu bụng rượu vào, cô ta đang hát, thanh âm ngọt ngào rất êm tai.

Tôi lặng lẽ quan sát cô ta, cô ta hoàn toàn không để ý đến, phần khởi kéo một cô bạn học cùng hát bài tình ca.

Chợt, tiếng hát dừng lại, cô ta vui sướng gọi: “Diệp Phi! Tại sao bây giờ mới đến!”

Tôi gần như suýt run lên, ngàn vạn lần đừng nhìn thấy tôi, tôi không dám tiếp tục dọn dẹp ly rượu trống, cúi thấp đầu đi ra ngoài.

Cửa phía sau tôi “Rầm” một tiếng khép lại, trái tim dường như muốn nhảy cẫng lên của tôi dần dần khôi phục lại, dưới chân căn bản không có chút sức lực.

Mau chóng rời khỏi đây, thừa dịp anh ta không nhìn thấy tôi.....Tôi tự nhủ.

Nhưng là, đã quá muộn.

Làm sao Diệp Phi có thể không nhận ra tôi?

Tôi vừa mới đi ra mấy bước, liền bị anh ta đuổi theo.

Anh ta kéo tay tôi, gọi tên của tôi: “Tiểu Tây!”

Tôi hát anh ta ra, liều mạng chạy ra ngoài, từ đầu đến cuối không quay đầu lại.

Diệp Phi lần nữa đuổi theo tôi, tôi đẩy anh ta ra rồi chạy.

Tôi không muốn để anh ta nhìn thấy cái bộ dạng này của tôi, lòng tự trọng của tôi không chịu nổi.

Ở trong ngõ hẻm tối om, anh ta bắt được tôi, ôm chặt tôi, không để tôi chạy nữa.

Bất luận tôi giãy giụa như thế nào, anh ta cũng không buông tay.

“Tiểu Tây! Tiểu Tây! Anh sai rồi! Đừng đi, thật xin lỗi!” Anh ta không ngừng nói xin lỗi.

Chính xác nên nói xin lỗi chính là tôi!

Tôi có lỗi với anh ta, có lỗi với chính mình, có lỗi với tình yêu của chúng tôi.

Mà tôi lại không có cách nào, là tôi quá bất lực, là tôi quá ngu dốt!

Nhưng Diệp Phi nói thế này: “Anh phải sớm nên biết em có nỗi khổ tâm, em sẽ không thể nào đột nhiên chia tay! Anh quá ngu ngốc rồi, tại sao không đi tìm em chứ? Tiểu Tây, em tha thứ cho anh đi, để một mình em chịu nhiều khổ sở như vậy, đều là do anh không tốt!”

Thế nhưng anh ta còn tự trách mình hơn tôi, tôi còn có thể nói gì đây, ngoại trừ rơi lệ, tôi không thể quay về được.

Diệp Phi cởi áo khoác, khoác trên người tôi.

Nụ hôn của anh ta rơi trên mặt trên môi của tôi, tôi không có cách nào cự tuyệt.

Trời mới biết, tôi nhớ anh ta bao nhiêu!

Ấm áp của anh ta, mùi hương của anh ta, bờ vai của anh ta, cái ôm của anh ta, tại sao tôi lại có rồi đi nữa?

Tôi khi đó, có bao nhiêu lưu luyến cùng cảm động, tôi vốn nên kiên cường một chút nữa, rồi xa anh ta!

Chuyện sau này, khiến cho tôi hối hận vô cùng, oán hận mình, tại sao có thể xúc động như vậy, làm sao có thể thiếu ý chí như vậy.... ..

Nếu như chúng tôi không có làm như vậy, có lẽ Diệp Phi sẽ không kiên quyết như vậy, bất chấp hậu quả mà ở lại như vậy.... ..

Đều tại tôi không tốt.

Tôi thật đáng xấu hổ mà đi đáp lại nụ hôn của anh ta, hoàn toàn không cự tuyệt cái ôm của anh ta.

Mặc dù tôi không nói điều gì, nhưng nước mắt của tôi đã sớm tiết lộ tất cả.

Đêm đó tôi không trở về đi làm trong quán, Diệp Phi khẳng khẳng đưa tôi trở về, tôi cũng không muốn rời xa anh ta.

Chúng tôi ngồi taxi, tôi tựa vào vai anh ta, nước mắt làm ướt nhẹ áo anh ta.

Diệp Phi nói: “Một năm không gặp, em biến thành Mạnh Khương Nữ rồi, có phải là muốn khóc đến sụp nhà mới chịu dừng lại?”

Chẳng qua anh ta chỉ muốn trêu chọc cho tôi vui vẻ, nhưng khi tôi mở phòng ra, sau khi anh ta nhìn thấy căn phòng đơn sơ của tôi, không nói nên lời.

“Đưa ngực này!” Anh ta mắng tôi: “Rốt cuộc em chịu bao nhiêu khổ sở? Tại sao không nói cho anh!”

Diệp Phi rất tức giận, tôi không ngừng an ủi anh ta: “Thật ra em cũng có thể ở nơi tốt hơn, chỉ là em không muốn lãng phí, anh xem, em có thiếu cái gì đâu.... ..”

Diệp Phi cắt ngắn lời tôi, ôm tôi không để cho tôi nói nữa: “Em có thể đừng giả vờ như không có chuyện gì nữa được không? Em có thể để cho anh giúp em được không? Có thể làm một người phụ nữ bình thường, không cần tỏ ra mạnh mẽ như vậy? Cho dù em không yêu anh, không xem anh như một người đàn ông, thì em cũng không thể như vậy.....”

Anh ta nói không được nữa.

Tôi cũng không nói gì, vụng về hôn mặt anh ta, muốn để anh ta biết, tôi yêu anh ta bao nhiêu.

Chúng tôi quá ngu ngốc, quá trẻ tuổi, căn bản không hiểu được có bao nhiêu nguy hiểm, lại càng không hiểu được kiểm soát mình như thế nào.

Tất cả nụ hôn, tất cả nước mắt đều trở thành chất xúc tác, dục vọng u mê trong phút chốc bị đốt lên.

Thân thể của anh ta nóng lên, cái hôn dịu dàng dần trở nên cuồng loạn.

Tôi không biết muốn thế nào, chỉ muốn ôm anh ta, không bao giờ muốn rời xa....

ở trong nháy mắt đó, tôi vẫn còn rơi lệ.

Diệp Phi dừng lại, cho rằng anh ta đã làm tổn thương tôi.

Tôi nói cho anh ta biết, tôi rơi lệ chỉ bởi vì....anh ta.

Đúng vậy, từ đầu đến cuối tôi không hối hận trao mình cho anh ta.

Điều duy nhất tôi hối hận là, tôi có cơ hội không để tất cả chuyện này xảy ra.

Lúc lý trí có thể thắng kích tình, là ý nghĩ ích kỷ đã khiến tôi bỏ qua phòng vệ cuối cùng, tôi muốn để cho Diệp Phi biết, tôi vẫn còn trong trắng, mà nếu như có một ngày cuối cùng tôi và Diệp Phi phải xa nhau, chỉ ít chúng tôi đã từng cho nhau chính mình!

Tôi ngu ngốc hoàn toàn không nghĩ tới, đàn ông giống như Diệp Phi, tuyệt đối sẽ không chịu rời xa, khi anh ta tin chắc đây là người phụ nữ anh ta yêu, cũng là người phụ nữ sau này anh ta yêu....

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chúng Ta Kết Hôn Đi.

Sáng sớm hôm sau, tôi tỉnh dậy trong ngực của Diệp Phi.

Diệp Phi nói: “Chúng ta kết hôn đi!”

Tôi lắc đầu, bất quá Diệp Phi mới hai mươi tuổi, ngay cả số tuổi kết hôn cũng chưa tới.

Hơn nữa chúng tôi còn quá trẻ, hết thầy tương lai đều không biết, còn có nhiều điều không thể.

Vì vậy, tôi lãnh sang chuyện khác, hỏi anh ta: “Có muốn đi thăm bà ngoại không?”

Anh ta sợ bà ngoại trách hấn.

Thật ra thì bà ngoại gặp được anh ta thì vui biết bao nhiêu, lôi kéo tay anh ta không chịu buông ra, hỏi anh ta: “Trở lại là tốt rồi, giúp ta chăm sóc Tiểu Tây, gần đây không biết bận rộn chuyện gì, người gầy đi trông thấy.”

Tôi cười nói: “Bà ngoại lạc hậu rồi, bây giờ thịnh hành một ôm mà.”

Bà ngoại cười: “Nói như vậy ôm như lão già này là đẹp nhất rồi!”

Một năm này, bà ngoại thật sự rất gầy, mặc dù tôi đã hao hết tâm sức bồi bổ cho bà, bà vẫn gầy yếu như vậy.

Thuốc kích thích dạ dày của bà, bà càng ngày càng không đói bụng, trừ cháo trắng dưa cải, còn thức ăn mặn đều ăn không vào.

Tôi nhìn thấy mà đau lòng, Diệp Phi lại trêu ghẹo bà ngoại: “Bà ngoại, tinh thần của bà lại tốt như vậy, tâm tính lại coi mở, đương nhiên càng ngày càng đẹp. Không giống như Tiểu Tây, cả ngày lẫn đêm khuôn mặt đều đau khổ, thật giống như ai thiếu tiền cô ấy vậy!”

Bà ngoại giải thích giúp tôi: “Con cũng không nên oán trách nó, áp lực của nó rất lớn, ngược lại cho đến bây giờ nghĩ đến, sống một ngày, chính là hưởng phúc!”

Tôi cố gắng cười tham gia với bọn họ: “Đúng vậy, thời gian hưởng phúc còn dài.”

Bà ngoại kéo tay tôi, đặt trên lòng bàn tay của Diệp Phi: “Hai đứa bé các con đó, nhìn thấy các con hạnh phúc, chính là may mắn của ta.”

Diệp Phi cười: “Bà ngoại, bà mau chóng khỏe lại, đến tham dự hôn lễ của chúng con.”

Tôi đỏ mặt đánh Diệp Phi, không cho phép nói lung tung.

Từ bệnh viện ra ngoài, Diệp Phi chợt vịn bả vai tôi, nghiêm túc nói với tôi: “Cái đứa ngốc này! Về sau nếu còn cắt ngắn lời nói của anh một lần nữa, anh

tuyệt đối sẽ không tha thứ cho em!”

Anh ta bắt đầu thuyết phục tôi không nên tiếp tục làm tiếp công việc ở quán karaoke nữa, nói rằng anh ta có thể giúp tôi, nói anh ta có học bổng, có thể đi làm thêm, còn có thể thương lượng mượn tiền trong nhà.

Tôi giật mình tỉnh lại, nếu tiếp tục như vậy sẽ làm cho Diệp Phi suy sụp.

Anh ta chỉ là một sinh viên chưa tốt nghiệp, anh ta lấy gì giúp tôi?

Tôi cãi lại anh ta: “Anh như vậy là có ý gì? Tại sao em lại phải từ bỏ? Có phải công việc của em không xứng với anh? Thân phận của em quá thấp, làm cho anh mất thể diện đúng không? Vậy về sau anh không cần tới tìm em nữa!”

Tôi vốn muốn làm anh ta tức giận bỏ đi, nói xong lại trở nên thật khó chịu.

Tôi thật không xứng với Diệp Phi nữa mà, anh ta có tiền đồ sáng lạng, còn tôi có cái gì?

Diệp Phi đuổi theo tôi giải thích, tôi nói cho anh ta biết: “Diệp Phi anh không tự lượng sức mình, anh có biết một tháng tôi kiếm bao nhiêu tiền hay không, anh có biết tôi nhìn thấy người có tiền biết bao nhiêu, anh cho rằng tôi sẽ thích chút tiền anh đi làm thêm sao, anh cho rằng tôi còn hy vọng vào vốn liếng của người nhà anh hay sao? Anh cũng quá ngây thơ! Anh có biết tôi ở trong quán được hoan nghênh bao nhiêu, anh không cần đi theo tôi nữa! Chuyện ngày hôm qua coi như chưa từng xảy ra.....”

Diệp Phi tức giận, những lời trước đó anh ta làm như không có, nhưng lúc tôi nói chuyện ngày hôm qua coi như không tính, anh ta ngăn tôi lại nói: “Giang Tiểu Tây, em đừng xỉ nhục bản thân mình nữa! Em nói những lời như vậy không làm cho bà ngoại em thất vọng sao!”

Tôi không phản bác được.

Đúng, đối với ai tôi cũng cần xin lỗi, không còn cách nào khác.

Tôi kiên quyết, hất Diệp Phi ra đi làm.

Liên tục mấy ngày, Diệp Phi cũng không có tới tìm tôi.

Tôi nghĩ có thể lời nói của tôi quá nặng, ối, đau dài không bằng đau ngắn, dứt khoát chia tay như vậy rất tốt.

Anh ta cũng sắp đi học, vốn là không thể tương tư mãi được, tôi cảm thấy được như vậy thật tốt, tôi không đau buồn một chút nào, chỉ là gần đây mắt bị nhiễm trùng, vẫn có nước mắt chảy ra.

Một tuần sau, quản lý bảo tôi đưa người mới đi.

Tôi đứng ngoài cửa phòng thay đồ, cửa mở ra, một chàng trai cao ngất bước ra.

Anh ta mỉm cười với tôi, ở nơi này tại sao lại có thể có khuôn mặt tinh khiết như thế này, tại sao anh ta lại tới đây?

Diệp Phi đi tới, nắm lấy bả vai tôi: “Tiền bối, em hướng dẫn anh à!”

Tôi tức đến giậm chân: “Anh làm cái gì vậy? Trường học phải làm sao?”

Diệp Phi xoa mũi: “Nợ môn. Bị đuổi rồi!”

Anh ta nói láo, nhất định chính bản thân anh ta không đi học.

Tôi bị anh ta làm cho tức chết, nhưng đánh thế nào mắng thế nào đều không đi, tôi bắt đầu không để ý đến anh ta, coi anh ta như không tồn tại.

Nhưng mà, nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái của Diệp Phi, rất nhiều khách đặc biệt muốn anh ta phục vụ, thậm chí trong quán nữ sinh khác cũng đều vây quanh anh ta.

Ai đến anh ta cũng không cự tuyệt cùng mọi người nói đùa, chỉ có một mình tôi ở bên hận đến nghiến răng.

Bọn họ ở trước mặt tôi huyền ảo thật không ra thể thống gì, rốt cuộc tôi cũng nhịn không được, đẩy Diệp Phi ra, thờ phỉ phò chạy ra ngoài.

Diệp Phi đi theo ra ngoài, kéo tôi về, gặp người liền cười hi hi giải thích nói: “Đây là bạn gái của tôi, đang phát cáu, mọi người chớ để ý!” Thật là bị anh ta quán thúc đến chết mà.

Thật ra thì khổ tâm của anh ta tôi làm sao không hiểu được, anh ta muốn bên cạnh bảo vệ tôi.

Đồng thời trong lòng tôi cảm động, cũng khó chịu bản thân đến muốn chết.

Cũng là vì tôi.....Làm sao tôi có thể hủy hoại tương lai của anh ta?

Diệp Phi nói: “Đừng tức giận, anh đã nghỉ học. Không học đại học không có nghĩa là không có tiền đồ! Em không cần cò hủ như vậy có được không?”

Tôi nói anh ta không thông cảm cho tấm lòng của em, anh ta nói anh đều biết.

Anh ta chính là muốn chứng minh cho tôi thấy, chúng tôi có thể ở chung, hơn nữa còn rất tốt.

Dần dần tôi có chút dao động, những ngày có anh ta ở bên cạnh, mặc dù làm công việc này, những ngày đó cũng trở nên không khó khăn nữa.

Anh ta luôn thân thiện giúp tôi ứng phó với những vị khách không tốt, đưa đón tôi về nhà, vô lại đi theo tôi thăm bà ngoại.

Tôi hỏi anh ta đang ở đâu, anh nói mình đáng thương biết bao nhiêu, không dám về nhà, chỉ có thể ở nhà bạn hai người chen chúc nhau mà ở.

Lòng tôi thương anh ta.

Diệp Phi nói, không bằng chúng ta cùng thuê phòng, dời đến một chỗ khá hơn.

Tôi không phải đối thủ của anh ta, liền bị anh ta thuyết phục.

Hai người ở chung một chỗ, sẽ hạnh phúc rất nhiều.

Tất cả lo lắng sợ hãi, đều có thể chia sẻ với người khác, bất luận xảy ra chuyện gì, đều có người ở bên cạnh.

Trừ một tờ giấy kết hôn, chúng tôi cái gì cũng có.

Trong hiện tại tàn khốc lạnh lẽo, có anh ta nắm tay đi, cho tôi dũng khí và niềm tin, quan trọng biết bao nhiêu.

Cho dù là phòng mướn, mặc dù không có tiền gì, nhưng những ngày có anh ta bên cạnh, tôi lại cảm thấy giống như ngôi nhà vậy, một ngôi nhà thuộc về tôi và Diệp Phi.

Chúng tôi cho rằng đôi phương, vĩnh viễn sẽ không rời xa, chỉ cần điều này, như vậy là đủ rồi.

Anh ta nắm tay tôi đi làm, quản lý nhìn thấy cười nhạo tôi: “Khó trách cô nương khó theo đuổi như vậy, thì ra là thích tiểu soái ca! Đáng thương cho người bạn của tôi, mặt lạnh nhạt ăn nói vụng về, đáng đời anh ta bị thất tình!”

Diệp Phi hỏi tôi cô ta nói ai vậy, tôi không nói cho anh ta biết.

Đáng tiếc điều nên tới chung quy vẫn sẽ tới.

Tôn Hạo Chí ở hành lang, chặn tôi lại hỏi: “Ồ trong quán cô lại đem bạn trai tới! Đàn ông ở nơi này thì có tiền đồ gì? Cô không cần đắm mình!”

Tôi quả thực tức điên, cùng với anh ta đắm mình.

Vừa lúc Diệp Phi từ căn phòng khác ra ngoài, tôi đây hỏi tôi thế nào.

Hai người đàn ông nhìn thấy mặt nhau, mọi nghi ngờ đều được giải đáp.

Tôn Hạo Chí kéo tôi vào lòng anh ta trước mặt Diệp Phi: “Mặt trắng nhỏ! Đây không phải là nơi mày nên đến! Mày không thể bảo vệ cô ấy.”

Diệp Phi đi tới tóm lấy anh ta, tôi liếc mình giãy giụa trốn sau lưng Diệp Phi.

Một đám người vây lên, Tôn Hạo Chí xua tay, nói không thể đập quán của bạn,

Sau khi bọn họ rời đi, Diệp Phi an ủi tôi: “Không phải lo lắng, anh sẽ không để như vậy.”

Nhưng làm sao tôi lại không lo lắng, chuyện xảy ra mấy năm trước thùy chung luôn là ác mộng của tôi, nếu như Tôn Hạo Chí lại tới gây sự với Diệp Phi thì phải làm sao?

Tôi từ chức với quản lý, muốn cùng Diệp Phi rời khỏi.

Quản lý cười cười cũng không giữ lại, chỉ khuyên một câu, chung quanh quán đều có quan hệ với cậu ta, em có thể trốn được đến nơi nào?

Tôi quyết định đi đến thành phố Bắc tìm cửa tiệm lần nữa, Diệp Phi cùng đi với tôi.

Rất nhanh tôi liền phát hiện, nơi này còn lâu mới có một cửa tiệm để làm ăn, đàn ông thì làm an ninh, phục vụ toàn là phụ nữ, hơn nữa mỗi phục vụ đều có chỉ tiêu, nhu cầu cấp bách bán rượu trong quán nếu không bán được thì bị trừ tiền lương.

Diệp Phi vẫn đang yên lặng bảo vệ tôi, nhưng vì không để cho thu nhập giảm xuống, vì vậy tôi nói anh ta cố gắng bán rượu, không tránh khỏi bị khách

yêu cầu uống mấy chén.

May mà tửu lượng của tôi không tệ, có lúc cũng bị uống say.

Vào thời điểm này tôi quen biết Lư Yên.

Cô ấy vô cùng trẻ tuổi, cũng vừa mới qua tuổi mười bảy, trên khuôn mặt căn mịn có hai lúm đồng tiền, nhìn nét mặt rất giống con nít.

Chỉ là khi nhìn thấy cô ấy vào ban ngày, luôn thấy cô ấy ngáp, vẻ mặt mệt mỏi.

Đến buổi tối, cô ấy trang điểm tinh xảo, gắn lông mi giả, khéo mắt điểm nốt ruồi, kéo tôi đi soi gương: “Chị Tiểu Tây, chị xem hai chúng ta giống chị em thân thiết không?”

Tôi xem cô ấy giống như em gái.

Cuộc sống của cô ấy rất khổ, lúc nhỏ đã bị ném ở nhà họ hàng không ai quan tâm, tuổi nhỏ như vậy đã phải chen chân đến chốn này.

Cô ấy nghe sẽ cười: “Chị Tiểu Tây, chị thật là đáng yêu quan tâm vợ vẫn không thôi, em chưa tới mười lăm tuổi đã chen vào chốn này, nhưng chân chính là người từng trải.”

Tôi có chút khó xử, cô ấy vỗ vai tôi: “Yên tâm, em sẽ chăm sóc cho chị! Hai ta cùng chăm sóc lẫn nhau.”

Khi đó Hồ Tử vẫn còn đang theo đuổi cô ấy.

Hồ Tử cũng giống Diệp Phi làm an ninh, thật ra tuổi của Hồ Tử và Diệp Phi không chênh lệch bao nhiêu, nhưng cậu ta vừa nghe Diệp Phi từng học đại học thì liền gọi tiếng “Anh”.

Mặc dù trong hoàn cảnh này, cũng phá lệ được chút ưu đãi.

Diệp Phi đối đãi với mọi người rất hòa nhã, người lại cơ trí, dáng dấp đẹp trai, trong quán có tranh cãi anh ta qua xử lý đều được mọi người thỏa mãn.

Rất nhanh ông chủ quyết định tăng tiền lương cho anh ta, để cho anh ta phụ trách tất cả công việc trong quán.

Hồ Tử càng bội phục Diệp Phi, chuyện gì cũng muốn thương lượng với Diệp Phi, đặc biệt là sau khi phát hiện quan hệ của tôi và Diệp Phi, quan hệ của tôi và Lư Yên, liền bắt đầu nhờ cậy Diệp Phi nói giúp vài lời.

Thật ra ta biết Lư Yên rất thích Hồ Tử, luôn lôi kéo tôi thương lượng: “Chị Tiểu Tây, chị cảm thấy Hồ Tử đáng tin không? Tại sao em cảm thấy anh ta hung dữ như vậy?”

Tôi cười: “Nếu không tại sao lại gọi là Hồ Tử?”

Cô ấy ưu sầu than thở: “Người theo đuổi em nhiều như vậy, tại sao em lại thích nói chuyện với anh ta như vậy! Anh ta còn nghèo hơn em! Như vậy phải làm sao?”

Tôi khuyên cô ấy: “Các người còn trẻ như vậy, còn nhiều cơ hội.”

Cô ấy nghe tôi nói: “Bọn em không giống chị và Diệp Phi, lại thông minh từng học đại học, làm gì có cơ hội.”

Nghe nói như vậy, tôi có chút khổ tâm, vốn là Diệp Phi có nhiều cơ hội, nhưng mà vì tôi nên mới từ bỏ.

Tôi chỉ có thể đối tốt với anh ta gấp đôi, hy vọng có thể đền bù anh ta một chút.

Diệp Phi để ý nhất chính là hoàn cảnh nơi này, mỗi một lần bị khách ép rượu, anh ta khuyên tôi đừng làm phục vụ nữa, sẽ nghĩ cách khác kiếm tiền.

Diệp Phi không chỉ một lần cầu hôn tôi: “Kết hôn rồi, em có thể yên tâm thoải mái ở nhà chờ anh kiếm tiền về nuôi em, có được không?”

Mà tôi nói, chờ chút thôi, chờ chúng ta kiếm đủ tiền, có thể rời khỏi chỗ này, chúng ta liền kết hôn.

Để sớm rời khỏi nơi này, tôi uống chút rượu cũng không là gì.

Huống chi, đa số khách đều biết tôi chỉ là phục vụ, sẽ không đối đãi với tôi như vậy.

Nhưng mà, nếu như gặp phải khách đã uống say, thì quả thực rất nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Hấn đã chết

Chúng tôi đã rất cẩn thận, hết sức cố gắng không gây bất cứ phiền phức gì.

Nhưng có lúc phiền toái lại chủ động tìm tới cửa.

Vào một đêm mưa, trong quán rượu khách cũng không nhiều lắm, tôi cũng chưa hoàn thành chỉ tiêu, Diệp Phi khuyên tôi: "Thôi, tháng này cũng đủ rồi. Lần sau cố gắng!"

Anh ta vội đi làm việc của mình, tôi đi vào tiếp đãi một phòng khách vừa vào.

Những người khách này vừa nhìn đã biết tuyệt không phải người lương thiện, trên cổ là vòng vàng vừa thô vừa sáng, da phía sau lưng sẫm hình đầu lâu khô, cỡi áo khoác xuồng lộ ra đầy hình sấm trên cánh tay.

Tuy chỉ có bốn năm người, lại muốn gian phòng bao lớn nhất trong quán rượu, vừa ngồi xuống đã nhao nhao gọi mấy em gái đến.

Trong quán rượu chúng tôi không phải là không có, những việc như vậy tôi luôn đi tìm quản lý để sắp xếp.

Một kẻ to con bộ mặt đầy dữ tợn kéo tôi lại: "Tao xem cô em này cũng không tệ."

Người hấn đầy mùi rượu làm cho người ta ghê tởm.

Tôi không am hiểu xử lý tình huống như thế, không thể làm gì khác hơn là liên tục xin lỗi: "Thật xin lỗi, tôi là nhân viên phục vụ mới tới. Tôi đi tìm quản lý tới sắp xếp."

Kẻ đầu to thả tay ra, tôi đi nhanh ra ngoài. Đột nhiên ngoài cửa có một người vóc dáng nhỏ gầy sắc mặt đỏ bừng hỏi tôi: "Đây không phải là người tình của Tôn Hạo Chí sao?"

Tôi sửng sốt, vội trả lời không phải.

Trong phòng bao những người khác cũng nói: "Không thể đi, loại người như Tôn Hạo Chí làm sao sẽ để cho người phụ nữ của mình xuất đầu lộ diện. Tạ Tứ, nhất định là anh nhận lầm rồi."

Đó là lần đầu tiên tôi gặp Tạ Tứ, lúc ấy tôi còn chưa biết hấn là thủ lĩnh băng đảng lưu manh lớn nhất thành Bắc, cũng không nghĩ đến một người đàn ông nhỏ gầy lại sẽ hung ác tàn nhẫn như vậy.

Tên Đầu To vừa rồi lại cười lớn: "Anh, mặc kệ cô ta có phải là người tình của Tôn Hạo Chí hay không, nhân viên phục vụ ở quán này không phải là để phục vụ cho chúng ta hay sao?"

Hấn nhấn mạnh hai chữ "Phục vụ" khiến cho người ngồi trong phòng bao cười vang.

Trong lòng tôi rất sợ, nhưng vẫn nghiêm nghị giải thích: "Tôi là phục vụ, chỉ phụ trách gọi món và dọn vệ sinh."

Tạ Tứ cầm ly rượu trên bàn nói: "Cô em tiếp rượu cũng không sao chứ?"

Tôi do dự một chút, ngồi xuống rót rượu, chột tay bị hấn bắt được.

Tạ Tứ đã rất say, hai con mắt đều đỏ, hấn vuốt qua vuốt lại tay của tôi nói: "Thật non."

Tôi đỏ mặt rút tay ra, hấn nắm chặt hơn.

Tôi lại dùng sức, thế nhưng đột nhiên hấn lại buông tay.

Tôi chột ngã về sau, đụng đổ mấy bình rượu khiến cho bàn tay bị chảy máu.

Bình thủy tinh bể tan tành và rượu văng đầy đất.

Tạ Tứ đưa ra giày da nói: "Lau sạch sẽ."

Tôi dùng tay không bị thương lau, nhưng bị hấn dẫm lên.

Bọn họ khi dễ tôi như vậy cảm thấy rất vui vẻ sao?

Tôi cúi đầu không lên tiếng, lòng tự ái không cho phép tôi xin khoan dung.

Tôi và hân giăng co cho đến khi Diệp Phi chạy tới.

Diệp Phi đi vào cửa cười nói xin lỗi trước, ngay sau đó cúi người xuống nhặt thủy tinh, dùng tay áo của mình lau giày cho Tạ Tứ.

Anh ta cười thản nhiên giống như chuyện này căn bản không phải là chuyện gì đáng mất mặt. Anh ta thuận tay kéo tay tôi ra ngoài, bảo tôi nhanh đi lấy thêm rượu đưa tới.

Tôi vội đứng lên, lại bị Tạ Tứ gọi lại: "Tôi để cho cô đi sao?"

Tôi đứng lại.

Tạ Tứ nhắc chân đạp Diệp Phi văng ra: "Mày tránh con mẹ nó ra!"

Hân say lao đảo đi về phía tôi, chọt đề tôi lên tường.

Tôi hét ầm lên, một giây kế tiếp Tạ Tứ bị Diệp Phi kéo ra.

Diệp Phi cười hết sức thiện chí, một tay đỡ Tạ Tứ lùn hơn so với anh ta một cái đầu một tay kéo tôi ra phía sau, trong miệng không ngừng nói: "Hôm nay là chúng tôi không đứng, các vị đại ca đừng nóng giận."

Anh ta vừa quay đầu nói với tôi: "Nhanh đi kêu quản lý tới đây nói lời xin lỗi với các vị đại ca. . . ."

Lời của anh ta bị Tạ Tứ cắt đứt: "Mày là ai? Mày định làm gì? Bảo cô ta quay lại."

Tôi đã lui đến cửa còn bị Tạ Tứ vươn cánh tay dài lôi lại.

Trong phòng bao những người khác ồn ào lên, cũng có người lên tiếng khuyên.

Người đầu to vừa rồi đi tới giúp, vừa đẩy Diệp Phi, vừa uy hiếp anh ta: "Mày không có chuyện gì ở đây cả! Tránh ra! Mày biết chúng tao là ai không hả?"

Diệp Phi vẫn đang cười, tôi hiểu rõ anh ta đang cố gắng kéo dài thời gian, chờ quản lý dẫn người đến giải quyết.

Tôi sợ nếu tôi xoay người chạy trốn, có thể sẽ chọc giận đám người Tạ Tứ, một người chạy người ở lại nhất định sẽ bị đánh.

Vì vậy, tôi không thể làm gì khác hơn là đứng ở cửa lo lắng nhìn về phía sau.

Bên ngoài phòng tụ tập rất nhiều người xem náo nhiệt, cũng không có một ai có thể giúp.

Chợt Hồ Từ từ khúc quanh hành lang chạy tới, còn chưa đến gần đã lớn tiếng kêu la: "Chuyện gì xảy ra? Người nào dám tới đây gây sự?"

Cậu ta vừa nhìn liền hiểu rõ, một tay kéo tôi ra bên ngoài cửa còn bản thân mình vọt vào, đập một đập vào giữa ngực tên đầu to.

Nháy mắt hai người quay ra đánh nhau, trong phòng lập tức biến thành một mảnh hỗn loạn.

Diệp Phi và Hồ Từ chỉ có hai người, đối phương có tới bốn, năm người say khêo mạnh.

Tôi lo lắng bọn họ thua thiệt vội vàng chạy về phía phòng làm việc của quản lý thì gặp Lưu Yến chạy tới.

"Nhanh đi gọi quản lý!" Tôi hét lên với cô ấy.

Sắc mặt Lưu Yến cũng thay đổi, kêu to nói: "Quản lý sớm trốn đi rồi! Các người không biết Tạ Tứ sao? Giết người không nháy mắt, còn đánh nhau với hân không muốn sống nữa sao?"

Đầu của tôi ông lên một một tiếng, xoay người chạy về.

Trong phòng bao đã không khống chế được tình hình, Hồ Từ bị người đè xuống đất, tên đầu to đang vùng cái ghế đập mạnh lên đầu Hồ Từ.

Tôi và Lưu Yến bắt đầu hét chói tai, đánh như thế muốn đánh chết người!

Tôi theo bản năng nhắm hai mắt lại, chỉ có thể nghe tiếng cái ghế rơi xuống đất.

Mọi chuyện diễn ra chỉ trong giây lát mà thôi.

Tên Đầu To ngã rầm xuống đất một tiếng cũng không phát ra.

Diệp Phi từ bên cạnh tên Đầu To bò dậy, tôi mới nhìn thấy đầy máu đen nhánh trên nền gạch xanh đậm.

Máu từ đâu chảy ra?

Không, không phải trên người Diệp Phi.

Ánh sáng trên màn ảnh TV lóe lên, rốt cuộc tôi đã thấy rõ, cổ của tên Đầu To đột nhiên bị một nửa chai rượu trên đất đâm thủng, máu tươi đang không ngừng chảy ra từ trên vết thương.

Hắn đã chết.

Tôi không nhớ rõ bốn người chúng ta làm thế nào trốn ra khỏi quán rượu, Diệp Phi kéo tay của tôi chạy như điên, tôi kéo anh ta: "Diệp Phi, anh trở về tự thú đi! Anh phòng vệ chính đáng, sẽ không bị phán tội!"

Lưu Yến liễu mạng kéo tôi đi: "Chị Tiểu Tây, chị dừng đại. Người kia chết rồi, hắn là em ruột của Tạ Tứ! Tạ Tứ sẽ không bỏ qua cho Diệp Phi và Hồ Từ đâu!"

Nhưng tôi không thể đi được, bà ngoại vẫn còn ở trong bệnh viện!

Tôi nói với Diệp Phi: "Diệp Phi, anh đừng xen vào chuyện của em nữa, anh và bọn Hồ Từ đi đi đừng trở lại. Em sẽ không có việc gì!"

Lưu Yến vội muốn chết, hướng tôi la to: "Chị cho rằng Tạ Tứ là ai? Chúng em đã chạy, hắn nhất định sẽ tìm chị gây phiền toái! Đến lúc đó chị cũng không biết vì sao mình chết đâu! Đi nhanh đi, bây giờ đi thì cùng đi!"

Cô ấy và Hồ Từ cùng tiến lên kéo tôi...tôi liều mạng trốn về sau.

"Chị không thể đi." Tôi gấp đến phát khóc.

Diệp Phi tỉnh táo lại, đưa tay cản bọn họ lại nói: "Yến nhi, Hồ Từ, các em đi trước đi. Chúng ta bốn người đi cùng nhau mục tiêu quá lớn. Yên tâm, anh sẽ tự chăm sóc tốt cho mình và Tiểu Tây."

Lưu Yến nhìn tôi một cái, cắn răng lôi Hồ Từ đi.

Tôi còn nhớ ngày hôm đó, bầu trời mưa bụi bay mù mịt, đèn đường mờ vàng, tôi nhìn bóng dáng Lưu Yến và Hồ Từ biến mất trong phút chốc.

Diệp Phi cởi áo khoác xuống, che trên đầu của tôi.

"Anh đi tự thú." Anh ta nói.

Tôi liên tục lắc đầu: "Không được, anh không nghe thấy Yến nhi nói như thế nào sao? Bọn họ sẽ trả thù!"

Diệp Phi cười, khi hắn trả thù thì anh ta còn cười thế nào được đây?

"Cô ấy chỉ là cô gái trẻ làm sao biết cái gì được chứ? Em cho rằng xã hội này thật không có pháp chế nữa sao? Sẽ không xảy ra loại chuyện đó đâu."

Tôi vẫn lắc đầu không đồng ý.

Diệp Phi nói: "Nếu như mà anh chạy trốn, sẽ không thể trở về, phải vĩnh viễn chạy trốn cuộc sống. Em muốn cả đời không gặp lại anh sao? Tin tưởng anh, anh là phòng vệ chính đáng, rất nhanh sẽ được thả."

Anh ta nói chắc chắn như vậy, giống như dù có chuyện gì cũng có thể giải quyết.

Tôi vẫn luôn tin tưởng anh ta như vậy!

Thế nhưng lần này tôi lo âu và sợ hãi, vô luận như thế nào không thể bình phục, tôi cũng không có cách nào khống chế nước mắt của mình, tôi giây phút cuối cùng ở trong lòng anh, thế mà tôi lại không nhìn anh ta cho rõ ràng.

Tôi chỉ nhớ anh ta vuốt ve mặt của tôi, nói tôi đừng khóc, anh ta nhất định sẽ trở lại.

Tôi dùng nụ hôn trả lời anh ta: "Em chờ anh."

Sau đó vô số lần tôi tự trách, nếu như đêm hôm đó tôi không đi phục vụ phòng bao kia, nếu như mà tôi khôn khéo một chút không quật cường như vậy, nếu như mà tôi ngăn Diệp Phi lại không để cho anh ta và Tạ Tứ nổi lên xung đột, có lẽ tất cả bi kịch cũng sẽ không xảy ra, có lẽ tôi và Diệp Phi vĩnh viễn sẽ không phải chia ly.

Được rồi, thật ra thì nên...chỉ là hối hận, căn bản tôi cũng không nên can dự vào cuộc sống của Diệp Phi, sự tồn tại của tôi mới là số kiếp lớn nhất của anh ta.

Cả đêm canh giữ ở bên cạnh sát bên ngoài chờ kết quả ta, rốt cuộc bị một tốt bụng cảnh sát báo cho, còn là nhanh đi mời luật sư đi!

Tôi mãi mới phản ứng được phải đi tìm luật sư bào chữa tốt nhất.

Luật sư sau khi nghe sự kiện phát sinh, bày tỏ vụ án này khả năng thắng rất lớn.

Tuy nhiên khi tôi nói ra thân phận người chết thì sắc mặt của ông ta thay đổi, lập tức khoát tay nói: "Vụ án này tôi không làm được."

Ta tìm phòng luật sư khác, vẫn là câu trả lời như vậy.

Chạy suốt một ngày, kết quả đều là như vậy.

Tôi mệt mỏi về đến nhà, lại phát hiện cửa phòng tôi và Diệp Phi mướn bị hỏng, khóa cửa cũng bị phá hỏng, đập cũng mở không ra.

Tôi tìm thợ khóa tới cửa mở ra.

Đêm hôm đó điện thoại vang lên không ngừng, nhận rồi lại không có người nói chuyện.

Tôi rất sợ, không biết bọn họ muốn đối với ta như thế nào, cũng không biết vụ án Diệp Phi phải làm sao.

Buổi tối lạnh như thế một mình anh ta ở bên trong, khẳng định còn khổ sở còn sợ hãi hơn so với tôi, phải như thế nào mới có thể giúp được anh ta, tôi thật sự không biết.

Trời đã sáng, tôi đi thăm bà ngoại.

Bà ở trên giường bệnh, lời kéo tay của tôi nói: "Tiểu Tây con đừng lừa gạt bà, đã xảy ra chuyện phải hay không? Con đi đi, bà không thể liên lụy tới con nữa."

Tôi cúi đầu ở bên gối của bà, lần đầu tiên khóc ở trước mặt bà: "Bà ngoại, bà nhất định phải thật tốt, nếu ngay cả bà cũng mất đi con làm sao có thể tiếp tục sống."

Thế mà tôi vẫn sống.

Bốn tháng sau, rốt cuộc vụ án của Diệp Phi cũng mở phiên tòa, ngay cả một luật sư tốt tôi cũng không tìm được cho hắn.

Tòa án chỉ phái một luật sư, mặc dù có nhiều chứng cứ, Diệp Phi vẫn phải ở tù tám năm vì tội ngộ sát.

Tôi ngồi ở chỗ ngồi dự thính, mặc bộ quần áo dày màu đen.

Diệp Phi quay đầu lại cười với tôi, mí mắt bầm tím chớp chớp hướng về phía tôi phát khẩu âm.

Tôi hiểu rõ anh ta muốn tôi chờ anh ta, tôi không dám khóc lên chỉ gật đầu mỉm cười với anh ta, cũng không nói câu gì.

Tôi còn có thể làm cái gì để cam kết đây?

Diệp Phi cứ bị áp đi như vậy.

Tôi còn chưa kịp đứng lên đã bị mẹ Diệp Phi xông lên tát một cái.

Bà mắng to tôi là hồ ly tinh, kêu khóc nói muốn chống án.

Tôi quỳ xuống nói với bà: "Dì, dì đánh con thôi. Không nên đi kháng án đối với Diệp Phi không có lợi."

Bà khóc đến ngất đi bị người nhà khiêng đi.

Thời khắc bọn họ đi qua tôi nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ thù địch giống như vô số kim nhọn đâm vào người của tôi.

Tôi thậm chí không khóc.

Tôi không thể kích động nữa.

Sau khi bọn họ rời đi thật lâu, tôi mới vịn cái ghế từ từ đứng lên, một mình đi ra tòa án.

Trước cửa tòa án đậu một chiếc xe sang trọng.

Tôn Hạo Chí tà tà tựa vào cửa xe bên cạnh, đang dùng tay kẹp thuốc lá, chỉ chỉ bụng của tôi nói: "Bộ dáng như thế này còn muốn một mình đi đâu

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Khuất nhục

Tất cả ký ức trong quá khứ kết thúc ở đây.

Từ ngày đó trở đi tôi và Diệp Phi từ biệt đã bảy năm.

Năm năm sau khi ra tù anh ta vào làm tại công ty của ba Chu Tinh Hàm. Công ty này thu tóm một nửa thị trường bất động sản của thành phố.

Tất cả những tin tức này đều là Tôn Hạo Chí nói ra khi gây gổ với tôi.

Anh ta vẫn luôn để ý quá khứ của tôi và Diệp Phi cho dù kết hôn với anh ta bảy năm qua tôi chưa bao giờ đi thăm Diệp Phi, cũng không chủ động liên lạc với Diệp Phi sau khi anh ta ra tù.

Một người đàn ông hay ghen tỵ đôi khi rất đáng sợ.

Thực ra lấy điều kiện của Tôn Hạo Chí, hoàn toàn không cần thiết phải tiếp nhận một người đã qua tay Diệp Phi. Nhưng anh ta không chỉ làm như vậy, còn lừa mình dối người ngay cả tâm trí của tôi cũng muốn khổng chế.

Làm sao có thể như vậy đây?

Tôi và Diệp Phi từng có nhiều kỷ niệm như vậy làm sao tôi có thể quên anh ta được chứ?

Anh ta là một phần sinh mạng của tôi, cắm rễ thật sâu ở trong trí nhớ của tôi.

Nhìn lại, dường như trong từng thời điểm quan trọng trong cuộc đời đều có bóng dáng của Diệp Phi.

Cho dù hai chúng tôi không thể ở chung một chỗ thì Diệp Phi vĩnh viễn vẫn tồn tại trong tôi.

Nếu tôi quên mất anh ta thì tôi cũng không còn là chính mình nữa rồi.

Tôn Hạo Chí sẽ không hiểu được tình cảm giữa tôi và Diệp Phi đã sớm vượt qua tình yêu, từ lâu đã không phải là có hay không yêu.

Năm đó tôi không nói một tiếng rời khỏi anh ta, anh ta cũng không trách cứ tôi. Thậm chí cho tới bây giờ vẫn luôn suy nghĩ vì tôi.

Chúng tôi có thể vì nhau làm bất cứ chuyện gì, bởi vì điều chúng tôi coi trọng hơn là đối phương có hạnh phúc hay không.

Nếu như hôm nay tình thế bắt buộc tôi phải rời xa Diệp Phi, tôi tuyệt đối sẽ không chút do dự chọn rời đi, sẽ không phạm vào sai lầm bảy năm trước.

Thật ra thì cuộc hôn nhân giữa tôi và Tôn Hạo Chí thất bại cũng không hoàn toàn bởi vì tôi không thể quên được Diệp Phi, cũng không hoàn toàn bởi vì thân phận của Tôn Hạo Chí.

Khi tỉnh táo xem xét lại bản thân mình, tôi bị ai phát hiện phát hiện vẫn có thể yêu người khác. Nhưng có lẽ tôi đã mất đi năng lực yêu một người lần nữa, bởi vì tôi luôn yêu hết lòng, bởi vì tôi sợ, bởi vì tôi không muốn mất đi lần nữa.

Thực tế luôn tàn khốc như vậy, ngay cả tôi và Diệp Phi yêu nhau như vậy cuối cùng cũng chia xa.

Tôi thật sự không biết, còn cái gì có thể bảo đảm không bao giờ mất đi, còn cái gì có thể để cho tôi dừng lại đau lòng.

Giống như khi tôi tìm đủ mọi mối quan hệ, không dễ gì có được cơ hội thăm Diệp Phi thì lại biết được anh ta trong trại giam bị đánh đến trọng thương không có cách nào ra ngoài; giống như khi tôi khóc lóc cầu xin cai ngục, cho tôi đi vào nhìn anh ta một cái, chỉ một cái cũng được thì lại bị từ chối thẳng thừng; giống như khi tôi về đến nhà, nhận được điện thoại Lưu Yến lên gọi tới nói cho tôi biết Tạ Tứ đã buông lời muốn giết chết Diệp Phi.

Có ai biết lòng của tôi có bao nhiêu đau, tôi có bao nhiêu tự trách, lo lắng bao nhiêu, bao nhiêu sợ hãi?

Khi Diệp Phi vì tôi mất đi tiền đồ cực tốt, mất đi tự do, thậm chí ngay cả khi sinh mạng cũng bị uy hiếp anh ta vẫn xoay người mỉm cười với tôi.

Có ai biết khi đó tôi có bao nhiêu hận chính mình?

Ngay từ lúc Diệp Phi xoay người bị áp giải khỏi tòa án, lòng của tôi đã chết.

Đúng, qua nhiều năm như vậy, tôi cũng chỉ là một cái xác không hồn, Tôn Hạo Chí lấy được cũng chỉ là một cái xác không có linh hồn.

Chuyện này đối với anh ta quả thật rất không công bằng.

Tôi đã từng cho là Tôn Hạo Chí theo đuổi tôi cũng chỉ là bởi vì tranh cường hão thắng, cũng chỉ là do dục vọng độc chiếm của đàn ông.

Tôi cho anh ta là loại người như thế, còn muốn tôi là do tôi còn trẻ tuổi.

Tôi có thể cho anh ta.

Không sao cả.

Mà tôi không ngờ Tôn Hạo Chí chưa vừa lòng với điều đó, cái anh ta muốn quá nhiều tôi không cho nổi.

Không phải là chưa từng cảm động, không phải là không để ý anh ta thỏa hiệp và nhượng bộ, mà là tôi không thể.

Không có cảm giác an toàn, vô cùng vô tận là không tình nguyện và không cam lòng, trùng trùng điệp điệp ân oán rối rắm, tôi thật sự không thể.

Trong bảy năm này, tôi và Tôn Hạo Chí hành hạ lẫn nhau, vô số lần cãi vã vạch trần vết sẹo của đối phương.

Anh ta không ngừng yêu cầu, muốn thứ tôi không thể cho, anh ta tức giận, bộc phát, thất vọng, buông tha, rời đi, sau đó trở về chốn cũ.

Tôi không ngừng giãy giụa, kháng cự tất cả của anh ta, trốn tránh tất cả tốt-xấu.

Hôn nhân của chúng tôi, bắt đầu không phải là do yêu nhau, cũng không tiếp tục bởi vì tình yêu.

Tôi cho là anh ta giống như tôi chỉ coi đây là một cuộc giao dịch, tôi cũng không biết "Tiền hàng hai bên thoả thuận xong" sau còn có thể sinh ra nhiều khổ nạn.

Đúng là bởi vì Điểm Điểm tôi mới kiên trì cuộc hôn nhân với Tôn Hạo Chí.

Tôn Hạo Chí và tôi, đối với điểm này đều vô cùng rõ ràng.

Đây đại khái là chúng tôi ngầm hiểu lẫn nhau, cực kỳ ăn ý chuyện này, nhưng đây cũng là vũ khí để chúng tôi thương tổn lẫn nhau.

Mặt trời sáng loáng đã nhô lên cao, cái bóng kéo dài ở dưới chân của tôi.

Một mình tôi ở trên bờ biển du dương, gió thổi quần áo của tôi, thổi loạn tóc của tôi.

Tôi cố gắng áp chế tâm tình của mình, trước khi chưa bình tĩnh trở lại, tôi không thể trở về.

Tôi không muốn làm cho Điểm Điểm nhìn thấy tôi yếu ớt.

Nhưng mà không thể kéo dài được nữa, Vương Lượng và Điểm Điểm sẽ phát hiện tôi không có trong phòng, tôi không muốn Điểm Điểm lo lắng cũng không muốn Vương Lượng lại đâm thọc với Tôn Hạo Chí.

Nơi cuối đường, phòng ốc của chúng tôi đứng lặng yên, vách tường màu trắng gạo phản xạ ánh mặt trời, cửa chính bằng gỗ khép kín. Tôi cố gắng hít sâu đẩy cửa đi vào.

Trong nháy mắt cửa mở ra tôi cho là tôi bị hoa mắt.

Nơi ánh mặt trời chiếu trong phòng có một bóng dáng âm trầm, là Tôn Hạo Chí.

Sắc mặt của anh ta khó coi đến dọa người, tôi còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh ta bắt được cánh tay đặt lên trên cửa.

"Em đi đâu vậy? Cả đêm em đi đâu vậy?" Âm thanh tức giận của anh ta sắp xuyên thủng màng nhĩ của tôi.

Tôi xoay đầu đi, tránh ra rống giận với anh ta: "Anh làm gì đấy? Sẽ dọa đến Điểm Điểm."

Anh ta cười một tiếng: "Hừ được Điểm Điểm? Tôi cho em biết, hôm nay em không giải thích rõ ràng, về sau em đừng mơ tưởng gặp lại Điểm Điểm!"

Tôi nhất thời lo lắng: "Anh làm gì Điểm Điểm?"

Thừa dịp anh ta không chú ý tôi tránh ra chạy lên lầu, một đường hô to: "Điểm Điểm! Điểm Điểm!"

Trong phòng Điểm Điểm không có ai, mà Tôn Hạo Chí đã đuổi theo tôi, anh ta một phát bắt được cánh tay của tôi: "Em đừng kêu! Điểm Điểm bị tôi đưa đi. Tôi không thể để cho con bé đi theo người không có trách nhiệm như em!"

Những lời này đâm tới tôi, tại sao có thể cướp đi đứa bé của tôi, tôi trở tay đánh anh ta.

Tôn Hạo Chí không né tránh, một tát này mạnh mẽ đánh vào trên mặt của anh ta, "Pằng" một tiếng, trên mặt của anh ta nổi lên năm dấu tay.

"Được, rất tốt! Giang Tiểu Tây, em càng ngày càng khiến tôi ngạc nhiên rồi! Ban ngày không em để ý đến an toàn của Điểm Điểm, dẫn con bé đi hẹn hò với người tình cũ! Buổi tối em lại bỏ lại con bé chạy đi lêu lổng! Hiện tại lại như vậy với tôi, em còn muốn như thế nào? Có phải hận không thể giết chết tôi mới bỏ qua hay không?"

Tôn Hạo Chí chợt móc ra một khẩu súng từ trong túi tiền nhét vào tay tôi.

"Được, em giết tôi đi, chỉ cần em dám động thủ, mạng của tôi cho em!"

Anh ta bị điên rồi, anh ta nhất định là điên rồi!

Tôi căn bản không dám đụng vào khẩu súng kia, nhưng anh ta vẫn nhét vào tay tôi, nắm tay của tôi đặt lên báng súng, đem ngón tay của tôi nhét vào cò súng.

Tôi hét rầm lên: "Anh buông tôi ra, Tôn Hạo Chí! Anh điên rồi, anh muốn làm gì? Anh sẽ hại Điểm Điểm không có ba!"

Nghe tôi nói..., Tôn Hạo Chí lại cười lên: "Em quan tâm Điểm Điểm có hay không có ba sao? Em hận tôi không chết đi để đổi cho Điểm Điểm một người mới ba không phải sao? Há? Nói chuyện với em đó? Em và Diệp Phi hai lần ba phen đi ra ngoài hẹn hò tôi không nói gì, nhưng không cần cho là cái gì tôi cũng không biết!"

Bộ dáng của anh ta như ma quỷ, tôi hiểu rõ anh ta vẫn ghen tỵ với tình cảm giữa tôi và Diệp Phi, nhưng mà tôi không biết anh ta sẽ điên cuồng như vậy!

Tôi bắt đầu vội vàng giải thích: "Không có! Tôi và Diệp Phi đi ra ngoài, nhưng chúng tôi không có. Không có làm chuyện như anh nghĩ."

Tôn Hạo Chí nắm tôi càng chặt hơn, nhìn chăm chăm ánh mắt của tôi nói: "Chưa? Em dám nói ngay cả nghĩ em cũng không nghĩ tới?"

Từng có sao? Có lẽ có nghĩ tới, mới vừa rồi bên bờ biển trong phút chốc có lẽ tôi thật sự có nghĩ tới.

Tôi chần chờ, thoáng chần chờ này lập tức bị Tôn Hạo Chí bèn nhảy bắt được.

"Em nghĩ tới có đúng hay không? Em chưa từng quên anh ta đúng không? Ở trong lòng em vĩnh viễn chỉ thích một mình anh ta phải hay không?"

Tôn Hạo Chí hỏi vấn đề quá bén nhọn, tôi không cách nào phủ nhận.

Tôi chưa bao giờ là một người am hiểu nói láo, tôi chỉ có thể giữ yên lặng.

Mà tôi trầm mặc càng làm cho Tôn Hạo Chí phát điên, đột nhiên anh ta ôm eo vác tôi lên vai, một cước đá văng ra cửa chính phòng tôi, ném tôi ở trên giường.

Tôi hoảng sợ thối lui đến đầu giường: "Anh muốn làm gì?"

Anh ta đã kéo cổ áo sơ mi, một phát bắt được nắm cá chân của tôi, kéo tôi đến cạnh anh ta.

"Tôi muốn để cho em biết, ai mới là đàn ông của em!"

"Anh buông tôi ra! Tôi không muốn!" Tôi liều mạng giãy dụa phản kháng, nhưng Tôn Hạo Chí hiển nhiên đã đánh mất lý trí, kháng nghị của tôi đối với anh ta mà nói căn bản là khiêu khích.

"Em không cần? Em không cần tôi? Không tới lượt em nói! Tôi quá nhân nhượng em khiến em quên mất thân phận của mình! Để cho tôi nhắc nhở em...em là phụ nữ của Tôn Hạo Chí tôi! Vĩnh viễn đều như vậy!"

Đào mất quần áo của tôi đã bị cởi ra, mà anh ta lại chỉ kéo khóa quần, hùng tráng cao ngạo lộ ra được sự phẫn nộ của anh ta.

Tôi quay đầu không dám nhìn, nước mắt cũng không khống chế được chảy xuống.

Bộ dáng của anh ta khiến tôi sợ.

Tôi cũng không kịp kiêu ngạo, lời nói không có mạch lạc khẩn cầu không khác gì mong được buông tha cho: "Tôi sai lầm rồi! Đừng như vậy được chứ. . . ."

Trong mắt Tôn Hạo Chí thiêu đốt lửa giận, giống như mỗi câu tôi nói đều thêm dầu vào lửa trên sự phẫn nộ của anh ta.

Anh ta nắm thân thể của tôi, chợt lật tôi lại: "Không cho khóc! Tôi không muốn nhìn em khóc? Em rất uất ức sao? Cùng với tôi em cảm thấy chịu vũ nhục sao?"

Động tác của anh ta mạnh mẽ dữ dội như vậy, đau đớn đánh thẳng vào thân thể của tôi, tôi bò về phía trước lại bị anh ta tóm lấy, hai cái tay của anh ta như kim sắt đè eo của tôi lại, tôi không nhúc nhích được, lúc mặt người chém giết còn phải gắng sức kìm nén nước mắt, tiếp tục khẩn cầu anh ta: "Van

cầu anh, không cần, bây giờ là ban ngày. Tôi không muốn!"

Nhưng anh ta không nghe.

Ánh mặt trời từ không trung rơi vào qua ô cửa kính vẫn chiếu vào trên giường, trên thân thể của tôi, ngược sáng khiến đôi mắt tôi đau nhói.

Ánh mặt trời rực rỡ từ thế khuất nhục, rốt cuộc đau đớn hiện tại chạm vào tự ái của tôi, quá nhiều đè nén, quá nhiều khổ sở, quá nhiều phẫn hận, hóa thành một tiếng hét tuyệt vọng khàn cả giọng.

Thế giới yên tĩnh lại.

Một cái ga giường nhẹ nhàng đắp lên trên người của tôi.

Tôi che kín đầu, thân thể co ro, không tiếng động núp ở bên trong khóc thút thít.

Không có gì ngoài trầm mặc, chỉ nghe thấy tiếng hai người hô hấp.

Qua thật lâu, Tôn Hạo Chí mới mở miệng, âm thanh thấp đến mức gần như không nghe được: "Tại sao?"

Tôi không trả lời.

Tôi cũng vậy muốn hỏi tại sao.

Tại sao số mạng một mực treo cột tôi? Tôi đã không còn chống lại số mạng nữa, chỉ là tôi uất ức cầu toàn yên lặng chịu đựng, tại sao còn muốn hành hạ tôi lần nữa?

Rốt cuộc là tại sao?

Tôi không biết tại sao.

Đến tận cùng là tại sao, muốn tôi trải qua đau khổ vô tận?

Im lặng thật lâu, rốt cuộc anh ta cũng rời đi.

Cửa nhẹ nhàng khép lại, tôi nghe thấy tiếng bước chân xuống lầu của anh ta, tiếp theo là âm thanh cửa chính khóa lại.

Tôi đứng lên, mặc cho ga giường chảy xuống ở dưới chân, tôi đã không còn tôn nghiêm, mà tôi không cần trong thân thể có dấu vết của anh ta .

Tôi đi vào phòng tắm, mở nước lớn hết cỡ.

Vòi hoa sen phun ra cột nước mạnh mẽ, tôi dùng sức tắm giống như đó không phải là thân thể của mình.

Da đã tắm đến đỏ lên, nhưng tại sao tôi vẫn cảm thấy không rửa sạch?

Có phải hay không tôi đã không cách làm cho sạch sẽ được?

Tôi đây đã sớm rơi vào vũng bùn, đến bây giờ mới hiểu được mình đã sớm không còn thuần khiết nữa.

Xoa nhẹ chiếc gương, người ở bên trong là tôi sao?

Tôi đây mới phát hiện thì ra chính bản thân tôi mới bẩn thỉu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Em không hạnh phúc

Từ sân bay ra ngoài, tôi mới ý thức được thời tiết đã lạnh như thế rồi.

Một mình tôi xách theo túi du lịch kêu một chiếc xe taxi.

Khi tài xế hỏi tôi đi chỗ nào, tôi do dự một lát.

Về nhà sao?

Tôi nhớ Diễm Diễm, nhưng tôi không muốn gặp lại Tôn Hạo Chí.

Vì vậy tôi nói với tài xế: "Đi khách sạn Cẩm Đô."

Lựa chọn Cẩm Đô là bởi vì nó ở khu Hà Đông cách trường học Diễm Diễm tương đối gần, lại không ở trong phạm vi thế lực của Tôn Hạo Chí, cơ hội gặp phải anh ta hoặc là đàn em của anh ta tương đối ít.

Cuộc sống sau này phải làm sao, tôi còn chưa nghĩ tốt.

Xe chạy trên đường cao tốc, màu ánh đèn nơi xa xảm ghép thành một mảnh mờ lung.

Nhìn như vậy giống như một bức đèn đuốc sáng trưng ca múa mừng cảnh thái bình.

Nhưng mà sau lưng chốn phồn hoa này, đến tận cùng trình diễn bao nhiêu bi hoan ly hợp, lại có bao nhiêu xao động bất an, ai có thể biết?

Thành phố của chúng tôi vốn là khu công nghiệp trọng điểm của phương bắc, mười mấy năm trước hơn vạn người làm trong hai mươi mấy xí nghiệp quốc doanh, căn bản nhà nhà đều có thể bảo đảm an cư lạc nghiệp, phú túc giàu có.

Cho đến một năm, có người bắt đầu mất đi công việc nghỉ việc về nhà, bao gồm cha mẹ của tôi.

Khi đó ba tôi vẫn chưa tới 50, ông không cam lòng ở tuổi này ở nhà không làm gì, vì vậy ông đến xưởng nhận tiền lương mấy chục năm tuổi nghề, cầm số tiền đó và toàn bộ tiền gửi ngân hàng lập sự nghiệp riêng của ông.

Năm thứ nhất thuận lợi ngoài ý liệu, các bằng hữu thân thích rồi rít quẳng tiền vào, quy mô mở rộng chợ tăng gấp mấy lần.

Cũng do không có kinh nghiệm kinh doanh ông dần không khống chế được tình thế, mất không chỉ là tiền của chính mình mà còn nợ rất nhiều tiền.

Từ đó không khí trong nhà trở nên khẩn trương, cãi vã, xô xát, động tay không ngừng nghỉ.

Tôi không nhớ rõ đến tận cùng kéo dài bao lâu, tóm lại có một ngày mẹ thu dọn hành lý ra đi không trở lại nữa.

Mà ba tôi bán nhà đi, nói qua loa với tôi: "Ba đi tìm mẹ con!"

Nhưng rồi ông ấy cũng không trở về nữa.

Bà ngoại nhận tôi trở về.

Năm đó tôi mười lăm tuổi.

Mấy năm đầu, có lúc tôi còn có thể ôm hy vọng xa vời có lẽ một ngày nào đó bọn họ sẽ nắm tay xuất hiện tại trước mặt của tôi, nhưng vài chục năm trôi qua vẫn bật vô âm tín.

Thật ra thì thân thích nhà tôi đối với tôi cũng không tệ, không có ai làm khó tôi một bé buộc tôi trả tiền lại.

Chính bởi vì là như thế nên khi bà ngoại bệnh nặng tôi cũng không có cách nào yêu cầu bọn họ giúp tôi.

Tôi nợ bọn họ rất nhiều rồi.

Có lúc tôi cũng cảm thán, nếu như mà tôi có một gia đình bình thường, nếu như mà cha mẹ của tôi đều ở bên cạnh có lẽ vận mệnh của tôi sẽ hoàn toàn bất đồng.

Cho nên Diệp Phi nói chỉ cần tôi có con thì tuyệt đối sẽ không ly hôn.

Anh ta rất hiểu tôi.

Tôi sẽ không rời bỏ Diễm Diễm, sẽ không để cho con bé trải qua như tôi, bất luận muốn tôi hy sinh cái gì!

Cho dù là muốn tôi và Tôn Hạo Chí hao phí cả đời.

Nhưng lần này tôi có chút dao động.

Tôn Hạo Chí không đơn giản chỉ là người đàn ông nằm cùng giường mà còn là đại ca xã hội đen.

Mặc dù có lúc tôi lợi dụng việc anh ta dễ dàng tha thứ cho tôi, mặc dù có lúc tôi cố ý chọc giận anh ta, nhưng chỉ cần anh ta muốn bắt kể lúc nào anh ta cũng có thể tổn thương tôi, mà tôi hoàn toàn không có phương pháp phản kháng.

Nói cho cùng ở trước mặt anh ta, tôi thủy chung một mình yếu thế, hoàn toàn không có cái gì gọi là kiêu ngạo tự ái.

Tôi thật sự có thể cùng anh ta sống với nhau cả đời sao như vậy?

Cả đời còn dài như vậy tôi không cải biến được anh ta, cũng không cải biến được mình, cuộc sống như thế rốt cuộc phải làm sao để tiếp tục?

Tôi kêu lễ tân lấy cho tôi một phòng, khi lấy ra chi phiếu từ trong ví tiền tôi bỗng nhiên cảm thấy mình rất đáng xấu hổ.

Đã nhiều năm như vậy, tôi cứ yên tâm thoải mái tiêu tiền của Tôn Hạo Chí, dựa vào bên cạnh anh ta.

Tôi không thương anh ta, nhưng tôi kết hôn với anh ta.

Sau khi cưới tôi lại giống như một người "vợ" một dạng phục tùng ý chí của anh ta.

Từ đầu tới cuối đây hoàn toàn là một bi kịch.

Nhưng mà tôi vẫn không đủ quyết tâm ngưng hẳn tất cả ở đây, nếu như mà tôi sớm quyết định rời khỏi anh ta, có lẽ Điểm Điểm cũng sẽ không nhớ con bé có một người ba xã hội đen.

Là tôi một mực lừa mình dối người đi, thân phận Tôn Hạo Chí làm sao có thể giấu điểm được?

Mối quan hệ không bình thường của chúng tôi, có thể cho Điểm Điểm hạnh phúc sao?

Tôi chán nản ngã xuống.

Trên giường có mùi còn sót trùng nhờn nhật, trên trần nhà vẽ hình khối đơn giản, tất cả đều xa lạ lạnh lẽo.

Tôi đã sắp ba mươi tuổi, vẫn không có một người "Nhà" nào sao?

Mấy năm này tôi luôn ở một nơi thật ra thì chưa bao giờ thuộc về tôi đi.

Tại sao tôi lại dần như vậy?

Đến lúc rời khỏi anh ta rồi sao?

Nhưng tôi có thể mang Điểm Điểm đi được sao?

Anh ta sẽ bỏ qua cho tôi sao?

Nếu như mà tôi mang Điểm Điểm rời khỏi cái thành phố này, đến một nơi không ai biết chỗ của chúng tôi, lần nữa bắt đầu lại.

Thật không thể sao?

Trong tài khoản của tôi còn một ít tiền, đủ để tôi và Điểm Điểm sống trong một đoạn thời gian, thậm chí tôi có thể mở lại một cái cửa hàng nhỏ. Lần này tôi sẽ cố gắng kinh doanh, nuôi sống hai chúng tôi không thành vấn đề.

Nhưng mà Điểm Điểm cũng đã lớn rồi, nếu như mà tôi trộm bé từ bên cạnh Tôn Hạo Chí đi, bé vẫn có thể liên lạc được với Tôn Hạo Chí.

Tôi phải làm như thế nào mới có thể để cho bé nghe lời đoạn tuyệt quan hệ với Tôn Hạo Chí đây?

Chẳng lẽ muốn nói cho con bé biết ba của nó là một người xấu giết người không chớp mắt?

Không, không thể như vậy.

Con bé sẽ bị dọa sợ.

Tìm kiếm luật pháp sao?

Vậy càng không thể nào, anh ta có tiền có nhà, Điểm Điểm không thể nào được xử cho tôi.

Haiz!

Rốt cuộc phải làm gì đây?

Tôi che lại mặt. Không thấy rõ tương lai. Để cho tôi tuyệt vọng.

Mặc dù ngủ trong lo lắng bất ổn nhưng vào lúc sáng sớm tôi đã chọn một cái áo khoác sẫm màu, cổ áo dựng lên có thể che nửa gương mặt, đeo kính râm lên. Sau khi tin chắc sẽ không bị nhận ra mới vội vã ra cửa.

Từ giờ đến khi vào học vẫn còn rất sớm, cửa chính trường học còn chưa mở ra.

Tôi núp ở cây cỏ thụ bên cạnh hy vọng có thể nhìn thấy Điểm Điểm lúc con bé đi học.

Không biết hôm nay ai đưa Điểm Điểm đi học, ngàn vạn lần không phải là Tôn Hạo Chí.

Điểm Điểm nhiều ngày như vậy không gặp tôi, khẳng định nhớ tôi.

Chỉ mong Tôn Hạo Chí không nói lung tung.

Những đứa bé đi học càng ngày càng nhiều, nhưng vẫn không thấy Điểm Điểm.

Tôi nhìn lại đồng hồ đã sắp bị muộn rồi, lúc này xe Tôn Hạo Chí mới xuất hiện ở cuối đường, chớp mắt một cái đã lái đến gần.

Điểm Điểm xuống xe, xách theo cặp sách đi vào.

Đợi đến khi bóng dáng Điểm Điểm hoàn toàn biến mất sau dãy phòng học, xe Tôn Hạo Chí mới chậm rãi khởi động. Tôi vội trốn về chỗ tối né tránh, anh ta sẽ không nhìn thấy tôi.

Đợi đến khi xe Tôn Hạo Chí lái đi xa, tôi từ trong bóng tối đi ra, do dự xem có nên đi gặp Điểm Điểm một chút hay không.

Tiếng chuông vào học vang lên, lúc bảo vệ đóng cổng thấy tôi đứng ở cửa liền hỏi: "Chị là phụ huynh học sinh sao? Có chuyện gì à?"

Rốt cuộc tôi vẫn quyết định buông tha, không nên quấy rầy con bé đi học.

Mặc dù gọi bé ra ngoài cũng không thể dẫn bé đi như vậy, ngộ nhỡ con bé hỏi tôi tại sao không trở về nhà tôi cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Dáng vẻ Điểm Điểm giống như không vui vẻ, có phải bởi vì nhớ mẹ hay không?

Trong lòng tôi tự trách, khi quyết định sinh con bé ra tôi tự nhủ vô luận bằng cách nào cũng phải cho con bé hạnh phúc, nhưng bây giờ tôi lại không làm được.

Đòi người thật không thể dễ dàng hứa hẹn.

Một mình tôi từ từ bước đi thong thả trở về khách sạn, trừ nơi này tôi cũng không biết phải đi đâu.

Buổi sáng đi ra ngoài vội vã, không biết tôi đã nhét thẻ ra vào ở đâu mất rồi.

Trong khi tôi vẫn đang cúi đầu tìm kiếm trong túi thì cửa thang máy phía sau lưng "Đình" một tiếng mở ra.

Bước chân rơi trên mặt thảm thật dày không phát ra âm thanh, chỉ có một cái bóng dưới chân của tôi.

Tôi quay đầu nhìn lại, là Diệp Phi.

Anh ta hướng tôi cười nói: "Anh nghĩ hiện tại em có thời gian."

Tôi mở cửa cho anh ta vào, xoay tay lại đóng cửa lại.

Diệp Phi đi tới phía trước cửa sổ kéo rèm cửa phía trong lên.

Tôi mê muội nhìn anh ta, phát hiện sắc mặt anh ta có chút lo lắng.

Đây là vẻ mặt rất ít xuất hiện trên vẻ mặt của anh ta.

Tôi cảm thấy anh ta có chuyện muốn nói với tôi. Tôi ngồi xuống bên giường mở miệng trước hỏi anh ta: "Làm sao anh biết em ở đây?"

Diệp Phi ngồi vào ghế sa lon đối mặt với tôi.

Lúc này tôi mới nhìn thấy quang thâm nhân nhạ ở mắt anh ta, bộ dáng có chút tiêu tụy.

Diệp Phi suy nghĩ trong chốc lát, rốt cuộc mở miệng nói: "Anh đi theo em đến đây."

Tôi cũng không cảm thấy bất ngờ. Thật ra thì ngày đó anh ta xuất hiện ở bờ biển tôi đã mơ hồ đoán được là Diệp Phi đi theo tôi và Điểm Điểm nhưng tôi không ngờ anh ta sẽ thừa nhận.

Nói chuyện cũng tốt có lời gì nói rõ ràng, tôi và anh ta mới kết thúc gọn gàng được.

Tôi không cắt đứt để cho anh ta nói tiếp.

Nhưng Diệp Phi không giải thích tại sao đi theo tôi, ngược lại hỏi tôi: "Tại sao em chưa về nhà?"

Tôi khép hờ mắt hàm hồ trả lời: "Đây là chuyện của em."

Diệp Phi cười khò: "Đúng là chuyện của em. Hiện tại tôi cũng không có tư cách đi quản chuyện của em."

Giọng điệu của anh ta tràn đầy mát mẻ mà tôi còn cần răng cần lợi nói: "Đúng, anh không cần phải quản chuyện của em."

Diệp Phi than thở: "Ngay cả quan tâm em cũng không được sao? Là một người bạn bình thường cũng không được sao?"

Tôi lắc đầu: "Diệp Phi, chúng ta không thể làm 'bạn bè'!"

Chuyện này vô cùng rõ ràng. Anh ta có thể đảm bảo được sẽ không vượt qua giới hạn bạn bè sao?

Dù sao tôi thì không thể.

Nhưng Diệp Phi lại hiểu lầm ý của tôi, anh ta nhú lông mày hỏi: "Bởi vì Tôn Hạo Chí uy hiếp em sao?"

Tôi không muốn làm cho Diệp Phi can thiệp vào chuyện giữa tôi và Tôn Hạo Chí, liền lập tức trả lời: "Không có, không liên quan đến anh ta."

Có lẽ tôi trả lời quá nhanh, Diệp Phi hoàn toàn không tin.

Bàn tay đặt trên gối của anh ta dần nắm thưng nắm đấm, chặt đến nỗi khớp xương trắng bệch nhưng vẫn cố gắng khắc chế âm thanh: "Tiểu Tây, trước kia anh không tìm em là vì anh cho rằng Tôn Hạo Chí là một người đàn ông sẽ không đối xử tệ với em. Nhưng mà nhìn dáng vẻ của em bây giờ. Em không hạnh phúc! Em đừng gạt tôi nữa."

Theo bản năng tôi ngẩng đầu gương trên tường. Người ở trong đó sắc mặt tái nhợt, hốc mắt lõm sâu rất tiêu tụy.

Thấy tôi như vậy anh ta tất nhiên sẽ đau lòng, giống như khi tôi nhìn anh ta chịu khổ cũng sẽ đau lòng như thế.

Tôi nhất thời im lặng, giờ tay lên đề cái trán.

Diệp Phi vẫn nhìn chằm chằm vào tôi chột kéo cổ tay của tôi qua kéo tay áo của tôi, vết bầm trên cánh tay tôi còn chưa tan lập tức lộ ra.

"Đây là cái gì! Anh ta còn đánh em sao?" Diệp Phi cau mày tức giận đằng đằng chất vấn.

Tôi vội rút tay về thả tay áo xuống, liền tiếp phủ nhận: "Không phải, thật sự không phải!"

"Vậy là cái gì? Em đừng nói là ngã xuống bị thương. Đây chính xác là bị người đánh!"

Thật ra thì Tôn Hạo Chí chưa bao giờ đánh tôi, anh ta nhiều nhất là khi giận dữ lôi qua kéo lại mấy cái nhưng thể chất của tôi vốn nhạy cảm rất dễ bị bầm tím.

Tôi sớm thành thói quen cũng không đau, thậm chí lần này tôi còn không để ý đến.

Nhưng đối với Diệp Phi từ trước đến giờ không để tôi chịu khổ dù chỉ một chút thì đây là điều không thể tha thứ.

Huống chi chuyện ngày đó cũng quá nhục nhã tôi thật sự không cách nào mở miệng giải thích nguyên nhân có vết bầm này cho Diệp Phi.

Vì vậy Diệp Phi càng khẳng định Tôn Hạo Chí ra tay với tôi, anh ta nặng nề đập một cái lên ghế sa lon phẫn hận nói: "Đều tại anh quá ngu ngốc! Làm sao lại tin tưởng Tôn Hạo Chí sẽ đối tốt với em? Đáng lẽ anh nên đi tìm em sớm hơn!"

Tôi không thể để cho anh ta hiểu lầm thêm nữa, không thể làm gì khác hơn là cố gắng thay Tôn Hạo Chí giải thích: "Diệp Phi, anh hiểu lầm rồi, Tôn Hạo Chí thật sự luôn luôn đối xử tốt với em. Thật sự!"

Diệp Phi đột nhiên hỏi: "Vậy tại sao em lại ở nơi này? Tại sao ba ngày trước Tôn Hạo Chí mang theo Diễm Diễm rồi đi bỏ lại em một mình? Tại sao ngay cả gặp Diễm Diễm cũng không được?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tự chuốc lấy phiền phức

Diệp Phi hỏi: "Tại sao em ở nơi này vậy? Tại sao ba ngày trước Tôn Hạo Chí đưa Diễm Diễm rời đi, để em ở lại một mình? Tại sao ngay cả đi gặp Diễm Diễm cũng không được?"

Tôi liếc mắt nhìn Diệp Phi, anh ta hiểu tình huống nhiều hơn tôi tưởng rất nhiều, điều này làm cho tôi thấy có chút lo lắng.

Mặc dù anh ta là Diệp Phi, nhưng phải phơi bày cuộc hôn nhân thất bại này trước mặt anh ta cũng khiến tôi khó xử.

Hơn nữa, anh ta đang theo dõi tôi —— làm như vậy rất nguy hiểm, nếu như bị Tôn Hạo Chí phát hiện thì hậu quả khó mà lường được.

Tôi cau mày nói: "Diệp Phi, anh không nên đi theo tôi. Anh làm như vậy là không đúng."

Diệp Phi cắt đứt lời tôi: "Thật xin lỗi, anh hiểu rõ làm như vậy là thiếu tôn trọng em. Nhưng anh hết cách rồi, em lúc nào cũng giả bộ như không có chuyện gì, nếu như anh không đi theo em, làm sao biết được hoàn cảnh thật sự của em lúc này?"

Anh ta dừng một chút rồi trịnh trọng nói với tôi: "Nếu như em thật sự hạnh phúc thì cho dù là cuộc sống không còn gì trở ngại anh cũng sẽ không quấy rầy em. Nhưng bây giờ em như vậy anh không thể để em sống tiếp như thế, em hãy rời khỏi anh ta đi!"

Đúng là tôi dự tính rời khỏi Tôn Hạo Chí, nhưng tôi không muốn cuốn Diệp Phi vào việc này.

"Diệp Phi, anh đừng như vậy, không thể nào."

Diệp Phi lại nói: "Tại sao không thể? Hãy nghe anh nói anh sẽ giúp em rời khỏi Tôn Hạo Chí, em không cần sợ. Anh đã không phải Diệp Phi của bảy năm trước rồi, hiện tại anh hoàn toàn có thể bảo vệ em và cả Diễm Diễm nữa!"

Tôi nhìn ra được anh ta không nói đùa.

Ánh mắt của anh ta tự tin như vậy, anh ta đã có chuẩn bị, nếu không anh ta sẽ không dễ dàng mở miệng nói ra những lời này.

Tôi hiểu rõ Diệp Phi đã không còn là thiếu niên không có thực lực năm xưa, nhưng Tôn Hạo Chí càng không phải là tên côn đồ năm đó, thể lực của anh ta bây giờ lớn như thế nào ngay cả tôi cũng không rõ ràng.

Huống chi muốn mang Diễm Diễm từ bên cạnh anh ta đi, nói dễ vậy sao?

Diệp Phi đã vì tôi hy sinh nhiều như vậy, tôi không thể để cho anh ta mạo hiểm nữa.

Biện pháp tốt nhất, chính là phủ nhận toàn bộ.

Cho dù kỹ thuật diễn kịch của tôi rất kém cỏi, tôi cũng phải cố gắng diễn xuất.

Tôi quyết định mỉm cười với anh ta: "Diệp Phi, anh hãy nghe em nói. Chuyện không phải như anh nghĩ. Giữa em và Tôn Hạo Chí quả thật có một vài vấn đề, nhưng anh phải biết thiên hạ nào có vợ chồng không gây gổ. Em ở nơi này, bởi vì chúng em muốn yên tĩnh một chút. Vấn đề sẽ được giải quyết, anh không cần lo lắng được chứ?"

Diệp Phi hoàn toàn không tin tưởng lời của tôi, lắc đầu nói: "Em còn gạt anh. Tiểu Tây, anh hiểu rất rõ em. Em biết không em không thể nói dối?"

Trên mặt tôi cương cứng một, cố gắng khôi phục nụ cười: "Em vì sao phải gạt anh? Thật sự không có chuyện gì nghiêm trọng như anh nghĩ."

Diệp Phi dường như không thể kiềm chế được, rốt cuộc đứng lên một hơi nói qua: "Vậy cũng tốt để anh nói cho em biết tại sao em muốn gạt anh. Bởi vì từ trước tới giờ em luôn vì người khác hy sinh bản thân mình. Trước kia em vì bà ngoại bị bệnh không thể đi làm. Vì muốn không liên lụy đến anh em nhiều lần chia tay với anh. Hiện tại em ở lại bên cạnh Tôn Hạo Chí là vì Diễm Diễm có đúng hay không? Em muốn cho bé có một gia đình đầy đủ. Em còn vì anh có đúng hay không? Em sợ Tôn Hạo Chí sẽ làm ra chuyện bất lợi đối với anh. Tại sao em còn ngu như vậy?"

Anh ta vịn bả vai của tôi, nhìn tôi chằm chằm nói: "Tiểu Tây, em có biết hay không em uất ức cầu toàn như vậy chỉ làm anh khổ sở hơn thôi. Vừa nghĩ tới em cả ngày lẫn đêm ở bên cạnh người mình không yêu lòng của anh đau gần chết! Anh cũng không thể nhìn em chịu khổ như vậy. Anh muốn em đi theo anh, trở về bên cạnh anh!"

Ánh mắt của anh ta quá nóng bỏng quả thật muốn đem tôi hòa tan.

Mà tôi có thể nói cái gì?

Tôi đã là người trưởng thành, không thể chỉ làm việc bằng tình cảm, phạm sai lầm một lần tôi tuyệt sẽ không phạm lần thứ hai.

Do cảm động mà kích động sẽ mang đến hậu quả xấu gì tôi quá rõ ràng.

Vì vậy tôi khe khẽ đẩy tay của anh ta tránh xa ánh mắt của anh ta.

Rốt cuộc tôi vẫn không nhìn vào mắt anh ta tự nhiên nói dối: "Diệp Phi, anh sai lầm rồi. Trước kia rất thích anh nhưng không có nghĩa tôi sẽ không thay đổi. Tôi và Tôn Hạo Chí cũng không phải hoàn toàn không có tình cảm, nếu không năm đó tôi làm sao lại gả cho anh ta? Chúng tôi chỉ là tình tình có chút không hợp nhưng chúng tôi dù sao có con, anh xem Điem Điem đáng yêu như vậy đủ để đền bù thiếu sót trong cuộc hôn nhân của chúng tôi."

Cuối cùng thái độ của tôi ép Diệp Phi, anh ta bắt đầu không ngừng đi tới đi lui ở trong phòng.

Diệp Phi chưa từng biểu hiện được kích động như thế ở trước mặt tôi, anh ta như vậy thật làm cho tôi khó chịu. Tôi cũng không muốn lừa dối anh ta, nhưng không nói như vậy tôi làm sao có thể khiến Diệp Phi chết tâm được đây?

Tôi tình nguyện để anh ta hận tôi, tình nguyện để anh ta cho là tôi thay đổi cũng không cần anh ta chọc phải Tôn Hạo Chí giao hết tính mạng ra.

Cuối cùng Diệp Phi đứng ở trước mặt của tôi nói từng chữ từng câu: "Tiểu Tây, em ngừng đầu nhìn vào con mắt của anh."

Tôi không thể làm gì khác hơn là hít sâu ngừng đầu nhìn anh ta.

Diệp Phi nhìn chăm chú vào tôi, hết sức chăm chú: "Lời này anh chưa từng hỏi em, anh cũng chưa từng trách em bởi vì anh tin tưởng em. Em làm gì cũng có lý do của mình. Nhưng hôm nay anh hi vọng em thẳng thắn nói cho anh biết —— năm đó tại sao em muốn gả cho Tôn Hạo Chí? Đừng nói là sau khi anh vào tù bốn tháng em liền yêu anh ta, anh sẽ không tin."

Tôi bắt đầu hoảng hốt.

Tôi không nghĩ một điều là Diệp Phi đã biết việc này, gả cho Tôn Hạo Chí thật là một quyết định ngu xuẩn nhưng cũng là lựa chọn duy nhất lúc ấy.

Tôi bỏ ra giá cao cũng đổi lấy điều tôi muốn, thực hiện một giao dịch công bằng.

Chỉ là tất cả những điều này quá tàn khốc với Diệp Phi, tôi không thể để cho anh ta biết sự thật.

Mà làm sao tôi có thể nói chính tôi yêu Tôn Hạo Chí vào thời điểm anh ta chưa rõ sống chết ra sao.

Dù là nói dối tôi cũng không nói ra miệng được.

Vì vậy tôi vụng về tránh vấn đề của anh ta: "Khi nào bắt đầu không quan trọng, tóm lại sự thật em đã là vợ của Tôn Hạo Chí."

Diệp Phi ánh mắt lấp lánh cơ hồ muốn xuyên thấu suy nghĩ của tôi.

Tôi liều mạng ức chế ý nghĩ muốn né tránh, mở to mắt nhìn thẳng vào mắt anh ta cho đến Diệp Phi mở miệng nói: "Tiểu Tây, em nói káo. Quá dễ để nhận ra. Anh sẽ không đoán sai, em gả cho Tôn Hạo Chí chỉ có một khả năng duy nhất chính là vì Điem Điem! Nói cho anh biết năm đó lúc gả cho anh ta em đã mang thai có phải hay không? Điem Điem có phải là con của anh hay không? Có phải cùng đường cho nên đồng ý gả cho anh ta phải không?"

"A!" Tôi lại hít một hơi, quả nhiên là anh ta nghĩ như vậy.

Trong đầu tôi thoáng qua thái độ anh ta đối với Điem Điem bên bờ biển ngày đó, thì ra là lúc đó đã tại hoài nghi.

Đúng là điên rồi!

Tôi lập tức lắc đầu liên tục nói: "Diệp Phi, anh sai rồi! Không có chuyện như vậy. Điem Điem là con gái Tôn Hạo Chí."

Nhưng lúc này Diệp Phi hoàn toàn không nghe lọt tai. Cho dù tôi kiên quyết phủ nhận, anh ta vẫn cho là tôi là đang dối gạt anh ta, thậm chí tôi càng phủ nhận thì anh ta càng tin chắc ý nghĩ của mình.

"Điem Điem tại sao có thể là con gái Tôn Hạo Chí? Con bé thông minh đáng yêu như vậy có chỗ nào giống như anh ta? Anh hỏi em: ngày sinh Điem Điem là ngày hai mươi tháng một, em và Tôn Hạo Chí tháng chín mới kết hôn làm sao có thể nhanh như vậy? Nếu như Điem Điem là con của anh thì mới đúng thời gian. Anh nhớ rất rõ ràng anh vào tù tháng tư, Điem Điem nhất định là có vào trước đó đúng không?"

"Anh. . . . Anh nhớ lộn!" Âm thanh của tôi bắt đầu phát run.

Diệp Phi lý luận nghe không chê vào đâu được, nhưng anh ta cứ nghĩ như vậy thì mọi chuyện chỉ đi vào ngõ cụt.

Tôi đứng lên cũng không để ý tới cảm nhận của anh ta nữa, dứt khoát nói với anh ta: "Diệp Phi, anh nghe cho rõ: Điem Điem chính là con gái Tôn Hạo Chí. Tôi gả cho Tôn Hạo Chí là bởi vì tôi. . . . Tôi muốn an nhàn. Anh ngồi tù, bà ngoại ốm chết. Tôn Hạo Chí xuất hiện bên cạnh tôi, cho nên tôi thuận nước đẩy thuyền ý vào anh ta. Tùy anh nhìn tôi như thế nào cũng được, tôi chính là loại phụ nữ như vậy. Anh quên tôi đi! Về sau chúng ta không có gì liên quan tới nhau, không cần tới tìm tôi nữa. Cả Điem Điem nữa, tôi không cho phép anh đi gặp con bé."

Tôi vừa nói vừa thoái thác Diệp Phi. Tôi tình nguyện không thấy anh ta cũng không muốn anh ta lâm vào nguy hiểm.

Bị tôi đẩy lùi lại mấy bước Diệp Phi áp chế tâm tình của mình nhỏ giọng khẩn cầu tôi: "Chớ đuổi anh đi, Tiểu Tây. Tôi hiểu rõ, cái gì cũng hiểu. Em sợ tôi sẽ đi tìm Tôn Hạo Chí giành Điem Điem, sẽ mang lại nguy hiểm cho mọi người có đúng hay không? Em yên tâm đi, anh sẽ không vọng động. Chúng ta

có thể chạy trốn, có thể nhờ luật pháp giúp đỡ. Có rất nhiều biện pháp, tin tưởng anh."

Tôi gấp đến độ muốn khóc lên, thế nào anh ta còn không hiểu?

Muốn như thế nào mới có thể khiến anh ta buông tha cái ý tưởng hoang đường này?

Nếu như Tôn Hạo Chí biết được, anh ta nhất định sẽ khiến Diệp Phi hoàn toàn biến mất

Tôi không muốn như vậy!

Tôi muốn Diệp Phi rời khỏi một phiên toái là tôi đây, tôi tình nguyện mình biến mất cũng không nguyện ý tổn thương Diệp Phi.

"Phanh" một tiếng cửa phòng bị đá văng ra.

Tôi còn không còn chưa kịp thấy rõ, Diệp Phi đứng trước mặt tôi chợt bị kéo ra phía sau.

Một khẩu súng đen như mực chĩa vào trán của anh ta.

Tôi hét lên một tiếng nhào qua, kéo cánh tay người vừa tới: "Tôn Hạo Chí, anh buông anh ta ra!"

Tôn Hạo Chí hoàn toàn không nhìn về phía tôi, ánh mắt nhìn chăm chú vào Diệp Phi, hung tợn nói: "Diệp Phi, là mày tự tìm!"

Thế nhưng khoe miệng Diệp Phi cong lên miệt thị nhìn Tôn Hạo Chí nói: "Tôn Hạo Chí, mày càng lớn càng trẻ lại rồi. Mười mấy năm trước còn dám cùng tao đấu một mình, hiện tại chỉ biết dùng súng chỉ vào người. Tốt nhất phải mày tên thù hạ tới gạ tao chẳng phải sạch sẽ hơn?"

Nòng súng của Tôn Hạo Chí từ từ di động xuống dưới nửa phần, nhắm ngay mi tâm của Diệp Phi: "Mày cho rằng phép khích tướng có thể đối phó tao sao? Đừng ngây thơ như vậy. Tao cho người biết tao không cần bắt luận kẻ nào giúp, hiện tại kết liễu mày tại đây sau đó nghênh ngang dẫn theo người phụ nữ của tao dời đi. Những lời đó giữ lấy xuống nói cho Diêm Vương nghe đi!"

Diệp Phi cười lạnh nói: "Tốt, làm đi."

Giọng điệu của anh ta giống như Tôn Hạo Chí chỉ nói đùa với anh ta.

Anh ta không biết Tôn Hạo Chí!

Tôn Hạo Chí tuyệt đối là nghiêm túc!

Anh ta thật sự sẽ nổ súng.

Tôi nhất định phải ngăn cản anh ta!

Mà tôi không dám đi xô đẩy Tôn Hạo Chí, ngộ nhờ khẩu súng cướp cò hậu quả khó mà lường được.

Làm thế nào?

Tầm mắt của tôi nhanh chóng đảo qua khắp trong phòng rồi vào tấm rèm mỏng trên cửa sổ.

Chỉ hai bước mà thôi! Tôi chợt chạy tới đẩy cửa sổ ra, một bước bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Về nhà cùng anh

"Tiểu Tây!"

"Tiểu Tây!"

Hai âm thanh phía sau của tôi đồng thời vang lên, tiếp đến là một bàn tay to kéo lấy cánh tay của tôi, một tay kéo lấy tôi trở lại.

"Em không cần mạng! Là vì anh ta?" Tôn Hạo Chí hai tay nắm bả vai của tôi lay mạnh.

Tôi còn chưa kịp nói chuyện, Diệp Phi đã nhào tới từ phía sau: "Mày buông cô ấy ra!"

Bất ngờ không kịp đề phòng Tôn Hạo Chí bị Diệp Phi đẩy ngã, hai người nặng nề ngã lên trên khay trà bằng thủy tinh.

Khay trà hoàn toàn bể nát, miếng thủy tinh lập tức bắn ra bốn phía.

Theo bản năng tôi trốn về sau một chút, không biết thứ gì vừa văng đập vào chân tôi.

Tôi cúi đầu xem xét, là súng của Tôn Hạo Chí.

Tôn Hạo Chí bị đung ngã còn chưa kịp phản ứng gì đã bị Diệp Phi túm được cổ áo.

Diệp Phi thừa thế đâm mạnh lên mặt Tôn Hạo Chí, ngay sau đó lại thêm một đâm.

Tôi đã thấy Diệp Phi đánh nhau, nhưng tôi chưa bao giờ thấy anh ta ra tay ác như vậy.

Tôi bỗng sợ hãi.

Diệp Phi đưa lưng về phía tôi...tôi không thấy được vẻ mặt của anh ta, chỉ cảm thấy mỗi một quyền của anh ta nện xuống đầy áp hận ý nồng đậm.

Anh ta muốn liều mạng với Tôn Hạo Chí!

Tôn Hạo Chí đã chảy máu ở lỗ mũi, theo bản năng tôi mở miệng ngăn cản: "Đừng."

Nhưng mà âm thanh của tôi như mắc hóc tại cổ họng ngay cả chính tôi cũng không nghe rõ.

Lại một đâm của Diệp Phi hung hăng vung ra, trong nháy mắt đó tầm mắt của Tôn Hạo Chí chợt nhìn về phía tôi.

Rõ ràng tôi nhìn thấy khoe miệng anh ta dính đầy máu nhưng lại nhận nhận ý cười không rõ.

Một giây kế tiếp tình thế nghịch chuyển.

Tôn Hạo Chí đỡ một quyền của Diệp Phi ném Diệp Phi ra ngoài.

Diệp Phi lui về phía sau hai bước còn chưa đứng vững Tôn Hạo Chí đã giơ chân lên đạp một cước ngay giữa ngực Diệp Phi.

Trong lòng tôi căng thẳng không dám nhìn.

Chỉ nghe được "Cạch" một tiếng Diệp Phi ngã xuống phía sau va vào một cái ghế.

Tôn Hạo Chí tiến lên nhấc chân đá mạnh.

Diệp Phi trúng mấy cước đưa tay chụp được cái ghế lập tức bắt đầu phản kích.

Anh ta vung cái ghế lên, Tôn Hạo Chí lùi về phía sau một bước tránh ra.

Diệp Phi chợt đập cái ghế về phía Tôn Hạo Chí.

Tôi kêu lên "A" một tiếng.

Nhưng tiếng kêu của tôi bị âm thanh thủy tinh bể tan tành che giấu.

Chỉ là trong nháy mắt Tôn Hạo Chí đã lưu loát bay lên một cước đá văng cái ghế ra.

Cái ghế đập vào gương ở đối diện tường. Cả cái gương bể nát.

Mảnh vụn đầy mặt đất, bóng dáng hai người đánh nhau biến thành vô số bóng dáng. . . .

Tôi không thể nhìn được nữa hét rầm lên: "Hai người tắt cả đèn tay cho tôi!"

Nghe được âm thanh của tôi Diệp Phi dừng lại trước kết quả phải nhận một đòn cuối cùng, cầm đầu ngã quỵ.

Anh ta lau máu ở khoe miệng một cái rồi đỡ hộc tù đứng lên.

Tôn Hạo Chí cũng không đánh nữa dùng ống tay áo lau máu ở lỗ mũi đi.

Trong phòng lẳng xuống, tôi chỉ cảm thấy toàn bộ máu vọt tới đỉnh đầu, không biết nên hóa giải nguy cơ trước mắt như thế nào.

Lúc này một âm thanh khiếp sợ ở ngoài cửa vang lên: "Tiểu thư, có muốn báo cảnh sát hay không?"

Là một cô gái quét dọn phòng khách đang ôm một chục ga giường đồ mạt đứng tại cửa ra vào hồi.

Tôi khoát khoát tay nói cho cô ấy biết là không cần.

Cô ấy ghé đầu nhìn một mảng hỗn độn trong phòng rồi nhìn mấy người chúng tôi lại bị ánh mắt hung ác của Tôn Hạo Chí dọa sợ xoay người bỏ chạy.

Tôi hung ác trợn mắt nhìn Tôn Hạo Chí một cái, cảm thấy mình rất uy phong sao?

Hù dọa một cô bé nữ sinh là bản lĩnh gì?

Tôn Hạo Chí tiến lên một bước kéo cánh tay của tôi rồi kéo lưng quần đi ra ngoài: "Về nhà cùng anh!"

Tôi bị anh ta kéo đi được vài bước lại bị một người khác kéo lại.

"Tiểu Tây, không được đi cùng anh ta." Diệp Phi nói.

Tôi bị hai người một trước một sau kéo, ở cửa đã bắt đầu tụ tập mấy người khách cùng nhân viên chỉ chỉ chỗ chỗ về phía chúng tôi.

Rất nhanh có bảy tám nhân viên an ninh chạy tới. Một người trong đó sau khi thấy Tôn Hạo Chí rõ ràng lui về sau một bước, anh ta kéo những nhân viên an ninh bàn luận xôn xao.

Vốn là tôi làm giá thể nhưng biến thành xem náo nhiệt.

Tôi bỗng cảm thấy cực kỳ mất thể diện, không trông đợi được gì ở những người này.

Trong lòng tôi hiểu nhất định phải đưa ra quyết định của mình ngay lập tức, nếu không tình thế sẽ càng nguy hiểm thêm!

"Được, Tôn Hạo Chí em trở về với anh. Anh buông tay ra trước!"

Tôn Hạo Chí chần chờ một chút rồi buông tay ra.

Tôi quay đầu nói Diệp Phi: "Diệp Phi, anh cũng buông em ra."

Diệp Phi dùng sức cầm tay của tôi một cái mới chậm rãi buông ra.

Trong mắt của anh ta tất cả đều là vô cùng lo lắng và bất đắc dĩ, phải thấy tôi đau lòng thêm một lần.

Nhưng tôi không thể không nói với anh ta: "Vừa rồi em đã nói rất rõ ràng. Hãy làm theo lời em nói. Sau này không cần gặp lại!"

Diệp Phi lắc đầu một cái.

Nhưng tôi không cho anh ta cơ hội tiếp tục nói chuyện, xoay người cầm áo khoác găng tay lên rồi đi ra ngoài.

Tôn Hạo Chí một lát sau mới theo kịp đưa tay ôm lấy tôi.

Tôi liếc anh ta một cái nhỏ giọng nói: "Đừng đụng vào tôi!"

Đám người trước mặt rồi rít lui ra, tôi không thêm để ý đi qua trước mặt bọn họ.

Cục diện rối rắm này tùy tiện kiếm người thu dọn đi!

Xe lớn của Tôn Hạo Chí sừng sững dừng ở cửa quán rượu tại sao không ai hỏi anh ta đậu xe thế nào, chẳng lẽ không ai chặn lại sao?

Tôi nhìn xe này cũng không thuận mắt nhấc chân lên đá.

Tôn Hạo Chí ở phía sau ôm eo của tôi kéo tôi lui về phía sau hai bước.

Tiếp theo mở cửa xe nhét tôi vào trong.

Dọc theo đường đi tôi đều nhắm chặt hai mắt, xoa đầu sắp bị nổ tung.

Thật là phiền chết đi được!

Tại sao cả hai ai cũng biết tôi ở đó?

Có phải một chút tự do tôi cũng không có?

Hai người đều coi tôi là cái gì?

Chỉ có tôi một dạng ngu ngốc trốn, cái gì mà kế hoạch dẫn Điểm Điểm chạy trốn, căn bản không hề cơ hội!

Lộn xộn không nói được. Các loại cảm xúc hỗn loạn tích tụ trong lòng, chỉ muốn phát giận.

Tôi mở mắt ra muốn chất vấn Tôn Hạo Chí.

"Anh." Tôi còn chưa nói hết.

Anh ta chỉ dùng một tay lái xe một cái tay khác buông xuống dưới, máu nhỏ giọt.

Tôi nuốt mấy chữ phải sau trở vào, tôi không muốn gây gổ với người bị thương lại còn đang lái xe.

Tôn Hạo Chí nhướng mi nhìn tôi một cái, trên mặt vẻ mặt hận đến tôi nghiêng răng!

Làm gì?

Cảm giác mình rất ngầu, rất chảnh sao?

Tôi nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn anh ta.

Tôn Hạo Chí chỉ dùng một tay thế mà lái xe được rất nhanh, giống như kẻ liều mạng!

Chớp mắt đã về đến nhà. Anh ta vừa mở khóa xe ra tôi lập tức chui đi ra đi về phía cửa chính.

Cửa đang khóa, tôi nhấn chuông cửa không ai ra mở.

Tôn Hạo Chí từ phía sau đi tới dùng chìa khóa mở cửa.

"Dì giúp việc hôm nay xin nghỉ." Anh ta nói.

Anh ta giữ cửa chờ tôi đi vào. Tôi khẽ cắn răng lướt qua bên cạnh anh ta, đá gậy rồi đi lên lầu.

Tôn Hạo Chí rất thức thời không đi theo, tôi khóa cửa phòng ngủ lại.

Nhào người ngã xuống giường, không muốn động dậy một chút nào nữa.

Tôi cực kỳ mệt mỏi.

Nhưng mà nơi này có còn là nhà của tôi nữa sao?

Trong nội tâm tôi mâu thuẫn vừa giằng co lại vừa cảm thấy vô cùng mệt mỏi không muốn giãy giụa nữa.

Tôi đấu tranh với số mệnh lâu như vậy, sao tôi vẫn không tránh được?

Tôi kiên trì cuối cùng cũng mất đi!

Tôi cự tuyệt cuối cùng đều tìm tới tôi!

Tôi rốt cuộc còn có thể làm cái gì?

Trong đầu óc đồng thời có mấy phân thân đang nói chuyện. Tôi nhắm mắt lại tất cả đều là những chuyện cũ đau khổ, máu hòa lẫn nước mắt khiến tôi muốn hôn mê và cuồng loạn.

Tôi không muốn biết nguyên nhân cũng không muốn biết phải làm sao để bình tĩnh lại.

Đầu quá đau.

Tôi nhớ tới trong tủ ở đầu giường có thuốc liền đưa tay lục lọi trong ngăn kéo.

Bên trong hộp thuốc nhỏ trống không.

Tôi không thể làm gì khác hơn là bò dậy, xuống phòng chứa đồ dưới lầu tìm hòm thuốc dự phòng.

Mới vừa xuống lầu đã nhìn thấy Tôn Hạo Chí ngồi trên sofa ở phòng khách, đang tự băng bó tay phải cho mình.

Máu còn chưa ngừng chảy, màu nâu nhạt rơi trên mặt thảm cực kỳ chói mắt.

Tôi đi tới trong lòng rất hận, nhưng không rõ rốt cuộc là giận anh ta điểm nào —— không nên đánh Diệp Phi? Không nên theo dõi tôi? Không nên để giọt máu nhỏ trên thảm trải sàn?

Không, không phải những thứ này.

Tôi hận chính là anh ta không chế tôi vũ nhục tôi, hoặc là tôi tức giận sự hiện hữu của anh ta!

Tôn Hạo Chí nghe âm thanh của tôi thì ngẩng đầu lên, chột chân mày khẽ sờ nhàu lại.

Tôi cúi đầu nhìn anh ta đang dùng cái nhíp rút ra một miếng thủy tinh, bởi vì không trúng máu lại chảy ra nhiều hơn.

Tôi không hẳn là sợ máu người nhưng nhìn hình ảnh da thịt bị cắt xẻ khiến tôi không thoải mái, giống như mình cũng đau.

Thật sự là không nhìn nổi. Tôi cắn răng ngồi chồm hồm xuống cầm lấy cái nhíp trong tay anh ta, xoa lên miếng bông trừ độc rồi kéo tay của anh ta.

Vết thương sâu hơn tôi tưởng, một miếng thủy tinh giấu giữa lòng bàn tay chỉ lộ ra một góc nhỏ, da thịt hai bên bị anh ta chân tay vụng về đâm chọt be bét.

"Đáng đời!" Tôi vừa nói ở trong lòng vừa dùng sức kẹp miếng thủy tinh rút ra ngoài.

Tay của anh ta rút lại nhưng không lên tiếng, vẫn giả bộ con người rần rỗi sao?

Thật đáng ghét!

Tôi không để ý tới phản ứng của anh ta thế nào nhanh tay rắc một chút thuốc bột màu trắng phía trên rồi cắt băng gạc băng bó qua loa.

Cả quá trình Tôn Hạo Chí không phát ra bất kỳ âm thanh gì, khi tôi lấy thuốc của mình xong đứng lên anh ta chột hỏi: "Em làm sao vậy?"

Tôi nắm cái trán, nắm chặt lọ thuốc đi phòng bếp rót một ly nước.

Anh ta hoảng hốt đi theo tôi, khi tôi uống thuốc thì lấy lọ thuốc trong tay tôi ra nhìn.

"Nhức đầu? Đã lâu rồi sao? Đã đi bệnh viện khám chưa?" Chuyện này tỉnh táo làm cái gì?

Tôi không còn hơi sức gây gỗ với anh ta, quay người đi lên lầu.

Uống thuốc, tôi dần dần tỉnh táo lại rốt cuộc chìm vào giấc ngủ.

Trong mộng tôi trở lại thời thơ ấu, chỉ bằng Điểm Điểm bây giờ, dắt ba mẹ tay không buồn không lo. Thật hạnh phúc

Lần này tôi giấc ngủ rất sâu. Sau khi mệt mỏi cực độ thân thể nặng như bị ai đè lại, mấy lần sắp tỉnh lại nhưng không thể mở mắt ra được. Cuối cùng bị đánh thức bởi một tràng tiếng gõ cửa.

Âm thanh Điểm Điểm từ từ rõ ràng: "Mẹ, mẹ, con đã về rồi! Con có thể đi vào được không?"

Tôi giờ mới nhớ tới vừa rồi trước lúc ngủ tôi khóa cửa lại rồi.

Tôi bò dậy sửa lại tóc, vừa mở cửa ra Điểm Điểm đã nhào lên người tôi.

"Mẹ!" Con bé liên tiếp kêu: "Mẹ giờ mới về. Con nhớ mẹ muốn chết! Ba nói mẹ có chuyện muốn ở lại Nam Phương, không thể trở về. Con muốn gọi điện cho mẹ ba lại không nói cho con số điện thoại! Ba xấu nhất!"

Giọng Điểm Điểm oán giận giống như cô vợ nhỏ bị bỏ rơi.

Tôi ôm lấy con bé cười: "Đúng vậy, ba xấu nhất! Về sau Điểm Điểm ở cùng mẹ, chúng ta không để ý tới ba nữa."

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Từ cửa truyền đến hai tiếng ho khan, Tôn Hạo Chí tựa vào trên cửa nói: "Điểm Điểm, con thật sự không để ý tới ba sao?"

Điểm Điểm xoay qua chỗ khác chu cái miệng nhỏ nịnh hót, nháy mắt mấy cái nói: "Người tôi chỉ tùy tiện nói một chút mà!"

Con bé đi đến gần kéo Tôn Hạo Chí vào gian phòng, đặt cái tay không bị thương của anh ta lên tay của tôi: "Được rồi! Được rồi! Con biết rõ là hai người đang cãi nhau có đúng hay không? Hai người nhanh làm hòa đi! Về sau đừng làm cho con lo lắng nữa nhé!"

Giọng điệu của con bé thật giống như tôi và Tôn Hạo Chí Tài là những đứa trẻ không hiểu chuyện. Thật hết cách với con bé, tôi làm sao có thể không đồng ý với nó.

Nhưng mà làm sao tôi có thể nói ra hai chữ "Được rồi" này?

Trong nhất thời tôi đờ người không biết phải trả lời thế nào.

Tôn Hạo Chí cũng mất hồn, một lát sau mới cầm tay của tôi trịnh trọng nói: "Thật xin lỗi!"

Anh ta thế mà lại xin lỗi tôi ngay trước mặt Điểm Điểm, cho dù tôi không vui cũng không thể tùy tiện lỗ mãng trước mặt trẻ con.

Không còn cách nào tôi đành phải gật đầu.

Điểm Điểm rất cơ trí nhìn một cái nhận ra tôi không phải thật tâm tha thứ che miệng cười trộm: "Mẹ là quý hạp hời, ba cũng nhận sai rồi! Mẹ tha thứ cho ba đi!"

Thay vì nói là tha thứ cho Tôn Hạo Chí không bằng nói bị Điểm Điểm chọc cười.

Tôi bật cười chọc bé một cái: "Tiểu gia hỏa này dám cười nhạo mẹ!"

Bé cười né ra chạy vòng quanh giường bị tôi ôm lại.

Trong ánh mắt hình như tôi nhìn thấy Tôn Hạo Chí cười khổ lắc đầu ra khỏi phòng.

Trong lòng chúng tôi đều biết vấn đề còn chưa được giải quyết.

Tôi ôm Điểm Điểm hỏi: "Điểm Điểm, mấy ngày nay mẹ không có ở đây con có ngoan không? Trở về trường học đi học có theo kịp chương trình không?"

Điểm Điểm cười nói: "Vâng, theo kịp ạ. Thầy La đặc biệt dạy kèm cho con."

"Vậy sao! Vậy phải cảm ơn Thầy La rồi." Tôi buông Điểm Điểm rồi lại vuốt lần nữa dò hỏi bé: "Con không đi học nhiều ngày như vậy các bạn có hỏi con đi đâu hay không?"

Điểm Điểm suy nghĩ trong chốc lát mới nói: "Vâng hình như không có ai hỏi cả."

Tôi tiếp tục hỏi bé: "Vậy con và bạn học trước đã làm hòa chưa?"

Miệng Điểm Điểm vênh lên không trả lời.

Tôi vuốt lọn tóc bóng loáng của bé nói: "Thế nào? Vẫn còn giận sao?"

"Con không giận mà chính bạn ấy tránh mặt con." Điểm Điểm tức giận nói.

"Vậy phải làm sao bây giờ? Con có chủ động nói chuyện với bạn ấy không?" Tôi hi vọng Điểm Điểm có thể hòa đồng với bạn học.

Điểm Điểm lắc đầu như đánh trống chầu: "Con không muốn!"

Đứa nhỏ này tính khí cũng rất cứng rắn tôi không thể làm gì khác đành bỏ qua rồi dỗ dành bé: "Vậy cũng được. Nhưng mà về sau không được xích mích với các bạn học khác nữa nhé."

Điểm Điểm nói: "Sẽ không đâu! Ngày đầu tiên trở về trường học bà đưa con đến lớp học, bây giờ không ai dám trêu chọc con nữa!"

Tôn Hạo Chí này!

Thật là bị anh ta chọc tức chết rồi!

Chạy đến trường học hù dọa trẻ con sao?

Tôi không ở nhà thật không biết anh ta muốn dạy Điểm Điểm thành cái dạng gì!

Điểm Điểm cũng rất hưng phấn nói không ngừng: "Mẹ, mẹ không thấy đâu ngày đó ba rất oai! Trực tiếp lái xe vào trong trường học, những cô giáo đều

nhìn ngây người."

Nói đến chỗ này chính mình cũng cảm thấy không đúng vội che miệng len lén nhìn tôi.

Tôi kéo bím tóc con bé: "Cửa trường học có thể tùy tiện lái xe vào sao? Về sau không cho làm loạn!"

Điểm Điểm "A" một tiếng quay lại ôm tôi nói: "Vậy sau này mẹ đưa con đi học đi!"

Tôi vỗ lưng của bé nói: "Được! Mẹ đưa con đi."

Cái buổi tối này tôi làm thế nào cũng không ngủ được.

Khóa lại cửa cũng cảm thấy không có cảm giác an toàn.

Kim đồng hồ chuyển động từng vòng, tôi vẫn trừng mắt nhìn khoảng không trên trần nhà, lẫn qua lộn lại suy nghĩ chuyện xảy ra trong thời gian này.

Chuyện của Diệp Phi, chuyển biến đột ngột trong mối quan hệ giữa tôi và Tôn Hạo Chí, Điểm Điểm ở trường học bị bắt nạt, hiện tại Diệp Phi lại.

Tất cả đều là sứt đầu mẻ trán.

Trường hợp ban ngày lại hiện lên trước mắt tôi, nghĩ một chút thôi cũng thấy đáng sợ.

Nếu như lúc ấy Tôn Hạo Chí nổ súng.

Sự ghen tỵ của anh ta với Diệp Phi khiến anh ta điên cuồng đến vậy sao, chỉ nhìn thấy tôi cùng Diệp Phi ở cùng một phòng đã có thể làm cho anh ta có ý nghĩ muốn giết người, nếu như lời nói của Diệp Phi bị anh ta nghe được, hoặc là tôi thật sự mang Điểm Điểm chạy trốn anh ta tuyệt đối sẽ hủy diệt mọi người, gây ra bi kịch không thể挽回.

Ai!

Có lẽ tôi cũng sắp điên rồi!

Nhiều năm đè nén như vậy: hoài niệm quá khứ, bất mãn với thực tại, rốt cuộc vẫn phải nhìn thấy tình cảnh bộc phát của Diệp Phi.

Tôi cho là tôi đang đau khổ nhẫn nại, tôi cho là tôi rất tỉnh táo, thật ra thì tôi đã sớm mất đi lý trí.

Bây giờ tôi hoàn toàn không thể phán đoán cái gì là đúng cái gì là sai.

Chỉ có một việc tôi hiểu rõ là phải nói rõ ràng.

Rốt cuộc tôi khoác thêm một chiếc áo đi xuống lầu, tôi muốn nói chuyện với Tôn Hạo Chí một chút.

Đã muộn rồi Tôn Hạo Chí vẫn ngồi ở trong phòng khách, lòng không yên bứt rứt khiến tôi vì.

Kênh truyền hình không tiếng động biến đổi phản chiếu sắc mặt không rõ tâm tình của anh ta.

Tôi ngồi xuống ghế sofa nhìn anh ta một cái, yên lặng tắt TV.

Tôi nói thẳng vào vấn đề: "Hôm nay tôi trở lại cùng anh không có nghĩa là mọi chuyện đã giải quyết. Nhưng những chuyện đã qua tôi không muốn nhắc lại."

Tôi dừng lại một chút bình tĩnh xem xét tình hình rồi nói tiếp: "Tôi chỉ nói chuyện sau này. Nếu như anh cũng muốn cho Điểm Điểm lớn lên trong một môi trường bình thường thì hy vọng anh có thể nghe ý kiến của tôi."

Tôi nói chuyện vô cùng khách chế, Tôn Hạo Chí gật đầu nói: "Em nói đi."

Tôi hít sâu một hơi nói hết những lời còn lại: "Một, sau khi Điểm Điểm học hết học kỳ này, tôi chuyển trường cho con bé. Hai, về sau không được đưa đón Điểm Điểm. Ba, những người anh em kia của anh không cần xuất hiện ở trong nhà hoặc trường học của Điểm Điểm."

Chân mày Tôn Hạo Chí đã nhăn lại, anh ta nên hiểu dụng ý của tôi nhưng không trả lời...ngay.

Tôi nhìn anh ta lấy một điều thuốc trong hộp ra, sau đó "Tách" một tiếng thấp sáng cái bật lửa, sau khi nặng nề hít một hơi khói anh ta mới nói: "Được, anh đồng ý với em."

Tôi không ngờ tới anh ta đồng ý thoải mái như vậy cho nên ngăn ngừa người một chút.

Anh ta không phải luôn luôn kiên trì mình sẽ không để Điểm Điểm có bất kỳ nguy hiểm gì sao?

Thế nào hôm nay lại phối hợp như vậy?

Tôi không biết rõ ý đồ của anh ta nhưng mà nếu anh ta đồng ý tôi cũng không có gì khác phải nói nữa.

Vì vậy tôi đứng lên: "Vậy cứ quyết định như thế. Bắt đầu từ ngày mai tôi đưa đón Điểm Điểm."

Khi tôi xoay người Tôn Hạo Chí đột nhiên hỏi: "Vậy chuyện của chúng ta thì sao đây?"

Tôi nói: "Chúng ta còn có cái gì để nói."

Tôn Hạo Chí đi tới phía sau tôi, âm thanh trầm thấp như là nói bên tai tôi: "Tiểu Tây, những lời anh vừa nói đều là thật. Anh sai rồi. Anh bảo đảm sẽ không nữa tổn thương em."

Tôi sững sờ.

Đây là Tôn Hạo Chí sao?

Làm sao anh ta có thể nói ra những lời này?

Bất chợt lỗ mũi của tôi có chút cay, mọi uất ức trong lòng hình như cũng có lý do chính đáng.

Nhưng tôi vẫn nhịn được, không muốn khóc.

Rất nhiều chuyện không phải khóc là có thể giải quyết được vấn đề.

Tôi không nói lời nào đi thẳng lên lầu.

Tôn Hạo Chí đuổi theo kịp, bắt đầu đi kêu tôi: "Tiểu Tây!"

Tôi dừng lại chờ anh ta mở miệng.

Tôn Hạo Chí qua một hồi lâu mới nói: "Em.và Diệp Phi."

Tôi không khỏi than thở, quả nhiên anh ta vẫn không qua được cửa này.

Được rồi hôm nay cũng phải nói rõ ràng, tôi cũng không muốn lời qua lời lại cùng một vấn đề.

Vì vậy tôi từ từ nói với anh ta: "Tôn Hạo Chí, anh đã phái người theo dõi tôi thì nên biết tôi đã làm gì và chưa làm gì. Nếu như anh nhất định phải nghe chính miệng tôi chứng thật mới có thể an tâm thì hôm nay tôi có thể thề với anh: tôi và Diệp Phi chưa từng làm ra chuyện gì cả. Hôm nay anh cũng nghe rồi, chúng tôi sẽ không gặp nhau nữa, vĩnh viễn sẽ không gặp."

Tôi lại một lần nữa quay người lại tránh ra.

Lần này Tôn Hạo Chí không đi theo, cho đến khi tôi đi tới chỗ rẽ cầu thang mới loáng thoáng nghe anh ta hỏi: "Em hận tôi sao?"

Hận?

Tôi hận quá nhiều.

Tôi hận chính mình, hận số mạng vô tình, hận thực tế tàn khốc, hận tôi không thể yêu người mình yêu, hận tôi không thể khống chế tình cảm của mình, hận không thể làm gì rồi lại không thể không tiếp cuộc hôn nhân này nữa.

Nếu để cho tôi lại sống một lần, tôi thậm chí không biết nên dừng lại ở nơi nào mới có thể tránh khỏi kết cục như vậy.

Tôi tình nguyện không có tình cảm.

Loạn thành một đoàn, tôi không xử lý được.

Có thể cho tôi cái không gian để tôi một mình đợi được không?

Như vậy sẽ không có ai bị thương cả.

Tôi không trả lời mà trở về gian phòng đóng cửa lại, lại uống thêm một liều thuốc nhức đầu mới ngủ được.

Lại trở về cuộc sống hàng ngày như trước đây, mỗi sáng sớm tôi đưa Điểm Điểm đi học, buổi chiều đón bé về.

Tiệm bán hoa vẫn kinh doanh, chẳng qua tôi mướn một thêm một người làm, phần lớn công việc giao cho Lan Lan làm, thỉnh thoảng tới kiểm tra sổ sách.

Thời gian nhàm chán càng ngày càng nhiều tôi bắt đầu có thói quen ngẩn người, mỗi khi ký ức có dấu hiệu trở lại tôi cố gắng ngăn chặn.

Tôi lại không vùng vẫy nổi nữa rồi, bây giờ tôi mới biết có thể duy trì cục diện đáng buồn như vậy cũng là một loại may mắn.

Tôn Hạo Chí đúng hẹn không hề đưa đón Điểm Điểm nữa. Mấy ngày đầu anh ta còn về nhà rất sớm ăn tối cùng chúng tôi.

Tôi đã cố gắng đối xử hiền hòa khách khí với anh ta, chuyện giữa chúng tôi chỉ có hai người rõ ràng nhất.

Mỗi lần tôi tránh ánh mắt nhìn chăm chú của anh ta, tôi có thể cảm thấy nhiệt độ trong phòng giảm mạnh.

Vì để tránh cho lúng túng, tôi cố gắng không ở một mình với anh ta.

Vì vậy anh ta lại bắt đầu có nhiều chuyện bận rộn, dần dần không trở về nhà ăn cơm.

Tôi cảm thấy không sao cả nhưng Điểm Điểm có chút thất vọng, cũng may Tôn Hạo Chí luôn cố gắng trở về trước lúc Điểm Điểm ngủ, nhìn con bé ngủ mới xuống lầu.

Cái "Nhà" này của chúng tôi miễn cưỡng có thể duy trì.

Chỉ chớp mắt đã sắp đến Tết Nguyên Đán.

Năm nay là một năm giá rét hiếm thấy, tôi bỗng nhiên có chút bận tâm đến Lưu Yến, bọn họ ở trong cái chung cư không được ấm cho lắm.

Mấy lần gọi điện thoại di động cho cô ấy, cô ấy đều không nghe.

Suy nghĩ một chút tôi cũng chưa dành thời gian đi quan tâm cuộc sống của cô ấy, vào lúc cuộc sống của mình thêm thắm cùng cực tôi cũng không muốn gặp người khác.

Thật vất vả cảm xúc mới ổn định lại, cũng nên đi xem bọn họ một chút rồi.

Vì vậy hôm nay tôi chọn một chút đồ bọn họ dùng được đi đến nhà cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Tôi xách mấy túi lớn, leo lên nhà Lưu Yến ở tầng sáu, lúc ấn xuống chuông cửa, tôi đã thở hổn hển.

Sau cánh cửa vang lên tiếng khóc nỉ non của đứa bé, sau đó là âm thanh va chạm hỗn loạn không biết đụng vào cái gì, tiếp theo tôi nghe thấy Lưu Yến căng giọng hỏi: "Ai vậy?"

Tôi cười cười, trả lời ở ngoài cửa: "Yến Nhi, mở cửa, là chị."

Sau một loạt tiếng bước chân, bỗng nhiên cửa chính mở ra.

"A..., Chị Tiểu Tây, chị, chị đến rồi!" Chẳng biết vì sao, sắc mặt cô có chút khó coi.

"Như thế nào? Không hoan nghênh chị à?" Tôi không nghĩ nhiều, đoán là trong nhà đang bị đứa bé làm cho lộn xộn, nên ngượng không muốn cho tôi đi vào.

Lưu Yến vội vàng mời tôi vào bên trong, nói liên tục: "Không có không có, sao có thể chứ?"

Cô ấy cúi đôi dép lê bằng bông dưới chân ra, đặt ở trước mặt tôi, bản thân lại đi một đôi khác vào: "Chị Tiểu Tây, chị mang đôi của em vào, đôi đó ấm áp hơn."

Tôi cũng không khách khí, đưa túi đồ cho cô ấy, thay dép lê đi vào nhà.

Mới một thời gian không gặp, đứa bé đã lớn hơn rất nhiều, đang nằm trên giường mà đập bắp chân mập mạp, oe oe khóc lớn.

Tôi đưa tay đến trước máy sưởi cho ấm áp rồi đi qua ôm bé, thật nặng!

Tôi hỏi Lưu Yến: "Máy sưởi không được ấm lắm, đứa bé ở nhà không bị lạnh sao?"

Lưu Yến rót cho tôi một ly trà nóng, tôi lắc đầu, muốn cô ấy để qua một bên trước.

Cô ấy ngồi xuống giường rồi nói: “Ban ngày thiếu chút hơi ấm, nhưng buổi tối khá tốt. Gian phòng này của tụi em cũng được, ở tầng cao nhất nên đón ánh mặt trời tốt, ánh nắng mặt trời làm cho căn phòng không bị lạnh. Lầu một thì không cách nào ở được!”

Tôi vẫn cảm thấy nhiệt độ hơi thấp, bàn tay nhỏ của đứa bé hơi lạnh.

“Vậy lắp điều hòa đi, trời lạnh liền mở điều hòa lên. Đừng làm cho đứa bé bị lạnh, không tốt!”

Lưu Yến cười nói: “Không cần đâu. Mở điều hòa không thoải mái, nếu lạnh thì em sẽ dùng lò sưởi điện, không làm cho con em bị lạnh đâu.”

Tôi cũng gật đầu: “Cũng được, là chị quan tâm mù quáng rồi.”

Đứa bé ôm trên tay đã không khóc nữa, lúc này bắt đầu cầm lấy tóc của tôi, miệng bé dụi vào ngực tôi.

Tôi cười nói: “Trả lại cho em, con em đói rồi.”

Lưu Yến ôm lấy đứa bé, cười mắng: “Nhóc con không chút tiền đồ, ngủ dậy liền muốn ăn.”

Tôi nhắc ly trà lên, uống mấy ngụm, nhìn căn phòng có chút lộn xộn, liền bắt tay vào dọn dẹp giúp cô ấy.

Lưu Yến đang cho đứa bé uống sữa vội vàng ngăn cản tôi: “Chị Tiểu Tây, không cần đâu. Một lúc lại loạn thôi, dọn dẹp cũng vô ích.”

Tôi hỏi cô ấy: “Mẹ chồng em về rồi sao?”

Lưu Yến thở dài một hơi: “Không nhắc đến chuyện đó nữa.”

Tôi có thể mơ hồ đoán ra, hỏi ngược lại cô ấy: “Gần đây Hồ Tử thế nào rồi, ở bên chỗ Hải Ba có được không?”

“Aaa... Rất tốt. Đúng, rất tốt.” Cô ấy liên tục nói hai lần, khiến cho tôi có chút nghi ngờ, sẽ không phải là đã gây ra họa gì rồi chứ.

Tôi hỏi lại Lưu Yến: “Nói thật đi, rốt cuộc là như thế nào?”

Lưu Yến trả lời ngay: “Tốt! Rất tốt! Anh Hải Ba đặc biệt tốt với Hồ Tử, giống như anh em trong nhà vậy! Thật đấy!”

Dáng vẻ cô ấy như đang thề thốt, chọc cho tôi bật cười.

“Vậy là tốt rồi.”

Lưu Yến cũng cười vài tiếng, cúi đầu dỗ cho đứa bé ngủ.

Một lúc sau, cô ấy bỗng nhiên hỏi tôi: “Chị Tiểu Tây, gần đây chị vẫn tốt chứ?”

Tôi hơi ngạc nhiên, chẳng lẽ nhìn tôi không tốt sao? Có rõ ràng vậy không?

Tôi chỉ có thể trả lời qua loa: “Chị vẫn như cũ.”

Lưu Yến nhìn tôi một cái, không nói gì.

Tôi hiểu rõ cô ấy, không nói câu nào chính là có tâm sự.

Là không tiện khi nói cho tôi biết sao? Vì sao tôi cảm thấy cô ấy đang lo lắng cho tôi?

Bỗng nhiên tôi nghĩ, có phải có quan hệ với Diệp Phi không...

“Yến Nhi, gần đây Diệp Phi có tìm em không?” Tôi hỏi thẳng cô ấy.

Lưu Yến ngẩng đầu, che miệng nhìn tôi.

Tôi lặp lại một lần nữa, giọng nói là khẳng định: “Diệp Phi đến tìm em.”

Lưu Yến cũng không giấu diếm nữa, đành nói: “Anh Diệp Phi... Anh ấy đến tìm em.”

“À.” Bỗng nhiên tôi không muốn biết hai người họ nói gì nữa, không sao cả, dù sao cũng đã cắt đứt quan hệ.

Lưu Yến nghĩ tôi không vui, vội vàng giải thích: “Em chưa nói gì hết, thật đấy. Anh Diệp Phi đến đây chỉ hỏi chuyện của Diễm Diễm...”

“Anh ta hỏi gì?” Tôi nhăn lông mày lại.

“Anh ấy hỏi em có nhớ Diễm Diễm sinh lúc nào, còn có... Có phải lúc chị kết hôn đã mang thai rồi không.”

“VẬY em trả lời như thế nào?”

Lưu Yến nhìn sắc mặt tôi, mới ấp úng nói: “Em... Em ăn ngay nói thật chứ sao. Lúc chị ở cữ em từng đi thăm chị, đó là tháng một. Cách lúc chị kết hôn khoảng chín tháng... Có lẽ đã mang thai rồi...”

Tôi hiểu rõ, Diệp Phi đến xác nhận qua Lưu Yến.

Anh ta biết rõ sinh nhật của Diễm Diễm, có lẽ là lần trước ở bệnh viện tôi không cẩn thận lỡ miệng, sau này tôi mới nghĩ đến chuyện này.

Sau đó anh ta chạy đến hỏi Lưu Yến, càng thêm chứng minh suy nghĩ của anh ta là đúng.

Ài! Có thể trách ai chuyện này được?

Tôi chưa nói chuyện này với ai, nhưng mà tất cả mọi người đều tự mình đoán mò.

Đáng tiếc, chỉ có mình tôi biết rõ sự thật.

Tôi thở dài: “Tôi, nói thì cứ nói. Chị cũng đã nói rõ với Diệp Phi, sau này anh ta đến tìm em hỏi bất kì chuyện gì liên quan đến chị, em cũng đừng cho anh ta biết.”

Lưu Yến vội vàng gật đầu đồng ý: “Vâng! Em biết rồi, Thật xin lỗi chị, chị Tiểu Tây, em luôn gây phiền toái cho chị. Chị vẫn luôn tốt với chúng em như vậy...”

Tôi khoát tay, không cho cô ấy nói thêm gì nữa: “Không cần nhắc đến những chuyện kia...”

Lưu Yến nuốt về lời nói còn lại, sau một lúc mới thử hỏi thăm “VẬY, gần đây quan hệ của chị và anh Tôn như thế nào?”

“Chị và anh ấy, vẫn như cũ...” Tôi không muốn nói, chỉ có thể dùng đáp án như vậy để trả lời.

Lưu Yến cũng nhìn ra được tình trạng của tôi, biết rõ tôi không muốn nói, liền “À” một tiếng, không hỏi nữa.

Tôi lại chơi đùa với đứa bé trong một lúc, cho đến khi đứa bé lại ngủ tiếp, tôi nhìn ngoài trời, cũng nên rời đi rồi.

“Chị đi trước đây, lần sau lại đến thăm tụi em. Có chuyện gì thì gọi điện cho chị, nghìn lần đừng giấu diếm chị, chị và em giống như chị em ruột...” Tôi vừa đi ra ngoài, vừa dặn dò Lưu Yến.

Đây vốn là mấy câu rất bình thường, nhưng vành mắt Lưu Yến lại đỏ lên, nín chặt lấy cánh tay tôi nói: “Chị Tiểu Tây, chị từ từ đã rời đi. Em có chuyện muốn nói với chị!”

Tôi có dự cảm xấu, chắc là đã xảy ra chuyện gì.

Lưu Yến để cho tôi ngồi xuống, bỗng nhiên thì lễ với tôi.

“Chị Tiểu Tây, em sai rồi. Em có chuyện lừa chị. Hồ Từ nhà em đã gặp rắc rối, anh Tôn không cho em nói cho chị biết. Nhưng mà, chuyện lần này quá lớn, thật sự em không thể không nói.

Chuyện gì? Có liên quan gì đến Tôn Hạo Chí?

Tôi nén cảm xúc, để cho cô ấy nói tiếp: “Cuối cùng là như thế nào? Em nói rõ đi.”

Lưu Yến cắn môi, giống như đã hạ quyết tâm, cuối cùng cũng nói.

“Ngày em và Hồ Từ mời chị ăn cơm, trên đường về nhà, chúng em gặp phải người lái xe lần trước đã đánh Hồ Từ. Lúc đó Hồ Từ cũng uống nhiều, nên đã đánh người ta một trận. Người kia đánh không lại anh ấy, đe dọa sẽ tìm người trả thù, đúng là Hồ Từ đã uống quá nhiều, lại đi khiêu chiến người kia, nói kêu ông bà mày đến tìm tao, tao chờ mày ở bên ngoài cao ốc...”

“Ngày hôm sau thì chúng em đều quên mất, không ngờ sáng sớm Hồ Từ đi làm, đã bị rất nhiều người chặn lại ở trong tiệm. Lúc đó anh Hải Ba không ở đó, kết quả cửa hàng bị phá rất nặng, cũng có người ở trong tiệm bị thương.”

“Anh Hải Ba tốt với chúng em như vậy, lại bị chúng em liên lụy cho người nhà lần cửa hàng đều bị đập. Tính tình Hồ Từ chị cũng biết, trong lòng anh ấy rất khó chịu. Có người nhận ra đám người đến đập tiệm, là thuộc hạ của Lí Dũng.”

“Chiều ngày hôm đó, Hồ Từ tự mình mang theo dao đi tìm người ta tính sổ...”

“Anh ấy chỉ có một người, làm sao có thể là đối thủ của đám người kia! Vừa đi đã bị người ta bắt, sau đó anh Tôn phải dẫn người đi nói điều kiện với người ta...”

“Anh Tôn không cho em nói với chị, vì vậy không ai nói cho chị biết. Nhưng mà ngày đó thật may nhờ có anh Tôn, nếu không có anh ấy, cái mạng nhỏ của Hồ Tử cũng không còn.”

“Thật ra Lí Dũng vẫn là người có dã tâm, luôn tìm trò để gây mâu thuẫn với anh Tôn, vì vậy hôm đó họ đưa ra điều kiện không hợp lí, người thuộc hạ của anh Tôn nghe xong không đồng ý, vì vậy hai bên đã đánh nhau...”

Lưu Yến liên tục lẩm bẩm kể lại quá trình lúc đó, lại khiến tôi nhanh chóng nhớ lại ngày ấy.

Tôn Chí Hạo không đến đón Điểm Điểm khi tan trường...

Hòa Thượng và Hải Đào đón Điểm Điểm về nhà, luôn canh giữ ở trong nhà đến đêm khuya...

Lúc Tôn Chí Hạo về nhà có vết máu trên người...

Ngày đó tôi còn nổi giận với anh!

Có thể là anh đang giúp bạn của tôi.

Vì sao không nói cho tôi biết?

Bỗng nhiên tôi cảm thấy trái tim mình như có cái gì bóp nghẹt, nặng nề, rất khó chịu...

Giọng nói Lưu Yến dừng lại, nhìn tôi lo lắng.

“Chị không sao, em nói tiếp đi.”

Cô ấy “À” một tiếng, nói tiếp: “Đêm đó Lí Dũng cũng không chiếm được chút lợi thế nào, luôn ghi hận ở trong lòng. Sau đó chúng em nghe nói, hai nhóm thanh niên của hai bên đánh nhau ác liệt, có lẽ chị không xem thời sự, bên trong thành phố xảy ra rất nhiều vụ giết người, có lẽ đều có quan hệ với bọn họ.”

Đoạn thời gian đó đúng là tôi không xem thời sự, tôi đổ bệnh, nằm hai tuần trên giường bệnh, tiếp đến liền gặp được Diệp Phi, sau đó tôi và Điểm Điểm đã bị Tôn Chí Hạo đưa đi.

“Nói cho cùng vẫn là em và Hồ Tử liên lụy đến mọi người, anh Tôn là người tốt như vậy... Anh ấy sợ chị lo lắng, nên dù có ra sao cũng bắt chúng em giữ bí mật với chị.”

“Có lẽ bây giờ đã không còn việc gì nữa, nghe nói Lí Dũng đã bị anh Tôn đuổi ra khỏi thành phố. Nhưng mà, em và Hồ Tử gây ra chuyện lớn như vậy, sao có thể không nói với chị được chứ? Bây giờ anh Tôn còn khỏe mạnh, nếu như, em chỉ nói là ngộ nhờ, có chuyện gì xảy ra, em và Hồ Tử làm sao... Làm sao không phụ lòng chị và Điểm Điểm?”

Lưu Yến khóc nức lên, đứa bé ở một bên cựa quậy, thiếu chút nữa là bị đánh thức.

Tôi ẵm cánh tay cô ấy xuống, muốn làm cho cô ấy đừng khóc.

“Em cũng đã nói, Lí Dũng có lòng muốn đầu với anh ấy, nếu như không xảy ra chuyện của Hồ Tử, sớm hay muộn gì cũng xảy ra tranh chấp. Không liên quan đến em, đừng có đoán mò. Em và Hồ Tử không có chuyện gì là tốt rồi, mọi chuyện sau này nên nhẫn nhịn một chút, nghĩ lại còn có đứa bé ở đây!”

Lưu Yến gật đầu, đồng ý nói: “Em đã nói rõ với Hồ Tử, nếu sau này anh ấy còn đi đánh nhau nữa, em sẽ mang con rời đi, không muốn anh ấy nữa.”

Lời nói này quen thuộc đến chói tai!

Ài!

Tôn Hạo Chí, Tôn Hạo Chí...

Vì sao anh không nói cho em biết chứ?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 37: Bắt cóc (1)

Trên đường đi đón Điểm Điểm, tôi luôn nghĩ đến những chuyện mà Lưu Yến đã nói cho tôi biết, nhớ lại những hành động của Tôn Hạo Chí trong khoảng thời gian này.

Những chuyện mà anh không muốn cho tôi biết, những chuyện đó anh cũng không nói rõ ràng.

Là vì quá nguy hiểm sao, vậy nên anh mới để cho tôi và Điểm Điểm rời đi, trốn ra khỏi thành phố.

Có thể lúc đó tôi còn tức giận với anh.

Thật ra, những việc nguy hiểm anh trải qua, cho đến bây giờ tôi mới biết rõ.

Nhưng mà có lúc, tôi không muốn nói, không muốn hỏi, thậm chí không muốn đối mặt.

Bên ngoài tôi bước bình yên cường, nhưng trong lòng rất yếu đuối.

Tôi mãi mãi mất đi tính mạng, những gì tôi trải qua đều như bong bóng xà phòng, chỉ cần chạm nhẹ, sẽ vỡ tan.

Đúng là, giữa tôi và Tôn Hạo Chí tồn tại rất nhiều vấn đề, nhưng anh là ba ba của Điểm Điểm, là trụ cột của “nhà” chúng tôi.

Cho dù tôi không muốn thừa nhận, nhưng những năm nay, đúng là tôi đều nương tựa vào anh.

Mặc dù thời gian của chúng tôi có áp lực tranh chấp, dù cho tôi luôn không quên được Diệp Phi, nhưng không có nghĩa rằng tôi sẽ không lo lắng khi nhìn Tôn Hạo Chí vào sinh ra tử.

Chính là vì tôi lo lắng, sẽ sợ hãi, vậy nên tôi không muốn biết chuyện mà anh...

Tôi sợ ngày nào đó khi anh mở cửa ra ngoài, sẽ không trở về được.

Có thể anh là một người đàn ông như vậy, tôi không thể nào giải thích nổi thế giới của anh.

Tôi không thể làm cho anh thay đổi, chỉ có thể chết lặng bảo vệ chính mình.

Tôi tình nguyện khép kín trái tim, cũng không muốn anh bước vào.

Tôi không có cách nào tiếp nhận một lần nữa.

Nếu như tôi không muốn cái gì, thì cũng sẽ không có cái gì mất đi...

Tôi luôn nghĩ như vậy.

Nhưng mà ngày hôm nay, vì sao lòng tôi lại loạn như vậy?

Vậy mà tôi rất muốn nhìn anh một chút, một cảm giác không yên lan tỏa trong lòng, dù có làm gì cũng không xua đi được.

Không phải Lưu Yến đã nói, bây giờ không có chuyện gì nữa sao?

Cuối cùng thì tôi đang lo lắng chuyện gì?

Có lẽ Lí Dũng kia đã bỏ chạy, sẽ không quay lại nữa.

Bên người Tôn Chí Hạo có nhiều anh em, có lẽ anh rất an toàn.

Tôi cố gắng an ủi bản thân, chuyển tâm lái xe.

Lúc đến trường học, thời gian đã hơi muộn.

Bình thường trước cổng trường rất hỗn loạn, bây giờ đã không còn chiếc xe nào.

Tôi đã nhìn thấy Điểm Điểm từ xa, bé đang ở phía trong cổng trường nhìn xung quanh.

Tôi đã dặn bé, trừ khi bé thấy xe tôi đến đón, nên không thì không được ra khỏi cổng trường.

Tôi vòng quanh về phía ánh đèn, đỗ lại ở ven đường.

Điểm Điểm đã nhìn thấy tôi, bé cười và vẫy tay về phía tôi.

Trên đầu bé đội chiếc mũ thêu màu đỏ, là ngày hôm qua tôi mua cho bé.

Tiết trời thật sự rất lạnh, chiếc mũ lưỡi trai có thể phủ toàn bộ hai tai, bên cạnh còn có mái tóc thật dài, phía dưới là hai viên cầu bằng lông mềm.

Điểm Điểm rất yêu thích, luôn đeo lên người, cho đến khi Tôn Hạo Chí trở về nhìn thấy, khen bé rất xinh, bé mới chịu tháo xuống.

Tôi mở cửa xe, đợi Điểm Điểm đi đến.

Điểm Điểm cười hí hì chạy về phía tôi, hai viên cầu bằng lông mềm nảy lên xuống, cực kì đáng yêu.

Bỗng nhiên, không biết có một người đàn ông ở chỗ nào chạy ra, mạnh mẽ ôm lấy Điểm Điểm rồi bỏ chạy.

Khoảng cách của bọn họ với chiếc xe của tôi, chỉ có vài bước chân mà thôi.

Có thể hàng động quá nhanh, tôi không kịp ngăn lại.

Tôi không có thời gian do dự, một giây sau đã vội lái xe như điên đuổi theo người đàn ông đó, nhưng gã ta nhanh như chớp ôm Điểm Điểm chạy vào hẻm nhỏ.

Xe không lái vào được, tôi xuống xe đuổi theo.

Sắc trời u ám như vậy, tôi chỉ có thể thấy được chiếc mũ đỏ của Điểm Điểm, giống như ngọn lửa nhỏ nhảy lên trong màn đêm.

Giống như chỉ cần tôi vươn tay là có thể bắt được bé.

Cuối hẻm nhỏ quanh co khúc khuỷu, bỗng nhiên thay đổi, bóng dáng bọn họ biến mất ở chỗ kia.

Tôi đuổi theo đến chỗ này, vì sao không có người?

Rõ ràng tôi thấy bọn chúng chạy đến đây!

Ngõ nhỏ trống rỗng, chỉ có một mình tôi.

Tôi bắt đầu lùi về phía sau, đẩy một cánh cửa ra.

Một chiếc cửa cũ kĩ, kéo kẹt mở ra.

Tôi đi vào.

Trong sân nhỏ cũ nát đầy tro bụi.

Cửa chính phía sau tôi dần đóng lại, tôi vừa muốn lùi về sau, bỗng nhiên một khẩu súng đặt trên đỉnh đầu tôi!

“Cô là vợ của Tôn Hạo Chí?” Một giọng nói bình thường hỏi.

Tôi tự nhủ với mình rằng không được sợ, cố gắng tỉnh táo trả lời gã đó: “Vâng.”

Gã kia nói: “Cô biết tôi không?”

Gã ta tiến về phía trước một bước, để cho tôi nhìn thấy gã.

Đây là một người đàn ông đang sợ, không phải ngoại hình của gã xấu xí, trái lại bên ngoài gã ta khôi ngô, đường nét rõ ràng.

Nếu không phải trên mặt gã ta chán nản, trên cằm có râu lún phún, thì gã ta cũng được coi là người đàn ông anh tuấn.

Nhưng đáng vẻ gã ta lại nhìn chăm chăm vào tôi, rất dọa người.

Bên trong cặp mắt gã, tràn đầy điên cuồng thô bạo.

Tôi khẳng định đến bây giờ chưa thấy qua người này, vì vậy tôi trả lời: “Không biết.”

“Vậy thì tôi sẽ nói cho cô biết.” Gã ta lại gần, nhẹ giọng ở gần tai tôi nói: “Tôi là Lí Dũng.”

Tôi không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Lập tức gã ta cười ha ha, lộ ra hàm răng trắng bóng.

“Ha ha ha, cô biết tôi sao?”

Gã ta dùng súng nhắm vào đầu tôi, đi vòng quanh tôi: “Tôi cũng biết cô. Đều nói Tôn Hạo Chí giữ gìn vợ mình ở nhà như thần tiên, tôi nhìn cũng chẳng có gì đặc biệt. Chẳng lẽ cái kia của cô đặc biệt lợi hại?”

Bỗng nhiên gã ta ôm eo tôi, khuôn mặt tràn đầy dâm dục: “Để cho tôi thử chút là biết ngay.”

Tay gã vừa chạm vào tôi, lập tức tôi giãy dụa và hét lên, hoàn toàn không quan tâm đến khẩu súng chia vào đầu.

Cho dù có đánh tôi chết, tôi tuyệt đối không cho gã ta chạm vào người.

Nhưng mà, Điểm Điểm thì phải làm sao đây?

Tôn Hạo Chí, anh ở đâu?!

Tầm ván cửa chính “Loảng xoảng” một tiếng bị người khác đá ra, Hòa Thượng xông vào.

“Thả cô ấy ra!” Hòa Thượng tay không tác sát nhìn thấy khẩu súng của Lí Dũng chia vào đầu tôi, một lúc lâu không dám tiến đến.

Lí Dũng giương cao cằm, cười tà nói: “Làm cho tôi thả cô ấy? Mấy năm mơ à? Thật vất vả mới bắt được người ở dưới mắt bọn mày, cứ thế mà thả được sao?”

Hòa Thượng cảnh cáo gã ta: “Lí Dũng, mày nên thành thật một chút, anh Tôn sẽ mau chóng đến đây, mày không chạy nổi.”

Lí Dũng không chút hoang mang chậm rãi nói: “Vậy sao? Vậy tao còn chờ cái gì? Bây giờ tôi giết chết cô ta không được sao?” Vừa nói, vừa đưa họng súng lên huyết Thái Dương của tôi.

Hòa Thượng vung về không tìm được lời đáp lại, chỉ có thể lặp lại câu nói kia: “Lí Dũng, mày thả cô ấy ra ngay! anh Tôn đã đến đây.”

Bỗng nhiên Lí Dũng trở mặt, gào hét với Hòa Thượng: “Con mẹ nó mày đưa Tôn Hạo Chí ra dọa ai đó? Đi ra ngoài, đóng cửa lại. Nhanh lên!”

Hòa Thượng nhìn tôi do dự.

Trước khi đuôi theo thì áo khoác da tôi đã bỏ ở trên xe, bây giờ tôi bắt đầu lạnh run.

“Nhanh lên!” Lí Dũng lại hô to một tiếng.

Cuối cùng Hòa Thượng cũng đi ra ngoài, đóng cửa chính lại.

Lí Dũng thả tay ra, chốt cửa lại, sau đó kéo tôi về phía trong.

Gã ta muốn làm gì?

Tôi hoảng sợ muốn chạy trốn.

Nhưng vừa lùi được hai bước, đã bị gã ta nắm tóc, kéo về phía trước.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu? Thả tôi ra.” Tôi bị gã ta kéo vào.

Bên trong phòng nhỏ tối đen.

Trong chốc lát, tôi không nhìn thấy cái gì hết.

Dưới chân bị vấp, là một cơ thể mềm nhũn.

Tôi kịp phản ứng lại, nhanh chóng quỳ xuống mò mẫm “Điểm Điểm! Điểm Điểm!”

Nhưng bé không rên một tiếng nào.

“Điểm Điểm! Con làm sao vậy?” Tôi vuốt mặt bé hỏi.

Chiếc bật lửa ở sau lưng tôi “Soạt” một tiếng bật lên, nhờ ánh lửa đó tôi mới có thể nhìn thấy được khuôn mặt nhỏ của Điểm Điểm, hai mắt khép chặt lại.

“Anh đã làm gì bé?” Tôi sốt ruột.

Lí Dũng vô tội mở hai tay ra, nhún vai: “Nó không chịu nghe lời! Tôi làm cho nó “yên tĩnh” một lúc!”

Đôi mắt gã ta hạ xuống nhìn về phía tôi.

“Anh!” Trong lòng tôi nổi lên lửa giận hừng hực, rất muốn xông lên liều mạng với gã.

Lí Dũng kéo ống quần, ngồi xổm xuống, cầm súng lắc lư chỉ vào trước mắt tôi, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Cô muốn đứa bé này sống được không? Vậy thì cô phải nghe lời! Nghe lời tôi nói! Chỉ cần cô hợp tác với tôi, tôi sẽ đổi “tốt” với hai người!”

Lúc gã ta nói câu này, rõ ràng tôi đã nhìn thấy, dưới ánh lửa lập lòe, hai mắt gã ta giống như dã thú.

Tôi không có lựa chọn nào khác.

Lí Dũng dùng chân đá văng cánh cửa khác ở trong phòng, hóa ra nơi này nối liền lối ra ở hẻm nhỏ.

Tôi ôm Điểm Điểm, đi bên cạnh gã.

Khẩu súng kia, được chia vào bên cạnh eo tôi.

Trên đường đi không có người qua lại, chỉ quẹo một cái, đã đến bãi đỗ xe.

Bên trong có mấy chiếc xe bình thường đỗ, Lí Dũng lôi tôi đến trước mặt chiếc xe.

Gã ta nhét tôi và Điểm Điểm vào ghế sau, dùng dây thừng trói hai tay tôi lại.

Ngay cả Điểm Điểm đang hôn mê cũng không buông tha.

Lí Dũng nhìn tôi: “Nếu như cô không chịu thành thật, tôi sẽ cho cô một ít thuốc mê. Nhưng mà, tôi thật sự không thích phụ nữ không có phản ứng!”

Bỗng nhiên gã ta cười rộ lên, giống như đây là chuyện buồn cười nhất trên đời vậy, hoàn toàn không dừng lại được.

Cho đến khi gã ta ngồi xuống ghế lái, khởi động xe, gã vẫn còn cười.

Đó quả thật là một kẻ điên.

Trời đã tối hoàn toàn.

Mượn ánh vật ban đêm, Lí Dũng dễ dàng đi khỏi cửa ngõ nhỏ.

Tôi mơ hồ nhìn thấy, xe của Tôn Hạo Chí xuất hiện ở bên kia.

Anh không thấy được chúng tôi.

Tôi nhìn chăm chăm vào bóng dáng ngày càng nhỏ dần kia, cho đến lúc không thể thấy được nữa.

Xe chạy như bay trong màn đêm mênh mông, tôi không thể phân biệt rõ được phương hướng nữa.

Nhưng tôi chắc chắn chiếc xe đã rời khỏi thành phố, ngọn đèn hai bên đường đi ngày càng ít, cuối cùng thì đèn đường cũng mờ không rõ nữa.

Mặt đường cũng gồ ghề hơn, thỉnh thoảng lại xóc nảy lên khiến tôi thấy buồn nôn.

“Anh đưa chúng tôi đi đâu?” Tôi mở miệng hỏi gã ta.

Lí Dũng lập tức liếc xéo tôi qua gương chiếu hậu: “Đi đến nơi an toàn. Cho Tôn Hạo Chí của các người ở trong thành phố mà chậm rãi tìm người đi, đầu tiên chúng ta đi vui vẻ một chút.”

Tôi cắn răng không nói.

Gã ta càng vui vẻ hơn, nâng khế miệng co quắp giống như đang chuyển động.

Bỗng nhiên Điểm Điểm trở người, lẩm bẩm kêu lên: “Mẹ!”

Tôi gọi bé: “Điểm Điểm, mẹ ở đây.”

Điểm Điểm mở mắt ra, hoang mang hỏi tôi: “Mẹ, chúng ta đi đâu vậy?”

Tôi nhìn xung quanh một chút, xe chạy đến đây, tôi hoàn toàn không biết nơi này.

“Mẹ cũng không biết.” Tôi chỉ có thể trả lời như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Điểm Điểm nhăn lại: “Ba ba ở đâu? Con muốn về nhà.”

Tôi đau lòng không cách nào lên tiếng.

Nhưng Lí Dũng đang lái xe ở phía trước, bỗng nhiên nghiêng đầu quay lại, nói từng chữ một với Điềm Điềm: “Muốn gặp ba ba của mày sao? Được... Đợi kiếp sau đi! Ha ha ha!”

Gã ta âm dương quái khí cười rộ lên.

Điềm Điềm bị dọa đến khóc lên.

Tôi ôm bé, nhẹ nhàng vỗ: “Điềm Điềm đừng sợ, chắc chắn ba ba sẽ đến cứu chúng ta. Chắc chắn như vậy!”

Tiếng cười của Lí Dũng dừng lại, gã ta lạnh lùng nói: “Tôi chỉ sợ anh ta không dám đến.”

Bên trong gương chiếu hậu, khuôn mặt màu xanh đỏ, vằn vện đến biến dạng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chương 38: Bắt cóc (2)

Lí Dũng nhốt chúng tôi vào một nhà kho, trước khi ra ngoài còn ném cho tôi một chiếc áo cũ nát.

“Đừng có chết cồng đấy! Tôi còn chờ Tôn Chí Hạo đến cầu xin nữa, ha ha ha.”

Cánh cửa “Rầm” bị đóng lại.

Nhiệt độ ban đêm lạnh đến dưới âm ba mươi mấy độ, nhà kho lại lớn như vậy, rất lạnh.

Tôi sợ Điềm Điềm bị lạnh không tốt, nên cho bé dựa vào ngực tôi, thật vất vả mới dùng bàn tay bị trói chặt nhặt được chiếc áo đắp lên.

Điềm Điềm không hề khóc, ngẩng đầu lên hỏi tôi: “Mẹ, người này là người xấu sao?”

Tôi “Ừ” một tiếng.

Tôi không quen nhiều người trong hắc đạo, nhưng dù sao tôi ở chung với Tôn Hạo Chí nhiều năm như vậy, nên miễn cưỡng gặp được không ít.

Hung ác, âm hiểm, xảo quyệt, miệng nam mô bụng bỏ dao găm... Cái dạng người gì cũng có.

Nhưng không có người nào điên cuồng như Lí Dũng!

Gã ta vui giận thất thường, đôi mắt thâm ở trong hốc mắt to luôn luôn bắn ra ánh mắt hung dữ khát máu.

Tôi không biết gã muốn làm gì chúng tôi, như tôi chắc chắn, gã ta không có tính toán giữ lại mạng sống cho bất kì ai trong chúng tôi.

Tôi cúi đầu, hôn lên trán Điềm Điềm.

Điềm Điềm, thật xin lỗi.

Mẹ không bảo vệ tốt cho con.

Giống như Điềm Điềm nhìn ra sự lo lắng của tôi, ngược lại đi an ủi tôi: “Mẹ, đừng sợ. Chắc chắn ba ba sẽ đến cứu chúng ta. Mẹ cứ yên tâm.”

Tôn Hạo Chí sẽ đến, tôi biết rõ.

Chẳng qua tôi và Điềm Điềm chỉ là mồi nhử, Tôn Hạo Chí mới là mục tiêu của Lí Dũng.

Nhưng nếu anh đến, chỉ thêm một người gặp nguy hiểm thôi.

Điềm Điềm lại rất lạc quan: “Ba ba rất giỏi, chắc chắn sẽ đánh bại được người xấu này.”

Dáng vẻ tràn đầy tự tin của bé làm cho tôi có thêm hi vọng: “Điềm Điềm nói đúng, ba ba sẽ đến, nhất định sẽ đến.”

Điểm Điểm dựa vào người tôi, ngoan ngoãn nói: “Mẹ, bọn họ nói ba ba là xã hội đen, nhưng con thấy ba ba không giống như họ nói, ba ba là người tốt. Con không quan tâm người khác nói như thế nào, dù sao trong lòng con thì ba ba là một anh hùng, ba sẽ bảo vệ chúng ta.”

“Ừ.” Trừ từ đó ra, tôi không nói được gì nữa.

Nhiều khi, tôi không biết đứa bé đã hiểu hết mọi chuyện.

Trong thế giới của bé, chỉ có người tốt và người xấu khác nhau, tất cả đen trắng đều rõ ràng.

Bé yêu thích, bé không thích, được chia ra rõ ràng.

Nhưng mà tôi, luôn ở biên giới mà do dự, mỗi lần tôi bước về phía trước một bước, nhìn thấy một điểm tốt ở anh, đều có vô số cánh tay ở phía sau lôi kéo, mang tôi quay lại...

Luôn luôn chiến đấu cùng với tôi, đến lúc này, cuối cùng thì tôi mới phát hiện ra, tôi vẫn ỷ vào sự bảo vệ của anh.

Lúc này, anh có tìm ra tôi không?

Lòng càng ngày càng lạnh.

Điểm Điểm ở trong ngực tôi dần thiếp đi.

Còn tôi hoàn toàn không có cách nào khép mắt lại.

Đêm nay sao lại dài như vậy?

Điểm Điểm ngủ không thoải mái, thân thể dầy dụa không ngừng.

Tôi dán mắt lên trán bé, sao lại nóng như vậy chứ?

Cơm tối cũng không ăn, lại ở chỗ lạnh như vậy, một đứa bé làm sao chịu nổi, chắc chắn đã phát sốt!

Tôi gọi bé: “Điểm Điểm, Điểm Điểm!”

Bé miễn cưỡng mở mắt ra, mơ màng nói: “Mẹ, con rất lạnh.”

Nói xong lại nhắm mắt lại.

Tôi lại gọi bé, bé chỉ ậm ừ vài tiếng, lại không nói chuyện nữa.

Ngay lập tức tôi thấy sợ, bọc áo khoác xung quanh bé, chạy đến trước cửa mà đá.

“Mở cửa! Mở cửa!”

Trong kho hàng trống trải, chỉ có tiếng la của tôi và âm thanh cửa sắt bị đá, quanh đi quẩn lại.

“Lí Dững! Mở cửa nhanh lên! Chúng tôi muốn đi bệnh viện!”

Bên ngoài không có người.

Tôi gõ thật lâu, đều không có người nào đến.

Chắc chắn Lí Dững đã ném chúng tôi ở chỗ này, rồi đi đến nơi khác.

Chúng tôi phải làm gì bây giờ?

Điểm Điểm rên nhẹ, chắc chắn bé rất khó chịu.

Tôi lại đau lòng, vừa sốt ruột, không thể ngồi chờ chết được, tôi muốn rời đi.

Cửa sổ đóng lại lộ ra một kẽ hở, một ít ánh sáng yếu ớt chiếu vào.

Trời hừng sáng.

Mượn chút ánh sáng này, tôi bắt đầu tìm hiểu căn nhà kho hẻo lánh.

Góc tường có mấy chiếc thùng sắt, trên mặt đất có vài tấm ván gỗ nằm rải rác.

Tôi lại tìm được vài chiếc đinh ở trên tấm ván gỗ, lập tức đặt dây thừng bị trói lên mài.

\

Không biết mài bao lâu, da trên cổ tay bị mài mất, cuối cùng dây thừng chỉ còn lại một chút.

Lúc này, ở cửa truyền đến tiếng động, cánh cửa cũng chuyển động một chút.

Là Lí Dũng về.

Tôi vội vàng chạy về gần Diễm Diễm, dùng áo khoác che cổ tay lại.

Cửa bị mở ra, Lí Dũng bước vào, mặt mũi tươi cười đầy dối trá: “Làm sao vậy? Cô đơn sao?”

Tôi đang gấp muốn chết, hét to với gã: “Con gái tôi bị bệnh! Anh nhanh đưa chúng tôi đi bệnh viện!”

Lí Dũng giả bộ ngồi xuống, đẩy áo khoác ra, sờ khuôn mặt Diễm Diễm rồi nói: “Thật à, sốt rồi. Đáng thương, đáng thương!”

“Cầu xin anh, đưa chúng tôi đến bệnh viện đi. Tôi đảm bảo sẽ không bỏ trốn, lấy cho bé ít thuốc là được!” Tôi bắt đầu cầu xin gã, hi vọng gã có chút thương xót.

Lí Dũng chỉ vuốt ve khuôn mặt non mềm của Diễm Diễm, ngoảnh mặt làm ngơ với lời nói của tôi.

Gã ta rất chăm chú, giống như xem Diễm Diễm là một khối thịt ngon.

“Đưa chúng tôi đến bệnh viện!” Tôi lại tiếp tục cầu xin gã.

Cuối cùng gã cũng nghe được lời nói của tôi, nhú lông mày nhìn tôi lắc đầu: “Khó mà được! Sẽ có nguy hiểm!”

Nói xong liền cười ha ha thành tiếng.

“Anh!”

Tôi tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn gã, dịch Diễm Diễm về phía bên cạnh.

Lí Dũng khua tay trên không trung, một lúc sau, bỗng nhiên đưa về phía tôi.

“Có thể mang đứa bé này đi bệnh viện... Nhưng mà, tại sao tôi phải đưa nó đi chứ? Ba ba nó thiếu chút nữa đã hại chết tôi! Bây giờ tôi chưa làm được gì, còn muốn đưa con gái anh ta đi bệnh viện sao? Cô nghĩ tôi ngu à?”

Gã vừa nói, vừa vuốt mặt và tóc tôi.

Tôi chán ghét lui về phía sau, trái phải tránh né.

Gã cười ha ha đi về phía tôi: “Tôi thấy cô không muốn cho con gái cô chữa bệnh đây mà!”

Tôi không quan tâm gã, uốn éo đầu.

Lí Dũng tóm lấy cổ áo tôi, kéo tôi lại: “Cô nghĩ tôi phải nói điều kiện với cô sao?”

Tôi liều mạng giãy dụa, mặc kệ có chọc giận gã hay không, hét lên với gã: “Anh thả tôi ra! Anh dám chạm vào tôi một chút, Tồn Hạo Chí sẽ không tha cho anh!”

Sắc mặt gã trở nên dữ tợn: “Đầu tiên, cô vẫn nên quan tâm rằng tôi có tha cho cô không đi!”

Sức lực cánh tay gã lớn như vậy, tôi không kịp giãy dụa, đã bị gã kéo ra bên ngoài.

Ngày hôm qua khi bị nhốt trong nhà kho thì trời đã tối nên tôi không để ý, hóa ra ở bên cạnh còn có một căn phòng nhỏ.

Chính giữa gian phòng là một bếp lò nhỏ, gần tường còn có một chiếc giường nhỏ.

Gã ta ném tôi lên giường, lập tức tôi thét lên: “Anh đừng đến đây.”

Gã ta nghiêng người cười rộ lên: “Kêu to lên, kêu lớn tiếng lên đi! Ở đây không có người...”

Tôi nhìn trước nhìn sau, đôi mắt căng thẳng nhìn bốn phía, tìm xem có thể lợi dụng thứ gì làm vũ khí không.

Lí Dũng đã cởi áo khoác xuống để một bên, từng bước đến gần tôi.

Tôi không còn đường lui nữa, bây giờ không thể nói gì nữa, chỉ có thể nghĩ biện pháp tự cứu mình.

Nhưng gã không cho tôi thời gian suy nghĩ, chỉ chớp mắt đã đè lên người tôi.

“A! Anh thả tôi ra!” Tôi vùng vẫy, bỗng nhiên dây thừng từng mảnh bị tôi giật đứt.

Hai tay thoát khỏi trói buộc, tôi nhanh chóng sò lên áo ngoài Lí Dũng.

Vừa rồi tôi có nhìn thấy, cây súng kia gã để trong túi áo.

Tôi căng thẳng sợ hãi, vừa giãy dụa dưới người gã, vừa run rẩy lục lọi ở áo khoác.

Đúng là ở đây!

“Cút ngay!” Tôi hét to, đồng thời chìa họng súng vào đầu gã.

Lí Dũng chậm rãi đứng lên, nhướng lông mi, cười nói: “Đừng kích động. Tôi chỉ nói đùa chút thôi...”

Tôi ra lệnh cho gã: “Anh, lui về phía sau, giờ hai tay lên.”

Gã giờ hai tay lên, vẫn cười hi hi nói: “Được! Được! Luôn nghe cô.”

Tôi nhìn theo gã đang lui về sau từng chút, cho đến lúc dựa vào tường.

Tiếp theo phải làm sao đây?

Tôi không dám nổ súng, cũng không có khả năng đánh gã ta ngắt xi, tôi chỉ có thể tìm kiếm khắp nơi, có lẽ tôi phải trói gã ta lại.

Nhưng mà tìm dây thừng ở đâu?

Bỗng nhiên, tay Lí Dũng cử động, ngay lập tức tôi nhắm súng vào người gã: “Không được nhúc nhích!”

Trên mặt gã nở nụ cười giễu cợt, nhưng miệng lại nói: “Không nhúc nhích, không dám nhúc nhích.”

Có thể thấy tôi có dáng vẻ luống cuống, khiến gã có cảm giác dễ dàng đối phó.

Tôi hung hăng trừng gã, đồng thời nghĩ đến việc có thể nhốt gã ta ở bên trong.

“Anh đi vào! Đứng dựa vào tường!”

Lí Dũng chậm rãi đi vào, hoàn toàn không phản kháng chút nào.

Tôi đi phía sau gã, đi đến bên người Điểm Điểm, cúi người ôm bé lên.

Thật ra bình thường tôi không thể dùng một tay ôm nổi Điểm Điểm, nhưng bây giờ sức lực tôi lại vô cùng lớn, dùng một cánh tay trái cũng ôm được bé.

Lí Dũng nhìn tôi cười: “Bên ngoài trời đầy tuyết, cô muốn đưa đứa bé bị bệnh đến chỗ nào?”

“Chìa khóa xe của anh đâu, đưa cho tôi!”

Lí Dũng nhìn túi áo của gã rồi nói: “Ở trong túi áo của tôi, cô đến lấy đi.”

Sao tôi dám đi qua?

“Anh tự lấy ra, sau đó ném trên mặt đất.” Tôi chỉ về phía cửa ra vào.

Lí Dũng làm ra vẻ mặt thất vọng, lắc đầu nói: “Vậy cũng được.”

Gã vươn tay vào túi, chậm rãi nói: “Tôi muốn tốt cho cô thôi, bây giờ ở bên ngoài... Rất nguy hiểm!”

Ngay tại lúc gã nói ra hai từ “Nguy hiểm”, một cây phi đao bay đến chỗ tôi và Điểm Điểm/

“Aaa.”

Phản ứng đầu tiên của tôi là bảo vệ Điểm Điểm, dưới tình huống khẩn cấp tôi đã xoay người ngăn trước bé.

Phi đao đâm sượt qua vai tôi, tạo ra một vết thương rất sâu, sau đó rơi xuống nền xi măng, phát ra một âm thanh trong trẻo.

Tôi đau đến mức ngã ngò trên đất.

Lí Dũng đi hai bước đã đến chỗ tôi, thoải mái nhặt cây phi đao rơi trên mặt đất.

“Cô xem, tôi đã nói rất nguy hiểm.”

Gã vừa nói, vừa đẩy tôi ra, lấy khẩu súng về.

“Anh giết chúng tôi đi!”

Tôi đã một lòng muốn chết, dù sao không thể sống được, tôi không muốn chịu nhục.

Nhưng gã lại ngồi xuống trước mặt tôi.

“Vậy không thú vị rồi! Các người đều chết, vậy sao tôi có thể thấy được đáng vẻ thấp hèn của Tôn Hạo Chí khi cầu xin tôi được?”

Gã ta loa qua nói, đưa chiếc phi đao lên miệng, lè lưỡi liếm vết máu trên đó.

Như vậy nhìn thật kinh khủng.

Dao găm bị gã liếm đến sáng bóng, chỉ thấy một ánh nắng chiếu lên lưỡi đao, phản xạ lên khuôn mặt tôi.

“Nếu không, tôi cắt lấy thứ gì đó trên người cô, cho chồng cô nhanh đến đây! Cô cũng muốn nhìn thấy anh ta đúng không!”

Miệng vết thương đau nhói và lòng sợ hãi tột cùng khiến tôi phát run, nhìn dao găm của gã đang lại gần, tôi muốn khóc thét lên.

Lí Dũng lại cười ra tiếng, giống như rất hài lòng mà hưởng thụ đáng vẻ này của tôi.

Biến thái!

Kẻ điên.

Trong lòng tôi mắng chửi gã.

Lí Dũng đã cười đủ, thò tay lấy điện thoại di động ra rồi nói: “Nhớ số điện thoại chồng cô không? Gọi điện báo bình anh cho anh ta đi! Chắc là anh ta rất lo cho hai người đấy!”

Tôi nghiêng răng đọc số điện thoại di động của Tôn Hạo Chí, Lí Dũng ấn gọi.

Trong điện thoại vang lên tiếng chuông mà Điểm Điểm yêu thích nhất, sau đó, điện thoại kết nối.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 39: Bắt cóc. (3)

“Này! Tôn Hạo Chí!” Lí Dũng giả vờ làm đáng vẻ như rất thân thiết, nói qua điện thoại: “Nghe giọng có biết tôi là ai không?”

Tôi nghe giọng nói của Tôn Chí Hạo trong điện thoại, nhưng không nghe được anh nói cái gì.

Lí Dũng nói tiếp: “Đúng! Đúng là đang ở chỗ tôi. bọn họ rất tốt, đều còn sống hết! Đặc biệt là vợ anh, thật giỏi, vừa rồi thiếu chút nữa là giết được tôi.”

Gã cười ha ha, đôi mắt nhìn về phía tôi.

“Anh muốn nghe giọng nói của cô ta sao? Được, có thể...”

Lí Dũng đưa điện thoại cho tôi.

“Tiểu Tây?” Trong điện thoại chính là giọng nói trầm thấp của anh, cũng không phát điên như tôi tưởng tượng.

Có thể nghe một tiếng gọi Tiểu Tây này, suýt nữa khiến tôi bật khóc.

Biết rõ đầu gãy bên kia anh không thấy được, nhưng tôi vẫn gật đầu, trả lời một tiếng: “Ừ.”

“Em và Điểm Điểm vẫn khỏe chứ?” Mặc dù là giọng nói lạnh lùng, nhưng tôi vẫn nghe được sự lo lắng trong đó.

“Điểm Điểm phát sốt, còn em vẫn tốt.” Thật ra vai tôi đang chảy máu, miệng vết thương còn rất đau, nhưng điều đó không quan trọng.

“Tiểu Tây, em nghe anh nói, Lí Dũng rất điên cuồng, em cố gắng đừng chọc giận anh ta, nếu không anh ta có thể làm những chuyện không khống chế được.” Anh nhỏ giọng nói nhanh.

“Ừ.”

“Lát nữa anh ta sẽ bàn điều kiện với anh, anh sẽ sắp xếp tốt. Em đừng lo gì cả, chỉ cần nhớ kĩ một điều, lúc nào có cơ hội, lập tức ôm Điểm Điểm chạy trốn. Nhớ kĩ, dù có chuyện gì xảy ra, đều phải bảo vệ tính mạng của mình.”

Nước mắt tôi đã rơi xuống, yên lặng gật đầu.

Tôn Chí Hạo nói lại lần nữa: “Hiểu không? Ôm Điểm Điểm chạy trốn, mặc kệ bất kì ai!”

Rốt cuộc tôi cũng trả lời: “Em biết.”

Lí Dũng đoạt lại chiếc điện thoại, nói tiếp với Tôn Hạo Chí: “Như thế nào? Tôi đối với vợ con anh không tệ lắm đúng không?”

“VẬY anh muốn cảm ơn tôi như thế nào đây?”

“Tiền? Không phải là vấn đề. Anh tùy tiện mang 200 vạn đến, tôi biết anh không thiếu chút tiền đó. Nhưng anh chỉ có một cơ hội này thôi. Đúng, anh tự mình đến!”

“Thời gian và địa điểm sao? Lát nữa tôi sẽ nói cho anh biết. Anh yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt hại người họ. Yên tâm, yên tâm.”

“Nói nhảm ít thôi! Tôi nói cho anh biết, lát nữa sẽ báo cho anh!”

Gã ta cắt đứt liên lạc, lắc đầu nói: “Các người quá nóng lòng. Gấp cái gì chứ? Vội vàng đi tìm chết sao? Ha ha ha.”

Lí Dũng cười to rồi đi, cửa lớn lại đóng lại lần nữa.

Tôi đuổi theo, gõ mạnh lên cánh cửa.

“Lí Dũng, anh mua ít thuốc cho đứa bé đi! Bé lại phát sốt!”

Lí Dũng ở bên ngoài không kiên nhẫn mắng to: “Câm miệng! Tôi muốn ngủ!”

Tôi không còn cách nào nữa đành phải trở lại, ôm Điểm Điểm ngồi xuống.

Khó chịu quá.

Ánh nắng chui vào theo kẽ hở, chiếu lên vách tường đen nhánh, sau đó từ từ đi đến trên mặt đất, ánh sáng cũng trở nên mạnh mẽ dần.

Độ ẩm trong kho hàng lên cao hơn một chút, nhưng cái lạnh đã đông chết cảm giác trên chân của tôi, không thấy khá hơn được chút nào.

Tôi không biết được giờ giấc, có lẽ đã mấy giờ trôi qua.

Mấy tiếng đồng hồ này, đúng là còn dài hơn muốn mạng của tôi.

Lúc đầu Điểm Điểm còn rên rĩ, nhưng sau này không còn âm thanh nào nữa, khuôn mặt nóng hổi đỏ bừng, trên trán đổ đầy mồ hôi.

Tôi đau lòng quá, muốn đi gõ cửa mấy lần, nhưng nhớ đến lời nói của Tôn Hạo Chí, cố gắng không chọc Lí Dũng nổi giận, đành phải nén xuống.

Cảm giác lo lắng này không có cách nào hình dung được, thật hận bản thân, vô dụng, ngu ngốc, vì sao cả con mình cũng không bảo vệ nổi?

Cuối cùng cũng có tiếng động vang lên, đáng tiếc không phải là âm thanh mở cửa.

Là bên ngoài, có tiếng bánh xe ma sát với mặt đường tạo thành tiếng kéo kẹt.

Là ai đến?

Chẳng lẽ là Tôn Hạo Chí?

Tôi vội vàng chạy đến bên cửa sổ, dẫm lên một chiếc thùng sắt, nhìn ra ngoài qua kẽ hở.

Chỉ có thể nhìn thấy một chiếc xe màu đen, đây không phải là xe của Tôn Hạo Chí.

Tôi nhảy xuống khỏi thùng sắt, áp lên cánh cửa lắng nghe.

Ngoài cổng mở ra, có người bước đến, tôi nghe được những giọng nói nhỏ đang bàn bạc.

Theo giọng nói của họ, tôi đoán đây là đồng bọn của Lí Dũng.

Tôi không cần tốn công kêu cứu làm gì.

Có lẽ tôi vẫn muốn nghe bọn họ bàn bạc việc gì, vì vậy tôi nín thở, cố gắng lắng nghe.

Âm thanh nói chuyện của họ đứt quãng, giọng nói rất thấp, đặc biệt là người kia, tôi không nghe rõ được anh ta nói gì.

Nhưng không biết vì sao, mặc dù chỉ nghe được mấy chữ, tôi vẫn cảm thấy giọng nói kia vô cùng quen thuộc.

Trong lòng tôi bắt đầu nôn nóng.

Không có khả năng!

Tôi bị suy đoán của bản thân làm giật mình, lập tức bắt mình dừng lại những suy nghĩ bậy bạ kia.

Tôi không nghe được cái gì nữa.

Tôi buông tha, đành lui về sau vài bước, rời khỏi cánh cửa.

Nhưng mà, giọng nói của bọn họ ngày càng lớn.

Giọng nói mà tôi không muốn nghe kia cũng chui vào tai tôi.

Ngay sau đó, bên ngoài vang lên tiếng bịch bịch như là đánh nhau!

Trong giây lát, cửa sắt bị va chạm mãnh liệt, phát ra những tiếng nổ chói tai.

Tôi vội ôm Điểm Điểm lui về phía sau.

Cửa sắt rắn chắc như vậy cũng bị đập cho lung lay, không biết ở ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng sau cùng vẫn khôi phục lại sự yên tĩnh.

Ánh sáng bắt đầu xuyên qua kẽ hở dưới cánh cửa, phản chiếu bóng dáng bên ngoài, tôi có thể nhìn ra có người đang dựa vào cánh cửa.

Bất ngờ, yên tĩnh khiến người khác phải căng thẳng, nhưng cũng chỉ được vài giây.

Một tiếng vang nặng đánh vỡ tất cả, sau đó có một cơ thể ngã xuống đất, ngăn cản hoàn toàn ánh sáng dưới kẽ hở.

“Nhìn giao tình nhiều năm của chúng ta, tha cho anh một con đường sống, đừng nói ông đây không có nghĩa khí!” Giọng nói của Lí Dũng từ kẽ hở bay vào.

Tiếp theo, ánh sáng càng ngày càng nhiều, người kia đã bị kéo đi.

Bỗng nhiên cánh cửa mở ra, tôi chưa kịp trốn đã bị Lí Dũng bắt được cánh tay.

Gã ta thô bạo kéo tôi ra bên ngoài, vết thương trên vai lại bị nứt ra.

“Đã bị đồ đàn kia phá hỏng hết! Không thể ở nơi này nữa! Đi mau!”

Tôi không dám quay đầu lại nhìn, chỉ có thể nhìn cánh cửa của chiếc xe đen kia, khiến cho đôi mắt tôi đau nhức.

Không có thời gian nghĩ nhiều, Lí Dũng đã mở cánh cửa đó ra, nhét tôi và Điểm Điểm vào bên trong.

Tôi hỏi gã: “Anh muốn đưa chúng tôi đến chỗ nào?” Thật ra tôi chỉ muốn kéo dài chút thời gian, ở lại chỗ này được chút nào là thêm được chút đó hi vọng, rời khỏi đây không khác nào đi vào con đường chết.

Lúc này Lí Dũng chẳng muốn giả tạo nữa, hai mắt trừng lớn, hung dữ nói với tôi: “Ít nói nhảm đi! Từ lúc này trở đi nếu cô nói một câu tôi sẽ vạch một dao trên người cô!”

Tôi im lặng, ôm Điểm Điểm thật chặt.

Bên ngoài một mảnh tuyết trắng xóa, hai bên đường hoang vắng, xa xa mới nhìn thấy vài căn nhà nhỏ xập xệ.

Phía xa có vài nhà xưởng nhỏ, đang tỏa ra khói xanh mịt mù.

Tôi cố gắng tìm ra phương hướng, nhà máy hóa chất? Nhà máy nhiệt điện? Hay nhà máy thép?

Rốt cuộc đây là ở đâu?

Nơi này có cách xa thành phố không?

Trong lòng tôi còn có một đường sống, có lẽ sẽ chạy trốn ở trên đường đi.

Lí Dũng nhanh chóng lái xe, vẫn không quên quay đầu lại nhìn tôi: “Cô nhìn đông nhìn tây cái gì? Đừng có mơ, rơi vào tay tôi còn muốn chạy à?”

Tôi không nói câu nào.

Gã ta xoay mặt qua chỗ khác, nhìn chăm chăm tôi qua kính chiếu hậu, mắng chửi một câu: “Nhiều người dốc sức liều mạng vì cô như vậy? Cô có gì tốt chứ?”

“Mẹ nó, bạn tốt nhiều năm của ông đây đều bị cô làm hư!”

Tôi xoay đầu, tránh đi ánh mắt hung ác của gã.

Gã đang nói cái gì, tôi có thể mơ hồ đoán ra, miêu tả sự thật sinh động như vậy khiến cho tôi đau lòng muốn chết.

Tôi không còn hi vọng, không nghĩ tiếp nữa.

Bây giờ, nếu như đánh tôi thêm một chút nữa, tôi sẽ suy sụp mất.

Nhưng tôi không thể buông tha, tôi còn muốn sống, còn muốn Điểm Điểm sống.

Tôi không ngừng động viên chính mình, cố gắng duy trì sự bình tĩnh.

Cuối cùng Lí Dũng cũng dừng xe lại, dừng bên một chiếc cầu lớn.

Gã rút chìa khóa xe, đi xuống.

Tôi nhìn gã ta đang cúi đầu nhìn xuống ở bên lan can trên cầu, trong lúc đang quay đầu kiểm tra bánh xe, thừa dịp gã đang quay lưng lại, tôi đẩy cửa xe, nhưng bị khóa.

Tôi lặng lẽ chuyển người về phía bên kia, lại đẩy cửa xe.

Bỗng nhiên khuôn mặt tái xanh của Lí Dũng xuất hiện bên cửa xe, tôi sợ đến mức run rẩy, lui về phía sau một chút.

Gã ghé vào cửa xe, nhìn thẳng vào chúng tôi, không nói chuyện.

Sắc mặt gã khó có thể đoán ra, trông mắt vẫn không nhúc nhích, không biết đang suy nghĩ cái gì?

Tôi đoán gã sắp hành động, nhưng tôi không có biện pháp nào, chỉ có thể ôm Điểm Điểm thật chặt.

Lại giữ nguyên một lúc lâu, không đến bước cuối cùng, không được từ bỏ. Tôi tự nói với chính mình.

Lí Dũng nhìn chăm chăm chúng tôi một lúc lâu, sau đó xoay người rời đi.

Tôi nhìn bóng lưng của gã biến mất ở dưới cầu, ngay lập tức tôi đi lên phía trước xe.

Tất cả đều bị khóa.

Đập vỡ cửa sổ xe!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện ở trong đầu, lập tức tôi tìm kiếm những thứ rắn chắc ở trong xe, nhưng rất tiếc là không có.

Điện thoại!

Điện thoại của gã ta đã để ngược ở trước kính chắn gió.

Tôi cảm lên, phản ứng đầu tiên chính là bấm số gọi Tôn Hạo Chí.

Điện thoại nhanh chóng kết nối.

“Là em! Lí Dũng đã bỏ đi, chúng em bị anh ta khóa ở trên xe.”

“Đừng vội, em biết mình đang ở chỗ nào không?”

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ xe, khắp nơi đều là tuyết trắng, hoàn toàn không có vật gì nổi bật.

“Em không biết, nhưng mà vừa rồi em có đi qua một nhà xưởng, đêm qua, chúng em bị nhốt trong một nhà kho, vắng, hình như là nhà máy lọc dầu. Em không biết, không xác định được. Còn nữa, bây giờ chúng em đang ở gần một cây cầu, em thấy Lí Dũng đang nhìn địa hình xung quanh, không biết anh ta muốn làm gì...”

Bỗng nhiên cửa xe bị mở ra, khiến cho tôi bị giật mình.

Quay đầu lại nhìn, phát hiện Lí Dũng đã quay lại từ lúc nào.

Gã ta trừng mắt nhìn tôi nhưng không nói gì, chỉ đưa một bàn tay đến trước mặt tôi.

Tôi chậm rãi hạ di động xuống, đặt trên tay gã.

Cửa xe bị gã đóng mạnh lại, cách cánh cửa xe, tôi vẫn nghe được tiếng nói to của Lí Dũng nói với Tôn Hạo Chí: “Đã chuẩn bị tiền chưa? Cho anh một tiếng, đến Trường Điện, một mình! Muộn một phút thì cắt một ngón tay!”

Gã ta cũng không nhiều lời, trực tiếp cắt đứt liên lạc.

Thì ra nơi này chính là Trường Điện, thật ra tôi đã từng đến đây, nhưng là rất lâu trước kia.

Nếu như tôi nhớ không nhầm, không thể nào trong một tiếng đồng hồ đi từ thành phố đến Trường Điện được, đặc biệt là tuyết rơi đầy đường như bây giờ.

Không bằng gã ta cho tôi một nhát thoải mái, tôi chịu không nổi loại hành hạ như thế này.

Lí Dũng ngồi lại trong xe, hung hăng nói: “Đúng là con mẹ nó lạnh!”

Tôi trừng mắt nhìn gã không nói câu nào.

Bỗng nhiên Lí Dũng quay đầu lại nói với tôi: “Cô không có lời nào để nói sao?”

Rõ ràng là gã ta không cho tôi nói chuyện!

Tôi vẫn không lên tiếng như cũ, đây là một kẻ điên, tôi không có lời nào với gã.

“Mẹ nó!”

Lí Dũng thấy tôi không chú ý đến gã, liền mắng chửi mấy câu rồi quay đầu lại, móc ra một điều thuốc, cái bật lửa phải bật nhiều lần mới lên được lửa.

Bỗng nhiên tôi nhận ra gã đang căng thẳng.

Dù là một kẻ điên cũng phải căng thẳng.

Chắc chắn là vậy, thật ra gã ta cũng không nắm chắc, có lẽ còn có hi vọng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Bắt cóc. (1)(4)

“Anh thả con tôi đi, bé mới bảy tuổi, là người vô tội.” Gã cũng là người, tôi không tin gã không còn chút tình người nào.

Lí dũng ngồi hút thuốc trên ghế lái, không nhả nài mà xua khói: “Người vô tội sao? Ai bảo con bé là con gái của Tôn Hạo Chí!”

Đầu tôi nhanh chóng xoay chuyển, không biết vì sao lại nói ra một câu: “Nếu như bé không phải là con gái ruột của Tôn Hạo Chí thì sao? Anh có thể thả bé ra không?”

Lí Dũng nghiêng đầu nhìn tôi, lại nhìn Điểm Điểm trong ngực tôi, cười rộ lên: “Cô nghĩ tôi ngu lắm sao! Tôi mặc kệ nó là con gái ai, nếu có thể làm cho Tôn Hạo Chí tìm cái chết, tôi đúng là muốn anh ta đau khổ!”

Trái tim tôi thất lại, vậy là không thể làm được.

“Vì sao lại tuyệt tình như vậy? Thả cho chúng tôi một con đường sống đi, anh muốn bao nhiêu tiền cũng được! Chỉ cần anh buông tay, tôi đảm bảo Tôn Hạo Chí sẽ không trả thù anh!”

Lí Dũng dùng mũi hừ một tiếng: “Tôn Hạo Chí tính toán cái gì? Mấy người nghĩ tôi sợ anh ta sao? Tôi nói cho cô biết, tôi và Tôn Hạo Chí tranh địa bàn của nhau, căn bản không phải vì tiền! Tôi chỉ muốn tranh với anh ta, anh ta có cái gì à? Dựa vào đâu mà mọi người đều coi anh ta là đại ca lớn nhất thành phố? Nực cười, hôm nay tôi muốn mọi người nhìn rõ, Lí Dũng tôi, chỉ cần muốn ai, thì có thể xử lí người đó! Tôi không quan tâm anh ta là Tôn Hạo Chí hay là Vương Hạo Chí khi gió gì!”

Gã ta càng nói càng kích động, thuốc lá cháy đến đầu ngón tay cũng không để tâm, qua một lúc lâu mới chửi một tiếng, vứt tàn thuốc đi.

“Anh giết chúng tôi cũng không có gì tốt với anh, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt chứ, chúng tôi rời khỏi đây rồi cho anh tất cả được không?” Tôi vẫn cố gắng thuyết phục những câu cuối cùng.

“Cô hiểu cái rắm! Tôi cần gã ta thoát vị cho tôi sao? Tôi đây muốn tự tay diệt anh ta! Tôi nói cho cô biết, dù tôi có tha cho cô, tương lai cũng có người giống như tôi đi tìm cô! Ai bảo anh ta nổi tiếng, giả bộ làm người tốt! Tự cho mình là đúng! Ngu vãi! Ở trên con đường này, còn muốn quay đầu lại?”

Tôi biết Lí Dũng nói không sai, sớm muộn gì cũng có ngày này, tôi luôn biết rõ.

Tôi ngày đêm lo lắng trong nhiều năm, chính là sợ chuyện này xảy ra.

Nhưng mà, khi thật sự xảy ra, tôi lại không oán hận Tôn Hạo Chí.

Hoàn toàn ngược lại, trong lòng tôi hiểu rõ anh thân bất do ki, nhờ anh cố gắng bảo vệ hai mẹ con tôi trong thời gian dài, bỗng nhiên lại thấy hối hận, không thể sống tốt hơn với anh.

Nếu như tôi biết sẽ có kết quả thế này, ít nhất mấy ngày nay, tôi nên đối xử với anh tốt hơn một chút.

Có lẽ bây giờ không phải lúc để hối hận, tôi từng sợ một lúc, Lí Dũng đã kiểm tra lại súng đạn, đạn tràn đầy.

Gã dùng súng chia vào ngực tôi, lại đội mũ lưỡi trai lên.

Tôi yên lặng dõi theo từng hành động của gã ta, đang đoán xem gã định lấy vật gì để hành động.

“Cái thời tiết chết tiệt! Nếu như không phải thằng nhóc kia phá hỏng kế hoạch, tôi không cần phải cực khổ thế này!” Gã vừa nói, vừa quay đầu lại trừng tôi.

Tôi cũng trừng mắt nhìn gã, nói trúng tim đen gã ta: “Anh đang sợ phải không. Anh không dám đối mặt với Tôn Hạo Chí. Anh sẽ không thành công. Dù một nhà ba người chúng tôi chết trên tay anh, anh cũng kém hơn Tôn Hạo Chí. Úc hiếp phụ nữ và trẻ em, anh mãi mãi bị người khác xem thường.”

Lúc này không nói đến sợ hãi, căn bản trong tiềm thức tôi mong muốn chọc giận gã tam khiến cho gã ta bối rối.

Nếu không phải còn có Điểm Điểm ở đây, thật sự tôi muốn đồng vu quy tận với gã.

Nếu như tôi có đầy đủ sức lực, tôi tình nguyện liều mạng với gã, cũng không muốn ngồi chờ chết như thế này, trở thành công cụ để uy hiếp Tôn Hạo Chí.

Dường như Lí Dũng nhìn ra được tôi đang suy nghĩ gì, gã cười lạnh một tiếng: “Nói rất hay! Đáng tiếc tôi sẽ không mắc lừa! Tôi cho cô biết, bây giờ tôi sẽ không giết cô, lát nữa tôi cũng không lấy mạng của Tôn Hạo Chí ngay, tôi muốn để anh ta trở mặt nhìn cô chết trước mặt. Chỉ cần nghĩ đến về mặt anh ta thì tôi đã rất hưng phấn rồi.”

Gã ta say mê nói, giống như đang nói đến vấn đề tuyệt vời nào đó.

“Cô rất muốn mắng chửi tôi phải không? Mắng chửi đi! Nếu không nói, sẽ không còn cơ hội nữa đâu.”

Nhưng tôi im lặng, không lên tiếng.

“Người phụ nữ kì quái! Lúc này có lẽ cô nên khóc chứ nhỉ! Có lẽ phát điên, có lẽ nên cuồng loạn? Chuẩn bị chết rồi, cô còn giả vờ cái gì nữa?”

Tôi bình tĩnh đối mặt với gã ta, âm thầm nắm chặt bàn tay, không để cho mình phát run.

Tôi không muốn thỏa mãn tâm lí của gã, dù tôi có sợ hãi, cũng không muốn cho gã nhìn thấy.

Lí Dũng nói chậm lại, giả vờ hiền lành nói: “Khóc đi, Nhìn thấy cô khóc, sẽ khiến cho tôi sẽ vui vẻ, nói không chừng tôi sẽ tha cho mấy người.”

Tôi hừ lạnh một tiếng, khinh thường nhìn gã ta, quay đầu.

Lí Dũng tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, mở cửa xe xuống, sau khi mở cốp xe tìm kiếm một lúc, sau đó đi vòng qua ghế sau, mở mạnh cửa xe ra.

Tôi nhìn thấy trên tay gã có thêm một cuộn băng keo màu vàng.

“Được, cô không nói, cả đời này cô cũng đừng hòng nói nữa!”

Gã ta bắt lấy tôi, bẻ hai tay về phía sau, dùng băng keo cuốn lại, lại bắt đầu dán miệng của tôi.

Cửa xe bị đóng lại, gã ta trở lại ghế lái, lái xe đi.

“Cô muốn biết kế hoạch của tôi không? Bây giờ tôi sẽ nói cho cô biết.” Gã vừa nói, vừa nghiêng đầu nhìn chỗ đường khác.

Miệng tôi bị dán lại, nói không ra lời.

Lí Dũng lầm bầm nói tiếp: “Tôi muốn đặt cô lên trên mặt băng.”

Xe nhanh chóng quay lại phía dưới cầu, Lí Dũng hãm tốc độ xe, cẩn thận đi xuống trên mặt phẳng của con đê, đi chậm trên mặt băng.

Mùa đông ở đây lạnh đến thần kì, thời tiết mấy ngày nay đã liên tục âm hai ba mươi độ.

Tôi biết mặt nước đã bị đông lạnh đến rắn chắc, giống như lúc tôi còn bé, thời tiết như vậy sẽ có người trượt băng trên mặt sông.

Nhưng mà, sao lại đem chúng tôi đến chỗ này?

Lí Dũng lái đến giữa sông, tắt máy xuống xe.

Gã ta quay đầu lại nhìn tôi, cười đắc ý: “Cô không hiểu sao tôi bắt cô đến đây phải không? Đây đây, cô nhìn xem, nơi này rất tuyệt.”

Tôi nhìn sang phương hướng gã ta chỉ, bên cạnh cột cầu, có một gian nhà nhỏ, ở trên mặt cầu tôi không nhìn thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Bắt cóc. (2) (4)

“Một lúc nữa thôi, Tôn Hạo Chí sẽ đến đây, nhìn thấy các người ở chỗ này, chắc chắn sẽ xuống xe chạy đến. Còn tôi, tôi sẽ ở trong phòng nhỏ kia, tôi đã nói cho cô biết chưa? Kỹ thuật bắn súng của tôi rất tốt. Tôi muốn bắn một phát súng trên người anh ta, không cho chết ngay. Tôi sẽ cho anh ta ngã cạnh bờ, không nhúc nhích được, cách chỗ này một đoạn, anh ta sẽ không cứu được hai người.”

Lí Dũng dừng lại, cười nghiêng ngả, tài tình nói tiếp: “Vi sao anh ta không cứu được? Bởi vì một lát nữa, thượng nguồn sẽ xả nước. Cô nghĩ sao?”

Gã ta chỉ về phía sau.

“Ồ chỗ không xa, là một đập chứa nước, bên trên có treo một tấm bảng chữ màu đỏ rất lớn: “Trong 12 giờ trưa này, sẽ mở đập xả nước, mặt băng sẽ rất kém, cấm đi qua.”

Tôi nhìn chăm chăm những chữ kia, chỉ cảm thấy bầu trời lay động.

“Cô nhìn thấy đập nước xả nước chưa? Tôi đã thấy. Không đến một phút sau, tất cả mặt băng sẽ vỡ tan... Hai người ở trong xe, sẽ không còn có cơ hội ra ngoài nữa. Cô biết nước mùa đông lạnh như thế nào không?”

Lí Dũng lầm bầm về phát run, giả vờ run run cơ thể.

“Cô nói, nếu Tôn Hạo Chí trơ mắt nhìn các người rơi vào trong sông, cả xác cũng không còn trong chớp mắt, anh ta sẽ ra sao?”

“Tôi cảm thấy rất tốt, anh ta sẽ cầu xin tôi giết anh ta đi, không phải Tôn Hạo Chí quan tâm gia đình nhất sao? Thật là buồn cười! Anh ta sẽ sụp đổ! Cô biết như vậy rất kích thích không?”

Tôi chỉ cảm thấy trên ngực mình đau nhức nhối.

Dù sao cũng phải chết, tôi nguyện chết vì mặt bằng võ vụn, té xuống cùng với Lí Dũng.

Tôi không cách nào tưởng tượng được cảnh mà gã ta miêu tả, vì sao có thể có người tàn nhẫn như vậy chứ?

Lí Dũng cười ha ha, vừa nhìn bên ngoài vừa nói: “Thời gian sắp đến. Tốt nhất cô nên phù hộ tôi bản chính xác. Trời lạnh như vậy, tôi lo lắng sẽ run tay, lỡ may bắn một phát giết chết anh ta, như vậy sẽ không có trò hay để nhìn nữa.”

Bỗng nhiên gã ta vươn tay, lột chiếc mũ ra, sau đó mở cửa xuống xe.

Tôi nhìn thấy gã khóa cửa xe lại, đặt chiếc mũ lên động cơ, sau đó vẫy tay về phía tôi.

Ánh sáng lóng lánh trong tay gã, là chiếc chìa khóa xe.

Nhìn theo gã ta dùng sức ném đi, khóa xe như một ánh sáng trắng, biến mất ở bụi cỏ khô phía xa, sau đó không thấy nữa.

Lí Dũng lùi về phía sau, vừa đi vừa nhìn về phía tôi lắc đầu vô tội.

Cho đến khi gã ta biến mất ở trong phòng nhỏ dưới cầu, nước mắt của tôi mới chảy ra.

Tôi cúi người xuống, hôn lên khuôn mặt của Điểm Điểm.

Đứa bé hôn mê, không có ý thức cũng tốt, tôi không có cách nào nhìn đứa bé cũng bị dày vò như vậy.

Chờ đợi, mỗi phút giây trôi qua, cũng giống như một con dao cứa vào thịt trong lòng tôi.

Không có cái gì có thể khổ hơn việc nhìn người thân mình chết ở trước mắt.

Cùng so sánh với loại đau khổ nay, không bằng chính mình chết đi trước còn hơn.

Làm sao có thể chịu nổi?

Tôi không cứu được Điểm Điểm, cũng làm liên lụy đến Tôn Hạo Chí.

Làm sao có thể như vậy?

Tôi không biết thời gian trôi qua thế nào, cũng hi vọng Tôn Hạo Chí không đến kịp, dù là gặp tai nạn xe cộ ở trên đường cũng tốt.

Dù sao chúng tôi cũng phải chết, đừng cho anh ấy đến đây.

Không phải tôi không có lòng tin, mà là đối thủ quá đáng sợ, mà gã còn tàn nhẫn như vậy...

Vậy mà, xe của Tôn Hạo Chí, đi đến từ xa xa.

Chỉ một giờ ngắn ngủi, vì sao anh lại đến kịp?

Nước mắt đã nhòe đi hai mắt của tôi, tôi cúi đầu xuống, cọ mặt lên ghế dựa dơ bẩn kia.

Chỉ trong chớp mắt, anh đã lái xe đến đầu cầu.

Mở cửa xe ra, anh cầm điện thoại xuống xe.

Chắc chắn là Lí Dũng đã gọi cho anh, dụ anh đến bên bờ sông.

Tôi thấy Tôn Hạo Chí quay người về phía chúng tôi.

Chiếc mũ đỏ của Điểm Điểm dễ khiến người khác tìm ra.

Màu hồng rực rỡ, giống như một vũng máu.

Anh nhìn thấy chúng tôi.

Một giây sau, anh tắt điện thoại di động, chạy về phía bờ sông.

Tôi ở trong xe cuống cuồng lắc đầu, hét lên hết cỡ, nhưng có lẽ anh không nghe được.

“Đừng đến đây! Đừng đến đây! Đừng có đến đây...”

Dù tôi có cố gắng như thế nào, chỉ có thể phát ra được âm thanh la khóc mờ nhạt.

Nước mắt lại mạnh mẽ trào ra, tôi không nhìn rõ anh nữa.

Trong một mảnh tuyết trắng xóa, tôi chỉ thấy một bóng người mơ hồ, chạy nhanh về phía chúng tôi.

Động tác của anh nhanh như vậy, chỉ vài bước đã đến mép sông, trượt từ trên bờ xuống.

Ánh mắt tôi nhìn anh rồi nhìn sang phòng nhỏ dưới chân cầu, cuống họng sắp rách ra, nhưng anh vẫn không nghe được.

Ngay lúc thân hình anh ngăn trở phòng nhỏ, một tiếng “Đoàng” lớn vang lên, phá vỡ bầu trời.

Anh cứ vậy mà ngã xuống.

Tuyết dày đặc ở hai bên đe đập ngăn tầm mắt tôi, tôi không nhìn rõ mặt anh nữa.

Vì sao, vì sao anh nằm không nhúc nhích ở đó?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Bắt cóc (a) (5)

Thời gian như dừng lại ở đây, xung quanh yên tĩnh đến mức có thể nghe được hơi thở cùng tiếng tim đập.

Vì sao anh nằm ở đó không nhúc nhích?

Chẳng lẽ Lí Dũng đã bắn anh một phát đã chết sao?

“Không! Anh không thể chết như vậy! Sẽ không!”

Tôi bị dọa đến ngừng chảy nước mắt, trừng lớn mắt nhìn anh nằm ở đó không xa.

“Đông đây một chút đi, trời ơi! Không được như vậy!” Tôi tự hét với bản thân.

Không thể khóc nổi, khóc thì sẽ biến thành sự thật!

Tôi không dám nháy mắt, cũng không dám thở mạnh, sợ mình ẽ bỏ qua một động tác nhỏ của anh.

Không biết qua bao lâu, có lẽ vẫn chưa đến một phút đồng hồ, nhưng tôi lại thấy căng thẳng áp lực sắp chết.

Lí Dũng cũng đi ra khỏi phòng nhỏ, cầm súng lên, đi thẳng đến chỗ Tôn Hạo Chí, nhìn qua sắc mặt vô cùng căng thẳng.

Cách chỗ Tôn Hạo Chí chỉ còn vài mét, gã ta dừng lại.

“Đoàng!”

Lí Dũng lại bắn một phát súng.

Lúc này tôi thấy thật rõ ràng, một phát súng bắn trúng chân trái Tôn Hạo Chí.

Máu tươi phun ra, lập tức nhuộm đỏ đất tuyết.

Lòng tôi đau nhói.

Nhưng cuối cùng khiến tôi khóc lên là --- Anh không động một chút nào.

Anh đã chết...

Tôi không thể nhìn được nữa, nhắm mắt lại, chôn đầu lên ghế dựa, gào khóc thảm thiết.

Cuối cùng không cần giả vờ nữa.

Tất cả đã hết rồi.

Tất cả khổ cực đã đến nơi kết.

Vậy để cho chúng tôi chết cùng nhau đi.

Tôi và Điểm Điểm sẽ đến cùng anh.

Chờ chúng tôi cùng đi...

“Đoàng!” Lại một tiếng súng vang lên, hai tiếng, ba tiếng.

Tôi nhắm chặt hai mắt, hận không thể che lỗ tai mình lại.

Anh đã chết.

Không nên phá cơ thể của anh như vậy.

Trời ơi! Có thể đừng tàn nhẫn như vậy được không?

Xung quanh đã khôi phục lại sự yên tĩnh.

Tôi có thể nghe được tiếng bước chân đi về phía chúng tôi.

Muốn đến giải quyết chúng tôi luôn sao?

Không cần.

Dù sao lát nữa cũng rơi xuống sông, để cho chúng tôi chết một cách sạch sẽ không được sao?

Cũng đến lúc tôi sắp mất đi lí trí, chợt nghe được bên cửa sổ có tiếng gõ.

Ngay sau đó, tôi nghe một giọng nói quen thuộc: “Tiểu Tây! Điểm Điểm!”

Tôi mạnh mẽ mở to đôi mắt.

Anh còn sống!

Tôi không cách nào tin tưởng vào đôi mắt mình, nhìn anh, lại nhìn lại bờ sông.

Người nằm xuống kia, đổi thành Lí Dũng.

Tôn Hạo Chí gõ cửa xe, nói cho tôi biết đừng sợ.

Tôi lắc đầu với anh, khua tay về phía đập nước phía sau.

Có lẽ anh không hiểu ý tôi, chỉ lớn tiếng hỏi tôi: “Chìa khóa xe ở đâu?”

Tôi lắc đầu, hét to về phía anh: “Đi mau! Đi mau!”

Có lẽ giọng tôi mơ hồ không rõ, anh không hiểu được.

Tôi càng sốt ruột, anh càng không hiểu.

Anh mỉm cười với tôi: “Đừng nóng, để anh đập vỡ nó.”

Khó có được đáng vẻ tươi cười của anh với tôi, tôi che hai mắt dầm nước mắt, trong lòng tôi mới nhận ra, hóa ra anh cũng có thể tươi cười chói mắt đến vậy.

Nhưng tôi chỉ có thể dùng hai hàng nước mắt trả lời anh, vì tôi không chỉ nhìn thấy đáng vẻ tươi cười của anh, còn có phía sau anh, trên bờ đập nước, chính là tấm bảng chữ đỏ đang lay động trong gió.

“Lui về sau!” Anh hét to với tôi.

Tôi trốn qua một bên, ôm Điểm Điểm che dưới người.

Tôn Hạo Chí cởi áo khoác ra, bọc ở khuỷu tay, dùng sức đập về phía cửa kính.

Chỉ một lúc, cửa kính rầm rầm vỡ tan.

Sau khi anh đập vỡ hết thủy tinh, mới thò tay vào, xé toang băng dán trên mặt tôi.

Tôi một chút đã khóc thành tiếng.

Anh tiến nửa người vào từ cửa sổ, ôm tôi.

Nụ hôn cực nóng lên khuôn mặt lạnh buốt của tôi, mà tôi lại hét lên với anh: “Đi mau! Đập nước sẽ xả nước!”

Cuối cùng Tôn Hạo Chí cũng nghe rõ, ánh mắt anh nhìn về phía sau.

12 giờ.

Anh nhìn ra bên ngoài, bỗng nhiên sắc mặt thay đổi.

Tôi cùng anh nhìn thời gian, đã bắt đầu phát run.

Xong rồi, không kịp nữa!

Tôi nghe tiếng nước đổ xuống gào thét dưới chân.

“Anh đi nhanh đi!”

Có lẽ đâu là câu nói dịu dàng nhất với anh trong cuộc đời này.

Tôi thấy được ánh mắt anh nhanh chóng ướt át.

“Nghe anh, sẽ kịp!” Anh cúi đầu xuống, tránh ánh mắt tôi, nhanh chóng rút một chiếc dao từ trong túi, cắt băng dán trên tay tôi,

Kẻ biến thái kia dùng băng keo dính chặt tôi, trong phút chốc không cách nào cắt ra được mà không cắt vào da tôi.

Tôi nghiêng đầu qua chỗ khác, hét lên với anh: “Mặc kệ, cắt đi.”

Anh không ngần đầu, cắt dao găm xuống, rất nhanh.

Máu lập tức văng ra khắp nơi, nhưng tôi không quan tâm đến chút đau nhức đó, dùng sức giật băng dán ra, quay lại ôm lấy Điểm Điểm, đưa cho anh qua cửa xe.

“Đầu tiên đưa Điểm Điểm đi.”

Tôn Hạo Chí ôm lấy Điểm Điểm, đặt bé lên mặt băng, quay người lại đón tôi.

Tôi cuống lên: “Hai người đi trước!”

Chẳng lẽ không nghe được tiếng tôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Bắt cóc (b)(5)

Mặt băng ở xa xa đang rạn nứt, những khối băng đụng nhau vỡ thành mảnh nhỏ, phát ra âm thanh ù ù nổ mạnh.

Âm thanh lớn như vậy, chẳng lẽ anh không nghe thấy sao?

Tôn Hạo Chí không quan tâm đến sự phản đối của tôi, vẫn vuron tay vào trong cửa sổ xe.

Anh nắm lấy cánh tay tôi, một tay kéo tôi ra ngoài xe.

Ngay lúc hai chân tôi chạm mặt băng, mặt băng cũng vỡ tan.

Ba người chúng tôi nhanh chóng rơi vào mặt sông lạnh giá.

Các cô gái luôn hỏi chồng mình, nếu vợ và mẹ cùng rơi xuống sông, anh sẽ cứu ai?

May mắn tôi trước giờ chưa từng hỏi vấn đề này, thật sự đến giây phút này, tôi mới nhận ra, lựa chọn này tàn nhẫn đến mức nào!

Người yêu và người nhà, vợ và con, tôi sẽ chọn con.

Có lẽ tôi nghĩ muốn nói với anh câu này.

Nhưng một chút thời gian để nói cũng không có.

Bơi như điên trên dòng nước chảy xiết, ô tô rơi xuống nước tạo thành một lốc xoáy nước khổng lồ, quanh thân tôi quay tròn rồi dần chìm xuống.

Tôi sẽ noi, nhưng tôi không còn cách nào khác.

Nước đá rét thấu xương như cướp hết hơi ấm cơ thể tôi, một ngày không ăn gì, chỗ bị thương đã trắng bệch, căn bản tôi không có sức bơi lên mặt nước.

Những phiến băng thật nhỏ ở trong nước đâm vào mắt tôi, nhưng tôi vẫn cố hết sức mở mắt ra.

Để cho tôi nhìn họ lần cuối...

Cuối cùng tôi cũng nhìn thấy, Tôn Hạo Chí nâng Diêm Diêm nổi lên mặt nước, cách tôi ngày càng xa...

Cuối cùng không còn nhìn thấy nữa...

Mà tôi đã sớm đến mức không chịu nổi, cứ như vậy mà chìm xuống, chìm xuống...

Một cánh tay giữ chặt tôi.

Rõ ràng rồi đã không còn sức để nhúc nhích, nhưng lúc tay bị cầm lấy, bỗng nhiên sinh ra chút sức lực.

Ánh sáng xuyên thấu mặt nước, giống như đưa đến vô vàn hi vọng.

Tôi bắt đầu phối hợp với anh, cố gắng bơi về phía trên.

Ánh sáng ngày càng lớn, có lẽ vươn tay sẽ chạm đến được, chỉ là thiếu một chút nữa, tôi sẽ có thể tiếp tục hô hấp.

Có thể không khí trong phổi tôi đã hết, đã có tình trạng hít thở không thông, tôi không còn chút sức lực nào nữa.

Tay chân tôi đông cứng cứ vậy mà chìm xuống như hòn đá, cuối cùng không động đậy nữa.

Bỗng nhiên lực lôi kéo tôi mạnh lên, tay kia đỡ eo tôi, anh chìm xuống dưới người tôi, chuyển thành nâng cơ thể tôi lên.

“Xi xỉ” một tiếng, cuối cùng tôi cũng nổi lên mặt nước.

Tôi vừa há miệng hít sâu một hơi, lập tức một khối băng đụng vào đầu đến mặt mày choáng váng.

Vô số, rất nhiều phiến băng đụng vào đầu và vai tôi, không dừng lại trên mặt nước chút nào.

Tôi lại chìm xuống lần nữa.

Anh lại nâng tôi lên.

Lúc này chúng tôi thay đổi hướng, bơi về phía bờ bên cạnh.

Con sông này cũng không rộng, có thể vì tác dụng của nước chảy, làm sao cũng không bơi được về bờ.

Tôi sử dụng hết tất cả sức lực, cuối cùng cũng gần bơi được vào bờ.

Nếu như không có cánh tay vững vàng ở dưới người tôi nâng lên, tôi đã som chìm xuống nước.

Sức lực kia vững vàng đi về phía trước, cuối cùng đầu gối tôi đã chạm bùn.

Xa hơn một chút, có thể lên được bờ sông kiên cố.

Một lần cuối cùng, anh dùng sức đẩy người tôi, tôi thuận người bám lấy hòn đá.

“A!” Lập tức tôi há miệng hít thở, nước sông lạnh băng tràn vào miệng.

Tôi giẫy dụa bò lên bờ, ghé và bờ sông mà không ngừng ho.

Tôi nhỏ từng ngụm nước đục ngầu ra, cuối cùng thì ý thức của tôi cũng hoàn toàn thanh tỉnh.

Nhưng anh đi sau tôi, sao lại chưa đi lên?

Tôi quay người lại, điên cuồng lao xuống mặt nước, nhưng không còn một ai.

Anh ở đâu?

Tôi quay lại bờ, nhìn sang bên cạnh, không có, trên mặt nước cũng không.

“Tôn Hạo Chí!”

Không có trả lời.

Tôi cao giọng gọi anh: “Tôn Hạo Chí!”

Vẫn không trả lời.

Tôi cuống lên, chạy dọc bờ sông tìm kiếm.

“Tôn Hạo Chí!”

Giọng tôi ngày càng lớn.

“Tôn Hạo Chí! Tôn Hạo Chí! Tôn Hạo Chí!”

Tôi dùng hết sức lực còn sót lại để gọi tên anh.

Mặt sông vắng tanh, chỉ trừ tiếng nước âm ỉ, cũng chỉ có tiếng kêu khàn khàn của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Bắt cóc (c). (4)

Không có khả năng, nguy hiểm đều vượt qua hết, sao có thể thất bại ở bước cuối cùng chứ?

Rõ ràng anh đang ở gần đây, chắc chắn có thể tìm được anh.

Quên đi sự suy yếu của bản thân, tôi từng bước đi vào trong nước, muốn tìm anh ở trong dòng nước kia.

Nước sông từ thượng nguồn chạy xuống như muốn đóng băng rồi cuốn trôi tôi đi.

Đang giẫy dụa, tôi nhìn thấy có xe đến đây, một người nhảy xuống xe, vội vàng chạy về phía tôi.

Anh ta kéo tôi lên.

“Tiểu Tây” Là giọng của Diệp Phi.

Anh ta kéo cơ thể đông cứng của tôi lên bờ: “Tiểu Tây! Không có chuyện gì! Không có chuyện gì!”

Tôi đẩy anh ta ra: “Thả tôi ra! Tôi phải đi cứu Tôn Hạo Chí, anh ấy vẫn ở dưới sông.”

Nhưng Diệp Phi vẫn ôm chặt lấy tôi: “Không được, Tiểu Tây! Không tìm thấy!”

“Không có khả năng! Anh ấy vừa ở sau tôi! Không có khả năng không tìm thấy! Anh ấy đang ở gần đây! Anh thả tôi ra!”

Diệp Phi không chịu buông tay: “Tiểu Tây! Em tỉnh lại chút đi, nước sông chảy xiết như vậy, không biết đã cuốn trôi đến nơi nào! Không tìm thấy!”

“Anh nói bậy!” Tôi gấp đến đỏ cả mắt.

Diệp Phi cầm chặt hai vai tôi: “Có lẽ anh ta vẫn còn sống, nếu như bây giờ em xuống nước, người chết chính là em! Em tỉnh lại đi! Bây giờ em còn có Diễm Diễm, Diễm Diễm còn cần em!”

“Diễm Diễm!” Lúc này tôi mới nhớ đến Diễm Diễm.

Diễm Diễm của tôi ở đâu?

“Cũng không thấy Diễm Diễm!” Tôi khóc không thành tiếng.

Diệp Phi kéo áo tôi, sau đó cởi áo choàng khoác lên vai, nửa kéo nửa ôm vịn tôi đi dọc theo bờ sông tìm kiếm.

Hóa ra chúng tôi bị trôi xuống dưới xa như vậy, đi thật lâu lên thượng nguồn, mới nhìn thấy cơ thể nho nhỏ của Diễm Diễm co rúc bên tảng đá lớn.

Tôi chạy đến, ôm lấy bé.

Cơ thể lạnh buốt của bé vẫn còn hô hấp, bé vẫn còn sống.

Tôi ôm Diễm Diễm khóc lớn.

Diễm Diễm, con có biết không, ba ba vì cứu chúng ta, không thấy...

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Sẽ không thể quay về

Editor: Cân

Từ xa truyền đến tiếng còi xe cảnh sát, một chuỗi dài xe cảnh sát lái tới.

Diệp Phi nói: “Anh báo cảnh sát. Bọn họ sẽ giúp chúng ta tìm Tôn Hạo Chí, em đừng lo.”

Anh ấy đang lừa tôi.

Đã qua lâu như vậy, không thể nào tìm được.

“Trời lạnh quá, bọn em sẽ lạnh cóng mất. Phải đưa Diễm Diễm đi bệnh viện.”

Tôi không chịu đi.

Sao có thể để anh ấy ở lại nơi này?

Tôi còn không biết rốt cuộc anh ấy sống hay chết, sao tôi có thể cứ thế mà đi?

Diệp Phi ôm Diễm Diễm từ trong lòng tôi qua: “Đi thôi! Giao cho cảnh sát đi, em không giúp được gì đâu.”

Tôi biết, nhưng tôi không thể đi.

“Tiểu Tây! Anh ta có thể đã chết rồi! Em còn muốn mình và Diễm Diễm cùng hy sinh vô ích sao?”

Quá chói tai rồi!

Sao anh ta có thể nói những lời như vậy được chứ!

Tôi tức run lên, liền trở tay tát cho anh ta một cái giáng trời.

Đây là lần đầu tiên tôi tức giận đối với Diệp Phi!

Anh ta không phải là Diệp Phi mà tôi quen!

Diệp Phi mà tôi biết không thể nào nói ra loại lời như vậy.

Diệp Phi mà tôi biết sẽ không... sẽ không làm loại việc như thế này...

Diệp Phi cúi đầu giải thích: “Xin lỗi.”

Mấy người cảnh sát đi tới hỏi: “Ai là người báo cảnh sát?”

Diệp Phi giao Điểm Điểm cho một nữ cảnh sát rồi đi cùng một người cảnh sát khác.

Xe cứu thương gấp gấp đi tới, tôi và Điểm Điểm bị đưa lên xe.

Lúc cửa xe đóng lại, tôi nghe thấy một nhân viên cảnh sát đang nói: “Lạnh như thế này mà rơi xuống sông, quá mức rồi!”

Nước mắt lăn trên gương mặt lạnh lẽo của tôi, là giọt nước mắt nóng hổi.

Tôi không biết đã ngủ bao lâu, mỗi khi có y tá tới đo nhiệt độ cơ thể hay đổi thuốc tôi đều biết, nhưng tôi không mở mắt ra được.

Có lúc tôi nghe thấy có người nói chuyện, chỉ là một trận ong ong ồn ào, đối với tôi mà nói không có ý nghĩa gì.

Tôi lặp đi lặp lại một giấc mơ, không có cách nào tỉnh lại.

Nhưng rốt cuộc mơ thấy cái gì, tôi lại không nhớ rõ.

Mơ mơ màng màng không biết qua bao lâu, thời gian tỉnh lại của tôi nhiều hơn một chút, cũng bắt đầu có thể phân biệt rõ âm thanh của bọn họ.

Rất nhiều người đã tới, anh em Hải Ba Hải Đào, Lan Lan, Vương Lượng, Lư Yên và Hồ Từ...

Từ đầu đến cuối tôi đều thấy rất mệt, không muốn mở miệng nói chuyện.

Ngủ mê man không ngừng nghỉ, không phân biệt đêm ngày, thật ra không hề khổ sở.

Đau khổ thật sự chính là, ngày càng tỉnh táo trở lại, tôi bắt đầu ý thức được những máu me lạnh lẽo khóc lóc kêu gào tuyệt vọng sợ hãi trong giấc mơ vậy mà lại là sự thật.

Tôi thật sự không muốn tỉnh lại, tôi sao có thể đối mặt đây?

Hay là nằm ngủ vĩnh viễn, quên đi tất cả...

Nhưng nụ cười sau cùng của anh ấy, cái chớp đầy nước mắt của anh ấy, anh ấy ở trong nước để cho tôi được sống...

Tôi làm sao có thể quên được, tôi làm sao có thể trốn tránh không nghĩ đến?

Thật đau đớn.

Mãi đến khi có một bàn tay nhỏ nhỏ nắm chặt tay tôi, âm thanh nhỏ nhỏ gọi bên tai tôi: “Ma ma.”

Là Điểm Điểm.

Con bé nhẹ nhàng hôn lên mặt tôi: “Ma ma, mau tỉnh lại. Ma ma không cần Điểm Điểm nữa à?”

Nước mắt tôi lăn xuống.

Con bé trèo lên giường, thân thể nhỏ nhỏ ôm chặt tôi: “Ma ma, con ở đây chờ ma ma tỉnh lại.”

Tôi không thể né tránh thực tế được nữa, Điểm Điểm cần tôi.

Tôi mở mắt ra, vòng cánh tay ôm chặt lấy bé.

“Xin lỗi, Điểm Điểm. Mẹ ngủ lâu quá...”

Ba ngày sau tôi và Điểm Điểm xuất viện, Hải Ba tới đón tôi.

Tôi ôm Điểm Điểm ngồi ở hàng ghế sau, nhìn ra con đường bên ngoài cửa xe, tuyết đọng đã tan, đâu đâu cũng một màu bùn đen.

Thời tiết bắt đầu ấm trở lại.

Nhưng vì cái gì tôi vẫn cảm thấy lạnh lẽo?

Hải Ba quay đầu lại hỏi tôi: “Đại tẩu, sắc mặt chị không tốt lắm, có muốn lái xe chậm lại chút không?”

Tôi khoát khoát tay: “Không sao. Cậu đã lái rất chậm rồi...”

Nhưng Hải Ba vẫn len lén thay đổi thiết bị, lái chậm rì rì.

Nói thật, tôi cũng không muốn về nhà nhanh như vậy.

Nơi ấy đã từng được tôi xem như là “nhà”, giờ đây đã hoàn toàn là hồi ức đau khổ.

Mở cửa ra, sẽ không được gặp lại anh ấy.

Không phải anh đã nói, cho dù muộn thế nào cũng sẽ trở về sao?

Lần này, còn có thể thực hiện không?

Kỳ thật trong lòng tôi quá rõ ràng, anh ấy sẽ không trở lại.

Nếu như anh ấy còn sống sẽ không lâu như vậy mà chưa xuất hiện.

Nơi có tôi và Điểm Điểm, sao anh ấy có thể không trở lại?

Buổi tối, tôi dọn sang ngủ cùng Điểm Điểm.

Chuyện lần này ảnh hưởng quá lớn tới con bé, lúc nào cũng kinh hãi trong mơ mà tỉnh dậy, mà tôi cơ hồ hoàn toàn không ngủ được.

Đúng là có liên quan đến việc ngủ quá nhiều ở bệnh viện...

Lúc trời sắp sáng, màn hình điện thoại di động của tôi sáng lên.

Là Hải Đào gọi tới.

Thời gian này chắc không có tin tức gì tốt.

Tôi nhìn chăm chăm màn hình lóe lên thật lâu mới lấy dũng khí cảm điện thoại lên, khoác thêm chiếc áo, đi ra bên ngoài nghe.

“Đại tẩu, em là Hải Đào. Thật xin lỗi, sớm như vậy đã quấy rầy chị.” Ở đầu bên kia điện thoại là âm thanh của Hải Đào.

“Không sao... có tin tức gì rồi à?” Hỏi câu này, dường như không phải là âm thanh của chính tôi.

Hải Đào luôn khéo ăn khéo nói, áp a ập ứng trả lời: “Cái đó... Đại tẩu, chị chuẩn bị trước một chút. Đợi lát nữa em và anh em tới đón chị.”

“Hải Đào, cậu nói trước cho tôi biết---là tin tức gì!” Chẳng lẽ cậu ta không thấy được, không nói cho tôi biết chân tướng sự thật, để cho tôi dày vò trong suy đoán càng tàn nhẫn hơn sao?

Hải Đào do dự một hồi, rốt cuộc nói ra: “Vừa rồi em nhận được điện thoại của đồn công an ở hạ nguồn, nói tìm được anh Tôn rồi...”

Tôi không dám hỏi, chờ cậu ta nói tiếp.

“Thông báo cho chúng ta tới nhận...”

Câu nói tiếp theo của Hải Đào, một từ tôi cũng không nghe thấy.

Đền hồng rồi.

Tại sao khắp nơi đều tối đen như mực, hại tôi không nhìn thấy gì cả.

Tôi ngồi xồm xuống, đặt điện thoại trên mặt đất.

Nhất định tôi phải đi sao?

Ta chỉ muốn hỏi câu này.

Rất nhanh, anh em Hải Ba Hải Đào lần lượt tới, đi cùng còn có Hòa Thượng và Vương Lượng.

Hải Đào nói: “Đồn công an bên kia nói, nhất định phải người thân đến. Ngoài ra còn phải làm một vài thủ tục, vẫn là cần chị tự mình đi một chuyến.”

Tôi không còn cách nào khác, giao lại Điểm Điểm cho Hòa Thượng và Vương Lượng.

Hòa Thượng đột nhiên quỳ xuống trước mặt tôi, tát mình thật mạnh một cái.

“Đại tẩu, thực xin lỗi chị. Ngày đó là em không tốt với mọi người, là em không cẩn thận, hại Điểm Điểm bị bắt cóc, là em quá đàn, rõ ràng đuổi theo Lý Dũng rồi, cũng không có cứu được mọi người! Đều là lỗi của em!”

Một bên Vương Lượng cũng bắt đầu khóc trách mình: “Còn em nữa. Vốn là đại ca mỗi ngày phải hai người đi theo xe đại tẩu bảo vệ chị và Điểm Điểm, mà hôm đó em đau bụng không đi được, để Hòa Thượng một mình coi chừng đầu hẻm, không trông chừng được cuối hẻm, mới để cho Lý Dũng chạy thoát! Là em không tốt!”

Khóc miệng Hòa Thượng đã chảy máu, Vương Lượng cũng là nước mũi một hàng nước mắt một hàng.

Tôi thấy không phải như thế, nhưng tôi không còn hơi sức đi khuyên người khác, chỉ có thể ngồi một bên lẩm bẩm nói: người sai là tôi. Các cậu muốn đánh thì đánh tôi đi. Là tôi ảm ỉ muốn anh ấy rút người, là tôi không cho anh ấy đi đón Điểm Điểm, là vì giúp tôi anh ấy mới chọc phải Lý Dũng.”

Hải Ba vừa đi tới giữ chặt Hòa Thượng, vừa quát Vương Lượng dừng tay.

Nhìn đàn ông bình thường kiên cường nay lại nghẹn ngào, khiến cho người ta càng thêm khó chịu.

Chỉ có Hải Đào vẫn rất bình tĩnh, chậm rãi khuyên tôi: “Đại tẩu, chị không thể nghĩ như vậy. Tất cả đều là ngoài ý muốn, Lý Dũng rõ ràng đã không còn dấu tích rất lâu, chúng ta đều cho rằng hắn chạy trốn, không ngờ hắn phát rò như vậy, vẫn ẩn núp trong nội thành.”

“Ma ma!”

Không biết từ khi nào, Điểm Điểm bị đánh thức, đang ghé vào tay vịn trên cầu thang, hoang mang nhìn mọi người dưới lầu.

Vương Lượng vội lau mặt một cái rồi chạy tới chăm sóc con bé.

Tôi không lên lầu, tôi sợ con bé hỏi tin tức của ba ba, tôi sợ sẽ mất khống chế, khiến con bé bị sợ.

“Chúng ta đi thôi.” Tôi nói với Hải Ba Hải Đào.

Tôi mặc áo khoác vào, nhưng những ngón tay run rẩy không cách nào cài nút áo lại được.

Vì vậy tôi bỏ qua, khép vạt áo, cùng bọn họ ra ngoài.

Dọc đường đi, trong đầu toàn nghĩ chuyện không đâu.

Mua cho Điểm Điểm một cái áo khoác mới, mấy chiếc kia con bé chê chật rồi.

Bà ngoại bên đó có ai chăm sóc không? Bà đã không tự làm được rồi.

Cửa hàng hoa kết thúc rồi, không còn tinh thần nữa.

.....

Tại sao vẫn thấy lạnh thế này?

“Hải Ba, mở quạt sưởi đi.”

Hải Ba quay đầu nhìn tôi, nhỏ giọng nói: “Đại tẩu, vẫn đang mở mà...”

“A....”

Tôi quần chặt lấy áo khoác ngoài, ôm cánh tay, không nói thêm gì nữa.

Đoạn đường này sao ngắn vậy, tôi còn chưa chuẩn bị xong đã đến rồi.

Hải Đào xuống xe trước, giúp tôi mở cửa xe.

Tôi ngồi ở trong xe, vịn vào chỗ dựa lưng, nhất định tôi phải đi sao?

Hải Đào đưa tay ra, muốn đỡ tôi xuống xe: “Đại tẩu, đến rồi.”

Tôi từ từ nhìn cậu ta một cái, Hải Đào tránh ánh mắt của tôi, rút tay về.

Hải Ba vòng qua bên này, kéo Hải Đào qua, hai người nhỏ giọng bàn bạc.

Không khí bên ngoài xe ươn ướt mà nặng nề, khắp nơi một mảnh sương mù.

Sương mù xuống.

Mới vừa rồi sao tôi không để ý thấy?

Là nơi này mới có.

Hải Đào trở lại, cúi người xuống nói: “Đại tẩu, em đi trước tìm người. Xem một chút có thể châm chước không, không cần chị đi.”

Tôi gật đầu một cái.

Thật xin lỗi.

Tôi không dám đi.

Tôi không có cách nào đối mặt.

Hải Ba đứng ở ngoài xe cùng với tôi, từng điều thuốc lá rút ra.

Tôi vươn tay: “Cho tôi một điều.”

Hải Ba ngăn người một chút, sau đó nhanh chóng móc ra bao thuốc lá, đưa cho tôi một điều lại giúp tôi châm.

Lần đầu tiên ở trước mặt cậu ta tôi hút thuốc, hết cách rồi, tôi cũng cần.

Hải Đào rút cuộc đi ra rồi: “Làm xong rồi. Một lát đại tẩu ký tên là được.”

“Ừm.”

Không biết là cái gì, một phát đem trái tim tôi khoét rỗng.

Ta nghe thấy Hải Ba Hải Đào lại thì thầm với nhau.

“Phải.”

“”

“Không sai được.”

“”

Hải Ba thật dài“Ai” một tiếng.

Quá đau rồi, tôi không ngồi yên được.

Tôi muốn làm cái gì đó.

Tôi đứng lên.

“Hải Đào, đưa tôi đi.”

Không cam lòng!

Tại sao có thể cam lòng?

Không có thấy tận mắt, sao có thể tin tưởng?

Hải Đào gật đầu một cái, xoay người đi.

Tôi đi vào, Hải Ba đi theo phía sau tôi, chuẩn bị đỡ tôi bất cứ lúc nào.

Tôi bắt đầu run rẩy.

Nhưng tôi khoát khoát tay, nói với cậu ta: “Tôi không sao.”

Tại sao nhiệt độ trong phòng còn thấp hơn so bên ngoài?

Rõ ràng không có gió, nhưng không khí lại thấu xương như vậy.

Tôi dùng sức cắn môi, từng bước một đi tới cánh cửa kia.

Hải Đào đứng ở cửa, không dám nhìn tôi.

Mỗi một bước tôi đi về phía trước, cũng càng thêm nghe được rất rõ nhịp tim của chính mình.

Anh ấy đang ở phía sau cánh cửa kia.

Trên giường giữa phòng, che ga giường màu trắng.

Có nhân viên làm việc nhắc lên một góc ga giường.

Tôi ngưng hô hấp.

Giương mặt sung vù tái nhợt kia, không thể nào là anh ấy.

Tôi quay đầu lại nhìn Hải Ba Hải Đào sau lưng, đó không phải là anh ấy?

Trong mắt Hải Đào tất cả đều là không đành lòng, phát tay một cái khiến nhân viên làm việc nâng anh ấy lật nghiêng một chút.

Lần này tôi nhìn rõ rồi.

Vết sẹo sau lưng thật dài, sẽ không sai được.

Thật sự là anh ấy.

Trái tim con người, có thể chịu đựng đau thương nhiều như vậy không?

Hải Ba một tay đỡ tôi, một tay kia lau nước mắt nước.

Hải Đào cũng quay lưng lại.

Nhưng tôi không khóc nổi.

Tôi đang dùng toàn bộ tinh lực, khiến bản thân hít thở, chống đỡ từng trận đau lòng ập tới.

Quá lạnh.

Bọn họ để tôi ngồi ở một cái gian phòng khác, cho tôi một ly nước nóng.

Ta cầm cái ly, dùng để làm ấm ngón tay.

Rốt cuộc làm xong thủ tục, Hải Đào lấy tới, để cho tôi ký tên ở phía dưới cùng.

Tôi vững vàng cầm bút lên, nhưng không nhớ ra tên của mình.

Suy nghĩ trong đầu tôi đều là anh ấy.

Tôn Hạo Chí.

Tôn Hạo Chí.

Lần này, thật sự không trở lại sao.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: “Mày là con riêng”

Editor: Cân

Hôm tang lễ, rất nhiều người tới.

Tôi không muốn gặp ai, cũng không muốn quản chuyện gì, toàn bộ giao cho Hải Ba Hải Đào xử lý.

Bảo tôi đi đâu, tôi liền đi chỗ đó.

Bảo tôi làm cái gì, tôi liền làm cái đó.

Càng là lúc đông người, tôi càng không khóc nổi.

Khấp phòng đông ngẹt người chỉ khiến cho tôi muốn chạy trốn thật nhanh.

Đừng nhìn tôi chăm chăm như vậy được không?

Cứ để tôi một mình ngơ ngẩn, tôi sẽ dễ chịu hơn một chút.

Hải Ba nói: “Đại tẩu, tới giờ ra nghĩa trang rồi.”

Tôi đồng ý một tiếng, dắt Diễm Diễm ra khỏi phòng.

Xe của Hải Ba dẫn đầu, phía sau dường như không nhìn thấy đuôi của đoàn xe.

Tôi hỏi Hải Ba: “Sao không ra xe của đại ca cậu?”

Hải Ba do dự một chút nói: “Em cho là đại tẩu không thích.”

Tôi lắc đầu: “Chúng ta ngồi xe của anh ấy.”

“Vâng, lập tức lái ra.” Hải Ba nói rồi chạy đi ga ra lái xe của Tôn Hạo Chí.

Anh ấy thích nhất chiếc xe đó, để cho anh ấy ngồi một lần cuối cùng đi.

Đoàn xe hùng dũng lái qua khu phố, dọc đường không biết có bao nhiêu người bàn luận xôn xao, chỉ chỉ chỏ chỏ.

Không quan trọng.

Người đã không còn rồi, danh tiếng gì đó cũng không hề gì.

Để cho anh một lần náo nhiệt cuối cùng, anh đáng giá, anh vốn có thể tiếp tục oai phong.

Diễm Diễm ngồi ở bên cạnh tôi, đã sớm khóc đến không phát ra tiếng.

Tôi khoác vai con bé, nói: “Diễm Diễm, con lớn rồi. Ba hy sinh bản thân là muốn con sống tốt. Cho dù lúc nào đi nữa, cũng không được làm cho ba mất thể diện.”

Diễm Diễm “Vâng” một cái, lau lau nước mắt trên mặt, ôm chặt tấm ảnh đen trắng của anh ấy, ngay ngắn ngồi lại.

Tôi hôn lên trán con bé một cái, thay cho anh ấy.

Rốt cuộc đoàn xe cũng lái tới nghĩa trang, tôi dắt Diễm Diễm đi phía trước.

Bầu trời vốn đang u ám, khoảnh khắc chúng tôi bước lên nấc thang ấy, đột nhiên quang mây.

Ánh mặt trời chiếu trên lưng tôi, cái bóng đổ về phía trước.

Diễm Diễm uốn thẳng lưng, đi với tôi từng bước từng bước một lên núi.

Tới nơi cao nhất của tòa ngọn núi này.

Tôi không hiểu phong thủy, nhưng cũng nhìn ra được phía trước mở ra một vùng bao la rộng lớn, một vị trí tốt.

Trên bia mộ có khắc tên của anh ấy, chỉ dùng một nửa tấm bia.

Là tôi nói với Hải Ba, để lại một nửa cho tôi, sau này tôi muốn an táng cùng một chỗ với anh ấy.

Người điều khiển nghi thức của buổi lễ sắp xếp Diễm Diễm quỳ xuống dập đầu, con bé không cần ai đỡ, cho dù khuôn mặt ngập tràn nước mắt, vẫn nghe theo người điều khiển nghi thức nói mà làm đầu vào đất tất cả quá trình.

Con bé nhỏ nhỏ, dường như trưởng thành sau một đêm

Vô cùng hiểu chuyện ở bên cạnh tôi, cho dù khóc cũng là lặng lẽ rơi lệ, không gây phiền phức cho bất kỳ ai.

Anh ấy sẽ nhìn thấy, Điểm Điểm ngoan như vậy, anh ấy nhất định nhìn thấy rồi.

Thời khắc đặt cái hộp vào, Điểm Điểm vui đầu vào lòng tôi.

Tôi gất gao ôm con bé, cắn chặt hàm răng, nói với anh ấy trong lòng: “Bọn em sẽ . sống thật tốt. Em sẽ chăm sóc Điểm Điểm thật tốt, thay cả phần của anh...”

Trái tim tôi rất đau, nhưng, không biết vì sao, nước mắt không hề rơi.

Tôi đã rơi nước mắt bao nhiêu lần, vậy mà giờ đây hoàn toàn không khóc nổi...

Người điều khiển chương trình tuyên bố nhập thổ vi an, lời nói còn chưa dứt, đội ngũ phía sau chợt vang lên một trận xôn xao.

Có người chạy một mạch về phía tôi, là Tiền Tuệ.

Mắt của cô ta đã khóc đến sưng húp cả lên, thiếu chút nữa tôi không nhận cô ta.

Có người kéo cô ta lại nhưng bị cô ta hất ra.

Cuối cùng dừng lại trước mặt tôi, giờ tay đánh về phía mặt tôi.

“Pang” một tiếng, vô cùng thanh thúy.

Mọi người sững sốt, khắp nơi nhất thời hoàn toàn yên tĩnh.

Tôi không lên tiếng, Tiền Tuệ đột nhiên gào lên như bị tâm thần: “Cô dựa vào cái gì mà đứng ở đây? Tất cả là cô đã hại chết đại ca!”

“Đại ca, tại sao anh hồ đồ như thế, thích loại đàn bà không có lương tâm này? Dâng mạng cho loại đàn bà này, không đáng mà, tại sao anh ngu như vậy?”

“Đại ca bị cô hại chết, cô ngay cả một giọt nước mắt cũng không có sao? Đến cùng cô có bao nhiêu tàn nhẫn?”

“.....”

Cô ấy nhào lên túm tóc tôi.

Điểm Điểm ngăn ở phía trước tôi, bày ra tư thế bảo vệ cho tôi.

“Cô tránh ra. Ba ba không có ở đây. Tôi sẽ không để ai bắt nạt ma ma.”

Tiền Tuệ đã bị Hải Ba Hải Đào kéo sang một bên, trong miệng còn oán hận nói: “Mày căn bản không phải con gái của đại ca! Mày là con riêng của mẹ mà với người khác sinh ra! Chúng mày căn bản không xứng đứng ở đây...”

Miệng của cô ta bị Hải Ba bịt lại, rốt cuộc không phát ra tiếng.

Nhưng Điểm Điểm đã nghe thấy, con bé quay đầu, nhìn tôi.

“Ma ma.”

Trong đôi mắt tròn tròn của Điểm Điểm, tràn đầy kinh ngạc cùng khủng hoảng, cho dù cái ngày tôi nói cho con bé biết ba ba sẽ không trở về, con bé cũng chưa từng sợ hãi như vậy.

Trong lòng tôi một trận khí huyết cuộn cuộn, tại sao có thể nói với đứa bé loại lời nói như vậy chứ?

“Hải Ba, cậu buông cô ta ra.” Tôi lạnh lùng mở miệng

Hải Ba từ từ buông tay ra.

Tôi dắt Điểm Điểm đi tới trước mặt Tiền Tuệ.

“Tiền Tuệ, tôi muốn cô nói xin lỗi.”

Cặp mắt đỏ ngầu của Tiền Tuệ nhìn chằm chằm, cắn răng nghiêng lợi nói với tôi: “Mơ đi!”

Nếu như không phải là Hải Ba Hải Đào ở bên cạnh, tôi thấy cô ta căn bản hận không được lần nữa nhào lên.

Tôi cất cao giọng nói với cô ta: “Cô có thể không tôn trọng tôi, nhưng cô không thể sỉ nhục đại ca cô, cô cũng không thể nói chuyện với đứa bé như vậy. Tôi mặc kệ cô ở đâu nghe được, cũng không quan tâm cô là từ mục đích gì muốn nói như vậy. Nhưng hôm nay tôi có thể thề trước mặt mọi người, Điem Điem là con ruột của Tôn Hạo Chí!”

Tôi từng chữ từng câu nói xong, mặc dù tôi không cần giải thích đối với bất kỳ người nào, nhưng tôi không thể để cho Tôn Hạo Chí chịu nhục, không thể để cho Điem Điem đau lòng.

“Không có ai có thể nói anh ra đi là đáng giá hay không có ý nghĩa. Coi như anh ấy không có ở đây, cũng sẽ không trở lại nữa, tôi cùng Điem Điem cũng vĩnh viễn sẽ nhớ tất cả về anh ấy, mãi mãi sẽ không bao giờ quên anh ấy. Anh ấy vĩnh viễn là ba của Điem Điem, là người cha yêu thương con bé nhất, là người cha tốt nhất trên thế giới.”

Từng giọt nước mắt lớn từ khóe mắt trượt xuống, con bé dùng sức hít hít mũi, không để cho bản thân khóc quá lớn tiếng.

Tôi ngồi xổm xuống, lau khô nước mắt của con bé: “Điem Điem, cho dù là khi nào, mặc kệ là ai nói, con đều phải nhớ, con là con ruột của ba ba! Vẫn luôn là, vĩnh viễn là như vậy!”

Điem Điem đồng ý, cố nén nước mắt, buông tay của tôi ra, đi tới trước mặt Tiền Tuệ nói: “Tôi sẽ không tin cô. Ba ở trên trời nhìn thấy cô bắt nạt tôi và ma ma, cũng sẽ không tha thứ cho cô.”

Con bé quật cường xoay người trở lại bên cạnh tôi, dắt tay tôi

Những ngón tay mềm mại, ấm áp như vậy, kiên định như vậy.

Tôi dùng sức cầm tay con bé, cùng đi trở về trước mộ bia.

Nghi thức tiếp tục tiến hành, không người để ý đến Tiền Tuệ lớn tiếng khóc ở bên.

Tro giấy bay múa đầy trời, làm mờ đôi mắt của tôi.

Tất cả đều kết thúc rồi.

Tôi và Điem Điem bị đuổi về nhà, Hải Ba Hải Đào vẫn luôn bên cạnh với chúng tôi.

Tôi nói với bọn họ: “Các cậu cũng trở về đi, đã mấy ngày không nghỉ ngơi đầy đủ rồi.”

Điem Điem mệt mỏi liền ngủ ở trên xe, tôi cũng vội sắp nói không ra lời.

Tôi không cần người ở bên cạnh, chỉ muốn một mình đợi.

Hải Đào nhìn sắc mặt của tôi một cái, cùng Hải Ba thương lượng mấy câu, mới nói: “Vậy bọn em đi trước. Đại tẩu, hai người nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai bọn em đến.”

Tôi gật đầu, để cho bọn họ đừng lo lắng.

Điem Điem ở trong mơ vẫn còn ở rơi lệ, tôi ngồi ở mép giường con bé, không có cách nào khép mắt lại.

Mở to mắt, tôi thấy chiếc ghế dựa anh ấy từng ngồi, chiếc giường anh ấy từng nằm, chiếc gối đầu anh ấy từng gối.

Nhưng nhắm mắt lại, tôi thấy, tất cả đều là dáng vẻ của anh ấy.

Anh ấy chịu đựng không nói những lời đó, thật ra thì, tôi căn bản biết tất cả.

Hiện tại mới phát hiện, thật quá muộn rồi.

Lại chịu đựng qua một buổi tối, tôi sáng sớm đã tỉnh lại, làm bữa sáng cho Điem Điem.

Con bé không muốn ăn, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi yên dùng cơm.

Khi còn dư lại một nửa, con bé ngẩng đầu nhìn tôi: “Con không ăn được nữa.”

Tôi đồng ý, không ăn nữa.

Con bé hỏi tôi: “Ma ma, ma ma không ăn cơm sao?”

Tôi không nhớ nữa, giống như ăn, cũng rất giống chưa ăn.

Mười giờ, Hải Ba Hải Đào trước sau đến.

Cùng đi còn có mấy anh em của Tôn Hạo Chí, vào cửa cùng chào tôi, vẫn gọi tôi là “Đại tẩu”.

Tôi để bọn họ tùy tiện ngồi, rót chút trà, rồi đi lên lầu.

Dù sao gian hàng lớn như vậy, nhất định là có rất nhiều sau này cần thương lượng.

Tôi không có tiện nghe bọn họ thảo luận những thứ này, vẫn là trở về phòng chăm sóc Điểm Điểm.

Qua thật lâu, Hải Ba tới gõ cửa.

“Đại tẩu, có thể xuống một chuyến không?”

“Có chuyện gì sao?” Tôi hỏi.

“Vâng. Đưa Điểm Điểm đi cùng.”

Tôi có chút nghi ngờ, chỉ là cũng không nói gì, cùng Điểm Điểm theo Hải Ba xuống lầu.

Lầu dưới những người kia đều đi hết, chỉ còn lại Hải Đào.

Cậu ta ngồi trên ghế sa lon, cúi đầu nhìn tài liệu trên bàn uống trà, gặp bọn tôi xuống, vội vàng đứng lên.

Tôi để bọn họ đều ngồi xuống.

Hải Đào đưa cho tôi mấy trang giấy: đại tẩu, chỗ này em có mấy phần tài liệu đưa cho chị xem một chút.”

Tôi nhận lấy.

Hải Đào nói tiếp: “Thật ra thì, mỗi năm anh Tôn đều có sang tên cho chị và Điểm Điểm một chút tài sản. Hiện tại ở căn nhà này và căn nhà bên bờ biển, còn nữa, ngự cảnh uyển Hà Tây có hai căn biệt thự, quận Thượng Hà có một căn nhà cấp 4, đều là đăng ký dưới tên chị. Ngoài ra, những tài khoản này theo thứ tự là lấy tên chị và Điểm Điểm mở tài khoản, anh Tôn nói mật mã chị đều biết.”

“Mấy năm này, em có giúp anh Tôn đầu tư một chút quỹ, cổ phiếu, còn có bảo vật, đây là một phần danh sách, phía trên có giá thị trường bây giờ.”

“Từ những thứ này, chính là còn có các anh em cùng nhau làm ăn buôn bán, anh Tôn cũng là cổ phần lớn. Mới vừa rồi em thương lượng với bọn họ, vẫn là phải xem ý đại tẩu, nếu như tiếp tục, bọn họ hàng năm đều nghe theo lệ chia hoa hồng, nếu như muốn rút lui, bọn họ sẽ mau chóng kiếm tiền ra ngoài.”

Tôi lấy phần tài liệu kia, tay có chút run, liền đem nó đặt lên bàn.

Nhiều tài sản hơn nữa, cũng không bằng một người.

Tôi nói với Hải Đào: “Tôi không hiểu lắm những việc này, câu xem làm thế nào thì thích hợp?”

Hải Đào nâng mắt kính, cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát nói: “Em nói thật, lúc anh Tôn còn, chúng em buôn bán những thứ này cũng có bảo đảm, kiếm bọn không lỗ. Nhưng anh ấy vừa đi, tình thế liền thay đổi, bên ngoài có nhiều người thừa dịp cháy nhà hôi của. Theo ý em, vẫn là kết thúc làm ăn buôn bán đi, tương đối an toàn. Có anh em muốn tiếp tục làm, thì đem cổ phần chuyển cho bọn họ là được.”

Tôi gật đầu một cái: “Ừm, theo lời cậu nói mà xử lý đi thôi.”

Hải Đào nói tiếp: “Còn có một việc. Thật ra thì có lẽ là trước kia, anh Tôn bảo em giúp mọi người làm thủ tục di dân sang Canada. Thời gian trước đã lấy được thông báo và kiểm tra sức khỏe, hiện tại chỉ cần kiểm tra sức khỏe thông qua, là có thể lấy visa.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 44: Đi đi

Editor: Cầm

Chủ nhật, tôi và Điểm Điểm đi thăm bà nội.

Bà ra mở cửa, quần áo bà mặc vẫn chỉnh tề như xưa, trong nhà sạch sẽ không một hạt bụi.

Thấy tinh thần bà vẫn tốt, tôi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Tây, con lại gầy rồi.” Tôi vừa ngồi xuống, bà liền nói: “Như thế này thì không thể tiếp tục được, làm sao con chăm sóc Diễm Diễm được?”

“Mẹ, con không sao. Máy hôm nay tốt hơn nhiều rồi. Mẹ thế nào? Thân thể vẫn khỏe chứ ạ?”

Bà nói: “Ta già rồi, cũng không nói được là khỏe hay không. Con không cần lo lắng cho ta, vốn dĩ ta cũng chỉ là người sống qua ngày.”

“Con xin lỗi, con... là con không tốt.” Trong lòng tôi tràn đầy áy náy, cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Bà lắc đầu nói: “Không liên quan đến con, không cần phải tự nhận trách nhiệm về mình. Thật ra ta đã sớm chuẩn bị tâm lý, từ ngày bước lên con đường này, ta đã không hi vọng thằng bé có thể bảo toàn tính mạng mà rút lui, cả ngày đánh đánh giết giết, còn có thể có kết cục tốt đẹp gì sao? Thằng bé có thể lấy được con, cho thằng bé một đứa nhỏ đáng yêu như vậy, trải qua những ngày tháng bình thường trong vài năm, đã coi như là phúc khí của nó rồi...”

“Mẹ, đừng nói như vậy. Người vợ như con làm không tốt, con... rất hối hận...”

Trước mặt bà, thật sự tôi không ngẩng đầu được.

Nhưng tôi không thể sám hối trước mặt bà, để bà biết được hôn nhân của tôi và Tôn Hạo Chí vương vãi, đau khổ như vậy, càng chẳng phải khiến bà đau lòng hơn sao?

Tôi chỉ có thể tránh đi ánh mắt của bà, gục đầu xuống.

Bà vỗ vỗ tay của tôi: “Thôi quên đi, tất cả đã qua rồi.”

Vốn dĩ là tôi nên khuyên người già, sao có thể để bà trái lại khuyên tôi?

Tôi không dám tỏ ra khỗ sở, vội vàng dùng hết sức gật đầu đồng ý.

Diễm Diễm từ trong phòng đi tới hỏi: “Bà, con có thể đem tấm ảnh này về không?”

Trên tay con bé cầm một tấm ảnh của Tôn Hạo Chí, anh ấy không thích chụp ảnh lắm, trong nhà gần như không có ảnh chụp của anh ấy.

Bà nói: “Cho con đấy, ta còn rất nhiều.”

Diễm Diễm đứng bên cạnh tôi, chìa tấm ảnh cho tôi xem: “Ma ma nhìn này, ba ba thật đẹp trai!”

Tôi nhận lấy xem, là thời gian anh ấy nhập ngũ chụp lại.

Bà nói: “Diễm Diễm, con tới đây, ta còn rất nhiều ảnh chụp của ba con trước đây, ta lấy cho con xem.”

Hai người đi vào phòng ngủ.

Tôi một mình ngồi trên sofa, cầm tấm ảnh đến mê mẩn.

Anh ấy trong bức ảnh, mặc quân trang thẳng thớm, da mặt bị phơi nắng đến đen thui, vẻ mặt lại kiên nghị, quật cường.

Khi ấy anh đang nghĩ gì?

Ánh mắt của anh ấy, tôi luôn thấy không hiểu...

Bà đã quay lại, nhìn bức ảnh, nhẹ thở dài một hơi nói: “Thằng bé không muốn đi nhập ngũ, là bị ép đi. Vài năm trước náo nhiệt đến không tưởng được, lần lượt lần lượt bảo vệ tới, lần lượt lần lượt bị tóm đi, quân thế nào cũng không nghe... Ba Đại Chí lúc đó cũng là người có uy tín danh dự trong khu phố, thấy đứa con trai này khiến ông không ngẩng đầu lên được. Nghiêm trọng nhất là một lần đánh nhau với thầy giáo trước cổng trường trung học, tin tức cuối cùng đến tai ba nó, chọc giận ông ấy, liền đưa thằng bé đi bộ đội, lại còn đến cái nơi cực khổ nhất.

Hết hạn ba năm rèn luyện trong quân ngũ, thằng bé xuất ngũ trở về. Tưởng biết giữ quy củ rồi, ai dè vừa trở về mấy ngày lại đầu hoàn đầy, mỗi ngày đều chạy tới phòng hát phòng nhảy, bạn bè xấu đầy một đồng bên ngoài... Bên ngoài ồn ào lên, cũng không biết là thật hay giả. Ta chỉ cảm thấy Đại Chí không nên đi theo con đường này, đều tại ba nó quá nghiêm quá, không hỏi hỏi rõ ràng đã đánh nó, đầu còn là đứa trẻ nữa, ai mà quý ở đó chịu đánh, nhắc chân liền chạy đi rồi... Haiz, sau cùng hai cha con bất hòa.

Thật ra lúc nhỏ tính tình Đại Chí chỉ là có chút ngang ngược, bản chất không xấu. Khi lên trung học, kết giao với bạn bè hư hỏng, nó lại là người có nghĩa khí nhất... Có những lúc ta nghĩ, nếu không phải vì quân thằng bé quá nghiêm, nếu ba Đại Chí không sĩ diện như thế, có lẽ căn bản không đến mức như thế này.

Đây có lẽ là số mệnh rồi! Sinh ra trong gia đình như chúng ta, muốn cái gì có cái đó, cũng không thiếu tiền đến không qua nổi ngày mà phải trộm cắp ăn cướp, sao lại đến mức bước lên con đường này đây?

Cho nên nói, con người không thể không tin vào số mệnh, được sống bao nhiêu năm thì sống bấy nhiêu, tất cả đều đã định rồi. Ta cũng sớm đã nhìn ra, không cưỡng cầu được...”

Tôi cắn răng đè nén đau đớn quay cuồng trong lòng, một câu cũng không nói lên lời.

Thì ra, một mực trôi dạt vận mệnh của tôi, cũng là đang thay đổi quỹ đạo cuộc đời của anh ấy.

Nếu chưa từng gặp tôi, có lẽ anh ấy cũng không đến mức...

Anh ấy còn nhiều chuyện như vậy mà tôi không biết, dựa vào cái gì mà lúc trước tôi nhận định anh ấy là người xấu coi trời bằng vung.

Vận mệnh trôi dạt, mọi chuyện cũng không phải đều có thể dựa vào sự lựa chọn của bản thân, chính tôi không phải là ví dụ tốt nhất sao?

Tôi vốn không cao thượng như anh ấy, học đâu ra cái thói kiêu ngạo, làm như không nhìn thấy đối với những gì anh ấy bỏ ra?

Sao anh ấy có thể dễ dàng tha thứ cho tôi như vậy?

“Có điều khi Đại Chí nói với ta nó muốn kết hôn, ta còn lo lắng, không biết thằng bé sẽ lấy người vợ như thế nào. Con cũng biết lúc đó bên cạnh thằng bé đều là những người như thế nào...”

Cũng may là con!

Ta vừa thấy con, liền biết là Đại Chí thật lòng thích con. Thứ nhất bởi vì con xinh đẹp, thứ hai là bên cạnh thằng bé không có người con gái nào như vậy. Ta nghĩ trong lòng thằng bé vẫn là muốn đi con đường ngay thẳng, ít nhất bản chất của nó không thay đổi, nó vẫn là thích cô gái tốt, tính tình ngoan ngoãn.

Đừng nói là thằng bé, ngay đến cả ta vừa nhìn đã thích con. Ngày đó con mặc áo cưới ngồi cạnh cửa sổ, nhìn qua trông như người trong bình thủy tinh, thật sự khiến cho người ta yêu đến chết đi lại không lỡ chạm không lỡ đụng, chỉ sợ không cẩn thận làm cho nó vỡ vụn mất.

Vài năm về sau ta cũng nhìn ra, hai đứa luôn cãi nhau, ta không trách con, ngược lại ta còn cảm thấy đây là chuyện tốt. Từ nhỏ ai nói Đại Chí cũng không nghe, trái lại chỉ có con nói nó, nó mới có thể thay đổi. Nếu không phải vài năm nay con luôn bên cạnh nó lúc nào cũng nhắc nhở nó là không thiện ác, ta thấy nó có lẽ đã sớm gặp phải phiền phức to rồi, đâu có sống được đến bây giờ. Thằng bé có nhà có con, làm việc luôn luôn đề tâm, không tùy tiện mạo hiểm, ta cũng yên tâm không ít.

Chỉ tiếc, cuối cùng vẫn là...”

Bà ngừng không nói nữa, cúi đầu lau nước mắt.

Nhưng cả trái tim của tôi đã hoàn toàn bị những lời nói này đè nén vò nát, nhưng tôi không thể khóc, trong căn phòng ấy cần nhất biểu hiện kiên cường chính là tôi.

Tôi cắn mạnh môi, đem nước mắt đã dâng lên khóe mắt nuốt trở về.

“Mẹ, người đừng quá đau lòng, con người đều sẽ có ngày như vậy, hoặc sớm hoặc khi về già. Thật ra về sau Hải Đào nói với con, vốn gần đây cảnh sát cũng bắt đầu truy xét anh ấy. Bây giờ coi như không xảy ra chuyện này, trên người anh ấy cũng mang mấy cái đại án rồi...”

Tôi không nói được nữa, qua một lúc mới tiếp tục nói: “Mặc dù anh ấy không còn, nhưng con vẫn là con gái của người. Mẹ, nếu người không ghét bỏ, con và Diễm Diễm đến ở với người, để con chăm sóc người, được không ạ?”

Bà lắc đầu nói: “Không cần đâu, ta sớm đã quen sống một mình rồi. Mấy người chúng ta ở cùng nhau ngược lại càng đau lòng. Lại nói, ta nghe Hải Đào nói thủ tục di cư của con và Diễm Diễm sắp xong rồi, các con đi đi, thay đổi hoàn cảnh, đặc biệt là tốt cho Diễm Diễm. Không cần lo lắng cho ta, nếu vì ta mà làm chậm trễ các con, con cảm thấy ta sẽ vui sao?”

“Con không muốn đi lắm, con sợ Diễm Diễm ra nước ngoài không thích ứng được.”

Thật ra chỉ là tôi không muốn rời đi, đến một nơi khác trên địa cầu, mất đi càng nhiều.

Nếu như tôi quên mất anh ấy, vậy phải làm sao?

Huống chi bà đã nhiều tuổi như vậy, mặc dù sức khỏe vẫn tốt, nhưng sao có thể để bà một mình ở nơi này?

Bà lại khuyên tôi: “Khả năng thích ứng của trẻ nhỏ rất mạnh, ta không lo lắng con bé. Con còn ở lại căn nhà nơi các con đã từng sinh hoạt qua, mỗi ngày nhìn vật nhớ người, khi nào mới có thể đi? Không phải là ta khuyên con rời xa ta, cũng không phải bảo con trốn tránh, chỉ là ta thấy đối hoàn cảnh mới, đối với con và Diễm Diễm mới là có lợi. Con coi như là đi du lịch cũng được, thật sự không thích hoàn cảnh bên đó thì trở về cũng không sao.”

“Nhưng là...”

“Không nhưng gì hết. Thằng bé đã làm thủ tục để các con đi di dân, vậy chứng tỏ là nó đã dự đoán được ngày này, cái gì cũng chuẩn bị tốt cho các con rồi, con còn lo lắng cái gì? Coi như không phụ công sức của thằng bé, con đi đi!”

Cũng lời nói ấy, tôi đã nghe Hải Đào nói qua, thật ra mấy năm trước Tôn Hạo Chí đã suy xét chuyện rồi đi, chỉ là con đường này một khi bước lên thì không dễ quay đầu.

Hải Đào vẫn cứ âm thầm giúp anh ấy tìm cách, di dân chỉ là một bước trong đó, nhưng cũng làm rất lâu, mãi đến mấy tháng trước mới xác định tin tức cuối cùng.

Tôi cho rằng anh ấy không nỡ bỏ địa vị bây giờ, không chịu thay đổi, đâu biết rằng anh ấy sớm đã định liệu cho chúng tôi.

Không nói cho tôi biết ngọn nguồn, có lẽ là không muốn ngộ nhờ thất bại lại hại tôi vui mừng vô ích.

Tôi cố gắng nghĩ lại, mấy tháng trước, có một lần anh ấy say rượu về nhà, muốn nói chuyện với tôi, nói không chừng chính là chuyện này.

Nếu không phải về sau tự nhiên xảy ra chuyện, có lẽ chúng tôi sớm đã cùng nhau rời đi...

Haiz!

Thật sự tôi phụ lòng anh ấy quá nhiều!

Bà tiếp tục khuyên tôi nói: “Thật sự không cần lo lắng cho ta. Ta không thiếu tiền, cũng chỉ sống có một mình. Cho dù Đại Chí ở bên ngoài ra sao, trong lòng ta nó luôn là đứa con tốt.”

Bà cầm một tệp tài liệu từ dưới bàn trà ra, đưa cho tôi: “Con xem nó bảo Hải Đào giúp ta sắp xếp quá nhiều chuyến đi chơi nghỉ dưỡng, ta vẫn không rảnh đi, chờ các con xuất ngoại, ta cũng đi Hải Nam ở mấy tháng, cho khuây khỏa.”

Tôi chỉ đành gật đầu: “Vậy mẹ chú ý chăm sóc bản thân.”

Bà mỉm cười: “Ta có bạn bè, cũng biết nên giải quyết như thế nào. Trái lại là con, chuyện gì cũng kìm nén trong lòng.”

Tôi xoa mặt, để cho biểu cảm của mình thả lỏng một chút: “Con không sao, con sẽ từ từ điều chỉnh bản thân. Điểm Điểm ngoan hơn trước rất nhiều, vì con bé, con cũng cân tĩnh lại.”

Bà vỗ vỗ tay tôi nói: “Nghĩ như vậy là đúng rồi.”

Tôi khẽ nhoen miệng: “Con đi xem Điểm Điểm.”

Trong phòng ngủ, Điểm Điểm nằm sấp trên giường ngủ thiếp đi, trong lòng vẫn ôm cuốn album ảnh.

Tôi lấy một chiếc chăn từ trong tủ ra, nhẹ nhàng đắp lên người con bé, giúp bé chỉnh lại gối đầu.

Khóe mắt con bé ươn ướt, lại mơ thấy ba rồi...

Haiz!

Con bé ôm cuốn album rất chặt, tôi hơi mạnh tay mới rút được từ trong lòng con bé ra.

Cuốn album cũ nặng trĩu, bìa bọc nhung, cạnh góc có hơi loang lổ, sờ lên vẫn có thể thấy rất có cảm xúc.

Tôi nhẹ nhàng mở ra, giống như mở ra từng khoảng thời gian, bên trong tất cả đều là anh ấy mà tôi không biết.

Thì ra, anh ấy đã từng như thế này...

Thì ra, anh ấy đã từng tươi cười như vậy...

Đáng tiếc tôi không quen anh ấy sớm một chút.

Hoặc là anh ấy sớm đã ở đó, chỉ là tôi ngoan cố, vẫn không nhìn tới.

Thời điểm anh ấy ở bên cạnh tôi, tôi đều không trân trọng.

Hiện tại vì cái gì muốn kiên trì lưu lại nơi này, tưởng niệm vô nghĩa?

Vẫn là nghe theo ý nguyện của anh ấy, cũng chỉ còn lại một lần cuối cùng này...

Có lẽ rời khỏi nơi đây, bắt đầu lại một lần nữa, mới đúng là việc anh ấy hi vọng tôi và Điểm Điểm làm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chương 45: Triệu vấn

Editor: Cân

Dưới sự giúp đỡ của Hải Đào, hành trình của tôi và Điểm Điểm rất nhanh được xác định.

Hải Đào hỏi tôi có muốn giải quyết tài sản bên tôi không, tôi nghĩ vẫn là ủy thác cho cậu ấy quản lý.

Nhà bên Canada sớm đã mua xong, xuống may là có thể chuyển vào ở, tài khoản tiết kiệm cũng đủ chi phí sinh hoạt.

Tôi thật sự không cần thêm tiền bạc, cũng không muốn động tới bất kỳ đồ gì của anh ấy.

Tôi hi vọng khi chúng tôi trở về, nơi này vẫn còn nguyên bộ dáng.

Hải Đào hiểu ý của tôi, có điều vẫn nhắc nhở tôi, nếu giá phòng thay đổi, chi bằng tại thời điểm cao nhất nên bán đi.

Tôi nói với cậu ta: “Vậy cậu xem rồi làm, nhưng căn nhà này và căn nhà bên bờ biển giữ lại đừng động tới.”

Cậu ta gật đầu đồng ý.

Gần đây tiếp xúc nhiều hơn với Hải Đào, càng cảm thấy cậu ấy không giống như Hải Ba.

Nếu nói cử chỉ khách sáo của Hải Ba là thật tâm từ tôn trọng đối với thân phận của Tôn Hạo Chí, vậy thái độ của Hải Đào đối với tôi càng giống như cố gắng giữ một khoảng cách.

Mặc dù tôi đối với cậu ra rất tín nhiệm, nhưng luôn cảm thấy cậu ta có gì đó gạt tôi, luôn có chuyện không muốn nói ra, dường như một mực ám chỉ gì đó.

Như chuyện di dân, chuyện xử lý tài sản, cậu ta luôn đồng ý ý kiến của tôi trước, sau đó lại từ từ đưa ra các loại tin tức, khiến bản thân tôi cân nhắc thiệt hơn, cuối cùng thay đổi chủ ý.

Có lẽ là tôi quá nhạy cảm, hay phong cách làm việc của Hải Đào là như vậy, tôi cũng không rõ.

Hành trình của chúng tôi vẫn là bí mật, ngoài bà nội và anh em Hải Ba Hải Đào thì không còn ai biết.

Như vậy tôi có thể không gây âm ỉ gì, có thể giảm bớt phiền phức.

Nhưng không ngờ, một ngày trước khi xuất phát, bỗng nhiên có cảnh sát tìm tới.

Đầu tiên tôi nghĩ phải báo cho Hải Đào, chúng tôi sớm đã bàn bạc qua, nếu cảnh sát hỏi về chuyện của Tôn Hạo Chí, tôi liền nói chi tiết sự thật, dù sao tôi thực sự không biết cái gì cả.

Hải Đào sẽ ở bên ngoài nhờ vả các mối quan hệ, sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng mục đích đến của cảnh sát lại không như tôi tưởng tượng.

“Vụ án Lý Dũng bắt cóc giết người vẫn còn điểm nghi vấn, mời cô theo chúng tôi một chuyến.”

Cảnh sát hỏi tôi một chút vấn đề cơ bản, như tên tuổi, lịch làm việc, vân vân.

Sau khi tôi trả lời từng câu một, cảnh sát hỏi lại một câu: “Cô có quen Diệp Phi không?”

Tôi sửng sốt, sau đó trả lời: “Có quen.”

“Hai người quen nhau như thế nào?”

“Chúng tôi là bạn học cùng lớp hồi cấp hai.”

“Không có quan hệ gì khác sao?”

“...” Tôi do dự một chút.

“Nếu cô không phớt hợp, chỉ e thời gian hỏi sẽ kéo dài.” Nghe ra hòa khí trong âm thanh, coi như là giọng không thương lượng.

Tôi cũng không muốn kéo dài, Điểm Điểm sẽ lo lắng.

“Trước kia chúng tôi là người yêu.”

“Nói một chút về quá trình qua lại của hai người.”

“... Lên cấp ba chúng tôi bắt đầu qua lại, sau khi chia tay một năm, công việc của chúng tôi lại lần nữa cùng một nơi, về sau tôi kết hôn thì chia tay với anh ta rồi.”

“Vài năm trước cậu ta đánh nhau, vì cô mà ngộ sát một người dẫn tới phải ngồi tù, đúng không?”

“Đúng.”

“Diệp Phi giết người vì cô, mà cô thì không lâu sau gả cho người khác, vì sao vậy?”

Tôi cảm thấy vấn đề này không liên quan đến vụ án của Lý Dũng, nhưng vẫn miễn cưỡng trả lời: “Đó là lựa chọn lúc ấy.”

Cảnh sát không dừng lại ở vấn đề này, trực tiếp chuyển sang câu hỏi khác: “Con gái cô là của Diệp Phi hay của Tôn Hạo Chí?”

Tôi không do dự, lập tức trả lời: “Là của Tôn Hạo Chí.”

Khiến mấy người cảnh sát thăm vấn liếc nhìn nhau, hỏi ngược lại: “Trước khi xảy ra vụ án, lần cuối cùng cô nhìn thấy Diệp Phi là khi nào?”

“Tháng trước.”

“Mời nói cụ thể một chút thời gian, địa điểm, còn có người nào ở đó, và đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi nghĩ một chút rồi nói ra chi tiết tình hình lúc đó.

“Sau vụ án, Diệp Phi chạy tới hiện trường đầu tiên, cô có biết tại sao anh ta sẽ xuất hiện ở đó không?”

“Tôi không biết.”

“Vậy cô không nghi ngờ gì điểm này sao? Cô đang bao che cho anh ta? Hay là căn bản cô và anh ta hợp mưu trong vụ bắt cóc này?”

“Không có, không phải như thế. Lúc đầu tôi lo lắng chồng tôi rơi xuống, về sau xác nhận anh ấy... mất, tôi đều đau lòng tự trách mình, không có nghĩ nhiều như vậy về chuyện của anh ta.”

“Sau khi kết hôn cô và Diệp Phi vẫn liên lạc, mà chồng cô Tôn Hạo Chí lại xảy ra xung đột với Diệp Phi. Diệp Phi ghi hận trong lòng, bày ra vụ giả bắt cóc với cô, mục đích là vì diệt trừ Tôn Hạo Chí, khiến cho hai người lại một lần nữa bên nhau, đúng không?”

“Không đúng.”

“Hiện tại cô và Diệp Phi đều là nghi án trong vụ bắt cóc. Nếu cô chủ động khai báo, có thể giảm bớt hình phạt.”

“Tôi không làm, vì cái gì tôi phải khiến cho con gái mình rơi vào tình hình nguy hiểm? Chúng tôi thiếu chút nữa bị chết đuối, con gái tôi bị viêm phổi, bản thân tôi cũng bị thương hôn mê rất lâu...” Tôi có chút kích động, bởi sự chỉ trích ngớ ngẩn kia.

Cảnh sát không để ý tới biện bạch của tôi, cầm bản ghi chép đứng dậy: “Vậy cô ở đây suy nghĩ lại xem có quên điều gì không, nhớ ra rồi thì nói lại cho chúng tôi biết.”

Bọn họ đi ra ngoài, để tôi ở trong phòng một mình.

Tất cả lời vừa rồi đều là thật, ngoại trừ một việc- tôi đã từng nghi ngờ qua Diệp Phi.

Hôm ấy ở trong kho hàng, tôi rõ ràng nghe được âm thanh của anh ta, còn có chiếc xe dừng ở cửa, tôi cũng tin tưởng anh ta, mà anh ta lại là người đầu tiên chạy tới, càng khiến cho người ta không thể không nghi ngờ.

Nhưng tôi chưa từng nói cho bất kỳ ai, nếu không phải cảnh sát nhúng tay vào, có lẽ tôi sẽ để chuyện này thối rữa trong lòng, vĩnh viễn không động tới.

Trước ngày hôm nay, tôi một mực trốn tránh.

Rất cuộc Diệp Phi là loại người như thế nào, tôi không biết, cũng không muốn biết.

Giả sử, tôi nói là giả sử, Diệp Phi có liên quan đến chuyện này, vậy thì sao, tra ra được manh mối khiến cho Tôn Hạo Chí sống lại sao?

Đã tự trách mình quá nhiều, hối hận quá nhiều, đau khổ quá nhiều, tôi không thể tiếp nhận thêm chút nào nữa.

Lại còn nói tôi hợp mưu với Diệp Phi bắt cóc Điểm Điểm, điều này sao có thể?

Tôi không có cách nào tin anh ta sẽ làm tổn thương chúng tôi.

Tôi nghĩ không ra đáp án, càng nghĩ càng khiến bản thân khó chịu.

Qua khoảng một hai tiếng, có cảnh sát đi vào nói: “Cô có thể đi rồi.”

Hải Đào đợi tôi ở bên ngoài, nhìn thấy tôi liền chào: “Đại tẩu, em đến chậm. Tất cả xử lý xong rồi, em đưa chị về.”

Ở trên xe, tôi hỏi Hải Đào làm thế nào cậu ta đưa tôi ra ngoài được.

Hải Đào nói: “Tìm mấy người có quan hệ, không phí chuyện gì, vốn cũng không có chứng cứ. Cảnh sát chỉ là nhận được một phong thư khiếu nại nặc danh, hỏi dò hình thức chị đi, rõ ràng không liên quan đến chị.”

“Thư khiếu nại?” Tôi nghi hoặc nhìn cậu ta.

“Vâng.” Cậu ta dừng lại trước đèn đỏ: “Nội dung cụ thể em không rõ lắm, có điều đều là bịa đặt, không cần lo lắng.”

Cậu ta không nhắc tới Diệp Phi, tôi cũng không hỏi.

Thời gian lạnh nhất đã qua, giờ phút này ánh mặt trời vừa phải, ấm áp xuyên qua cửa kính xe, rơi trên khuôn mặt tôi.

Tôi day huyệt thái dương hơi đau, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ xe, không biết thời tiết ở Canada sẽ như thế nào?

Những ngày cuối cùng trôi qua rất nhanh---mưa sấm ít đồ sợ không mua được, đóng gói hành lý, giải quyết thủ tục liên quan. . .

Mặc dù có Hải Ba Hải Đào giúp đỡ nhưng vẫn lộn xộn rối thành một đống.

Thật ra trong việc này, cũng không phải không có mấy chuyện tác động, đại để vẫn là trong tiềm thức của tôi muốn để công việc của bản thân lu bù lên thời.

Một ngày trước khi đi, bà nội nói muốn ở với Điểm Điểm một tối, tôi đưa con bé đến rồi tự mình lái xe về nhà.

Đương nhiên tôi cũng có thể ngủ lại chỗ bà, nhưng tôi muốn trở về, dù sao cũng là đêm cuối cùng ở nhà.

Mặc dù xe trên đường không nhiều lắm, tôi vẫn lái cực kỳ chậm.

Sắp rời xa thành phố này, tôi muốn nhìn nó rõ hơn một chút, có lẽ lần sau trở về tất cả đã thay đổi.

Thời gian không cách nào quay ngược, tôi vẫn luôn không chịu đối mặt với hiện thực, là khi rời đi.

Thành phố này đem đến cho tôi vô số khổ đau cùng vui vẻ, vậy để tôi nói với nó tiếng tạm biệt. . .

Tôi lòng vòng dạo quanh nội thành, qua thật lâu mới về nhà.

Khi sắp đến khu nhà, tôi lái chậm dần, một chiếc xe màu đen từ góc tối của lối rẽ bỗng chạy ra, ngăn trước đường đi của tôi.

Tôi đạp thắng xe, xe đột ngột dừng lại.

Cửa xe phía trước mở ra, Diệp Phi bước xuống.

Tôi không muốn gặp lại anh ta, nhưng hiện giờ lái xe quay lại hình như đã quá muộn.

Anh ta bước thật nhanh về phía tôi, mà tôi, như thần xui quỷ khiến bỗng lòng thắng xe.

Tôi không đạp phanh, xe ở trên sườn đồi theo quán tính, đi vòng qua Diệp Phi.

Anh ta hoàn toàn có thể tránh ra, nhưng sau khi thấy xe chuyển động, lại đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Khoảng cách càng lúc càng gần, tôi thấy anh ta hơi nhăn mày, bỗng nhiên giật mình bừng tỉnh, dẫm lại phanh xe.

Nhưng có lẽ đã đâm vào chân anh ta, phía sau anh ta nhoáng lên một cái, ngã xuống.

“A!” tôi khẽ kêu lên, vội vàng xuống xe xem sao.

Diệp Phi một tay chống mặt đất, chậm rãi đứng lên.

Tôi vốn định lập tức tránh ra, nhưng nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của anh ta, vẫn lại mở miệng hỏi: “Không sao chứ?”

Diệp Phi lắc đầu: “Nếu anh có sao, em sẽ tha thứ cho anh chứ?”

Anh ta là tôi thừa nhận anh ta đã làm việc cần tôi tha thứ sao?

Trong lòng tôi lạnh lẽo, xoay đầu đi.

Diệp Phi bước một bước tới gần tôi: “Tiểu Tây, bọn em định đi Canada?”

Tôi nhìn anh ta một cái, tôi không muốn hỏi tại sao tôi giữ bí mật như vậy mà anh ta lại biết.

Diệp Phi nói tiếp: “Anh biết cảnh sát đã gọi em đến để xét hỏi, cũng biết em nghi ngờ anh. Trong khoảng thời gian này anh vẫn nhịn không tới tìm em, bởi vì anh biết rõ, hiện tại em không muốn gặp anh, Sự việc biến thành như vậy, anh cũng không ngờ tới...”

Anh ta giải thích, nhưng những lời này tôi đều không muốn nghe.

Tôi chỉ muốn nghe một câu—Anh ta không liên quan gì tới tất cả chuyện này.

Nhưng anh ta đã đi qua trọng điểm.

Cuối cùng tôi nhịn không được mà cắt ngang lời anh ta: “Diệp Phi! Rốt cuộc anh muốn làm gì? Anh có quan hệ gì với Lý Dũng?”

Diệp Phi bất đắc dĩ nở nụ cười: “Chẳng lẽ em thật sự cho rằng anh sẽ tìm người bắt cóc em và Điểm Điểm?”

Đúng, tôi tin tưởng Diệp Phi sẽ không làm hại tôi và Điểm Điểm, nhưng những gì tôi tận mắt thấy, là như thế nào?

Tôi lau trán, bực bội khó chịu, để tôi yên đi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chân tướng

Editor: Càn

Diệp Phi thờ dài, không vòng vo nữa, kể lại từ đầu.

“Anh có quen Lý Dũng. Bảy năm trước, bọn anh bị nhốt cùng một phòng trong ngục, chuyện bên trong em không hiểu được, nhiều lúc anh không thể lựa chọn... Tóm lại anh nợ hẳn một ân tình. Sau khi ra tù, hẳn tới tìm anh, nói muốn hùn vốn kinh doanh. Con người của Lý Dũng rất khó cự tuyệt. Giữa bọn anh có mối quan hệ lợi ích, nhưng anh không nhúng tay vào con đường hắc đạo, cũng không làm chuyện gì tổn hại lương tâm. Về sau, xảy ra xung đột giữa hẳn là Tôn Hạo Chí, trong một thời gian ngắn đã bị thất bại thảm hại. Khi hẳn cùng đường liền tìm đến anh, là anh giúp hẳn ẩn nấp.”

“Lúc đầu anh chỉ định bảo toàn tính mạng cho hẳn, trả hẳn ân tình. Nhưng khi ấy anh nhìn thấy...” Lại một lần nữa Diệp Phi thờ dài, hạ giọng nói: “Tiểu Tây, nếu em là anh, nhìn thấy con mình bị cướp đi, vợ mình bị hành hạ, em sẽ làm gì? Sẽ đối phó với bọn xã hội đen vô pháp vô thiên ấy như thế nào, còn có biện pháp gì?”

Diệp Phi dừng lại, cúi đầu nhìn tôi.

Tôi đã đứng không vững nữa rồi, đành tựa vào xe, ôm cánh tay.

“Cho nên anh và Lý Dũng hợp mưu diệt trừ anh ấy?”

Tôi mệt mỏi đưa ra câu hỏi ấy, một trận đau lòng nổi lên.

Diệp Phi do dự một hồi, mới cẩn thận trả lời: “Nếu anh nói, chuyện anh và Lý Dũng giết người không giống nhau, em có tin không? Trong kế hoạch của

anh, anh sẽ giúp Lý Dũng, giúp hắn đoạt được chiếc ghế đứng đầu trong xã hội đen, đẩy thế lực của Tôn Hạo Chí xuống, như vậy sẽ không cách nào khống chế bọn em nữa.”

“Anh không ngờ tở Lý Dũng đá anh sang một bên, đơn độc hành động. Nếu anh biết Lý Dũng sẽ làm hại em và Diễm Diễm, sao anh có thể đồng ý chứ? Về sau anh ở chỗ hắn ẩn nấp, nhìn thấy hắn chụp ảnh Diễm Diễm mới đoán được kế hoạch của hắn. Khi anh tìm đến hắn, hắn đã hoàn toàn mất khống chế... Anh không thể ngăn cản hắn.”

“Anh thừa nhận, anh từng có ý nghĩ để cho Tôn Hạo Chí biến mất, khiến hắn hai bàn tay trắng, nhưng anh chưa từng có ý định giết hắn. Bởi vì anh biết, em và Tôn Hạo Chí sống cùng nhau bao năm như vậy, không thể không có chút tình cảm. Nếu hắn chết em nhất định sẽ rất đau lòng. Anh không muốn như vậy...”

Khi Diệp Phi nói những lời này, tôi vẫn cúi đầu, không nhìn biểu cảm của Diệp Phi.

Nhưng từ giọng nói của anh ta, tôi nghe được do dự đau khổ mà trước nay anh ta chưa từng có.

“Hôm ấy trên bờ sông nhìn thấy em đau lòng như vậy, trong lòng anh cũng không thoải mái chút nào. Mấy ngày nay anh luôn nghĩ, Tôn Hạo Chí vì cứu bọn em, thậm chí chịu trả giá bằng tính mạng của bản thân, người như vậy, sẽ không phải là một người xấu, anh nghĩ là anh đã làm sai ở đâu rồi...”

“Anh không nên không nghe em giải thích...”

Giọng của Diệp Phi càng ngày càng nhỏ, nhưng từng chữ anh ta nói ra tăng tăng lớp lớp rơi xuống đè nặng trong lòng tôi.

Bi kịch này quả nhiên do một tay tôi tạo nên.

Nếu ngay từ đầu tôi kiên quyết tránh né Diệp Phi, nếu tôi giải thích chân tướng không để Diệp Phi hiểu lầm, thì anh ta sẽ không khuấy đảo mọi thứ, có lẽ căn bản kết cục sẽ không như thế này.

Trời biết, tôi vốn dĩ chỉ muốn giảm bớt đau khổ, nhưng kết quả lại là gây thương tổn cho mọi người.

Sự việc cho đến thời điểm này, tôi buộc phải nói chân tướng cho Diệp Phi, vì thanh danh của Tôn Hạo Chí.

Lại lần nữa rạch ra vết thương đã lên sẹo, chung quy vẫn là chịu trách nhiệm về hành vi của bản thân.

Tôi mở miệng, không nhìn anh ta.

“Diệp Phi, chuyện này tôi và anh đều có trách nhiệm. Tôi lên nói sớm hơn cho anh, Diễm Diễm không phải con gái anh, năm ấy tôi gả cho Tôn Hạo Chí, chính vì Diễm Diễm là con gái của anh ấy. Anh tính thời gian không sai, khi anh còn trong trại giam, tôi đã sống với Tôn Hạo Chí---bởi vì năm đó Tạ Tứ phao tin muốn giết anh, tôi không còn cách nào... Là tôi chủ động đến tìm Tôn Hạo Chí, đề xuất điều kiện, lấy bản thân tôi đổi lấy an toàn cho anh...”

“Đây không phải chuyện to tát gì, Tôn Hạo Chí thực hiện lời hứa, mà tôi cũng trả giá tương ứng. Không có chiếm đoạt, không có cái gì không công bằng. Ban đầu, đó chỉ là một giao dịch, thậm chí tôi còn không nghĩ tới Tôn Hạo Chí sẽ lấy tôi. Trước kia tôi vẫn cho rằng anh ấy vì tôi mang thai con của anh ấy nên mới có ý kết hôn với tôi, giờ ngẫm lại, có lẽ căn bản không phải như vậy.”

“Là tôi, vẫn không có biện pháp nào đối mặt, tôi và anh là không cam lòng kết cục như vậy, bắt đầu một cách ô nhục như thế với anh ấy... Những năm gần đây, tôi luôn không vui vẻ, không phải vì anh ấy không đối xử tốt với tôi, là tôi tự mua dây buộc mình, không thoát ra được. Nhiều lúc tôi đem buồn bực của bản thân áp lên người anh ấy, ngay cả tôi cũng đã quên, đây rõ ràng là lựa chọn của chính mình tạo ra...”

Trải qua một thời gian dài, rốt cuộc bí mật ở trong lòng tôi cũng bị nói ra, tôi vốn lo lắng sau khi Diệp Phi biết chân tướng sẽ đau lòng tự trách.

Tôi cũng không nguyện để cho bất kỳ ai biết chuyện tôi và Tôn Hạo Chí bí mật qua lại lúc đó, cho dù xuất phát từ nguyên nhân gì, với tôi mà nói, bản đứng chính mình cũng không phải chuyện về vang gì.

Nhưng giờ đây, khi tôi nói ra toàn bộ sự thật, lại phát hiện trong lòng chỉ có thư thái.

Thì ra tôi sớm đã không để ý đến những chuyện này rồi.

Tôi không còn gì để nói, Diệp Phi cũng bế tắc đứng ở đó.

Trong lòng anh ta hẳn không dễ chịu, loại chuyện như thế này không ai có thể chấp nhận ngay được.

Kỳ thật nếu lần trước tôi kể cho anh ta, anh ta cũng chưa chắc đã tin.

Mọi người luôn muốn tin vào cái bản thân muốn tin, có lúc sự thật, chỉ khi đầu rơi máu chảy mới hiểu rõ.

Giống như tôi, qua nhiều năm như vậy, tôi vẫn cho rằng bắt đầu của tôi và Tôn Hạo Chí là anh ấy lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Nhưng mấy ngày nay, tôi vứt bỏ thành kiến, bình tĩnh nghĩ lại, rõ ràng là bản thân tôi đề xuất điều kiện, vì sao lại trách anh ấy?

Nói cho cùng, chỉ vì tôi vi phạm đạo đức chính mình, cho nên tôi luôn muốn trách cứ người nào đó, duy trì lòng tin của bản thân...

Tôi đã hận chết bản thân mình.

Nếu như lúc này, tôi lại chối bỏ trách nhiệm, ra về người vô tội bị hại mà chỉ trích Diệp Phi, vậy thì tôi thật sự hết thuốc chữa rồi.

Bây giờ, việc tôi có thể làm, chỉ có tiếp tục sống, đối mặt với sai lầm của chính mình.

Chúng tôi cứ như vậy trầm mặc thật lâu, rốt cuộc Diệp Phi thở dài thật mạnh.

“Anh...” Anh ta vỗ trán chính mình: “Vậy mà anh lại sai lầm như vậy...”

“Năm đó anh không có năng lực bảo vệ em, giờ đây anh lại tự cho mình là đúng tới ‘giải cứu’ em. Nếu anh không nhúng tay, có lẽ Lý Dũng không có cơ hội...”

“Anh chỉ nhìn thấy em không vui vẻ, hoàn toàn không nghĩ tới, em vì cứu anh...”

“Nhưng anh đã làm cái gì thế này!”

“Xin lỗi em, tất cả đều là lỗi của anh...”

Diệp Phi nói đứt quãng xong, tinh thần càng lúc càng sa sút.

Tôi không cách nào nghe anh ta nói tiếp được nữa, mở miệng cắt ngang.

“Đừng nói nữa, Diệp Phi. Sự việc đã xảy ra, tôi và anh đều có trách nhiệm. Cho dù về mặt đạo đức, hay là tình cảm, chúng ta đều nên chấp nhận trừng phạt. Trên thực tế, tôi sai còn nhiều hơn anh.”

Sau khi hít sâu một hơi, tôi quay ra Diệp Phi, để anh rõ quyết tâm của tôi: “Tôi đã quyết định đưa Điểm Điểm rời đi, chúng tôi sẽ tới một vùng đất mới, làm lại từ đầu. Anh... tự mình bảo trọng.”

Diệp Phi đứng trước mặt tôi, nhìn vào mắt tôi.

Tôi không biết anh ta muốn tìm điều gì trong mắt tôi, nhưng lúc này đây đối mặt với anh ta, tôi thật sự rõ ràng, tất cả đã kết thúc.

Trong ánh mắt chăm chú nhìn tôi của Diệp Phi, tôi nhận thấy vô số cảm xúc phức tạp, luân phiên biến hóa, mãi đến khi anh ra chậm rãi nói ra mấy chữ.

“Không thể cho anh một cơ hội nữa sao?”

Tôi lắc đầu.

“Diệp Phi, anh vẫn không rõ, không thể quay lại được nữa. Kể từ ngày tôi chọn đi tìm Tôn Hạo Chí, tôi đã không nghĩ chuyện tái hợp cùng anh. Huống chi, vài năm nay, là anh ấy ở bên cạnh tôi, cho tôi một gia đình, dễ dàng tha thứ những tật xấu của tôi, luôn bảo vệ tôi... Tôi không có khả năng quên đi những điều này để làm lại từ đầu.”

Diệp Phi không nói gì, cũng không động đậy, anh ta cứ như vậy đứng ở đó.

Nhưng tôi không thể, tôi phải về nhà rồi.

Tôi nói với anh ta: “Diệp Phi, chúng ta tạm biệt nhé. Anh quên tôi đi, anh sẽ sống thật tốt.”

Tôi xoay người về chiếc xe, chuẩn bị quay xe, đổi hướng đi.

Khoảng khắc đóng cửa xe, tôi nghe thấy Diệp Phi nói một câu.

Âm thanh của anh ta không lớn, đủ để tôi nghe rõ ràng.

“Tiểu Tây, em yêu anh ta rồi...”

Ánh mắt tôi ươn ướt, không phải vì lần nữa rời xa Diệp Phi, mà vì tôi rốt cuộc phát hiện bản thân mình lĩnh ngộ ra điều này quá muộn.

Sáng sớm hôm sau, tôi đi đón Điểm Điểm, bà nói nhiều tuổi rồi, không đối diện được với biệt ly nên không đi tiễn chúng tôi.

Tôi ôm bà, đồng ý với bà khi đến đó sẽ gọi điện thoại về, bà một mình phải hết sức giữ gìn sức khỏe.

Điểm Điểm nói, con bé thường xuyên cùng bà xem video, để bà không nhớ chúng tôi.

Cánh cửa sau lưng nhẹ nhàng khép lại, Điểm Điểm nắm tay tôi nói: “Ma ma, đừng sợ, về sau con sẽ chăm sóc ma ma.”

Con bé ngoan như vậy, tôi cũng phải phấn chấn lên.

Hải Ba Hải Đào tới đón, đưa chúng tôi ra sân bay.

Phần lớn hành lý đều đã gửi qua trước, đồ mang bên người không nhiều, tôi bảo với bọn họ không cần phiền lòng.

“Đương nhiên phải tiễn rồi, về sau không biết có cơ hội giups nữa không...” Hải Ba phụ giúp đem hành lý trên xe xuống, cười có chút miễn cưỡng.

Dù gì quen biết lâu như vậy, luôn được bọn họ chiều cố, trong lòng tôi cũng có chút không lờ.

Hải Đào ngược lại không đa cảm như vậy, chỉ dặn dò chuyện sau khi đến Canada.

Tôi nói với cậu ta: “Được, Hải Đào, cậu nói nhiều lần rồi. Nếu không tìm được người đón chúng tôi, thì gọi điện thoại, tôi đã nhớ kỹ rồi. Địa chỉ bên đó, giao thông, phương pháp liên lạc tôi đều đem theo, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Cậu ta cười nói: “Kỳ thật em nên đưa mọi người đi, nhưng bên này, thật sự không thể đi được...”

Tôi lắc đầu: “Không sao, tôi hiểu. Cho dù cậu đưa chúng tôi đi, cũng không thể thường xuyên ở bên đó. Bất kể chuyện gì, sau cùng vẫn phải chính mình đối mặt.”

Khóe miệng Hải Đào động vài cái, như muốn nói gì lại thôi.

Có lẽ chỉ là lo lắng cho chúng tôi...

Đổi xong vé máy bay, gửi xong hành lý, bước tiếp theo là xuất cảnh rồi.

Tôi nói với Hải Ba Hải Đào: “Đến đây thôi, cảm ơn các cậu!”

Hải Ba làm bộ nén giận nói: “Đại tẩu thật là, còn nói những lời khách khí như vậy.”

Hải Ba lại dặn dò một lần nữa: “Có chuyện gì nhớ gọi điện thoại, dù xa mấy em vẫn có thể giúp được.”

Tôi gật đầu đồng ý.

Hàng người phía trước càng ngày càng ngắn, sắp đến lượt chúng tôi rồi.

Điểm Điểm bỗng nhiên vẫy vẫy tay về phía sau: “Chú Hải Ba, chú Hải Đào, hẹn gặp lại! Cháu sẽ rất nhớ mọi người!”

Tôi cũng quay đầu nói lời tạm biệt với bọn họ.

Nhất định phải đi vào rồi.

Trong nháy mắt xoay người ấy, tầm mắt của tôi vô tình đảo qua sảnh, một bóng dáng quen thuộc ở phía xa xa sau đám người.

Anh ta vẫn đến đây.

Tôi thật sự không muốn gặp, thiếu niên trong sáng như ánh mặt trời trong hồi ức ấy, trở nên buồn bực cô đơn như vậy.

Hướng về phía trước, sẽ qua thôi.

Tôi không quay đầu lại, chỉ đưa tay lên trên đầu, quơ quơ nhẹ nhàng.

Tạm biệt nhé!

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Hai người đang cái làm gì?

Editor: Càn

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Thời gian đầu Điểm Điểm còn oán giận không vui vì nghe không hiểu gì cả, bây giờ mỗi ngày về nhà đều la hét lại kết thêm bạn mới trong trường mẫu giáo.

Tôi cũng dần thích nghi với cuộc sống nơi này.

Người Trung Quốc trong thành phố này rất nhiều, còn nhiều hơn trong tưởng tượng nữa.

Máy bay còn chưa hạ cánh đã có thể nhìn thấy biển hiệu chào đón bằng tiếng Trung.

Phố người Hoa nhỏ hơn so với thành phố ở Trung Quốc, chỉ cần là muốn đồ gì thì cơ bản đều có thể mua được.

Có mấy quán đồ ăn cũng có thể nói là hương vị giống ở quê nhà.

Ngân hàng, bưu điện, siêu thị... đâu đâu cũng có nhân viên nói tiếng Trung làm việc.

Trước khi chúng tôi đến Canada, Hải Đào đã cẩn thận giúp chúng tôi thuê nhân viên kế toán cao cấp và bác sĩ gia đình.

Tôi bắt đầu tin rằng, ở đây, dù không biết một câu tiếng Anh cũng vẫn có thể sống thoải mái.

Thậm chí, tại phố người Hoa, tiếng Quảng còn quan trọng hơn tiếng Anh.

Nơi chúng tôi sống mặc dù không có phố người Hoa ở xung quanh, cuộc sống vẫn rất thuận tiện.

Tôi thích khu này.

Mỗi nhà đều có một sân cỏ lớn, không khí tươi mát khiến người ta bắt giác hít sâu, ngẩng đầu nhìn thấy bầu trời xanh lam đến kinh ngạc, ánh mặt trời trong veo thuần khiết.

Tất cả những gì cần làm là hòa vào cảm giác yên bình này.

Lúc tản bộ có thể sẽ gặp người da trắng nhiệt tình mỉm cười chào hỏi chúng tôi, như thể bạn bè quen thân từ lâu lắm rồi.

Có đôi khi cũng sẽ gặp người Châu Á.

Sau khi kết bạn với một hàng xóm người Trung Quốc, liền xả ra một tràng những rắc rối phức tạp của người Hoa.

Hội người cao tuổi, du học sinh, người mới di cư, người di cư lâu năm, hội đồng hương, giáo hữu hội, vì là khuôn mặt mới nên rất dễ thu hút sự chú ý.

Nơi có nhiều người Trung Quốc, đặc biệt là nơi có đàn bà con gái nhiều tiền lắm thời gian rồi, tuyệt không thể thiếu được chính là tám chuyện.

Có người bắt đầu thăm dò thân phận của tôi.

Rất rõ ràng tôi không giống các bà “trông nhà” ở đây, mặc dù cũng một mình đem con trông nhà, nhưng trước giờ tôi chưa từng nhắc tới chuyện chồng mình.

Bọn họ mỗi lần hỏi tôi “Khi nào thì chồng cô tới?”, tôi chỉ cười cười lắc đầu trả lời: “Anh ấy không đến.”

Cũng không phải tôi cố làm ra vẻ huyền bí, chỉ là tôi không muốn đối mặt với xúc động bùi ngùi của các nàng.

Hơn nữa, không biết tại sao, mặc dù tôi biết rõ không có khả năng, nhưng lại luôn cảm thấy anh ấy ở ngay bên cạnh chúng tôi.

Tôi không phải là người mê tín, nhưng có một số việc không thể nói rõ được.

Đặc biệt trong khoảng thời gian gần đây, loại cảm giác khác thường này luôn rất mãnh liệt.

Chớp mắt nào đó, tại một góc ở đâu đấy, trong lúc vô tình có thể thoáng thấy một bóng dáng mơ hồ, thật sự rất giống anh ấy.

Tôi nghĩ có thể là tôi nhìn nhầm, đó có thể chỉ là một người đàn ông có vóc dáng giống mà thôi.

Nhưng, phải giải thích sao đây cái cảm giác quen thuộc này?

Đó tuyệt đối không phải cảm giác đến từ người xa lạ.

Tôi bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ là tâm lý tôi có vấn đề?

May mắn thay loại cảm giác này chỉ giăng co trong vài ngày, sau đó dần dần biến mất.

Tôi nhẹ nhõm thở phào một hơi, nhưng cũng đồng thời có chút thất vọng.

Kỳ thật trong nội tâm tôi có ít nhiều chờ đợi chờ đợi, dù cho là ảo giác, có thể cảm thấy anh ấy đang ở quanh mình cũng tốt.

Cảm giác mới mẻ lúc ban đầu đã qua, lặng yên trống rỗng kéo tới.

Mỗi một ngày đều như ngày hôm trước, mỗi một đêm đều giống như đêm hôm trước.

Ngày trôi qua quả thực quá yên ả, chỉ là cảm giác giác yên bình này đem đến cho tôi một khoảng trống quá lớn, không biết nên làm thế nào bù vào.

Tôi biết “bệnh” của mình còn lâu mới khỏi, có lúc chỉ là giấc ngủ trưa ngắn ngủi thôi mà cũng trong mơ khóc đến tê tâm liệt phế, đau lòng không chịu nổi mới tỉnh lại, lau lau khóe mắt lại không có nước mắt.

Vì thế tôi càng thêm sợ ở một mình, bắt đầu cố gắng sắp xếp việc cho bản thân làm, trải kín thời gian biểu.

Đi ESL học tiếng anh, lớp học có một nửa là người Hoa.

Tiếng anh vẫn chưa luyện tốt, tiếng Trung trợ trợ có thể nghe hiểu.

Có người đưa tôi đi giáo hội người Hoa, phân bè kết đảng khiến cho người ta đau cả đầu.

Ngược lại, khu người nước ngoài ở gần đó, đối xử bình đẳng.

Tôi vốn không có tín ngưỡng tôn giáo, mới đầu chỉ vì giết thời gian nên mới đi giáo hội, về sau hình thành thói quen, mặc dù chỉ vì tiếp xúc với càng nhiều người thì càng tốt.

Điểm Điểm rất nhanh đã chơi cùng với các bạn nhỏ người nước ngoài, con bé có khuôn mặt của đứa bé Trung Quốc nên rất được hoan nghênh, ngay cả tôi cũng bởi vậy mà kết bạn được không ít người.

Có điều, bất đồng ngôn ngữ nên có chút giới hạn khi chào hỏi, nói chuyện thời tiết

các kiểu thì còn lâu mới tới.

Được coi là bạn bè thì chỉ có thể nói đến hai cha con họ Lương.

Lương Đông là người di dân lâu rồi.

Mười mấy năm trước đi du học, một lèo cầm học vị thạc sĩ bác sĩ, kết hôn sinh con, định cư luôn bên này.

Đáng tiếc là bà Lương mất năm năm trước, để lại một đứa con trai duy nhất, Lương Tu.

Lương Tu là công dân Canada đích thực, tiếng Anh mới chính là tiếng mẹ đẻ của thằng bé, diện mạo cũng giống đứa bé nước ngoài, ngay đến màu tóc màu mắt cũng nhạt hơn Điểm Điểm rất nhiều.

Chúng tôi gặp nhau ở giáo hội, vì đều là người Trung Quốc, vừa bắt chuyện vài câu đã phát hiện chúng tôi ở cùng một khu, chỉ cách nhau có mấy tòa nhà.

Vì thế, dần dần quen biết nhau.

Tính tình Lương Đông ôn hòa, cũng không hỏi quá nhiều việc tư của người khác, nói chuyện với anh ta thường rất thoải mái.

Ngoài ra anh ta cũng rất nhiệt tình, giúp đỡ người mới di dân như tôi rất nhiều.

Lương Tu và Điểm Điểm bằng tuổi, bình thường bộ dáng hư hỏng phá phách, đối với người nào cũng tinh bơ phớt lờ, nhưng lại rất thích nói chuyện với Điểm Điểm.

Tiếng Trung thì kém, tiếng Anh thì không lưu loát, lại có thể nói chuyện với nhau.

“Lương Tu, cậu nói tiếng Trung thật sự rất kém!” Điểm Điểm đỡ trán, không kiên nhẫn gì nói với Lương Tu.

Tôi ở một bên nhìn bọn chúng nói chuyện phiếm, chỉ thấy Lương Tu đứng dưng nói: “Thì sao?”

Điểm Điểm cực kỳ nghiêm túc nói với cậu ta: “Tin tớ đi, thật sự rất kém cỏi.”

“Tiếng Anh của cậu cũng rất kém cỏi.” Phát âm của Lương Tu không chuẩn, vốn từ nghèo nàn nhưng lời nói lại vô cùng sắc bén.

Miệng nhỏ của Điểm Điểm cong lên, quay đầu bỏ đi.

Trên mặt Lương Tu hiện lên xấu hổ, lại đuổi theo sau, cẩn thận nói: “VẬY về sau cậu dạy tớ tiếng Trung, tớ dạy cậu tiếng Anh, được không?”

Đề nghị của cậu bé rất hay, Điểm Điểm ngẫm lại cũng đồng ý, không đổi nữa, một lúc sau lại nói cười ầm ĩ với cậu bé.

“Bình thường Lương Tu rất ít nói tiếng Trung, chỉ khi nói chuyện với Điểm Điểm nhà em mới chịu nói.” Lương Đông đến gần, cũng nghe đối thoại của hai đứa nhỏ.

Tôi cười nói: “Như vậy rất tốt, vốn dĩ tôi còn sợ Điểm Điểm không theo kịp tiếng Anh. Giờ tụi nó giúp nhau học tập, anh cũng chẳng cần phải lo lắng chuyện tiếng Trung của Lương Tu không tốt nữa.”

Lương Đông ngồi xuống bên cạnh tôi, nhìn Lương Tu lắc đầu nói: “Thật ra Lương Tu cơ bản đều nghe hiểu được, chỉ là không chịu nói. Lúc thằng bé còn nhỏ, mẹ nó vẫn dạy nói tiếng Trung. Về sau một mình tôi nuôi nó, liền không để ý tới việc này. Tới khi phát hiện ra, nó đã không nói tốt tiếng Trung nữa. Càng nói không tốt, càng không chịu nói, là tôi sơ suất.”

Kỳ thật anh ta vừa phải làm việc, vừa phải chăm sóc gia đình, có thể nuôi Lương Tu thành như vậy là tốt lắm rồi.

“Xung quanh không có ngôn ngữ thì sẽ như vậy.” Tôi khuyên anh ta.

Lương Đông gật đầu: “Môi trường có ảnh hưởng rất lớn. Kỳ thật bây giờ em lo lắng Điểm Điểm không theo kịp tiếng Anh, có lẽ không được bao lâu sẽ lại lo lắng con bé quên tiếng Trung.”

Tôi cười: “Chỉ mong không phải có ngày đó.”

Lương Đông đề nghị với tôi: “Tuần sau tôi đưa Lương Tu đi tham gia quân đội cho trẻ em người Hoa, Điểm Điểm nhà em có muốn đi cùng không?”

“Quân đội cho trẻ em?” Tôi không hiểu lắm: “Có khổ nhọc lắm không?”

Thế là Lương Đông giải thích cho tôi một hồi.

Nghe có vẻ khá hay, đi tiếp xúc thiên nhiên, so với suốt ngày ở nhà cùng tôi tốt hơn rất nhiều.

“Vậy để Điểm Điểm cùng đi đi.” Tôi đồng ý.

Dưới sự giúp đỡ của Lương Đông, Điểm Điểm và Lương Tu cùng gia nhập quân đội cho trẻ em người Hoa.

Lần đầu tiên trở về sau hoạt động, cực kỳ vui vẻ kể lại những gì đã học được.

Tôi bị sự vui vẻ của con bé làm cho cười không ngớt, xem ra con bé đã dần dần thoát khỏi bóng ma mất đi người cha.

Đáng tiếc, tôi vẫn không thể.

Dù rằng tôi đã tìm rất nhiều việc cho mình làm, nhưng chỉ là ban ngày bận rộn, đêm đến, tôi vẫn rất khó đi vào giấc ngủ.

Mặc dù ngủ cũng là trạng thái chấp chờn.

Vô tình sẽ tỉnh lại, hết sức tỉnh táo.

Tôi bắt đầu đếm ngày anh ấy rời xa chúng tôi, nhưng không cách nào tính sự lo lắng như này còn bao lâu.

Không ngờ tới, tại một nơi xa xôi như thế này, tại một nơi hoàn toàn cách xa hồi ức, vậy mà lúc nào tôi cũng nhớ tới anh ấy.

Từng đêm, từng buổi sớm mai, mỗi lần mở cửa, tôi đều ảo tưởng anh ấy xuất hiện ở đây.

Lúc ban đầu, tôi cố gắng kiềm chế, mỗi lần hình bóng anh ấy xuất hiện trong trí não, tôi đều lập tức đứng lên tìm việc gì đó để làm.

Bên cạnh ấ lại có cảm giác vô cùng mâu thuẫn, hưng hăng áp chế như vậy, liệu có hay không một ngày tôi sẽ quên đi hình dáng của anh ấy?

Nhưng sự thực chứng minh, nỗi nhớ nhưng chỉ ngày càng mãnh liệt.

Đây có lẽ cũng là lẽ thường!

Cũng may có Điểm Điểm.

Con bé nhạy cảm, mỗi lần thấy cảm xúc của tôi thay đổi sẽ tới nói chuyện trong trường học, chọc tôi vui vẻ.

Có đôi khi sẽ cố ý phóng đại nói xấu Lương Tu, nói cậu bé ngạo mạn như thế nào, không ân cần đối với con bé như những bạn khác.

Tôi cười trộm, thật ra Lương Tu đối với con bé vô cùng tốt, Điểm Điểm còn thường bắt nạt cậu bé.

Tôi bảo con bé không được bắt nạt Lương Tu, con bé mở to mắt nói: “Con bắt nạt cậu ta? Là cậu ta bắt nạt con thì có?”

Sau đó liên tiếp kể về các việc xấu của Lương Tu.

Nhưng khi vào tai tôi, rõ ràng là Lương Tu nhường nhịn con bé.

Cái này thật đúng là một đũa nguyệt đánh một đũa nguyệt chịu!

Nhắc đến Lương Tu cũng là đứa bé đáng thương, từ lời nói của cậu bé, đã không còn nhớ rõ khuôn mặt của mẹ nữa.

Tôi nghe cậu bé nói như vậy, khó tránh khỏi ngập tràn yêu thương.

Có lúc sẽ làm nhiều đồ ăn ngon, kêu Điểm Điểm gọi cậu bé tới cùng ăn.

Nếu Lương Đông tăng ca, tôi cũng chủ động mời Lương Tu tới.

Lương Đông áy náy không tới, tôi bảo anh ta không cần khách sáo.

Anh ta nói muốn mời tôi ăn cơm, tôi vẫn luôn tìm đủ loại lý do cự tuyệt.

Tôi chỉ là thương Lương Tu, không muốn làm chuyện khác khiến người ta hiểu lầm.

Lương Đông là người thông minh, lập tức hiểu rõ.

Anh ta cũng không dây dưa, chỉ ngẫu nhiên tìm cơ hội cảm ơn tôi, ví dụ như, lúc tới đón Lương Tu, giúp tôi thay bóng đèn, sửa chốt cửa các kiếu.

Giới hạn giúp đỡ giữa chúng tôi chỉ có thế.

Thời gian qua nhanh.

Không giống như ở quê của chúng tôi, nơi này mùa xuân ấm áp tươi xinh, trời trong xanh động lòng người.

Lúc thay chiếc áo đơn cho Điểm Điểm, Điểm Điểm và Lương Tu sắp tham gia hoạt động dã ngoại rồi.

Bởi vì xe của tôi đang đem đi sửa, tôi liền đi nhờ xe Lương Đông, tiễn Điểm Điểm đi tham gia hoạt động.

Trước khi xuất phát có một nghi thức đơn giản.

Nhìn Điểm Điểm đứng trong đội ngũ, tôi phát hiện dường như con bé cao lên một chút.

Nếu như Tôn Hạo Chí nhìn thấy con bé mặc quân phục, bộ dáng nghiêm trang, sẽ cực kỳ tự hào...

Tôi thầm ôm cánh tay, để cho bản thân thôi nghĩ lung tung.

Điểm Điểm đi lên xe bus, ở trong xe vẫy vẫy tay về phía tôi.

Xe chậm rãi đi xa, tôi bỗng nhiên không biết tiếp theo nên làm cái gì.

Đây là lần đầu tiên sau khi đến Canada tôi chỉ còn lại một mình.

Tôi vẫn đi nhờ xe của Lương Đông trở về.

Khi đi ngang qua khu phía tây, anh ta lại mời tôi: “Chỗ này có một nhà hàng không tệ, tôi mời em.”

“Không cần đâu.” Tôi nhất thời không tìm được có.

Lương Đông cười nói: “Dù sao cũng phải cho tôi một cơ hội cảm ơn em chứ. Nếu không thì tôi thay Lương Tu cảm ơn...”

Anh ta đã cho xe giảm tốc độ, đỗ lại ven đường.

Nơi này đích thực là một nhà hàng rất tốt.

Cửa kính trong suốt đến tận mặt đất, bên ngoài là cảnh biển, tiếng đàn uyển chuyển khe khẽ tấu lên, đồ ăn tinh xảo ngon miệng, thật sự không phụ cái giá niêm yết trên thực đơn.

Chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện, phần lớn đề tài là vấn đề giáo dục con trẻ.

Anh ta nói, tương lai định đưa Lương Tu về nước bồi dưỡng tiếng Trung, tôi cười nói, đây đúng là một vòng luẩn quẩn, bao nhiêu người tìm đủ biện pháp để con cái được xuất ngoại học hành.

Lương Tu để lại tiền bo, mời tôi ra bãi biển tản bộ.

Anh ta giải thích cho tôi, bây giờ tình hình không giống, còn có rất nhiều người nước ngoài học tiếng Trung đi khai thác thị trường Trung Quốc, thân là Hoa kiều sao có thể bỏ đi cái ưu thế này.

Tôi biết anh ta nói không sai, có điều việc này, tôi chưa từng suy xét qua.

Bình yên nơi đây, đối với tôi mà nói, đáng quý hơn bất cứ thứ gì.

Trời tối rồi.

Lương Đông đưa tôi về nhà.

Lúc xuống xe, anh ta gọi tôi lại: “Có chút quà tặng em.”

Tôi thấy sắc mặt anh ta có chút không đúng, thăm kêu không hay rồi.

Quả nhiên, sau khi anh ta xuống xe mở cốp sau, nâng ra một bó hoa hồng thật to.

Tôi không biết trên mặt tôi là kinh ngạc hay là xấu hổ khó xử, tóm lại là Lương Đông liên tục xua tay, bảo tôi đừng hiểu lầm.

“Tôi nhớ em nói đã từng mở cửa hàng bán hoa, nhất định là thích hoa... Thật sự, tôi chỉ không biết tặng cái gì thì tốt...”

Tôi ý thức được bản thân mình quá mức thất lễ, vội vàng nở nụ cười tươi, nhận lấy bó hoa: “Cảm ơn anh.”

Thời tiết nước ngoài không giống, hoa hồng này được trồng cũng đặc biệt to khỏe, đóa hoa to lớn đầy đặn, ngay đến gai cũng vừa nhọn vừa dài.

Tôi căng thẳng, vừa không cẩn thận một cái liền bị chọc vào ngón tay.

“Ay ya!” Máu tươi chảy ra.

Lương Đông thấy vậy, vội vàng luôn miệng xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi.”

Cũng không phải anh ta đâm, tôi nói lại với anh ta: “Không sao.”

Không biết làm thế nào lại thành như vậy, tay của tôi chạy tới trong tay anh ta, mà anh ta đã lấy khăn tay ra, bọc lấy ngón tay rỉ máu của tôi.

Màn đêm không có gió, ánh trăng sáng ngời.

Một cái bóng từ đâu hiện ra, rơi xuống bên cạnh chúng tôi?

“Hai người đang cái làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: vĩnh viễn

Editor: Cân

“Hai người đang làm cái gì đấy?”

Giọng nói này vô cùng quen thuộc.

Tôi không thể tin được, nhất thời đứng ngây ra đó.

Cho đến khi Lương Đông lùi lại một bước, nghiêng người sang, tôi mới nhìn thấy thân hình cao lớn ấy sau lưng anh ta.

Tim đập loạn, không có quy tắc gì.

Tôi gần như muốn gào lên thật to, lại sợ phát ra âm thanh thức tỉnh chính mình, phát hiện tất cả chỉ là một giấc mơ.

Anh ấy bước một bước về phía trước, khoát cánh tay lên vai Lương Đông.

Lương Đông bị anh ấy kéo, buông tay tôi ra.

Anh ấy ở gần tôi như vậy, tôi nhìn quá rõ ràng, anh ấy nhũn lại lông mày, khóe miệng anh ấy khẽ cong xuống dưới, ngay cả trong mắt anh ấy mang theo tia tức giận coi thường. . . .

Thật sự là anh ấy!

Tôi không có cách nào dời đi tầm mắt của mình, anh ấy đang đứng ở đây, cùng tôi sóng vai, mặt nhìn Lương Đông.

Vì vậy, tôi nhìn chằm chằm anh ấy, anh ấy nhìn chằm chằm Lương Đông, Lương Đông hết nhìn anh ấy lại nhìn tôi.

Trong kinh ngạc tôi không để ý tới phản ứng của Lương Đông, toàn bộ lực chú ý đều đặt trên người không có khả năng xuất hiện này.

Lương Đông bị anh ấy nhìn chằm chằm, miễn cưỡng cười một cái hỏi tôi: “Vị này là?”

Tự bản thân tôi cũng không rõ tình hình này là như thế nào, vẫn là để anh ấy trả lời: “Tôi là chồng cô ấy.”

Vừa nói vừa kéo vai của tôi qua, như thể anh ấy ra ngoài tản bộ vừa mới quay về.

Tôi không có phản kháng, cũng không nói gì.

Đủ loại cảm xúc đang mâu thuẫn kịch liệt, tôi căn bản không biết là nên khóc hay nên cười, chỉ đành kiềm chế mở miệng, cố gắng giữ tỉnh táo.

Lương Đông khó xử quan sát một hồi, rốt cuộc nói: “Anh Tôn, chào anh. Tôi là Lương Đông, cũng sống ở khu này.”

“Ừ.” Thái độ của anh ấy ngạo mạn, không bắt bàn tay Lương Đông đưa ra.

Lương Đông lúng túng rút tay về, chuyển sang nói với tôi: “Vậy tôi đi về trước.”

Tôi vẫn như cũ che miệng, nói không ra lời, chỉ xin lỗi anh ta, rồi nháy mắt một cái ý bảo anh ta đi trước đi.

Lương Đông trở lại trong xe, rất nhanh lái xe đi rồi.

Cánh tay vẫn đặt trên vai tôi lúc này mới thu lại, ôm tôi vào trong ngực.

“Tiểu Tây.” Anh ấy khe khẽ gọi tên tôi.

Tôi dựa vào lồng ngực của anh ấy, nghe tiếng trái tim anh ấy đập.

Trời ơi!

Cái ôm trong ngực này có bao nhiêu quen thuộc, thật sự là anh ấy, anh ấy vẫn còn sống!

Hai hàng nước mắt rơi xuống là chảy.

Tôi rốt cuộc có thể khóc lên.

“Tiểu Tây. Tiểu Tây.” Anh ấy liên tục gọi, không nói gì khác.

Tôi im lặng khóc, nước mắt tất cả lau lên trên vạt áo anh ấy, anh ấy buông vòng tay đang ôm tôi ra, dùng ngón tay lau nước mắt trên mặt tôi, nhẹ giọng dỗ dành tôi: “Không khóc, không khóc nữa. Anh ở đây không phải tốt rồi sao?”

Tôi đang khóc lóc, chợt bị những lời này chọc giận, đẩy anh ấy ra.

“Tốt rồi? !”

“Anh có biết hay em và Điểm Điểm đau lòng như thế nào không? Anh có biết thời gian qua hai mẹ con em sống như thế nào không?”

“Còn có bà nội nhiều tuổi như vậy, anh cũng không lo lắng cho bà sao?”

“Rõ ràng là anh còn sống, tại sao không tới sớm một chút tìm hai mẹ con em?”

“Ngay cả một tin tức báo bình an cũng không báo cho bọn em? Sao anh có thể nhẫn tâm như vậy?”

“Tôn Hạo Chí ! Anh nói đi!”

Nhưng anh ấy không giải thích, vẻ mặt cũng biến thành nghiêm túc, bộ dáng tôi làm anh ấy khó xử, nhức đầu.

Lửa giận trong lòng tôi khó có thể ức chế, nhất thời tức giận, đem hoa trên tay hung hăng quất lên người anh ấy, quay đầu bước đi.

Tôn Hạo Chí chạy theo, kéo tay tôi lại, bị tôi hất ra.

Tôi mở cửa đi vào, sau đó lập tức dùng sức đóng cửa.

Không phải là không chịu xuất hiện sao?

Vậy thì ở bên ngoài đợi đi!

Nhưng Tôn Hạo Chí đưa tay vào khe cửa , tôi nào đẩy được anh ấy, hai ba cái anh ấy liền chui được vào.

Tôi hận đến nghiến răng, xoay người đi vào phòng khách, tiện tay nắm lên cái gì thì ném qua anh ấy.

Anh ấy né trái né phải, không một cái nào đập vào anh ấy.

Vốn tôi đang trong cơn giận dữ, nhìn thấy anh ấy nhẹ nhàng tránh được hết, vẻ mặt kiểu đây là trò trẻ con, tôi nhất thời nóng mắt, nhắc cái đèn trên bàn đập tới.

Tình thế cấp bách , tôi quên đi mất cái đèn nặng cỡ nào, hướng chỉ phía dưới còn cắm dây điện, tôi có thể giơ lên, nhưng lại không ném ra được.

Tôn Hạo Chí một bước chạy tới, tôi còn chưa nhìn rõ, đã bị anh ấy đoạt lấy đèn bàn, đặt xuống cẩn thận.

“Được rồi được rồi! Đừng ném nữa!”

Lần này anh ấy nắm chặt lấy bả vai tôi, nhìn vào mắt tôi, đáy mắt anh ấy lóe lên tia cười kìm nén!

Tôi bị anh ấy làm tức chết rồi, anh ấy còn cảm thấy buồn cười!

Bả vai bị nắm chặt không thể động đậy, tôi liền nhắc chân đá lên trên đùi anh ấy.

Mặc dù biết rõ chỉ có thể tự làm chân mình đau, anh ấy cũng bị đau chút nào, nhưng tôi dùng lực lớn nhất có thể, hung hăng đá lên.

“A!”

Không ngờ, vậy mà anh ấy lại buông tôi ra, đỡ lấy chân, từ từ ngồi xổm xuống.

Đèn phòng khách còn chưa bật, chỉ có ánh trăng chiếu vào.

Anh ấy cúi đầu, quay lưng về phía ánh sáng, tôi không nhìn thấy vẻ mặt của anh ấy, vội chạy tới bật đèn.

Đèn sáng rồi.

Tôn Hạo Chí vẫn ngồi xổm ở đó, dường như rất đau.

Trong lòng tôi lộp bộp một cái, nguy rồi, chắc là đá phải vết thương của anh ấy!

Vừa nghĩ như thế tôi lập tức đau lòng , vừa rồi tôi câu cái gì chứ, biết rõ anh ấy bị thương nặng, có thể là mới vừa hồi phục, có lẽ lúc trước anh ấy cũng không thể liên lạc được với chúng tôi, hoặc là anh ấy sợ chúng tôi lo lắng nên mới không nói cho chúng tôi biết, nói không chừng bây giờ anh ấy còn chưa hồi phục hẳn cũng nên.

“Em xin lỗi.” Tôi lặng lẽ xông qua, ngồi xổm xuống bên cạnh anh ấy.

“Đau lắm không? Có cần đi khám bác sĩ không?”

“Thế nào rồi? Để em xem thử nào!”

Tôi cẩn thận nói xong, nhưng trước sau Tôn Hạo Chí đều cúi đầu, thậm chí còn hơi run rẩy.

Có vẻ như rất nghiêm trọng, không chịu đựng được vậy.

“Hay là đi gặp bác sĩ thôi. Em đi gọi điện thoại kêu Lương Đông tới đây đưa chúng ta đi.”

Tôi đứng lên đi lấy điện thoại, một lực sau lưng kéo lấy tôi.

“Không cho đi tìm hân.” Anh ấy nói, giọng ra lệnh.

“Được rồi, vậy anh có sao không?” Tôi vẫn rất lo lắng.

“Để cho anh nghỉ ngơi một lát là được, anh không đứng nổi, đỡ anh một cái được chứ?” Anh ấy nói có chút chịu đựng.

Một hồi lòng chưa xót dâng lên trong lòng tôi, đây hình như là lần đầu tiên anh ấy cầu tôi giúp đỡ.

Anh ấy luôn luôn lạnh lùng mạnh mẽ, từ lúc nào bày ra vẻ mặt yếu đuối thế này?

Nếu như không phải là rất nghiêm trọng, tuyệt đối anh ấy sẽ không nói với tôi những lời như thế.

Tôi gác cánh tay anh ấy trên vai, dùng sức đỡ anh ấy dậy, đi về phía chiếc ghế salon.

Hình như không nặng như tưởng tượng, anh ấy đúng là vẫn còn gắng gượng.

Cuối cùng ngồi xuống, thế nhưng anh ấy vẫn cầm lấy tay tôi không chịu buông.

Tôi không dám ngắt đầu, ngộ nhờ nhìn vẻ yếu ớt bất lực trên mặt anh ấy, tôi thật sự là không biết phải đối đáp thế nào mới có thể không làm tổn thương lòng kiêu ngạo tự tôn của anh ấy.

Vì vậy, tôi cũng vậy không lên tiếng, cứ như vậy nửa dựa vào bên cạnh anh ấy mà ngồi.

Anh ấy không nói đến vết thương của mình, chỉ quan tâm tôi, cầm tay tôi lên xem xét: “Mới vừa rồi thế nào?”

Cái đó đâm bị thương căn bản không là gì, sớm đã không chảy máu rồi.

Nhưng tôi vẫn là rút tay về, không để anh ấy nhìn.

Anh ấy đã nhìn thấy.

“Là lúc đó?”

Trên tay của tôi có một đường vết thương rất dài, là khi trên sông băng, anh ấy dùng dao găm cắt băng dính lưu lại.

“Còn đau không?” Sau khi anh ấy thở dài, nhẹ giọng hỏi tôi.

“Sớm đã không sao rồi.”

Tôi giấu tay ra sau lưng, bị anh ấy kéo về, nhẹ nhàng xoa.

“Thật xin lỗi.” Anh ấy nói như vậy.

Tôi rút tay trở về: “Cái này cũng không trách anh, anh là vì cứu hai mẹ con em.”

Tôn Hạo Chí cầm tay tôi thật chặt, không để cho tôi động đậy, lại lắc đầu nói: “Anh không nói cái này.”

Anh ấy chưa nói xong.

Nhưng tôi đều hiểu.

Tôi vốn không trách anh ấy.

Trên đời này sẽ không có người nào so với anh ấy càng muốn bảo vệ tôi và Điểm Điểm an toàn, trận bắt cóc ấy, là chuyện phát sinh anh ấy không mong muốn nhất.

Tôi không cần giải thích hay thề thốt gì hết.

Anh ấy sớm đã dùng hành động chứng minh trong lòng mình cái gì mới là quan trọng nhất, cái này đã đủ rồi.

Cái gì cũng không cần nói.

Giờ phút này có thể ngồi ở bên cạnh anh ấy, tôi đã nên cảm tạ trời xanh.

Trong phòng yên tĩnh lại, chỉ có thể nghe nhịp tim của nhau.

Mất đi lại có được, vui sướng dần dần tràn đầy trái tim tôi, không tự chủ, tôi hướng đến gần anh ấy, vùi đầu vào ngực anh, hô hấp trên người anh, mùi

thuốc lá quen thuộc.

Anh ấy ôm ta, nhẹ nhàng nâng cằm tôi, hôn lên .

Vừa vặn khiến tôi ý thức được, là anh ấy, đang hôn tôi, đủ để cho tôi hít thở không thông.

Nụ hôn của anh ấy mang đến chút tê dại cùng khổ đau, tôi không biết phải diễn tả như thế nào, cái cảm giác vừa xa lạ lại quen thuộc ấy.

Nụ hôn từ từ, tình tế rơi vào môi của tôi, gương mặt của tôi, từ dưới cằm trượt tới cổ.

Tôi hít sâu, khi nút áo sơ mi bị mở, lần đầu tiên, tôi không ngăn cản, mặc anh ấy hôn tới.

Tay của anh ấy dò vào trong váy , xoa thân thể tôi, trấn an mỗi tác khấn trương trên da thịt tôi.

Tôi bầu vào vai anh ấy chống đỡ mình, nhịp tim cuồng loạn xen lẫn hô hấp nặng nề, không phân biệt được đâu là anh ấy đâu là tôi.

Cho đến khi quần áo của tôi bị cởi ra một nửa, tôi mới nói: “Không muốn.”

“Hả?” Anh ấy hỏi, trên tay cũng không dừng lại.

“Cửa sổ.” Cuối cùng tôi cũng nhớ ra chúng tôi đang ở dưới lầu, bật đèn, rèm cửa sổ cũng không kéo lên.

“Lên lầu.” Anh ấy vừa găm vành tai tôi vừa nói.

“Vâng.” Tôi nhỏ giọng đồng ý.

Anh ấy ôm ngang tôi, đứng dậy.

Tôi lại nói một lần nữa: “Không muốn.” Âm thanh còn mơ hồ hơn hồi nãy.

Anh ấy đứng lại, nhìn chăm chú vào tôi, trong ánh mắt chỉ còn dục vọng nồng đậm sắp không kìm nén nổi .

Tôi cụp mắt, phải cố gắng lắm mới có thể khạc ra mấy chữ rõ ràng: “Chân của anh.”

Anh ấy tựa hồ cứng ngắc một chút, sau đó không nói một lời ôm tôi đi lên lầu.

Tôi vững vàng ở trong lòng anh ấy, chợt tỉnh ngộ, tình hình vừa rồi, rõ ràng là già bộ để lừa tôi!

Nhưng tôi đã không còn hơi sức kháng nghị, chỉ có thể túm quần áo, che giấu từng trận ửng hồng trên cơ thể mình. . .

.

.

Tình yêu, đến tột cùng là cái gì?

Tôi thật sự không thể nói rõ được.

Là triền miên trong đau khổ mê loạn cùng vui vẻ, hay nương tựa vào nhau mãi mãi không rời?

Bây giờ tôi chỉ có thể xác định một chuyện.

Đó chính là, giờ phút này người đàn ông đang cúi trên người tôi, sẽ vĩnh viễn đồng hành cùng tôi, theo tôi đến cuối cuộc đời.

—— chính văn hết ——

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: ngoại truyện (một)

Editor: Càn

Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, tôi không nghĩ cô ấy sẽ trở thành người con gái quan trọng nhất trong cuộc đời tôi.

Lúc ấy, tôi đang cùng mấy anh em ngồi hút thuốc ở ven đường trước một cửa hàng.

“Anh Tôn, nhìn thấy chưa? Người ở bên đó, chính là Giang Tiểu Tây, người có thành tích tốt nhất trong trường trung học thuộc trường Đại học Sư phạm. Không tệ chứ?” Hoàng Mao lại gần nói với tôi.

Tôi nhìn theo hướng cậu ta chỉ, một cô gái, đang từ bên đường đi tới.

Tóc dài, cảm thon, mắt to, da trắng, chính là đáng yêu mà tôi thích.

“Ha ha! Thế nào? Có muốn em gọi cô ấy ra đây làm quen một chút?” Hoàng Mao thấy tôi nhìn cô ấy chăm chăm, liền đề nghị.

Tôi lườm cậu ta một cái: “Anh muốn quen con gái, còn cần cậu giúp một tay à?”

Hoàng Mao không nói thêm gì nữa, cười gượng lui về.

Tầm mắt của tôi lần nữa quay lại trên người cô ấy, cô ấy đang đi đến gần, tôi chú ý tới cánh tay nhỏ bé của cô ấy, ngón tay xinh đẹp.

Không biết tại sao, tim tôi chột lờ một nhịp.

Cho đến cô ấy đã đi rất xa, tôi vẫn quay đầu nhìn.

Hoàng Mao khúc khích cười ra tiếng: “Thật sự không cần em giúp sao?”

Tôi đứng lên, lấy chìa khóa xe từ túi áo cậu ta: “Tiểu từ nhà người đi với anh mà học tập!”

Lúc lên xe đạp, sau lưng phát ra mấy tiếng cười.

Chỉ là một cô gái nhỏ, có thể có bao nhiêu chủ ý?

Chỉ dựa vào tôi, còn không giải quyết được cô ấy sao?

Ta nghĩ như vậy, liền đạp xe vượt qua cô ấy: “Em chính là Giang Tiểu Tây?”

Cô ấy liếc mắt nhìn tôi, lông mi thật dài chớp mắt một cái, không trả lời, nghiêng người lách xe vượt qua tôi.

Tôi đi theo cô ấy, không ngừng nói chuyện trên choker cô ấy, nhưng từ đầu đến cuối cô ấy đều không để ý đến tôi, khuôn mặt nhỏ nhắn càng lúc càng căng thẳng, tôi cảm thấy rất thú vị.

Một tên con trai từ phía sau chạy tới, ngăn cản tôi.

Cô ấy núp sau lưng tên con trai đó, nghiêm chỉnh cự tuyệt tôi.

Nhưng tôi lớn tiếng nói: “Giang Tiểu Tây, một ngày nào đó em sẽ là bạn gái của tôi!”

Lời này của tôi cũng chỉ là thuận miệng nói một chút, dọa bọn họ một chút mà thôi.

Nhưng các anh em thấy tôi quay lại, bắt đầu giễu cợt, trên mặt tôi không nhịn được: “Các cậu cứ chờ đi, ba tháng sau tôi sẽ theo đuổi được cô ấy.”

Con gái thích gì? Tôi tóm Hoàng Mao tới hỏi.

Mắt Hoàng Mao đảo mấy vòng, nói ra một đồng ý tưởng.

Tôi nghe đến nhức đầu, nói cho cậu ta: “Cậu đi sắp xếp, làm hỏng cậu sẽ biết tay tôi.”

“Vâng, vâng, vâng. . . .” Cậu ta cũng không phải người có chính kiến, tôi biết không thể quá dựa vào, nhưng trong những người này, chỉ có cậu ta là có nhiều bạn gái.

Khi đó, tôi chỉ cho đó là một trò đùa.

Tình yêu?

Nhất kiến chung tình?

(Vừa gặp đã yêu)

Ngay cả nghĩ tôi cũng chưa từng nghĩ tới.

Khi tên con trai tên là Diệp Phi tới tìm tôi, tôi mới biết Hoàng Mao đang làm cái gì, may mà cậu ta nghĩ ra cái này.

Có điều nếu bị một người khiêu chiến, tự nhiên sẽ không có khả năng từ chối.

Tôi lớn tuổi hơn so Diệp Phi, kinh nghiệm đánh nhau cũng nhiều hơn so với cậu ta, cậu ta sao có thể là đối thủ của tôi?

Nhưng cậu ta ngã xuống một lần lại là một lần bò dậy.

Tôi thấy cậu ta theo đà này, có vẻ như muốn dứt điểm với tôi.

Tôi không nhịn được, mặc dù tôi sĩ diện, nhưng cũng không đến nỗi vì chút chuyện nhỏ nhặt mà liều mạng.

Vì vậy, tôi đồng ý với cậu ta, về sau không đi gây phiền phức cho Giang Tiểu Tây.

Nhìn cậu ta ôm mặt, lao đảo nghiêng ngã đi về, trong lòng tôi mới chính thức nổi lên tò mò đối với "Giang Tiểu Tây".

Cô gái mỏng manh yếu ớt ấy, lại có sức hút như vậy, có thể khiến cho đàn ông liều mạng vì cô ấy như vậy sao?

Có phải tôi không nên dễ dàng đồng ý với cậu ta như vậy?

Có điều lời đã nói ra, không thể đổi ý nữa, chuyện này coi như kết thúc.

Tôi cũng nói như vậy với anh em, đặc biệt là Hoàng Mao, tôi nửa đùa nửa dạy dỗ cậu ta đôi câu, bảo cậu ta giúp tôi theo đuổi con gái, không phải bảo cậu ta giúp tôi dọa người.

Không ngờ, Hoàng Mao hiểu lầm ý của tôi, cứ nhiên dẫn theo người đi dạy dỗ Diệp Phi.

Khi tôi nghe thấy tin tức, bọn họ đã đang đánh nhau túi bụi trước cổng trường.

Cùng Hoàng Mao giằng co, chính là Diệp Phi và Giang Tiểu Tây.

Cô ấy đứng ngăn trước mặt cậu ta, sắc mặt tái nhợt, nhưng trong đôi mắt ấy tràn đầy sức mạnh.

Lần trước khi tôi gặp cô ấy, cô ấy còn cô già bộ bình tĩnh núp sau lưng Diệp Phi.

Là điều gì, khiến cho cô ấy dũng cảm như vậy?

Tôi quay đầu nhìn lại cô ấy một lần nữa, muốn biết rõ tại sao cô gái nhỏ nhắn mà lại tràn đầy năng lượng như vậy.

Nhưng, cuối cùng rơi vào trong tim tôi, là hình ảnh bọn họ bảo vệ nhau

Lúc nào thì, mới có người con gái cũng vì tôi như vậy?

Không, nếu như là người con gái của tôi, tôi nhất định sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt, tuyệt đối không khiến cô ấy lâm vào bất kỳ nguy hiểm nào.

Tôi nghĩ, là ngày hôm ấy, tôi mới lần đầu tiên nghiêm túc cân nhắc về chuyện tình cảm này.

Từ trước đến nay tôi không phải chưa từng có bạn gái, nhưng tôi biết, họ không giống nhau.

Trong số những người con gái ấy, không có một ai là người mà tôi muốn.

Dùng vũ khí đánh nhau trước cổng trường trung học thuộc trường đại học sư phạm, tôi bị buộc rời khỏi thành phố này, bị "đày đi" đến nơi xa xôi nhập ngũ ba năm.

Ở nơi ấy, tôi đã trải qua rất nhiều chuyện.

Chịu những huấn luyện gian khổ nhất, kết bạn với những người kiên cường nhất.

Từng bị đối xử không công bằng, cũng từng vì chứng minh bản thân mà cố gắng.

Từ thất vọng đến phản kháng đến phục tùng, mồ hôi cùng máu chảy, nước mắt cũng từng rơi. . .

Ba năm sau, khi tôi xuất ngũ rời đi, bạn bè tốt nhất của tôi vĩnh viễn an nghỉ ở đó, chuyện xảy ra ở đây, cả đời này tôi cũng không muốn nghĩ lại.

Tôi lựa chọn trầm mặc, thu lại tâm tính, làm người bình thường.

Trong nhà sắp xếp cho tôi một công việc tốt, tôi dần lại tính tình đi làm.

Bạn bè trước kia tới tìm tôi đi chơi, tôi tìm lý do từ chối.

Tôi đã không còn là tên côn đồ hành động theo cảm tính của ba năm trước, mạng của tôi không còn chỉ là của một mình tôi.

Giảng co qua một khoảng thời gian, chỉ có một lần duy nhất, tôi không từ chối không, bị mấy người bạn kéo đến một quán hát.

Đi vào phục vụ rượu là cô ấy, tôi nhìn một cái liền nhận ra.

Qua mấy năm, dáng vẻ của cô ấy có thay đổi một chút, ánh mắt sụp xuống, trên mặt treo nụ cười nhạt.

Tại sao cô ấy có thể ở một nơi như thế này?

Bạn bè phạt cô ấy uống rượu, cô ấy không nói một lời nào, tay mở chai rượu nhận phạt.

Có người quấy rối, mặt của cô ấy ửng lên, đỏ đến tận mang tai.

Đây không phải là nơi cô ấy nên tới.

Cái tên Diệp Phi kia, xem ra cũng không có quý trọng cô ấy.

Tôi ngăn cô ấy lại ở phòng thay đồ, hỏi tại sao cô ấy lại ở đây.

Cô ấy nói tôi nhận lầm người.

Đen trắng rõ ràng trong mắt, loại kiên trì quật cường ấy, giống y như mấy năm trước.

Cô ấy là một cô gái tốt .

Quản lý quán hát cũng là bạn của tôi, tôi tới chào hỏi cô ấy, nhờ cô ấy chăm sóc Giang Tiểu Tây, công việc phục vụ không thích hợp với cô ấy.

Bạn bè trêu đùa tôi nói: “Chăm sóc cô ấy không thành vấn đề, cậu cũng phải thường tới chăm sóc việc buôn bán của tôi đấy!”

Đây có khả năng sẽ đưa tôi quay lại cái vòng luẩn quẩn này, vậy mà tôi vẫn đồng ý.

Dường như tôi, thật sự rất thích cô ấy.

Cô ấy không thích tôi...tôi thấy điều đó.

Chỉ là, không sao, tôi có thể đợi.

Rất cuộc có một ngày, cô ấy tới tìm tôi, nói với tôi rằng cô ấy không cần sự chăm sóc của tôi.

Ghét tôi như vậy sao?

Có lẽ tôi phải nói rõ là tôi đang nghiêm túc, tôi có năng lực để cô ấy thoát khỏi cuộc sống bây giờ.

Nhưng cô ấy quả quyết cự tuyệt.

Xem ra cô ấy hiểu lầm về tôi nhiều hơn so với tôi tưởng tượng.

Tôi không cưỡng ép cô ấy, không muốn để cô ấy thêm ghét tôi.

Rất nhanh, nghe được tin tức cô ấy quen bạn trai trong tiệm.

Tôi ngăn cô ấy lại, nhắc nhở cô ấy không nên bị người ta lừa.

Cô ấy còn chưa trả lời, tôi đã nhìn thấy tên Diệp Phi ấy.

Hiểu rồi, chính là hắn.

Nhưng lần này hắn là ở trên địa bàn của tôi giành nữ nhân với tôi, không muốn lẫn lộn sao?

Trong nháy mắt đó thật rất muốn động tay động chân, các anh em đi lên muốn giúp đỡ, tôi tỉnh táo lại, không muốn làm lớn chuyện, huống chi, đây cũng không phải chuyện có thể giải quyết bằng vũ lực.

Tôi có chút hối hận, bởi vì lo lắng cho cảm giác của cô ấy , ngược lại khiến cho tên Diệp Phi kia có cơ hội.

Sau hôm ấy bọn rời khỏi quán, không có tin tức gì nữa.

Mà bản thân tôi lúc đó cũng xảy ra chút chuyện, cãi nhau với người nhà, công việc cũng bỏ rồi.

Ở chỗ anh em lẫn lộn một khoảng thời gian, tinh thần sa sút.

Bước lên con đường này, thật ra thì cũng không phải tôi mong muốn, chỉ là mỗi lần có chuyện xảy ra, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Không khuếch đại thể lực chính mình, sẽ vĩnh viễn bị động.

Từ lúc bắt đầu dính vào vụ máu me đầu tiên, tôi liền hiểu, muốn thối lui đã quá khó.

Lần nữa trải qua sóng lười đao liếm máu, tôi liền không tiếp tục đi tìm Giang Tiểu Tây, nhưng cô ấy chủ động tới tìm tôi.

Trong đôi mắt ấy là sợ hãi cùng bất lực như thế, cô ấy cần tôi giúp một tay.

Tôi cho là cô ấy sẽ khóc cầu xin tôi, nhưng cô ấy không làm thế.

Cô ấy muốn tôi cứu Diệp Phi.

Tôi hỏi: “Chọc phải Tạ Tứ, sẽ khiến anh em tôi trả cái giá rất lớn. Bất chấp nguy hiểm lớn như vậy, đối với tôi có ích lợi gì?”

“Tôi có thể trao đổi” Cô ấy không nói lên lời.

Tôi ngồi ở chỗ tối, không lên tiếng, không tin cô ấy sẽ vì một người đàn ông mà bỏ ra đến mức này.

Từ từ, cô ấy cởi nút áo ra, cởi quần jean ra.

Quần áo rơi xuống cạnh chân cô ấy, nửa thân trần cô ấy đi tới, đứng ở bên cạnh tôi.

Ánh sáng yếu ớt chiếu lên làn da nhẵn nhụi của cô ấy, nhưng tầm mắt của tôi quét qua thân thể cô ấy, đã khiến cô ấy phát run.

Tôi vươn tay nâng cằm cô ấy lên, cô ấy cắn chặt đôi môi, hạ mí mắt, không nhìn thẳng vào mắt tôi.

Đến tận cùng là loại tình cảm gì, khiến cho cô ấy ép mình làm chuyện miễn cưỡng như vậy?

Tôi cau mày: “Cô không làm được.”

Cô ấy ngẩn người một chút, sau đó chậm rãi đứng lên, cởi ra đồ lót còn lại.

Da thịt trắng nõn dần dần đỏ lên, từ vành tai đến cổ, còn lan tràn xuống phía dưới.

Tôi chưa bao giờ là một quân tử.

Quá trình phía sau tôi không nhớ rõ nữa.

Tôi chỉ nhớ rõ, trước khi tôi ngủ say, ý nghĩ cuối cùng trong đầu, tôi muốn biến nữ nhân này thuộc về tôi.

Chuyện cô ấy yêu cầu, tôi làm trước.

Giết người đền mạng, Tạ Tứ có lý do cực tuyệt, mà tôi cũng sớm có chuẩn bị.

Sau khi tạo áp lực bằng nhiều cách, mới bức hấn đồng ý, hấn cũng nói ra điều kiện, có thể tha cho Diệp Phi một mạng, nhưng tiền phải đền, tù cũng phải ngồi, vậy cũng là hợp lý.

Điều phiền toái duy nhất là, từ đó tôi và Tạ Tứ kết oán.

Lúc cưới Tiểu Tây, tôi rất rõ ràng tình cảm cô ấy đối với Diệp Phi.

Nhưng đứa bé trong bụng cô ấy là của tôi, tôi sẽ không để cho người con gái và con của mình lưu lạc bên ngoài.

Đây thật ra là một cuộc đánh bạc, tôi cá là cô ấy sẽ yêu tôi, quên đi Diệp Phi, chỉ cần tôi đối xử với cô ấy đủ tốt.

Có một khoảng thời gian như vậy, sau khi sinh Điểm Điểm, tôi cảm thấy dường như tôi sắp thành công.

Tôi thậm chí suy tính tìm cơ hội thoái lui, để hai mẹ con có cuộc sống yên ổn.

Chỉ tiếc, có một số việc, không theo ý mình.

Tạ Tử mưu đồ từ lâu, rốt cuộc tuyên chiến.

Trong lúc vội vã, chúng tôi bị buộc ứng chiến, cuối cùng mở một đường máu.

Mà từ sau trận chiến ấy, tôi hiểu tôi đã đi quá xa, chỉ đành phải một đường đánh tiếp.

Ngày tồi tệ nhất chính là hôm ở chỗ Tiểu Tây, tôi không biết cảnh tượng ấy rốt cuộc gây ra bao nhiêu đá kích, có lẽ từ đáy mắt cô ấy, tôi nhìn thấy được tuyệt vọng vô cùng.

Cô ấy sẽ không tin tưởng tôi nữa rồi, cho dù tôi cố gắng làm bao nhiêu đi nữa.

Điểm Điểm từng ngày lớn lên, càng ngày càng đáng yêu.

Tôi không giữ lại chút nào yêu chiều cô ấy nữa, bởi vì chỉ có đối với Điểm Điểm, tình cảm của tôi mới được đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: ngoại truyện (hai)

Editor: Cầm

Chuyện của hai người, chỉ có chúng tôi là rõ nhất.

Tôi không tin cô ấy hoàn toàn không có tình cảm đối với tôi, chỉ là rốt cuộc có bao nhiêu thôi, tôi không cách nào biết được.

Có đôi lúc tôi sẽ ghen tỵ quá khứ của cô ấy và Diệp Phi, nhưng tôi cũng biết, muốn cô ấy quên đi, quả thật rất khó.

Vì vậy tôi tăng gấp bội đối xử tốt hơn với cô ấy, hi vọng cô ấy cũng chú ý tới thành tâm của tôi.

Nhưng thực tế hết lần này đến lần khác làm tôi thất vọng, hình như cô ấy vĩnh viễn không tìm thấy lối ra, mà tôi cũng không tiến vào được trái tim của cô ấy.

Tệ nhất chính là, tôi dần dần mất đi kiên nhẫn.

Tồn thương cô ấy, là chuyện tôi không muốn làm nhất.

Có lúc tôi tỉnh dậy, nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo giấu cột của cô ấy, tôi hiểu như vậy chỉ sẽ làm cô ấy càng ngày càng xa cách tôi.

Tôi chỉ có rời đi, giảm bớt nẩy sinh xung đột.

Có người đồn thổi tôi và Tiền Tuệ như thế nào như thế nào đấy, thật ra thì đều là giả dối không có thật.

Anh trai Tiền Tuệ là đồng đội của tôi, cũng là người bạn tốt nhất trong cuộc đời tôi.

Lúc cậu ấy ra đi đã dặn lại một câu, bảo tôi chăm sóc cho em gái cậu ấy.

Từ ngày đó trở đi, tôi liền coi Tiền Tuệ như em gái của mình mà đối đãi.

Mà tôi cũng không có ngăn cản lời đồn đại, tôi muốn biết phản ứng của Tiểu Tây.

Chắc chắn sẽ có chút ghen hi, tôi nghĩ như vậy.

Cô ấy vẫn không có biểu hiện gì, thậm chí không hề không đề cập tới Tiền Tuệ, chỉ là thỉnh thoảng trong lúc cãi nhau mới giấu cột vài câu.

Rốt cuộc trong lòng cô ấy tôi có vị trí gì?

Tôi bắt đầu mặc cho sự việc ngày càng xấu đi, cô ấy đang khiêu chiến giới hạn nhẫn nại của tôi, mà tôi cũng thế.

Tin tức Diệp Phi ra tù là tôi nói cho cô ấy biết, sắc mặt của cô ấy lập tức thay đổi.

“Em có thể đi tìm anh ta.” Tôi nói.

Cô ấy hung hăng trừng tôi một cái, không trả lời.

Thật ra thì tôi biết rõ cô ấy sẽ không đi tìm tên kia, cô ấy và tôi giống nhau, không muốn mất đi cuộc sống thật vất vả mới an ổn được .

Đúng thế, cho dù là cuộc sống của chúng tôi đang trải qua chiến tranh lạnh và cãi vã, nhưng dù sao chúng tôi đã sống với nhau nhiều năm như vậy, dù sao chúng tôi cũng có một đứa con, dù sao cũng là một nhà.

Có hai mẹ con ở đây, tôi mới có thể cảm thấy yên tâm.

Bảo vệ an toàn của hai mẹ con, cho hai mẹ con cuộc sống yên ổn, mới là chuyện ý nghĩa nhất trong cuộc đời của tôi.

Cô ấy cũng rất ngốc.

Cô ấy không đối mặt được với chính mình, không quên được quá khứ, không nắm bắt được tương lai.

Có lúc tôi nhìn thấy cô ấy vùng vẫy trong mâu thuẫn, cũng sẽ cảm thấy cô ấy rất đáng thương.

Cô ấy không biết có rất nhiều đêm, nhìn thấy cô ấy rơi nước mắt trong giấc mơ, tôi sẽ đau lòng.

Cô ấy cũng không biết có rất nhiều lần, khi tôi nhẹ nhàng ôm cô ấy, cô ấy sẽ rúc vào trong lòng tôi, tìm được vị trí quen thuộc, mới dần dần bình phục.

Cô ấy căn bản không hiểu chính mình, rõ ràng quyến luyến, lại cố tình muốn đẩy ra.

Tình yêu hay tình dục, quá buồn nôn, tôi nói không lên lời.

Tôi cũng vậy vĩnh viễn sẽ không buông tha, tặng người con gái mình yêu cho người khác.

Cho dù là ngang ngược đi nữa, tôi vẫn muốn cô ấy bên tôi cả đời.

Một ngày nào đó, cô ấy sẽ hiểu tôi.

Cô ấy không muốn cuộc sống mà tôi suốt ngày đánh đánh giết giết, được, bản thân tôi đã có kế hoạch rút lui.

Nhưng tôi không muốn để cô ấy biết, trước khi tất cả thành công, khai khoonngs tài khoản ngân hàng không phải là thói quen của tôi.

Hải Đào đang âm thầm giúp tôi sắp xếp, cuối cùng khi nhận được thông báo, tôi mới đi tìm cô ấy nói.

Hôm ấy tôi uống rượu say, không biết tại sao lại phát điên, bỏ lỡ cơ hội nói cho cô ấy biết.

Diệp Phi lại xuất hiện vào lúc này, một lần nữa kế hoạch của tôi bị đảo lộn, tiểu tử này chẳng lẽ là khắc tinh của tôi, thật là tức điên lên được.

Sau khi cãi nhau một trận ầm ĩ với Tiểu Tây, tôi tới cửa hàng của Tiền Tuệ, một mình uống rượu, say đến bất tỉnh nhân sự.

Bình thường tôi uống say sẽ nhốt mình lại, nhưng hôm ấy tôi nói rất nhiều, là theo người nào, nội dung gì, tôi đều không nhớ rõ.

Sau một khoảng thời gian, tôi vẫn chưa về nhà, muốn để bản thân yên tĩnh một chút.

Cho đến có một hôm, Tiền Tuệ nói mấy lời, khiến cho tôi chợt ý thức được mình trong lúc vô ý đã lợi dụng cô ấy, sẽ khiến cô ấy hiểu lầm.

Không thể tiếp tục như vậy nữa.

Tôi quyết định về nhà, cố gắng biểu hiện tích cực, khiến Tiểu Tây hiểu quyết tâm của tôi.

Cuối cùng lần này cô ấy không cãi nhau với tôi nữa.

Điểm Điểm vô cùng vui vẻ, như vậy mới giống gia đình.

Tiểu Tây cũng vui vẻ, mặc dù cô ấy không nói, nhưng nụ cười nhàn nhạt ấy, là ẩn giấu chờ mong.

Cô ấy vẫn cứ nghĩ một đằng nói một nẻo, sau khi uống rượu say, mới lần đầu tiên bỏ mặt nạ xuống.

Ngày đó, cô ấy trong cơn mê loạn gọi tên của tôi, mà tôi, tình nguyện vì thế mà trả bất cứ giá nào.

Vận mệnh luôn là như vậy, thời điểm cái này tốt nên thì lại có một cái xấu đi.

Theo nhau mà đến, là xung đột giữa tôi và Lý Dũng.

Lưu Yến và Hồ Tử là bạn bè tốt nhất của Tiểu Tây, chuyện này tôi nhất định phải giải quyết.

Sau đó, tôi sẽ đưa Tiểu Tây và Điểm Điểm rời đi.

Sự việc tiến triển ngoài dự liệu của tôi, Lý Dũng không nể mặt tôi, nói rõ là muốn mượn cơ hội này giết chết tôi.

Vị trí mà hắn thêm muốn, tôi chưa bao giờ yêu nó, nhưng tôi cũng không thể mặc người chém giết.

Nội thành trở nên rất nguy hiểm, sau khi Điểm Điểm bị thương ở trường, tôi ý thức được có thể đã không chú ý tới mẹ con các nàng.

Diệp Phi còn đang dây dưa không rõ, tôi đã mất kiên nhẫn.

Tôi chỉ có thể quyết định, lập tức đưa Tiểu Tây và Điểm Điểm đi.

Hải Đào nói đúng, trong số chúng tôi, chỉ có Vương Lượng là khuôn mặt mới, để cho cậu ta đi cùng Tiểu Tây và Điểm Điểm, vừa có thể để tránh cho bọn Lý Dũng theo dõi, cũng sẽ không bị cảnh sát chú ý.

Những người còn lại, ai không bị dính án, dễ dàng rời khỏi thành phố, có lẽ sẽ không bị những phiền toái không cần thiết.

Đối với tất cả Tiểu Tây đều không biết, tôi cũng vậy không muốn nói nhiều, sẽ khiến cô ấy hoảng sợ, chỉ dặn dò Vương Lượng lúc nào cũng phải báo cáo hành tung.

Mấy ngày cuối cùng tôi quyết chiến với Lý Dũng, biết hai mẹ con ở chỗ an toàn, lo lắng của tôi giảm bớt.

Cuối cùng Lý Dũng thất bại, hoảng hốt chạy trốn, ngày thứ đầu tiên sau khi giải trừ mối lo, tôi bay đến thành phố Tiểu Tây và Điểm Điểm đang ở.

Tôi từ đường ranh sống chết liều mạng rút ra một con đường máu, hi vọng lúc này được ôm cô ấy, cho dù là thấy cô ấy yên ổn ngủ ở đó, tôi cũng sẽ vô cùng thỏa mãn.

Nhưng cô ấy không có ở đó.

Trời đã sáng, cô ấy cũng chưa trở về.

Chút kiên nhẫn cuối cùng rốt cuộc biến mất gần như không còn, tôi bảo Vương Lượng đưa Điểm Điểm trở về, còn tôi ở trong nhà đợi cậu ấy quay lại.

Lần này, tôi nhất định phải biết rõ ràng, rốt cuộc cô ấy lựa chọn như thế nào!

Có lẽ tôi thật sự phát điên rồi.

Sau khi tổn thương cô ấy, cắn hận bản thân mình tới cực điểm.

Mọi chuyện sao lại biến thành như thế này?

Một mình tôi khổ sở rồi đi, không muốn biết như thế nào mới có thể cứu vãn.

Ngày đầu tiên cô ấy quay về, tôi đã nhận được tin tức.

Vẫn phải người âm thầm đi theo cô ấy, nếu như cô ấy vẫn chưa muốn về nhà, tôi sẽ cho cô ấy thời gian.

Diệp Phi xuất hiện khiến tôi không thể không giữ lời, tôi sẽ không để hắn thừa dịp thả câu.

Tiểu Tây chịu theo tôi trở lại, tôi sẽ đồng ý mọi yêu cầu của cô ấy.

Tôi vẫn ghen tỵ quá khứ của cô ấy và Diệp Phi, nhưng ngày đó, tôi thấy cô ấy cũng căng thẳng như tôi.

Cô gái ngốc, tôi sẽ không để em đi.

Không cách nào tìm ra được vị trí của Lý Dũng, tôi không dám buông lỏng cảnh giác, từ lúc bị Tiểu Tây phát hiện, cô ấy không vui, mỗi ngày tôi vẫn phải hai người âm thầm đi theo hai mẹ con.

Nhưng đáng tiếc chính là, cho dù như vậy, vẫn không thể bảo đảm an toàn của hai mẹ con.

Khi tôi chạy đến, Lý Dũng đã mang họ đi.

Trong lòng ta hiểu, mục đích của Lý Dũng là phải giết chết tôi, dựa vào mức độ độc ác của hắn, hắn sẽ không giữ lại mạng sống cho hai người.

Phải như thế nào mới có thể cứu hai mẹ con cô ấy?

Không có thời gian oán trách bản thân đã mang nguy hiểm đến cho họ, việc tôi nhất định phải làm, là mau chóng tìm được tung tích của hai mẹ con, không tiếc bất kỳ giá nào mà cứu họ.

Một buổi tối trôi qua, cả đêm tôi không ngủ, nhìn chăm chăm điện thoại di động, tôi biết rõ Lý Dũng sẽ liên lạc với tôi.

Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, sống chết chiến đấu với hắn.

Rốt cuộc Lý Dũng gọi tới, giọng Tiểu Tây có chút run, nhưng vẫn rất tỉnh táo.

Tôi muốn cô ấy cho dù như thế nào, phải giữ được mạng của mình.

Cô ấy đồng ý.

Trong lúc chuẩn bị tiền, Hải Đào lấy một cái áo chống đạn cho tôi.

“Có lẽ phải dùng tới.” Cậu ấy nói.

“Nếu như anh có chuyện, sắp xếp cho Tiểu Tây và Điểm Điểm đi Canada giúp anh.”

Cậu ấy gật đầu tỏ vẻ hiểu.

Lý Dũng cho tôi biết nơi gặp mặt, bảo tôi đi một mình.

Tôi bảo bọn Hải Đào ở phía xa chờ, không nhận được tin của tôi không được hành động thiếu suy nghĩ.

Quả nhiên Lý Dũng có mai phục, sau khi tôi bị hắn bắn hai phát, mới có cơ hội phản kích.

Tôi cho là hắn chỉ là dùng xe bên bờ sông làm mồi dụ, không ngờ hắn còn có phía sau.

Tiểu Tây khóc nói: “Anh mau đi đi.”

Một hồi cảm động đẩy lên trong lòng tôi, không có thời gian nói chuyện khác, phải nhanh chóng cứu hai mẹ con.

Trong khoảnh khắc rơi vào nước băng, tôi lựa chọn cứu Điểm Điểm đang hôn mê trước.

Lúc quay đầu lại cứu Tiểu Tây, cô ấy đã chìm rất sâu.

Dòng nước càng ngày càng nhanh, chúng tôi không thể cùng lúc lên bờ, một lần cuối cùng, tôi đẩy cô ấy lên trước, bản thân thuận theo dòng nước chảy.

Tôi mệt rồi.

Có lẽ là mạng tôi chưa đến đường cùng, Hải Đào chờ ở phía xa, khi nghe thấy tiếng súng đầu tiên vang lên, liền lái xe chạy tới.

Mặt băng chợt vỡ tan tành, phản ứng nhanh nhất chính là phát hiện ra tôi, cứu tôi lên bờ.

Sau đó xe cảnh sát đến, cậu ta đưa tôi đi bệnh viện trước, không lộ diện trực tiếp.

Sau khi tôi tỉnh lại, cũng phát hiện đây thật sự là cơ hội tốt để bản thân rút lui.

Chỉ bắn khoản duy nhất, đây thật sự quá tàn nhẫn đối với Tiểu Tây và Điểm Điểm.

Hải Đào nói: “Hay là em đi nói cho đại tẩu, để trong lòng chị ấy có tính toán.”

Tôi nghĩ nghĩ, cảm thấy không ổn.

Dưới sự theo dõi gắt gao của cảnh sát, tôi có thể thuận lợi xuất cảnh hay không cũng còn chưa biết, nếu như không nhẫn tâm như vậy, sợ rằng sẽ khiến cho cảnh sát hoài nghi, đến lúc đó thất bại trong gang tấc.

“Cậu mau sớm sắp xếp cho họ đi Canada, đến bên kia sẽ nói lại cho họ.” Tôi nói như vậy với Hải Đào.

Khi hai mẹ con rời đi, vết thương của tôi cũng vừa mới vừa khỏi hẳn.

Hải Đào làm thân phận giả cho tôi, rốt cuộc thử phào nhẹ nhõm: “Anh Tôn, lần này có thể đoàn tụ cả nhà rồi.”

Nhưng mà trong nội tâm tôi lại có chút chần chờ, nếu như không có tôi, cuộc sống của cô ấy có tốt hơn không?

Tôi lặng lẽ đến gần cô ấy, quan sát cuộc sống của cô ấy.

Nhìn qua, cô ấy sống cũng không tệ lắm, chỉ là thỉnh thoảng, sẽ hiện ra cô đơn.

Tôi có nên xuất hiện lần nữa hay không, nên lấy cách gì xuất hiện, khiến tôi do dự thật lâu.

Cô ấy sẽ tha thứ cho sự lừa gạt của tôi sao?

Sau khi tôi “chết”, một lần cô ấy cũng chưa từng rơi lệ, có lẽ căn bản cô ấy không nghĩ tới tôi còn sống trở về đây.

Nếu không phải là nửa đường nhảy ra cái người Lương Đông, tôi sẽ còn do dự.

Người này có cái gì tốt?

Tôi đứng ra, sắc mặt của anh ta cũng thay đổi.

Nhưng tôi cũng không dám nhìn mặt Tiểu Tây, nếu cô ấy trách cứ tôi, đuổi tôi đi, tôi vẫn chưa nghĩ ra phải dỗ cô ấy như thế nào.

Cũng may, cũng may, cô ấy chỉ náo loạn một lát, rồi cứ thế ôm tôi.

Tôi bỗng nhiên hiểu, cô ấy giả vờ kiên cường, không chịu nói rõ tình cảm trong lòng.

Thật ra thì, cũng không cần nói cái gì nữa, cô ấy cũng chưa từng dịu dàng, đã làm tôi không cách nào nhẫn nại.

Trải qua nhiều như vậy, chúng tôi cũng sẽ không dễ dàng xa nhau.

Tất cả mọi thứ đều là đáng giá, tôi sớm đã biết.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: ngoại truyện (phần cuối)

Editor: Cầm

Sáng sớm, tia nắng mặt trời đầu tiên xuyên qua khe rèm cửa sổ, rơi trên khuôn Tiểu Tây.

Ánh mặt trời đánh thức cô dậy, ở trong lòng anh.

Anh vẫn ngủ rất ngon.

Tiểu Tây đẩy cánh tay anh ra, nhẹ nhàng xuống giường.

Làm xong bữa ăn sáng, thời gian vẫn còn rất sớm.

Cô đẩy cánh cửa kính thông ra vườn sau, ngồi vào ghế sofa bên cạnh cửa.

Lá phong đỏ rực đầy sân, đây là thời gian đẹp nhất của thành phố này.

Trong lúc vô tình, bọn họ đến Canada đã ba năm rồi.

Thời gian thật là nhanh, thật không thể tưởng tượng nổi, Tiểu Tây nghĩ vậy.

Chuông cửa chính chợt vang lên, ai lại đến sớm như vậy?

Cô đứng dậy đi mở cửa, mới vừa bước vào phòng khách, đã nhìn thấy Tôn Hạo Chí đứng ở cửa.

Đứng ngoài cửa, là Lương Tu.

“Hi!” Lương Tu tùy ý cất tiếng chào với Tôn Hạo Chí đang mở cửa.

Bộ dáng này thật làm cho người ta dở khóc dở cười.

Sắc mặt Tôn Hạo Chí cứng ngắc một chút, đưa trề đáng chết, thái độ gì vậy.

“Có chuyện gì?” Anh trầm giọng hỏi.

“Ba, cậu ấy là tôi tìm con.” Diễm chạy từ trên lầu xuống, thật nhanh chào ba mẹ: “Chào buổi sáng ba mẹ.”

“Có thể đi chưa?” Lương Tu thúc giục.

“Đi đâu sớm như vậy?” Sắc mặt Tôn Hạo Chí càng lúc càng khó coi hơn.

Diễm Diễm lè lưỡi trả lời: “Trường học có hoạt động, con nói qua với mẹ rồi.”

Con bé vừa nói, vừa đưa ánh mắt cầu cứu sang mẹ.

Tiểu Tây không thể làm gì khác hơn là lắc đầu đi tới: “Ăn bữa sáng đã rồi đi.”

Diễm Diễm cười hi hi trả lời: “Bác Lương nói dẫn con và Lương Tu ra bên ngoài ăn.”

“Vậy cũng tốt, nhớ nói cảm ơn với bác Lương.”

Diễm Diễm chui qua phía dưới cánh tay Tôn Hạo Chí, kéo Lương Tu chạy ra ngoài: “Con biết rồi, hẹn gặp lại ba mẹ.”

Tôn Hạo Chí còn nhìn Diễm Diễm và Lương Tu chui vào xe Lương Đông rồi mới cảm giận quay người lại.

“Thật không biết Lương Đông ráp tâm cái gì, tại sao lại đối tốt với Diễm Diễm nhà mình như vậy?”

“Còn cái tên tiểu quỷ họ Lương kia nữa, sao thái độ kém như vậy!”

Tiểu Tây nghe, bật cười: “Được rồi được rồi, thái độ của anh cũng đâu có hơn bao nhiêu.”

Tôn Hạo Chí thờ dãi: “Haiz, dù sao anh chính là nhìn bọn họ không vừa mắt.”

Tiểu Tây không để ý đến anh nữa, vào phòng bếp bày bữa ăn sáng ra.

Tôn Hạo Chí theo ở phía sau, nhận lấy chén đĩa từ tay cô: “Tiểu Tây, sớm như vậy, chúng ta ngủ lại một lát đi.”

Một cái tay khác ôm chầm hông của cô, ở bên tai cô thổi hơi.

Tiểu Tây cười đẩy anh: “Đừng nghịch, sáng sớm muốn làm gì?”

“Không, cũng tại vì sớm quá, Diễm Diễm lại đi ra ngoài.”

“Tránh ra nào.”

“.”

Hai người xô đẩy, chợt Tôn Hạo Chí cảm thấy dưới chân truyền đến một hồi đau đớn.

Tôn Hạo Chí cúi đầu nhìn, con trai Vũ Tường đang cầm súng đồ chơi gỗ bấp chân anh.

Cái tiểu tử thối này, lại tới chuyện xấu.

Tôn Hạo Chí cũng không lên tiếng, lặng lẽ nhấc chân đá đá con sang một bên.

Lần này Tiểu Tường không đánh, thanh âm mềm mại kháng nghị: “Đánh đánh đánh đánh!”

Tiểu Tây nghe được âm thanh của con trai, vội đẩy Tôn Hạo Chí ra, khom lưng ôm con.

“Tiểu Tường, con tự đi xuống cầu thang sao? Thật là lợi hại nha!”

“A a a. Cộc cộc cộc cộc.” Đứa nhỏ này biết nói muộn, đến bây giờ cũng chỉ biết nói mấy âm tiết, âm thanh ngược lại vang cả não.

“Đói bụng đi tìm mẹ sao? Thật là ngoan.”

“Oa oa oa.”

“Ha ha, đáng yêu quá đi!”

Tôn Hạo Chí nhìn bóng lưng Tiểu Tây ôm con tránh đi, giận đến nghiến răng, tiểu tử thối này đáng yêu chỗ nào?

Vừa đen lại chắc nịch, roi xuống đất cũng sẽ không khóc, cũng biết cả ngày quán mẹ, nhìn thấy lão tử căn bản không để ý tới!

Kém xa so với Điểm Điểm hồi bé, thật hối hận đã sinh ra cái tên tiểu tử đen này!

Dù tức giận cũng không có biện pháp, Tiểu Tây đau đớn hay làm sao đấy, nhìn thấy thằng bé liền cười lăn cười lộn.

Nếu không phải mình liên tục kháng nghị, còn không biết lúc nào thì mới đem tiểu tử đen này tách ra ngủ riêng.

Dù là như vậy, cả đêm cũng phải đứng lên mấy lần, đi xem một chút con trai bảo bố ngủ có ngon hay không, tiếp tục như vậy thì nghỉ ngơi tốt thế nào được.

Thật là hận không được len lén ném hấn đi ra ngoài!

Một mình buồn buồn ăn bữa ăn sáng, lại xem tờ báo.

Tôn Hạo Chí nhìn đồng hồ treo tường, vẫn còn rất sớm.

Từ lúc Tiểu Tây ôm con lên lầu, cho đến bây giờ vẫn chưa xuống.

Anh không nén được tức giận, đi lên tìm bọn họ.

Không có ở phòng ngủ, máy giặt chuyển động ừng ừng trong phòng giặt, trên ban công truyền đến tiếng cười của Tiểu Tây.

Cửa kính khép, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng yếu điệu của cô ấy.

Đang định kéo cửa, cửa lại cứ thế bị đẩy ra.

Vũ Tường nện bước chân mập mạp đi ra, đi vòng qua bên cạnh anh, giống như anh chỉ là hòn đá ngáng đường.

Tôn Hạo Chí giương mắt nhìn, tiểu Vũ bay lượn lại rất mau trở lại, lần nữa vòng qua bên cạnh anh, trên tay còn cầm mấy cái móc phơi quần áo.

“Nhanh như vậy tìm được rồi..., thật thông minh.” Tiểu Tây đang khen Vũ Tường, tiếp đến nghe thấy âm thanh cô ấy hôn Tiểu Vũ thật kêu.

“Hiển ngang hiển ngang”

Nói cái gì vậy?

Còn cười đến vui vẻ như thế!

Tôn Hạo Chí hừ lạnh một tiếng, kéo cửa ra, đi vào.

Tiểu Tây mới vừa phơi xong bộ quần áo cuối cùng, thấy anh đi vào liền nói: “Anh lên đây làm gì? Bọn em sắp đi xuống rồi.”

Nói xong, khom lưng cầm lên rô giặt quần áo nói với Vũ Tường: “Tiểu Tường, chúng ta thi chạy đi.”

Cô đẩy cửa ra trước, một bước đi ra ngoài, Vũ Tường đi theo phía sau cô “Cộc cộc cộc cộc” nói không ngừng, hai bàn chân nó phải chạy rất nhanh mới theo kịp.

Cửa từ từ đóng, trên ban công cũng chỉ còn lại một mình Tôn Hạo Chí.

Tôn Hạo Chí bắt đầu đi ngồi xuống ghế mây trên sân phơi, móc ra bao thuốc trong túi, rút một điếu.

Haiz!

Đáng tiếc, thời tiết đẹp như vậy, nếu không phải tại tên tiểu tử thối này vướng chân vướng tay, thì đã đưa Tiểu Tây đi dạo ngoài bờ biển rồi.

Sớm muộn cũng có một ngày, phải đưa hấn về nước.

Anh ở trên sân phơi tưởng tượng lung tung, Tiểu Tây ở dưới lầu lại bắt đầu vội vàng làm bữa phụ cho Vũ Tường.

Một ngày như vậy bận rộn phục vụ mấy miệng ăn trong nhà, cuộc sống của cô phong phú hơn Tôn Hạo Chí, đâu có rảnh như anh?

Có lúc cũng sẽ nhớ lại chuyện mấy năm trước, thật sự cảm thấy tất cả dường như đã qua từ rất lâu rồi.

Nếu không phải vết thương trên tay vẫn còn, có lẽ cô đã quên đi chuyện ngày đó.

Vì cuộc sống yên ổn hôm nay, đã phải bỏ ra cái giá thật lớn, cô sẽ quý trọng.

Về sau có Tiểu Tường, cô mới phát hiện thì ra mình lại muốn có con trai, mặc dù không trắng trẻo đáng yêu như Điểm Điểm lúc nhỏ, nhưng đáng vẻ nhanh nhẹn hoạt bát rất thú vị.

Cũng rất ít khi khóc rống, ngã xuống liền tự mình bò dậy, không cho gì đó, liền tự đi lấy.

Chỉ là chậm biết nói, có chút khiến người ta lo lắng.

Tôn Hạo Chí nữa, cũng rất kỳ quái, rõ ràng chính anh yêu cầu thêm con, sinh ra lại giống như không thích, còn thường xuyên ghét bỏ Tiểu Tường, lúc này mới mấy tuổi, đã đuổi con ra ngủ riêng.

Có lúc thật là đoán không ra người đàn ông này đang nghĩ cái gì.

Bữa phụ của Tiểu Tường đã làm xong, thằng bé rất biết điều tự mình bò đến trên ghế trẻ con, giờ mười giờ chờ ăn.

Nhìn Tiểu Tường ăn như hổ đói, Tiểu Tây cười híp mắt nghĩ tới, nếu không phải lớn lên thì thật tốt, đứa bé đáng yêu như vậy.

Tiểu Tường rất nhanh ăn no, bắt đầu ngáp.

Ăn no liền đi nằm ngủ, thằng bé thật không khách khí.

Tiểu Tây cầm bát đặt vào trong bồn rửa, một lát xuống rồi rửa, hiện tại phải ru con trai bảo bố đi ngủ.

Ôm Tiểu Tường nặng trĩu leo cầu thang lên lầu, thằng bé khẽ dựa ở trong lòng mẹ liền khép mắt, lập tức ngủ.

Tiểu Tây nhẹ nhàng đặt con vào giường trẻ em, đắp kín chăn.

Mới vừa đẩy cửa ra ngoài, liền bị một bàn tay to kéo.

“Tiểu tử thôi ngủ rồi à?” Tôn Hạo Chí nhỏ giọng hỏi.

“Cái gì mà tiểu tử thôi, không phải con trai anh à?” Tiểu Tây trừng anh.

Tôn Hạo Chí mạnh miệng: “Đúng, nhưng anh nghi ngờ nó không phải con anh, có khi nào ở bệnh viện ôm nhầm người không, ngày mai đi bệnh viện kiểm tra một chút.”

“Xuy! Rõ ràng giống anh như đúc.”

Tôn Hạo Chí sờ sờ cằm của mình: “Anh mà đen như vậy sao?”

“Đen gì? Đó là khỏe mạnh!” Tiểu Tây lại lườm anh một cái.

Tôn Hạo Chí cười nói: “Được được được, con trai của em, không, con trai anh đáng yêu nhất rồi ! Chi là nếu sinh nữa, vẫn là sinh con gái tốt hơn!”

Anh vừa nói, vừa đến gần Tiểu Tây, vung lên váy của cô.

“Em không rảnh nha.” Tiểu Tây tránh thoát anh, định đi xuống lầu: “Bát còn chưa rửa.”

Tôn Hạo Chí theo kịp, kéo cô: “Buổi tối em ngủ không đủ. Em đi nghỉ ngơi, anh đi rửa, được không?”

Nghe anh nói, Tiểu Tây cũng cảm thấy bận rộn cả buổi sáng, thấy hơi mệt rồi.

“Được rồi, vậy em nghỉ ngơi một lát.”

Phòng ốc lớn như vậy, một người quét dọn, lại phải chăm sóc ăn uống của mọi người trong nhà hàng ngày, quả thật quá mệt mỏi.

Nhưng cô ấy lại không đồng ý mời người giúp việc, nói là người ở đây công quá đắt, cũng chỉ đành nghe theo cô ấy.

Đã nói để cô ấy nghỉ ngơi, nên muốn làm tất cả những việc cần làm làm cho xong.

Khi lần nữa lên lầu, cửa phòng ngủ mở ra.

Tiểu Tây đang đắp tấm chăn mỏng trên giường, quay lưng về phía cửa.

Tôn Hạo Chí cười cười, đi tới, tiện tay đóng cửa lại.

Anh nằm xuống bên cạnh cô, có thể như vậy nghỉ ngơi một lát cũng tốt.

Có cô ở bên cạnh, chính là hạnh phúc ấm áp.

Ngay cả hô hấp của cô ấy, cũng giống như có ma lực, treu chọc trái tim anh.

Qua nhiều năm như vậy, khi ôm cô ấy, tim vẫn đập thình thịch.

Nhẹ nhàng, anh xoa thân thể của cô, không muốn đánh thức cô.

Nhưng cô ấy động đậy, mơ hồ hừ một tiếng: “Hả?”

“Không có việc gì. Em ngủ đi.”

Anh nói dối cô.

Mặc dù cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại cũng biết anh định làm cái gì, gần đây đều bận rộn chăm sóc Tiểu Tường, nên lơ là với anh.

Không nhận được khoe miệng khê nhoe, giữ vững tư thế cũ không động.

Tay của anh lại tiếp tục di chuyển trên người cô, đốt từng chuỗi lửa nhỏ nhỏ.

Hô hấp của cô ấy bắt đầu thay đổi không được tự nhiên, cảm thấy khối cứng rắn ở phía sau, càng thêm nín thở.

Vì vậy anh biết cô đã tỉnh rồi, chỉ là đang giả bộ ngủ, điều này khiến anh lấy được khích lệ, càng thêm lớn mật mà đem bàn tay vào.

“Ba, hư! Hư, ba!”

Đột nhiên, sau lưng vang lên âm thanh ồm ồm của Tiểu Tường.

Hai người trên giường, ngồi bật dậy, đặc biệt là Tiểu Tây, lập tức chạy tới đứng ở bên cạnh Tiểu Tường.

“Tiểu Tường, nói chuyện với anh rồi! Lặp lại lần nữa!”

Tiểu Tường lại nhen nhen đôi mắt nhỏ, không lên tiếng.

Tôn Hạo Chí cũng ngồi chồm hồm xuống, khó được một lần thân thiết nói với Tiểu Tường: “Kêu ba, ba!”

Tiểu Tường đảo một vòng nhìn Tôn Hạo Chí, còn chưa muốn lên tiếng.

“Thôi, từ từ sẽ nói.” Tiểu Tây không muốn tạo áp lực cho con trai.

“Được rồi!” Tôn Hạo Chí ôm vai Tiểu Tây: “Không vội.”

Vừa nói, vừa đỡ Tiểu Tây đứng lên.

Lúc này mới phản ứng được, lại bị tiểu tử thói này phá hư.

Nghĩ như vậy, không khỏi chán ghét nhìn xuống Tiểu Tường, đưa chân đẩy thẳng bé ra ngoài cửa.

“Đi đi, Tiểu Tường tự mình chơi, ba mẹ buồn ngủ.”

“Này!” Tiểu Tây lên tiếng ngăn trở, lời còn chưa nói hết, lại nghe thấy rõ ràng mấy chữ từ miệng nhỏ thốt.

“Hư ba, ba hư!”

Lần này Tiểu Tây nghe rõ, cười đến không đứng lên được.

Tiểu Tường giống như nắm giữ kỳ xảo phát âm, liên tiếp, rõ ràng lại vang dội nói lại: “Hư ba, ba hư!”

Tôn Hạo Chí ấn cái trán, bắt đầu đi nghĩ, cái tiểu tử thói này, chính xác là kẻ thù gửi hồn người sống đây mà!

Tiểu Tây rót cuộc cười đủ rồi: “Hiện tại trong nước là mấy giờ, gọi điện thoại chomej anh, nói cho nàng biết Tiểu Tường biết nói chuyện!”

“Muốn gọi em đi mà gọi!” Anh giận dỗi bỏ đi, xuống dưới lầu xem ti vi.

Tiểu Tây ôm lấy Tiểu Tường, gọi điện thoại nói chuyện với bà rất lâu, để cho thằng bé nói cho bà nội nghe.

Bà cũng rất vui vẻ, khen thằng bé phát âm rõ ràng.

Chỉ có Tôn Hạo Chí một mình hờn dỗi, cho đến buổi chiều, Tiểu Tường rót cuộc nói một mõi, lần nữa nằm vật xuống ngủ, sắc mặt của anh mới tốt lên

một tí.

Tiểu Tây rảnh rồi, mới tới đây dụ dỗ Tôn Hạo chí.

“Tiểu Tường biết nói chuyện, anh không vui à?”

“Thằng bé cũng đâu còn nhỏ, lại còn không hiểu chuyện.”

“VẬY về sau mỗi ngày em đều dạy nó gọi ‘ ba ngoan ’, được không?”

“ ”

Tôn Hạo Chí ngẩng đầu lên, một tay ôm lấy cô, đặt cô ngồi ở trên chân mình.

“Nói lung tung, anh mà thèm đẻ bụng sao? Anh là hối hận, không nên sinh nó ra ngoài, cứ quán lấy em.”

Tiểu Tây cười lên: “Được rồi, biết rồi, về sau em sẽ chú ý, sẽ không bơ anh nữa.”

“Thật?” Anh trầm mặc một lúc, mới nhìn chăm chăm vào mắt của cô hỏi.

“Ừ.” Tiểu Tây gật đầu lia lịa, ôm cổ anh, không để cho anh nhìn khuôn mặt ứng hồng của cô: “Ngốc, em cũng muốn anh mà.”

Tôn Hạo Chí sừng sốt chốc lát, sau đó quả quyết ôm eo cô, đi lên lầu.

Lần này nhất định phải khóa cửa lại, anh tự nhủ.

—— hết trọn bộ ——

--- -----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.